Renée Ro

O VARĂ

NEW YO

Renée Rosen

O VARàLA NEW YORK

Traducere din limba engleză şi note

ALEXANDRA CONSTANTIN

EDITURA LITERA
Bucureşti, 2022

Park Avenue Summer

Copyright © 2019
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 318 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

O vară la New York
Renée Rosen

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrascu Şerban
Redactor: Dragoş Ghiţulete
Corector: Dorina Lihan
Coperta: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrascu Şerban.
ISBN 978-606-33-8526-1
ISBN EPUB 978-606-33-8698-5

Pentru fetele mele:
Sara Gruen, Brenda Kiem,
Mindy Mailman şi Pam Rosen.
Va iubesc pe toate!

Prolog

2012

Briza se strecoară prin ferestrele deschise, perdelele legănându-se încet şi leneş. Este august, dimineaţa devreme, şi este deja cald. În timp ce stau la masa din bucătărie, o rază de soare se aşterne asupra ziarului şi îmi încălzeşte dosul palmei, deşi cafeaua mea se răceşte. Brusc, este prea dificil să traversez camera pentru a-mi lua o ceaşcă proaspătă, fiindcă tot ce pot face este să mă uit la titlu. Ceva îmi tresare în piept, din nou şi din nou. Iată-l, în The New York Times: Helen Gurley Brown, legendarul redactor-şef al revistei Cosmopolitan, se stinge din viaţă la 90 de ani.

Cuvintele încearcă să îi creioneze portretul, să aducă un omagiu femeii care le-a dat fetelor necăsătorite de pretutindeni permisiunea să participe la revoluţia sexuală, care a reînviat o revistă moartă şi care a prezentat lumii o nouă minune: Fata Cosmo. Cu câteva rânduri mai jos menţionează alte feministe, ca Betty Friedan şi Gloria Steinem, apoi discută rolul controversat al lui Helen Gurley Brown în mişcarea feministă. Este totul acolo, negru pe alb. Dat fiind că este vorba de The New York Times, nu mă îndoiesc că Margalit Fox s-a documentat, dar totuşi,

povestea lui Helen este mai complexă de atât. Doar foarte puţini oameni ştiu cât de complexă este.

Mă uit din nou la necrolog şi un rând îmi sare în ochi: „Helen Gurley Brown avea 90 de ani, deşi părţi din ea erau mult mai tinere”. Nu pot să nu zâmbesc în timp ce mângâi poza cu vârfurile degetelor. Este o poză în alb-negru, făcută în biroul ei. Era anul 1965, la scurt timp după ce a început să lucreze la Cosmopolitan. Helen, într-o rochie cu model de leopard, stă la biroul ei, cu creionul în mână şi hârtiile împrăştiate în faţa ei. Lângă ea, înceţoşat, văd o fâşie dintr-o femeie tânără. Jumătate din ea a fost tăiată din imagine. Totuşi, recunosc modelul geometric al rochiei ei şi sugestia feţei: ochii, nasul şi colţul gurii, şuviţele subtile de păr care îi mângâie gulerul. Cunosc această rochie, şi o cunosc pe această femeie chiar mai bine.

Femeia sunt eu, cu vreo patruzeci şi şapte de ani în urmă.

Capitolul 1

New York

1965

Îmi mototolisem şi îndoisem harta metroului de atâtea ori de-a lungul ultimelor zile încât era pe punctul de a se rupe în două. Cumva reuşisem să urc în metroul greşit. Din nou. Ajunsesem în Times Square, în loc de 57th Street. Acum ce fac?

Am ieşit din metrou, am făcut câţiva paşi ezitanţi şi am îngheţat pe peron. Oamenii treceau pe lângă mine, lovindu-se de geanta în care se afla portofoliul meu, mişcând fotografiile din interior. O femeie tânără îmbrăcată într-un sari roz şi auriu striga după un băieţel care fugea înaintea ei pe lângă un bărbat care cânta la tobe. Staţia din Times Square era un labirint de coridoare şi tuneluri acoperite cu faianţă şi scări care duceau de la un etaj aglomerat la altul. O mulţime de semne mă îndrumau în toate direcţiile: Uptown, Downtown, Bronx, Brooklyn, 8th Avenue, 40th Street...

Nu aveam timp să risc metroul greşit, aşa că mi-am împăturit harta zdrenţuită, am pus-o în agendă şi mi-am croit drumul spre ieşirea în 42nd Street, unde m-a întâmpinat o fanfară de claxoane şi o rafală de fum de eşapament. Am rămas pe marginea străzii, simţindu-mă la fel de confuză cum fusesem şi în staţie. Totuşi, era palpitant. Sosisem în New York cu vreo săptămână în urmă, şi eram vioaie, plină de posibilităţi şi aventură, asemenea oraşului. Orice se putea întâmpla acum. Viaţa mea era pe cale să înceapă.

Nu mai oprisem nici un taxi până în acel moment şi am fost paralizată timp de câteva momente. Tot ce puteam face era să studiez tehnica altor oameni, de exemplu a afaceristului care şi-a ridicat mâna abia perceptibil, reuşind să o facă doar cu două degete. Alt bărbat, cu cearcăne mari şi umflate sub ochi a urlat „Taxi” pe un ton autoritar, făcând un şofer să gonească peste două benzi înainte de a opri brusc maşina. Misiune îndeplinită. Femeia de lângă mine a fluturat din mână de parcă ar fi fost o baghetă magică şi a făcut să apară un taxi. I-am imitat mişcarea, fluturând nepricepută din degete. Două taxiuri au gonit pe lângă mine de parcă nici nu aş fi fost acolo,

înainte ca unul să se oprească lângă mine. I-am dat şoferului adresa în timp ce acesta se sprijinea de claxon, înaintând şi lăsând un firicel de spaţiu între bara sa de protecţie şi maşina din faţa noastră. Eram într-un lanţ de taxiuri galbene care se mişcau foarte încet.

Am verificat ceasul de pe bord.

— Am o programare în douăzeci de minute, i-am spus şoferului prin separatorul din plexiglas înceţoşat. Credeţi că putem ajunge la timp?

Mi-a aruncat o privire impacientată prin oglinda retrovizoare.

— Ai fi putut merge pe jos, doamnă, a spus el cu un accent puternic de Brooklyn.

M-am lăsat pe spate, încercând să mă relaxez, strângându-mi averea în braţe: era o husă făcută de mine, care îmi proteja fotografiile montate pe coli de carton şi prinse între două coperţi din carton. Folosisem o panglică neagră pentru a-l închide.

Era o zi senină, neobişnuit de caldă, iar şoferul îşi deschisese toate geamurile. Am tras adânc aer în piept, neştiind ce miroseam. Apoi am realizat că era vorba de ceea ce nu miroseam: absenţa ierbii, a copacilor şi a acelor brize plăcute care caracterizează spaţiile deschise. Circulaţia aerului, îngrădită de clădiri, părea statică, aproape stătută, dar oraşul se mişca încontinuu, plin de vigoare şi energie.

La colţul dintre 47th şi Eighth Avenue am văzut un bărbat şi o femeie care aşteptau la semafor. Mi-au amintit de cuplurile pe care le vedeam în filme. El purta un costum

închis la culoare, iar pălăria îi era strâmbă, în stilul lui Sinatra. Ea era îmbrăcată impecabil, într-un taior strâns în talie. Bărbatul a scos o ţigară din buzunarul de la piept, oferindu-i una înainte de a le aprinde curtenitor pe amândouă. Deasupra lor se adunau nori de fum. Când semaforul şi-a schimbat culoarea, au pornit amândoi. I-am privit până când au dispărut în mulţimea newyorkezilor, dorindu-şi să îmi fi adus aparatul de fotografiat cu mine. Nu vedeai asemenea oameni acasă, în Ohio.

Taxiul meu a trecut de intersecţie, iar eu am devenit euforică la gândul că în curând aveam să devin unul din locuitorii oraşului. Urma să am un ţel, fiecare pas aducându-mă mai aproape de lucrurile în căutarea cărora venisem aici. Nu am putut să nu mă gândesc la mama mea. Trebuia să fi fost lângă mine când am venit la New York, iar eu nu eram una dintre acele persoane consolate de eter, de este încă cu tine, te protejează de sus.

În timp ce înaintam, mi-am sucit gâtul, nevrând să ratez ceva. Pe două străzi aveai mai multe de văzut decât în întregul Youngstown. M-am aplecat pentru a vedea mai bine panoul uriaş Camel, care înfăţişa un bărbat fumând o ţigară şi suflând inele din fum adevărat. Întregul Times Square era iluminat de reclame pentru Canadian Club, Coca-Cola, Chevrolet şi un panou pentru Admiral Television Appliances. Afişele teatrelor erau aprinse chiar şi în mijlocul zilei, unele respectabile, în timp ce altele făceau reclamă la spectacole erotice cu prospături dezbrăcate. Mi-am dorit din nou să am camera la mine. Chiar şi când nu o aveam, tot făceam poze în mintea mea.

Mă mutasem la New York pentru a deveni fotograf, în ciuda faptului că tatăl meu şi toţi ceilalţi, inclusiv editorul de la Youngstown Vindicator, mi-au spus că o femeie nu

putea face o asemenea muncă. Să faci poze personale, ca mama, era una, dar să faci fotografii profesionale pentru ziare şi reviste? Niciodată. Poate că nu într-un orăşel mic, dar, cu siguranţă, în New York avea să fie diferit. Şi doar faptul că îmi spuseseră că nu o pot face mă făcea şi mai hotărâtă să le dovedesc contrariul. Încăpăţânarea era ceva ce moştenisem de la mama mea.

Tatăl meu şi Faye, noua lui soţie, au spus că nu aveau de gând să îmi sponsorizeze visul iluzoriu, aşa că am strâns 375 de dolari după ce am absolvit şcoala de secretare şi am lucrat ca dactilografă într-o turnătorie de oţel timp de trei luni. Ştiam că aceşti bani nu aveau să mă ducă departe, având în vedere că aparatul de taxare ajunsese deja la 90 de cenţi. Cea mai presantă nevoie a mea era o slujbă – orice slujbă. Deja avusesem un interviu la o firmă de contabilitate, apoi la o fabrică de schele şi la o agenţie de asigurări. Erau joburi pe care nu mi le doream şi pe care nu le-am obţinut, din fericire.

Din acest motiv am scos la iveală numărul pe care îl purtam cu mine de când ajunsesem, dar pe care fusesem prea timidă sau prea mândră ca să îl folosesc. Am sunat-o pe Elaine Sloan. Elaine şi mama mea fuseseră colege de cameră în New York. Locuiseră în hotelul Barbizon, ambele cu aspiraţii de fotomodel. Mama mea, oricât de frumoasă ar fi fost, nu îşi îndeplinise visul, devenind o casnică în Vestul Mijlociu. Elaine ajunsese editoare de cărţi la Bernard Geis Associates. O întâlnisem pe Elaine o dată, la înmormântarea mamei mele, şi ne trimiseserăm câteva scrisori şi cărţi poştale. Îmi spusese să o contactez oricând aveam nevoie de ceva. M-am gândit că mă putea ajuta să găsesc o slujbă ca fotograf, sau măcar ceva într-o editură.

Când am ajuns la Bernard Geis Associates, pe East 56th Street, m-am trezit la etajul patruzeci şi doi, într-o anticameră colorată, plină de pop art şi scaune Eero Aarnio în formă de ouă, potrivite pentru aterizarea pe lună. În mijlocul spaţiului se afla o bară, de tipul celor pe care te aşteptai să le vezi într-o staţie de pompieri. Se ridica printr-un cerc decupat din tavanul etajului superior. În timp ce i-am spus recepţionerei numele meu, o femeie a alunecat pe bară în jos, cu fusta ridicată şi jartierele albastre la vedere, înainte să aterizeze într-o poziţie respectabilă.

Câteva momente mai târziu şi-a făcut apariţia, printr-o uşă laterală şi cu mai multă demnitate, Elaine Sloan. Primul lucru pe care eu l-am observat – asemenea tuturor, probabil – a fost părul ei. Încărunţise prematur, fiecare şuviţă de o nuanţă luminoasă de alb argintiu, care atrăgea lumina şi îi accentua ochii albaştri. Avea ochi care arătau de parcă ar fi văzut mai multe decât majoritatea femeilor de vârsta ei. Mi-am spus că semăna cu mama mea, deşi nu arătau deloc asemănător. Mintea îmi juca feste şi ştiam de ce. Da, eram o femeie adultă de douăzeci şi unu de ani, dar îmi era încă dor de mama mea. Elaine Sloan – prietena ei cea mai devotată şi dragă – era cel mai apropiat lucru pe care îl puteam avea.

M-a salutat cu un zâmbet cald şi m-a condus în biroul ei, care avea o privelişte spectaculoasă asupra Manhattanului.

— Spune-mi cum te pot ajuta, mi-a zis făcând semn spre scaunul din faţa biroului ei.

După ce i-am dat câteva detalii descurajante despre căutarea de joburi, mi-am aşezat plicul cu fotografii pe masă.

— Dar ceea ce caut este o poziţie de fotograf.

— Înţeleg.

S-a aplecat, întinzând mâna după fotografii.

— Îmi dai voie?

— Te rog...

Am dezlegat panglica pentru ea şi am stat în tăcere în timp ce Elaine frunzărea prin fotografiile mele, oprindu-se din când în când, dar nespunând nimic. A închis mapa înainte să ajungă la capăt.

A fost o lovitură dureroasă, dar nu aveam de gând să fiu nerecunoscătoare şi să îmi las dezamăgirea să se vadă. Elaine a zâmbit şi s-a lăsat pe spate, împingând mapa spre mine cu unghiile.

— Ai un ochi bun, a spus ea din politeţe.

— Mulţumesc.

Am închis mapa şi am aşezat-o în poală, gândindu-mă la cât de competitiv era totul aici. Acasă, oamenii îmi apreciau fotografiile, le selectau pentru ziarul şcolii şi pentru anuar. Dar, în New York, fotografiile mele nu erau suficient de bune pentru a atrage atenţia.

— Ei bine, nu e vorba de fotografie, a spus ea, dar am o idee.

Elaine a apăsat pe butonul de pe masă şi a spus:

— Pune-l pe David Brown pe fir, te rog.

A ridicat degetul de pe buton şi s-a întins în spate după o carte care se afla pe comodă.

— Îţi e cunoscută?

Ţinea un exemplar din Sex and the Single Girl. Mi-am amintit cum anumite pasaje ne făcuseră să chiuim şi să ne tăvălim pe jos, îngropându-ne feţele în perne ca să ne suprimăm chicotele şi şocul. Pe atunci nu crezusem că această carte era pentru mine, fiindcă îl aveam pe Michael Segal. Viitorul meu era decis. Cel puţin a fost decis până când i-am înapoiat inelul bunicii sale, după ce mi-a spus că nu era pregătit pentru căsătorie. A doua zi m-am dus şi mi-am cumpărat propriul meu exemplar din Sex and The Single Girl, pe care l-am citit din scoarţă în scoarţă. De mai multe ori.

Un moment mai târziu a cârâit vocea secretarei.

— Îl am pe domnul Brown pe fir pentru dumneavoastră.

— Cea mai bună cale de a o găsi pe Helen este prin soţul ei, a spus Elaine în timp ce a ridicat telefonul şi s-a învârtit în scaun, uitându-se la geam. Bună, David!

S-a lăsat pe spate şi a râs la o replică de-a sa. I-am privit reflexia în sticlă când şi-a proptit picioarele pe pervaz şi şi-a încrucişat gleznele. Purta o pereche de mocasini Gucci. Am recunoscut G-urile înlănţuite de pe ei.

— Mai este Helen în căutarea unei secretare? a întrebat ea. O, perfect. Am pe cineva cu care ar trebui să facă cunoştinţă.

S-a uitat din nou la mine şi a făcut cu ochiul.

— Numele ei e Alice Weiss. Să o trimit la voi? OK, anunţă-mă. Mulţumesc, David.

A închis telefonul, şi-a lăsat picioarele să cadă pe podea şi s-a învârtit din nou în scaun, uitându-se la mine cu un zâmbet.

— Ştiu că este o poziţie de secretară. Nu e fotografie, dar ai un interviu cu ea mâine.

— Cu cine? Helen Gurley Brown?

Nu îmi venea să cred. Helen Gurley Brown era o celebritate. O scriitoare faimoasă care devenise un invitat regulat la emisiunile de radio şi televiziune, deşi prezentatori ca Merv Griffin şi Jack Paar nu îi puteau rosti numele cărţii în direct.

— David mă va suna pentru a-mi zice ora. Te anunţ de cum primesc veşti de la el. Între timp...

A mâzgălit o adresă pe un carnet cu monogramă, a rupt pagina şi mi-a întins-o peste masă.

— Scrie o nouă carte?

— Nu. Corporaţia Hearst tocmai a angajat-o în funcţia de redactor-şef al revistei Cosmopolitan.

Elaine a clătinat din cap, uluită.

— Ultimul lucru pe care l-am auzit despre Hearst este că voiau să desfiinţeze Cosmopolitan. Iar acum, brusc, o aduc pe Helen. Pesemne că este o ultimă încercare de a salva revista. Cei de la Hearst nu obişnuiesc să angajeze femei în asemenea poziţii, şi, sincer, cu toţii ne cam minunăm, întrebându-ne cum a obţinut slujba. Sunt sigură că David a

avut ceva de-a face cu totul, având în vedere că Helen nu a mai redactat niciodată reviste. Dumnezeule, nici măcar nu a lucrat vreodată la o revistă.

Elaine a râs de absurditatea situaţiei.

— Dar eu am lucrat cu Helen. Am fost unul dintre editorii ei pentru asta. A bătut cu degetele în Sex and the Single Girl, care se afla pe masă. Şi chiar dacă nu sunt de acord cu tot ce scrie aici, cred că e isteaţă. Şi Dumnezeu ştie că are tupeu.

Dimineaţa următoare am ajuns la 224 West 57th. Eram pe coridor, aşteptând ascensorul, când două fete m-au prins din urmă. Erau cam de vârsta mea, iar una dintre ele, cu părul platinat înfoiat şi tapat într-un coc bufant magnific, a apăsat pe buton a doua oară, ca şi cum acest lucru ar fi făcut liftul mai rapid. Bufantul purta o rochie triunghiulară de culoarea verde lămâie. Cealaltă fată, o brunetă cu tunsoare băieţească şi cu cercei lungi care îi atingeau umerii, purta o fustă scurtă în carouri roşii şi albe, împreună cu cizme până la genunchi. Pe lângă ele, aveam Ohio ştampilat pe frunte, chiar şi în rochia mea dreaptă din ţesătură houndstooth.

Ascensorul ateriză cu zgomot, iar noi am intrat după deschiderea uşilor. Cele două fete au pălăvrăgit tot drumul, nebăgând de seamă când am ieşit după ele la etajul patru şi le-am urmat în anticamera revistei Cosmopolitan. Înainte să dispară pe un coridor, fata cu tunsoarea băieţească m-a observat, uitându-se la mine cu o expresie neutră, înainte să se întoarcă din nou şi să mă lase în urmă. Nu era nimeni la recepţie, aşa că am aşteptat.

Biroul nu era cum mi-l imaginasem. Suferea de delăsare. Covorul era atât de tocit că se putea vedea baza sa zdrenţuită. Pernele de pe scaunele din piele aveau crăpături din care ieşea căptuşeală albă. Chiar şi praful de pe frunzele plantelor din plastic de pe coridor anunţau trecătorii că publicul cititor îşi pierduse încrederea în vechiul Cosmopolitan.

Încă nici urmă de recepţioneră. Ca să îmi treacă timpul mai repede, am studiat coperţile vechilor numere care acopereau pereţii, atârnând în rame strâmbe. Am fost surprinsă de ceea ce vedeam. Revista Cosmopolitan pe care o ştiam eu era plină cu reţete de mâncare gătită şi sfaturi de gospodărie, dar această anticameră spunea o poveste diferită. Pe perete era o placă cu lista autorilor care scriseseră pentru revistă, încă din secolul al XIX-lea, incluzându-i pe Mark Twain, Edith Wharton, Kipling şi pe mulţi alţii. Printre coperţile de pe pereţi se număra numărul din aprilie 1939, care conţinea Plăcerile vieţii de Somerset Maugham. Pearl S. Buck publicase o nuvelă în 1935. Darul Magilor de O. Henry fusese de asemenea publicată în Cosmopolitan.

Studiam o copertă din 1906, cu o căpetenie indiană călare pe cal, când o femeie şi-a făcut apariţia de după colţ. Avea o cutie de carton pe şold, o maşinărie Rolodex şi o ramă de fotografii. Portofelul îi atârna de încheietură.

— Mă scuzaţi. O caut pe doamna Brown. Am o programare.

— Drept înainte. Biroul din colţ.

A făcut un semn cu bărbia în timp ce se dădea înapoi, deschizând uşa cu fundul.

M-am aventurat de-a lungul unui coridor lung care dădea într-un spaţiu mai mare cu mai multe mese şi birouri. Când m-am apropiat de biroul noului redactor-şef, am observat că masa de afară era liberă. Nici un creion şi nici o agrafă de hârtie. Scrumiera era curată lună, iar maşina de scris se ascundea sub husa ei din plastic.

M-am apropiat mai mult. Uşa era deschisă, iar atunci am văzut-o pe Helen Gurley Brown pentru prima dată. Şedea pe marginea unei mese din mahon, care arăta prea mare pentru silueta ei micuţă. Vorbea la telefon. Unul dintre cerceii ei – despre care am aflat mai târziu că era o creaţie David Webb, în valoare de peste 1 000 de dolari – era aruncat în scrumieră, unde am presupus că aterizase după ce îl aruncase pentru a putea vorbi la telefon. Purta o rochie din şifon roz cu un decolteu rotund. Mi s-a părut mai atrăgătoare în realitate decât în fotografia de pe coperta cărţii ei, unde se descrisese drept un şoricel cenuşiu. Dar femeia din faţa mea nu era o fată demodată din munţii Ozark. Un turn bogat de păr castaniu închis îi accentua trăsăturile delicate, inclusiv nasul, care era, conform cărţii ei, opera unui chirurg priceput. Machiajul ei era perfect, chiar dacă era puţin strident şi dramatic. Nu mai văzusem niciodată o persoană cu sprâncenele atât de perfect arcuite, şi chiar dacă erau desenate, atrăgeau atenţia asupra ochilor, întunecaţi, misterioşi şi puţin trişti. Un buchet de trandafiri roşii erau aşezaţi lângă ea, mirosul lor fin amestecându-se cu parfumul ei.

M-am gândit că decorul, draperiile în dungi maro şi portocalii, scaunele grele din lemn, comoda şi covoarele pufoase, corespundeau gusturilor predecesorului ei. Cu excepţia mobilei masive, camera era goală. Până şi avizierul era gol, cu piunezele ei care aşteptau să fie folosite din nou.

Doamna Brown vorbea încă la telefon, înfăşurându-şi cablul în jurul încheieturii ei subţiri.

— Dar, David, femeia aia nici măcar nu mi-a dat o şansă. Sunt aici doar de două zile – pot fi chiar aşa o şefă oribilă? Am invitat-o la prânz în prima zi – şi încă la Delmonico, după cum ai sugerat –, dar a spus că e prea ocupată. Se vede treaba că era prea ocupată să caute altă slujbă.

M-am îndepărtat de uşă, nevrând să trag cu urechea, dar tot am auzit frânturi. Deşi vorbea cu blândeţe, vocea lui Helen Gurley Brown era sonoră şi distinctă. Catifelată şi animată, plină de flirt şi şoptită ca Marilyn Monroe, dar puţin mai răguşită. Abia îşi deschidea gura, dar, când vorbea, toată lumea o auzea. Peste tot. În celălalt capăt al ţării şi în jurul lumii.

Continuând să vorbească la telefon, s-a plimbat în jurul biroului şi a observat că i se rupsese ciorapul, chiar pe partea din spate a gambei. S-a lăsat să cadă în scaun, aplecându-se pe coate, ca şi cum o greutate enormă ar fi apăsat-o. Cu dinţii încleştaţi, a spus:

— Ce mă fac fără un director editorial, David? Cine va ocupa această poziţie? Deja am pierdut doi editori. Pică pe capete pe aici.

După ce şi-a încheiat apelul, s-a întins după agendă, fără să observe prezenţa mea. Bătea ritmic cu un creion pe masă, în timp ce cu piciorul lovea preşul din plastic. Când am bătut în tocul uşii, a ridicat privirea surprinsă şi am văzut că plângea.

Cu o mână pe piept, primul lucru pe care l-a spus a fost:

— Vai, Doamne, îţi dai şi tu demisia?

Îmi exersasem introducerea în capul meu, începând cu Este o onoare să vă cunosc, dar lacrimile ei m-au dat peste cap.

— De fapt, am venit aici pentru a mă angaja. Ca secretara dumneavoastră. Elaine Sloan m-a trimis. Sunt Alice. Alice Weiss.

— O, slavă Domnului!

A clipit, lăsând o altă lacrimă să curgă în timp ce s-a ridicat de la masă şi s-a grăbit să vină lângă mine.

— Alice Weiss, ce mă bucur să te văd!

Nu avea cum să cântărească mai mult de patruzeci şi opt de kilograme, dar am simţit puterea unei femei de două ori cât ea când mi-a prins braţul şi m-a tras în biroul ei. Strângându-mă în continuare, s-a uitat la mine cu ochii ei mari şi căprui.

— Dumnezeule, eşti atât de... tânără. Mă aşteptam la cineva mai în vârstă.

Vocea ei era înfundată de la plâns. Mi-am băgat mâna în borsetă şi i-am întins un şerveţel, împreună cu CV-ul meu.

— Ei, dar eşti o fată minunată, a spus ea înveselindu-se. Ce păr frumos! Al meu e atât de rar că îmi poţi vedea scalpul în unele locuri. Asta e o perucă, ştii.

A tras de o şuviţă şi şi-a înfoiat coama, de parcă ar fi vrut să îmi dovedească ceea ce spusese. Nu am ştiut ce să spun, aşa că am stat în tăcere, aşteptând în timp ce ea se uita la recomandările mele, făcând câte un comentariu pe ici, pe colo.

— Ohio, ei? Eu sunt din Arkansas.

— Ştiu. V-am citit cartea.

A zâmbit, cu ochii încă aţintiţi pe CV.

— Văd că baţi repede la maşină. Şaptezeci şi cinci de cuvinte pe minut. Foarte bine. Să ştii că şi eu am fost secretară. O, am fost oribilă, a spus ea cu un chicot ştrengăresc. Şi-a pescuit cercelul din scrumieră, a suflat pe el pentru a scăpa de praf şi l-a prins din nou de lobul urechii. Indiferent ce făceam, nu eram în stare să păstrez un job. Am ocupat şaptesprezece poziţii de secretare în cinci ani. Şaptesprezece... îţi vine să crezi?

A întors CV-ul pe cealaltă parte, aşteptând să vadă mai mult.

— Aoleu! S-a uitat la mine şi s-a încruntat. Ei, nu ai deloc experienţă la reviste, nu-i aşa?

Şi-a înclinat capul şi şi-a împins buza de jos înainte, ca şi cum mi-ar fi spus: Biet mieluşel.

— Dar sunt deşteaptă, i-am spus. Şi muncesc din greu.

— O, sunt sigură de asta, scumpo.

Şi-a lipit palmele una de cealaltă, ca şi cum s-ar fi rugat, numeroasele ei brăţări scoţând nişte sunete de parcă ar fi fost clopoţei de biserică.

— Dar, vezi tu, când Elaine i-a spus lui David despre tine, ne-am aşteptat la cineva cu mai multe calităţi. Am nevoie de o secretară care ştie cum stă treaba. Îmi pare rău că ai bătut atâta drum degeaba. S-a ridicat şi mi-a întins mâna. A fost o plăcere să te cunosc.

Am dat mâna şi i-am mulţumit, dar, când eram pe cale să plec, ceva m-a oprit din drum. Aceasta era o şansă unică de a fi faţă în faţă cu Helen Gurley Brown. Interviul meu de angajare se terminase şi nu mai aveam ce pierde.

— Doamnă Brown?

A ridicat privirea de la birou.

— Da?

— În cartea dumneavoastră aţi încurajat fetele necăsătorite să-şi găsească un job care ar putea fi – şi poate că parafrazez – „dragostea ta, drogul tău, mijlocul tău de a descoperi cine eşti şi ceea ce poţi face”.

Am văzut cum buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

— Aş spune că ăsta e aproape un citat perfect.

— Speram că drogul meu ar putea fi munca pentru dumneavoastră, presupun.

Helen şi-a pus creionul pe masă. Ochii îi erau aţintiţi asupra mea, uitându-se direct în ai mei. Am simţit că a privit în interiorul meu, că îmi cunoştea secretele şi temerile. Era ghicitoarea, iar eu eram globul ei de cristal. După un moment, am văzut cum şi-a schimbat postura, am văzut felul în care umerii i s-au lăsat şi faţa i s-a îmblânzit.

— Haide înapoi, pisicuţo! Ia loc!

Am ascultat-o, aşezându-mă cu genunchii lipiţi şi strângându-mi portmoneul în mâini.

— E vorba de mai mult decât dactilografie şi răspuns la telefoane. Am nevoie de cineva care să fie mereu lângă mine. Trebuie să ştii cum să te comporţi cu publicul. Şi uneori asta înseamnă să îi ţii în frâu şi să spui pa-pa. A fluturat din mână cu un gest expansiv, jucăuş. Voi avea nevoie de ajutor pentru tot. A început să numere pe degete: Programul meu, aranjamentele pentru călătorii, şedinţele la care voi avea nevoie de tine ca să iei notiţe. Am scrisori de la fani şi probleme personale, de asemenea. Am nevoie de cineva care să poată organiza o gală de azi pe mâine.

Am dat din cap, arătându-i că nu mă speriase, deşi totul suna copleşitor, dacă era să fiu sinceră.

— Am moştenit o adevărată mizerie aici, a continuat ea. Va fi nevoie de multă muncă grea şi multe zile lungi pentru a întoarce acest vapor din drum. Toţi se aşteaptă să transform Cosmopolitan şi am senzaţia că Corporaţia Hearst nu va fi foarte fericită când va afla ce planuri am. Va fi o luptă la fiecare pas. Eşti pregătită pentru o asemenea provocare?

— Da, am spus eu.

Nici măcar nu eram sigură de ce mă străduiam atât de tare pentru acest post. Da, aveam nevoie de bani, dar despre asta nici nu discutaserăm încă. Şi da, fusesem la câteva interviuri absolut îngrozitoare, dar, mai mult decât orice, eram atrasă de adrenalină – o femeie în biroul de pe colţ, luând deciziile importante. Am hotărât în acel moment că aveam să fac orice pentru a o ajuta, dacă îmi dădea şansa. Lui Helen Gurley Brown nu avea să îi lipsească nimic, nici o ceaşcă de cafea, nici un creion

ascuţit sau o rezervare exclusivistă la un restaurant. Aveam să fiu acolo pentru a o servi.

— Ei bine, a spus ea, realizezi că vom învăţa cum merge treaba împreună, nu?

— Înseamnă că slujba e a mea?

O voce scârţâită s-a revărsat din difuzor.

— Doamna Brown? Îl am pe domnul Deems pe fir.

Helen a ridicat un deget, punând destinul meu pe pauză. S-a încruntat, arătându-şi pentru prima dată vârsta, şi am putut vedea toţi cei patruzeci şi trei de ani. La fel de repede cum atitudinea ei faţă de mine se îmblânzise cu câteva momente în urmă, acum umerii i s-au îndreptat, bărbia i s-a ridicat şi şi-a dat din nou cercelul jos, scuturându-l în mână ca pe un zar.

— Ei, bună, Dick, a spus ea, cu un zâmbet forţat în voce. Da, ştiu că Betty a demisionat. Mi-a dat scrisoarea ei de demisie de dimineaţă.

Şi-a proptit telefonul între ureche şi umăr, a lăsat cercelul să cadă şi s-a întins după un creion, strângând fiecare capăt cu mâinile.

— O, ştiu. Nu putea pica într-un moment mai prost.

Puteam auzi vocea înăbuşită a lui Deems în telefon şi m-am gândit că probabil era unul dintre oamenii de la Hearst. Helen s-a fâţâit în scaun, strângând creionul atât de tare că degetele îi deveniseră albe.

— Haide, Dick, a gângurit ea, nu are sens să te agiţi. Avem timp. Numărul din aprilie abia a ajuns în chioşcuri...

A tras adânc aer în piept. Creionul a început să se curbeze, vocea ei a rămas calmă.

— Vom fi în regulă, Dick. Serios. Că tot vine vorba, deja am o idee pentru postul de editor-şef.

L-am auzit vorbind din nou, de data aceasta mai tare.

— Ei, a râs ea diafan şi vesel în timp ce rupea creionul în două. Desigur. Mă voi uita peste layout astăzi. Este primul lucru pe lista mea.

Doamna Brown a ridicat un alt creion. Am crezut că îl va rupe şi pe acesta, dar, în schimb, a notat ceva pe o hârtie pe care a întors-o spre mine: Poţi începe de mâine?

De cum i-a închis telefonul lui Dick Deems, s-a întors către mine cu mâna încă pe receptor.

— Ai vreo idee ce e un layout?

Capitolul 2

Nimeni nu m-ar fi putut acuza că trăiam o viaţă perfectă, dar în acele momente aşa mi se părea. Eram de o săptămână în New York şi deja aveam o slujbă. Ba chiar lucram pentru Helen Gurley Brown, cu un salariu de început de 55 de dolari pe săptămână. Pe deasupra, mai aveam şi o locuinţă.

Am mers de-a lungul străzii cu poşeta legănându-se pe lângă mine, jucându-mă cu cheia noului meu apartament, ridicol de mândră de faptul că ajunsesem înapoi pe 75th şi

Second Avenue fără să mă pierd. Era un mic succes după zile întregi de dezorientare, în care fugisem dintr-un metrou în altul şi rătăcisem din East Side în West Side. Uneori mi se părea că oraşul devenea din ce în ce mai mare cu cât trecea mai mult timp.

Ah, dar reuşisem să ajung înapoi la apartamentul meu. La parterul blocului cu patru etaje era o măcelărie. Reclamele din vitrine erau la cotlete de porc la 55 cenţi, carne tocată la 39 cenţi, friptură de vită la 65 cenţi. O ieşire de incendiu din fontă neagră cobora în zigzag de-a lungul faţadei din cărămidă.

Găsisem anunţul pentru apartament afişat la un avizier într-o cafenea, în cea de-a doua zi după sosirea mea. Semimobilat. 110 dolari pe lună. Proprietarul mi-a explicat că Rhonda, fata care locuise acolo, plecase brusc din oraş, lăsând în urma ei un pat şi alte piese de mobilier, împreună cu nişte haine. Am găsit rochii, pantofi şi o pereche de blugi în dulap. Îndesate într-unul dintre sertarele biroului ei abandonat erau pulovere şi alte obiecte.

Când am ajuns la etajul doi, m-am întâlnit cu vecina mea de vizavi, din apartamentul 2R. Trudy Lewis era o scumpete de fată, micuţă, cu păr blond-roşcat şi cu o faţă plină de pistrui. Îi avea chiar şi pe buzele palide.

— Cum merge căutarea de joburi? m-a întrebat ea în timp ce îşi descuia uşa.

Când i-am spus că tocmai acceptasem postul de secretară pentru Helen Gurley Brown, mâna lui Trudy s-a oprit pe clanţă.

— Fantastic. Trebuie să sărbătorim. Stai acolo. Să nu cumva să te mişti.

Am stat în hol în timp ce Trudy a ţâşnit prin uşă şi s-a întors cu o sticlă de Great Western Champagne.

— Am păstrat asta pentru o ocazie specială, a spus ea în timp ce am intrat în locuinţa mea.

Apartamentul meu micuţ, 2F, era ceea ce se numea un apartament eficient, deşi nu era eficient din nici un punct de vedere. Uşa de la intrare era deformată, ferestrele nu se închideau bine, iar podeaua era în pantă, ceea ce explica de ce obiectele se rostogoleau câteodată de pe masă şi noptieră. Plăcile de faianţă din baie nu erau fixe, iar unele dintre ele îmi căzuseră în cadă în timpul băii mele de dimineaţă.

— Acum spune-mi totul, a spus Trudy, în timp ce dopul zbura prin cameră. Cum este Helen? E frumoasă? Ce purta? Cât de înaltă e?

Am răspuns întrebărilor lui Trudy în timp ce ea a umplut paharele şi a ciocnit cu mine. Îi eram recunoscătoare pentru entuziasmul ei. Dacă nu ar fi fost Trudy, care mi-a bătut la uşa şi s-a prezentat în ziua mutării mele, aş fi fost cu totul singură în oraş. Ca şi mine, Trudy era din Vestul Mijlociu, dintr-o suburbie de lângă St. Louis, dar, spre deosebire de mine, părea foarte aşezată, ca un stejar înrădăcinat de sute de ani în New York. Mă făcea invidioasă. Îmi doream o rutină, nişte stabilitate. Eram nerăbdătoare, îmi doream să pot numi Manhattanul acasă.

— Sunt mulţi bărbaţi chipeşi în birou? m-a întrebat, tolănindu-se lângă mine pe canapeaua pline de gâlme şi sorbind din şampanie.

— Nu am văzut foarte mulţi bărbaţi eligibili, dar femeile erau îmbrăcate perfect. Arătau de parcă ar fi trebuit să lucreze la Vogue sau Mademoiselle.

Am făcut o pauză până când Trudy a umplut din nou paharele.

— Voi avea nevoie de o cu totul altă garderobă pentru a lucra acolo.

Am luat o gură de şampanie şi am simţit cum bulele mi se spărgeau în gură.

— Deja mi-am purtat cea mai bună rochie la interviu, am spus arătând cu mâna spre rochie. Nu am idee ce să port mâine.

— O, se rezolvă, a spus Trudy.

A sărit de pe canapea, s-a dus la dulap şi a început să tragă umeraşele dintr-o parte în alta pe bara de metal.

— Hmm, ce zici de asta?

A făcut o piruetă, ţinând sub bărbie o rochie albastră şi dreaptă, cu o fundă albă.

— Asta trebuie să fi fost rochia Rhondei, am spus eu.

— Ei bine, e a ta acum.

M-am dus în baie şi am luat rochia pe mine.

— Ce părere ai?

Am deschis uşa şi am stat cu braţele întinse pe lângă corp.

— E puţin lungă, a spus ea atingându-mi tivul. Dar o putem ridica şi prinde cu ace de siguranţă. O, şi am o servietă pe care o poţi împrumuta, s-ar potrivi perfect. Ce mărime porţi la pantofi? a întrebat în timp ce se întindea după o cutie din fundul dulapului.

— 39. Uneori 39 şi jumătate.

— Bingo!

Mi-a dat o pereche de pantofi eleganţi cu baretă în formă de T.

— Probează-i.

Am încălţat pantofii cu toc de opt centimetri ai Rhondei, folosindu-mă de degetul arătător şi de un încălţător.

Când Trudy a dat să îmi umple paharul pentru a treia oară, mi-am pus mâna peste pahar.

— Mai bine nu.

— Da, presupun că ai dreptate. Nu te putem trimite mahmură în prima ta zi, nu-i aşa? Ei, mai mult pentru mine, a spus ea şi şi-a umplut paharul până sus.

Era deja aproape zece când a plecat Trudy şi m-am trezit singură într-un loc străin, într-un oraş despre care auzisem şi visasem toată viaţa mea. Dar nimic nu era la fel de încântător precum îmi imaginasem. Nu locuiam pe lângă Park Avenue, într-un apartament frumos cu terasă şi privelişte asupra oraşului. Şi nu, nu găsisem un post bine plătit de fotograf. Dar, în ciuda acestor compromisuri, eram în New York, construindu-mi o nouă viaţă. Alura şi eleganţa oraşului îmi fuseseră băgate în cap de când eram mică, făcând faptul că eram din Ohio un izvor de

inferioritate, o lipsă peste care trebuia să trec. Era timpul să îmi abandonez obiceiurile provinciale şi naivitatea, dar, în mod ciudat, am descoperit că mă întrista inexplicabil faptul că trebuia să mă lepăd de vechea mea viaţă.

M-am gândit să îmi sun tatăl, dar am realizat că probabil dormea, şi nu voiam ca soţia lui să răspundă la telefon. Ştiam că tatăl meu credea că din cauza ei plecasem de acasă, dar Faye nu avea nimic de-a face cu plecarea mea. Michael jucase cu siguranţă un rol în decizia mea, dar plecasem de fapt din cauza mamei.

Cu opt ani în urmă, chiar înainte să moară, mama mea îl convinsese pe tata că era timpul să o ia de la capăt în New York. Tatălui meu îi fusese oferită o slujbă care i-ar fi dat un salariu dublu decât cel de la turnătoria de oţel. Semnaseră un contract de închiriere pentru un apartament de cinci camere, din Upper West Side, construit înainte de război. O pancartă pe care scria „De vânzare” fusese înfiptă în grădina noastră din faţă. Era iunie. Începuse vacanţa de vară, iar eu plănuiam să merg din toamnă la liceu în Manhattan. Stătusem pe verandă, împletind o brăţară din aţe, un cadou de rămas-bun pentru cea mai bună prietenă a mea, Esther, când sunase telefonul. Acel apel schimbase totul. Pentru totdeauna.

Fusese un accident. O maşină trecuse pe roşu la intersecţia dintre McGuffey şi Jacobs Road. DeSoto-ul mamei mele fusese răsturnat şi distrus. Tatăl meu trebuise să îi identifice corpul.

Nu ne-am mai mutat la New York, aşa cum visase mama. Apartamentul fusese închiriat de către altă familie, casa din Youngstown fusese retrasă de la vânzare, tata trimisese prin poştă scrisoarea de refuz, iar brăţara pentru

Esther, lăsată pe verandă, fusese dusă de vânt şi aruncată din greşeală în stratul de flori, dispărând pentru totdeauna.

Tatăl meu nu îşi dorise să trăiască în New York de la bun început, dar eu mă agăţasem de visul mamei. Mereu ştiusem că aveam să sfârşesc în Manhattan într-o bună zi. Era ceva înnăscut, ca atunci când ştii că eşti stângaci. Eram îndrăgostită de oraş. Ca majoritatea iubirilor de acest tip, afecţiunea mea era în mare parte bazată pe propria imaginaţie. Singurele lucruri pe care le ştiam cu adevărat despre New York înainte să vin aici proveneau din cărţi, filme şi poveştile interminabile pe care mi le spusese mama. În amintirile mele, mama era aşezată pe marginea patului meu sau în picioare, în spatele meu, în timp ce îmi pieptăna părul în oglindă, povestindu-mi despre Coney Island şi despre cum se îndrăgostise de tata acolo. Îmi povestea despre apartamentele luxoase şi despre vecina ei din hotelul Barbizon, care fusese o elevă a şcolii de secretare Katherine Gibbs şi copilărise pe Park Avenue şi 59th Street. Mama fusese invitată în casa fetelor, unde fusese fascinată, de la portarul cu mănuşi albe care o numise domnişoară, la ascensorul cu detalii aurite şi coridoarele acoperite de marmură. Îşi jurase că, într-o bună zi, avea să trăiască şi ea în zona Park Avenue. Îmi povestea despre zgârie-nori care ajungeau până la cer, despre plimbări prin parc cu trăsura, prin muzee şi magazine pline de tot ce îţi puteai închipui. Cea mai bună mâncare, cele mai bune spectacole, cel mai bun din tot. Mama se născuse şi crescuse chiar lângă New York City, în Stamford, Connecticut, dar obişnuia să meargă în New York oricând avea ocazia. Când împlinise nouăsprezece ani, se mutase în oraş, spre dezamăgirea părinţilor ei. Mama mea iubise New Yorkul şi încercase să se întoarcă acolo până în ultima ei clipă.

M-am mutat în New York pentru ea. Şi pentru mine. Ce aş fi ajuns dacă aş fi rămas în Youngstown? Eu şi Esther ne distanţaserăm, iar eu realizasem prea târziu că fusese vina mea. Nu mai sunasem, nu îmi mai făcusem planuri cu ea aşa cum obişnuisem să fac înainte. Michael, speranţa mea, eroul meu, devenise centrul propriului univers. Iar acum nu mai era. Nici un alt băiat evreu din oraş nu era ca el. Nu voiam să mă complac, în nici o privinţă.

Se făcuse târziu, iar eu aveam o zi importantă mâine, dar ştiam că nu aveam să pot dormi. Încă nu apucasem să cumpăr draperii sau perdele pentru ferestre, aşa că lumina felinarelor se revărsa prin geam, împreună cu zumzetul traficului şi sirenele ocazionale care treceau pe Second Avenue.

Am decis să îmi fac o ceaşcă de ceai în chicineta mea micuţă. Mama mea obişnuia mereu să facă ceai, de fiecare dată când nu putea dormi. Părea o idee bună. Am umplut ceainicul cu apă de la robinet şi am aprins un chibrit, pornind aragazul cu gaz. Probabil ştiusem că New Yorkul, oraşul mamei mele, avea să intensifice dorul meu, dar nu anticipasem că avea să mă afecteze atât de tare. În acea noapte am fost cuprinsă de nostalgie şi de dorul ei.

În afara portofoliului meu, mai adusesem doar două obiecte de valoare cu mine. Unul era aparatul meu de fotografiat, un Leica IIIc MOOLY, care îi aparţinuse mamei. Se odihnea deasupra bibliotecii, într-o husă din piele maro, uzată şi roasă pe margini. Pe partea care ieşea în relief pentru a apăra obiectivul era gravat numele Leica. Am ridicat aparatul, strângându-l la piept preţ de o clipă, iar apoi l-am aşezat înapoi şi am luat cel de-al doilea obiect de valoare pe care îl adusesem cu mine de acasă: albumul meu zdrenţuit cu poze. Se mototolise pe drum dinspre

Youngstown, unele fotografii se dezlipiseră pe la colţuri. Era vechi oricum, paginile ridate începând să se îngălbenească pe margini.

Mama începuse albumul pentru mine pe când eram doar un bebeluş. Fusese o fotografă amatoare, dar crezuse cu tărie în documentarea fiecărui moment important al vieţii, ceea ce şi făcuse până în anul în care mă părăsise, când eu împlinisem treisprezece ani. După moartea ei am găsit aparatul şi am continuat de unde se oprise ea, fotografiind tot ce puteam.

Ceainicul a început să fluiere, iar eu m-am ridicat, mi-am pregătit o ceaşcă şi am adus-o înapoi la canapea, unde am început să răsfoiesc albumul. Pe prima pagină era o fotografie în alb-negru, care mă înfăţişa pe mine pe o plăpumioară. Sub ea scria: Alice. Prima ei zi acasă. 2 februarie 1944. Eram şocată de fiecare dată când vedeam scrisul de mână al mamei, era ca şi cum aş fi văzut o fantomă. Următoarea poză, eu în chiuvetă, părul meu negru şi plin de săpun, înfoiat ca al unui arici. Prima baie a lui Ali, 3 februarie 1944. Existau fotografii cu primii paşi ai lui Ali, prima zi de naştere, prima tunsoare, prima zi de şcoală şi aşa mai departe. Eram atât de adâncită în fotografii, că ceaiul mi se răcise înainte să apuc să iau măcar o gură.

Când am dat ultima pagină şi am închis albumul, mi-am trecut degetele peste numele Alice, brodat de mama mea. Iar mama nu fusese genul de femeie care să stea acasă şi să brodeze. Nici pe departe. Nimic la ea nu fusese convenţional. Am auzit oameni descriind-o ca una de-a bărbaţilor, tipul de femeie care se înţelegea mai bine cu soţii decât cu soţiile. Fusese mereu atletică, jucase tenis şi înotase. Jucase şi golf, şi fusese mereu mai bună decât

tata, care se apucase de acest sport doar pentru a le putea oferi clienţilor săi o sursă de divertisment. Până la urmă, mama i-a luat locul tatei în echipa lor de golf, ceea ce le-a făcut pe câteva soţii casnice din suburbie să ridice din sprâncene. Mama jucase biliard şi iubise pocherul. Ambele jocuri le jucase cu priceperea unui profesionist. Fusese o cântăreaţă groaznică, deşi acest lucru nu o oprise niciodată. Nu putuse rezista niciodată radioului, fredonând mereu, mai ales în maşină, cu geamurile deschise şi cu părul ei lung fluturând în vânt. Nu conta dacă nu ştia versurile sau dacă nu nimerea nici o notă, cânta fără ruşine. Mereu mă întrebasem ce piesă fusese la radio în timpul accidentului. Oare cântase chiar în acel moment, neştiind că o altă maşină tocmai trecea pe roşu?

Îmi era dor de ea şi de lucruri care nu mai existau. Când mama mea murise, luase cu ea atât de mult, atât de multe lucruri pe care nu le puteam recupera niciodată. Ştiam că nu aveam să regăsesc aceste frânturi şi bucăţi din mine, şi totuşi venisem la New York în căutarea lor.

Capitolul 3

Să lucrezi pentru Helen Gurley Brown era ca şi cum ai păşi în mijlocul traficului. Dimineaţa următoare, când am traversat coridorul, am văzut că liniile telefonice de pe biroul meu pâlpâiau. Doamna Brown era deja în biroul ei, aşezată pe marginea mesei, razele soarelui revărsându-se prin fereastra din spatele ei. Deşi era micuţă de statură, era totuşi o figură impozantă. Privirea mea s-a aţintit asupra ciorapilor de plasă de pe picioarele ei subţiri, şi

asupra fustei scurte cu model de leopard, ridicată şi dezgolind vreo cincisprezece centimetri buni de pulpă.

Am crezut că era singură, până când mi-am dat seama că era cu un fotograf. Doamna Brown zâmbea în timp ce el făcea poze. Cu un aparat pe un trepied şi cu un altul în mână, se mişca asemenea unui dansator, graţios şi fluid, lăsându-se pe vine pentru o fotografie, ridicându-se apoi în picioare pentru următoarea.

Fotograful aspirant din interiorul meu era fascinat, dar sunau liniile telefonice, şi trebuia să le acord lor toată atenţia. Începuse prima mea zi. Am răspuns la două apeluri succesive înainte să apuc măcar să mă aşez. Încă aveam receptorul într-o mână şi agenda în cealaltă, când a sunat telefonul pentru a treia oară. Era un editor de la Newsweek, care îşi dorea un interviu cu noul redactor-şef. I-am explicat că doamna Brown nu era disponibilă şi mi-am notat un mesaj chiar în timp ce pâlpâia o altă linie. Era agentul literar al lui Norman Mailer, care întreba de un articol pe care îl solicitase predecesorul lui Helen. Apoi am răspuns solicitării altcuiva, care suna în numele lui Lauren „Betty" Bacall. Totul se întâmpla atât de repede că nici nu am avut timp să fiu speriată sau copleşită, dar, Dumnezeule, ce extraordinar era! Aveam să merg acasă ciupindu-mă ca să mă trezesc din vis. Dar acum am aşezat receptorul la locul lui, ezitând să îmi iau mâna de pe el. Am rămas nemişcată, aşteptând ca altă linie să ia foc. Au trecut zece, cincisprezece, douăzeci de secunde. Nimic. O clipă de răgaz. Mi-am îndesat poşeta în sertarul gol din partea de jos a biroului şi am plecat în căutarea cafelei.

Când m-am aventurat pe coridor, trei tinere, probabil că tot secretare, stăteau împreună, adâncite în conversaţie, până când un tânăr a trecut pe lângă ele şi le-a captat

atenţia. S-au oprit din poveşti pentru a zâmbi, pentru a-şi îndrepta umerii şi a-şi împinge pieptul în faţă.

— Bună dimineaţa, domnule Masterson! le-am auzit rostind în cor.

Domnul Masterson le-a oferit un Bună ziua, doamnelor în timp ce îşi ridica pălăria, dezvăluind o claie de păr negru. Era exact genul de tânăr întreprinzător pe care te aşteptai să îl găseşti într-o clădire aglomerată de birouri din Manhattan. Purta un costum şi o cravată închise la culoare, o batistă pătrată în buzunarul de la piept, avea o servietă din piele în mână şi un trenci pe braţ, probabil un Burberry. Trecusem pe lângă o sută de bărbaţi asemenea lui pe drum spre serviciu, dar, după reacţiile fetelor, ai fi crezut că era ceva deosebit. Fetele nu şi-au continuat conversaţia decât după ce domnul Masterson a dispărut după colţ. Mai târziu am verificat lista de angajaţi ai companiei şi am văzut că prenumele domnului Masterson era Erik.

Am auzit zumzetul maşinăriilor IBM Selectrics din spatele uşilor închise, împreună cu zgomotele constante ale lifturilor din care se revărsau din ce în ce mai mulţi angajaţi. Aerul mirosea a fum de ţigară şi pipă, amestecat cu parfumul cafelei. Asemenea unui câine de vânătoare, am urmărit mirosul până când am ajuns la un grup de femei strânse în bucătărie. Fetele pe care le văzusem în ziua precedentă – Păr Scurt şi Păr Bufant, cu părul tapat până la cer şi plin de fixativ – erau acolo împreună cu două brunete care aveau tunsori bob identice. Mai era o fată cu ele, al cărei păr negru ca tăciunele avea vârfurile arcuite în sus. Tenul ei era atât de palid încât părea să aibă o tentă albăstrie.

Păr Scurt citea numărul actual al revistei Time.

— O, Doamne! a mormăit ea. Ia ascultaţi aici: „Echipa revistei arde de entuziasm datorită noii redactoare, deşi aceasta nu are experienţă în domeniu”.

— „Arde de entuziasm”, ce tâmpenii! Şi uită-te la poză, a spus una dintre brunete.

— Pun pariu că o să îi pice peruca din cap când o vede, a spus Păr Scurt. Pe bune.

Ea şi Păr Bufant au râs de parcă ar fi fost cea mai bună glumă pe care o auziseră vreodată.

Păr Scurt s-a dovedit a fi Margot Henley, iar Păr Bufant era Bridget Grayson. Mai târziu, în timpul după-amiezii, cele două m-au scos la prânz, împreună cu alte câteva fete. Ne-am dus la un restaurant micuţ pe 56th, între Broadway şi Eighth Avenue. Avea o copertină ruptă, în dungi verzi şi albe. Înăuntru am fost întâmpinate de un automat cu gume de mestecat şi de mirosul uleiului şi al cepei. Restaurantul era aglomerat şi gălăgios. Am ocupat o masă instabilă din fundul încăperii, şi toate ne-am străduit să o ţinem în loc cu coatele. Am comandat un Club Sandwich, tăiat în triunghiuri prinse cu ajutorul unor scobitori frumoase cu cozi din celofan roşu.

— Deci, a zis Margot întorcându-se spre mine, a spus deja pe cine vrea să angajeze în postul nou de editor-şef? Postul ăla e o problemă dată dracului.

Vorbea cu un accent puternic de Bronx.

— Ştiu că Harriet La Barre a refuzat deja. La fel şi Bill Guy, a spus Bridget încruntându-se.

— Ei bine, ce i-a venit de i-a întrebat pe ei doi? a întrebat Margot.

Şi-a învârtit paiul în doza de Tab.

— Bill Guy editează beletristică, iar Harriet e un redactor de modă.

— A rămas fără opţiuni, a spus Penny.

Ea era una dintre brunetele cu părul până la bărbie şi cu rujul sidefat.

— Practic, le-a oferit postul tuturor, mai puţin femeii de serviciu.

Mi-am tamponat buzele cu şerveţelul şi am spus:

— Nu înţeleg de ce au refuzat amândoi postul. Aş fi zis că şi-ar dori aşa o promovare.

— O, fii serioasă! a spus Margot. Şi-a terminat sucul. De ce ar vrea să fie editor-şef pentru ea? Ei nu vor să promoveze ideea ei de femeie modernă.

— La naiba, eu aş lua slujba, imaginaţi-vă salariul, a spus Bridget.

Margot a ignorat-o pe Bridget şi a continuat:

— Helen Gurley Brown e complet pe lângă. Nu vorbeşte niciodată despre egalitatea salarială sau de discriminarea împotriva femeilor la locul de muncă.

— Dacă mă întrebi pe mine, a spus Leslie, fata cu părul negru, Sex and the Single Girl a fost o carte înjositoare. Un manual pentru a-ţi găsi bărbatul.

— Exact, a spus Penny.

— Stai! Ce e în neregulă cu a-ţi găsi un bărbat? a întrebat Bridget. Mie nu mi s-a părut înjositoare cartea.

— O, te rog! Margot i-a aruncat lui Bridget o privire dezaprobatoare. Toată cartea e despre cum să-i mulţumeşti pe bărbaţi. De ce nu ne mulţumesc bărbaţii pe noi, o dată în viaţă? Dacă ne luăm după ea, ar trebui toate să ne îmbrăcăm ca nişte pisicuţe sexy ca să ne vrea bărbaţii.

Margot nu greşea în totalitate, dar nici nu avea dreptate în totalitate. Am vrut să spun ceva, dar eram fata nouă, aşa că mi-am ţinut gura, deşi ştiam că mesajul lui Helen era mai complex decât atât.

— Şi poţi pune pariu că tot ce va face este să modeleze revista după cartea ei, a spus Leslie.

— Am auzit că vrea să concedieze pe toată lumea şi să îşi aducă propriii oameni, a spus Penny.

— Am auzit şi eu asta. E motivul pentru care demisionează toată lumea, a spus Leslie.

— Haideţi acuma, a spus Bridget, cred că toată lumea ar trebui să îi dea măcar o şansă.

— De ce? a spus Margot. Nici un jurnalist care se respectă nu vrea să facă parte din Cosmopolitan-ul lui Helen Gurley Brown. I-a spus lui Liz Smith că poartă gene false. Cine ar spune aşa ceva în public?

Penny şi-a dat ochii peste cap şi a spus:

— M-ar surprinde dacă Cosmopolitan va mai exista în şase luni.

În prima mea zi la revistă am învăţat că lumea revistelor opera cu trei luni înainte de publicare. Aşadar, deşi era abia martie, ediţia pentru luna mai plecase deja la tipar. Eram în biroul lui Helen în acea după-amiază, când editorul, George Walsh, a adus manuscrisul. Era un bărbat înalt şi subţire, care purta papion şi bretele. Pe copertă era Barbara Streisand, stând cu mâinile în şolduri şi cu un picior aşezat pe un taburet. Pe lângă fotografia ei erau titluri scurte: Ce să faci când e greu să găseşti un dentist şi Pantaloni pentru sirene.

Helen era aşezată la biroul ei, pantofii Ferragamo aruncaţi pe jos. Îşi ţinea un picior gol sub ea în timp ce răsfoia manuscrisul, încruntându-se din ce în ce mai tare cu fiecare pagină.

— Desigur, va fi un număr destul de subţire, a spus George. S-a întins după un scaun, de parcă se pregătea pentru o discuţie lungă. În viitor, mi-ar plăcea să extindem recenziile de carte.

Chiar când George s-a aşezat picior peste picior, Helen a aruncat manuscrisul pe jos. A aterizat cu faţa în sus, s-a deschis la o reclamă pentru asigurarea Mutual of Omaha şi un articol despre ortopedie.

— Foarte bine, George, a spus ea ridicându-se. Vom discuta despre rubrica literară altă dată.

George a dat din cap, a pus scaunul la loc şi şi-a netezit o şuviţă subţire de păr dat cu briantină înainte să iasă din cameră.

Helen s-a aplecat peste birou, plantându-şi ambele picioare pe podea şi gemând cu mâinile pe faţă.

— Alice, fă-mi o favoare! Fă-mi legătura cu David!

Câteva momente mai târziu, în timp ce încercam să găsesc numărul soţului ei la biroul meu, am ridicat privirea şi am văzut o persoană care străbătea coridorul, făcându-le pe secretare să fugă la birourile lor în încercarea de a părea ocupate. Oricine era acest bărbat, arăta ca un politician, la cravată şi costum, cu părul încărunţit dat pe spate. Îi puteam simţi aftershave-ul – Brut – şi am observat că luminile de pe tavan se reflectau în pantofii săi lustruiţi. Mi-am dat seama că era Richard Berlin doar când l-a salutat unul dintre editori. Şeful. Preşedintele firmei Hearst. Decisese să îşi părăsească sediul elegant din clădirea Hearst, care se afla la câteva străzi distanţă, şi să umble prin sălile sărăcăcioase ale revistei Cosmopolitan.

— Helen..., a strigat de la doi metri.

— O, Richard, tu eşti? Haide, intră! a spus ea. Alice, scumpo, pofteşte-l pe domnul Berlin înăuntru.

— Trebuie să discutăm, Helen.

Domnul Berlin era deja în uşă în timp ce eu fugeam în spatele lui, în zadar.

— Ce drăguţ din partea ta că ai trecut pe aici!

Helen a zâmbit de parcă organiza o întâlnire pentru un club privat. Era gata să se ridice de la masă, când Richard

a oprit-o cu un semn din mână, de parcă ar fi fost un căţel. În mod surprinzător, Helen l-a ascultat şi s-a aruncat din nou în scaun, ceea ce l-a făcut pe el să pară mult mai înalt.

— Veniturile din publicitate au scăzut. Avem douăzeci şi una de pagini pentru luna mai. Atât. Îmi fac mari griji pentru numărul din iunie.

Helen şi-a dus o mână sfioasă la piept.

— Iunie? O, nu îţi bate capul cu iunie. Avem alt motiv de îngrijorare.

A ridicat manuscrisul pentru mai de parcă ar fi ţinut un căţeluş de ceafă.

— Trebuie să facem nişte schimbări drastice sau numărul din iunie nu va fi cu nimic mai bun.

— Şi ce schimbări propui?

— În primul rând, trebuie să scoatem eseul lui Gore Vidal.

— Să îl scoatem pe Gore Vidal?

— E plictisitor, plictisitor, plictisitor. Şi dacă tot suntem acolo, ştiu că i-ai promis lui Rex Reed că va fi noul critic de film, dar ultima lui recenzie e absolut îngrozitoare. Mă tem că Rex şi recenzia lui de rahat trebuie să dispară.

— Rahat?

Am fost surprinsă că Richard a rostit acel cuvânt. Fusese vag şarmant venind din gura lui Helen, dar suna ridicol din partea lui.

— Deci vrei să scoţi eseul lui Vidal şi să îl concediezi pe Rex Reed?

— Pentru început.

— Aberaţii. Revista aceasta are standarde pe care trebuie să le menţinem. Nu am de gând să compromit integritatea...

A fost întrerupt de râsul ciripit al lui Helen.

— O, Richard! Ignorându-l, s-a ridicat şi a ieşit din spatele biroului. Ai încredere în mine. Am o viziune de excepţie.

— Tocmai de acest lucru mi-e teamă.

Helen a zâmbit şi a înclinat capul, ca şi cum ar fi vrut să spună: Ce băieţel prostuţ!

— Mi se pare foarte amuzant că îţi faci griji din cauză că o femeie se ocupă de o revistă pentru femei.

Deşi Berlin nu părea amuzat, Helen a continuat să vorbească în timp ce a reuşit să îl conducă afară din biroul ei. Am admirat răceala cu care l-a respins în timp ce îl conducea spre coridor. Îi puteam auzi încă vocea. „Nu e foarte amuzant, Richard? Să îţi faci griji pentru că o femeie se ocupă de o revistă pentru femei...”

După câteva momente s-a întors din nou de-a lungul coridorului. Atitudinea superficială dispăruse, umerii i se gheboşaseră, capul îi era plecat. Părea îmbufnată. A intrat în biroul ei şi a închis uşa fără nici un cuvânt. Am observat că linia ei telefonică a pâlpâit pe extensia mea, iar apoi s-a stins. Persoana pe care încercase să o sune nu era disponibilă, oricine ar fi fost ea. Un moment mai târziu am auzit-o plângând.

Când am ajuns acasă în acea seară, am stat în chicinetă, sprijinită lângă telefonul montat pe perete. Mâncam grisine şi o conservă de sardine pe care o cumpărasem de la alimentara de după colţ. M-am uitat la ceasul de deasupra aragazului, aşteptând ca acele să ajungă la ora opt, când tarifele pentru apeluri interurbane deveneau mai mici. Voiam să îl sun pe tatăl meu.

A răspuns Faye şi a trebuit să mă forţez să nu închid. Niciodată nu ştiam ce să îi spun. Totul era atât de stângaci şi tensionat între noi. Ştiam că îl făcea fericit pe tatăl meu şi nu îmi doream să fie singur, dar totuşi. Cu un an şi jumătate în urmă, când tata ne făcuse cunoştinţă, Faye fusese prea politicoasă, iar eu fusesem prea nesimţită, răspunzând întrebărilor ei prea entuziasmate cu un şir indiferent de da, nu, nu-mi pasă. Mai târziu mi-a fost ruşine de felul în care mă comportasem. Eram prea mare pentru aşa ceva, dar nu mă putusem controla. Adevărul e că Faye e minunată. Singura ei problemă e că nu e mama mea. Şi nu exista nimic ce ar fi putut remedia acest fapt.

— Aveţi un apel de la Ali, a spus operatoarea. Doriţi să acceptaţi apelul?

Am împuns o sardină cu furculiţa, aşteptând verdictul lui Faye.

— Da, accept.

Faye a acoperit receptorul şi l-a chemat pe tata cu o voce distorsionată.

— Herb? Herbert? Ia telefonul. E Ali.

Faptul că îmi folosea porecla atât de nonşalant m-a iritat. Pentru ea eram Alice, nu Ali. I-am ascultat vorbind între ei,

murmurând unul către altul. Îmi puteam imagina cum stăteau în bucătărie, cu telefonul pe masă, lângă noile electrocasnice de culoarea unui fruct de avocado pe care trebuise neapărat să le cumpere, fiindcă cele albastre ale mamei nu se potriveau cu celelalte aparate.

În sfârşit a ridicat tata telefonul.

— Ali? Ali, scumpo, ce faci?

— Bună, tată. Am vrut să îţi spun că am găsit o slujbă. La o revistă. Deja am început.

Mi-am dat seama că vorbeam în propoziţii scurte, de parcă încercam să transmit cât mai multe informaţii într-un timp cât mai scurt. Nu eram sigură dacă făceam acest lucru pentru a economisi minute – echivalentul unei telegrame, unde plăteai pe cuvânt – sau dacă în ultima vreme eram doar în halul acesta de încordată şi stângace când vorbeam cu tatăl meu.

— Păi, foarte bine. Deci asta înseamnă că vrei să rămâi în New York?

— Da.

Bineînţeles că rămân. De aia m-am mutat aici, în primul rând.

S-a lăsat liniştea. Tatăl pe care îl cunoşteam, cel de dinaintea lui Faye, mi-ar fi pus o mie de întrebări: Ce revistă? Cu cât te plătesc? Unde e biroul tău? Îţi plac oamenii? Dar, în fond, fiica pe care o cunoscuse el înainte de Faye nu ar fi aşteptat niciodată atât de mult până să îi spună că găsise o slujbă.

— Tata? Mai eşti pe fir?

— Da, da, sunt.

— Elaine Sloan, prietena mamei, o mai ţii minte? M-a ajutat să găsesc slujba.

— Aha. Părea surprins. Deci ai contactat-o.

— E foarte amabilă.

— Aha.

Mi-am pus o grisină în gură, lăsând-o să mi se înmoaie pe limbă înainte să o mestec. Tata a mai făcut o pauză de cincizeci de cenţi pe minut înainte de a schimba subiectul. După ce şi-a dres vocea, a mormăit pe sub mustaţă:

— Cum mai stai cu fondurile?

Eram sigură că nu voia ca Faye să îl audă întrebându-mă de bani.

— Sunt bine. Îmi primesc salariul în curând.

M-am prelins în jos pe perete, recunoscătoare pentru faptul că firul telefonului ajungea până la podea. Era linişte din nou. De această dată m-am gândit că putea fi conexiunea de vină.

— Tată?

Am auzit-o pe Faye vorbind pe fundal, dar nu am putut distinge nici un cuvânt.

— Ah, stai o secundă, Ali. Ce...

Tata a acoperit telefonul şi i-a spus ceva soţiei sale. Am dat din picioare şi am bătut cu degetele în podeaua din lemn.

— Ei, a spus el când s-a întors la telefon, povestim mai mult duminică, bine? Când e mai ieftin.

După ce a închis telefonul, am rămas pe jos, cu spatele sprijinit de perete şi cu receptorul încă în mână, ascultând tonul de apel.

Capitolul 4

Până la sfârşitul primei mele săptămâni, eu şi Helen am început să îi transformăm biroul. Helen credea că exista o corelaţie între productivitate şi un mediu înconjurător adecvat. De anticameră, spunea ea, aveam să ne ocupăm mai încolo. Dar nu avea să se poată concentra până când nu scăpam de orice urmă a predecesorului ei şi până când biroul nu era exact cum şi-l dorea.

Aşadar, am scăpat de covorul portocaliu, de mobila masivă şi de draperiile dungate. Am pus, în schimb, un tapet roz deschis şi perdele cu model floral, împreună cu o mochetă de culoarea vatei de zahăr. Deşi nu se prea potriveau cu nuanţele de roz, Helen nu s-a putut abţine şi a adus câteva accesorii pentru birou cu model de leopard. A adus şi perne decorative cu model de leopard pentru noua canapea, a cărei tapiserie avea acelaşi model floral ca şi perdelele. În ciuda noului ei birou elegant, Helen avea să îşi facă cea mai mare parte din treabă pe un scăunel mic, care arăta de parcă ar fi venit dintr-o casă de păpuşi.

Când am întrebat-o de scaun a spus:

— O, e foarte important ca interlocutorul meu să simtă că e mai înalt decât mine.

Mi-a venit să râd, fiindcă, practic, toată lumea era mai înaltă decât Helen.

— Nu trebuie să se simtă intimidaţi. Când pleacă din biroul meu, trebuie să simtă că fiecare decizie luată a fost ideea sa de la bun început, a spus ea cu un zâmbet viclean.

După ce mi-am petrecut atât timp decorându-i biroul, m-am trezit în urmă cu restul muncii. Bernard Geis Associates începuseră să îi redirecţioneze corespondenţa lui Helen la birou, mii de scrisori care soseau în saci de pânză gri şi ponosiţi, cu mânere din funie şi capse din metal.

Helen răspundea personal scrisorilor de la fani. În plus, trebuiau scrise bilete cu mulţumiri pentru toate dineurile şi prânzurile, pentru toate persoanele care îi trimiteau flori sau fursecuri şi bomboane, pe care bineînţeles că nu le mânca. Dar ideea era că pentru fiecare gest de bunătate trebuia scris un bileţel. Nu am ştiut niciodată cum îşi făcea timp, dar în fiecare dimineaţă găseam pe masa ei un teanc proaspăt de bilete şi scrisori scrise de mână pe hârtie roz, aşteptând să fie duse la poştă, fiecare adresat şi sigilat cu ceara ei roz, pe care erau ştampilate iniţialele HGB.

Mai erau şi alte scrisori. Scrisori pline de ură, cu care Helen îmi spusese să fac ce doream. Nu voia să aibă nimic de a face cu nici un „neica nimeni cu un băţ în fund”. Sincer, am fost surprinsă de cantitatea de scrisori furioase pe care o primea. Îmi era greu să îmi imaginez că atâţia oameni îşi găseau timp pentru a o certa, acuzând-o de imoralitate şi de coruperea fetelor inocente. Tocmai citisem o scrisoare de la o mamă care găsise un exemplar din Sex and the

Single Girl ascuns în sertarul fiicei ei. Are cincisprezece ani şi tu îi spui să se fardeze şi să îşi îndese hârtie igienică în sutien.

Nu am ştiut ce să răspund, aşa că am pus scrisoarea deoparte şi am început, în schimb, să scriu o scrisoare de angajare pentru primul nou angajat selectat de Helen. Walter Meade se alătura echipei ca editor. Walter lucrase în publicitate, ca şef al departamentului de copywriting al firmei BBDO. Ca şi Helen, nu ştia nimic despre reviste. Dar, la fel ca orice copywriter de pe Madison Avenue, Meade scria un roman pe care îl ţinea în sertarul biroului său. De-a lungul anilor îi vânduse câteva povestiri lui Bill Guy, ceea ce îi atrăsese atenţia lui Helen.

Walter Meade era, într-un cuvânt, superb. Înalt, atletic, cu părul negru, ochi căprui, gropiţe şi un zâmbet care părea scos dintr-o reclamă la pasta de dinţi. Helen s-a uitat la faţa mea după ce Meade ieşise din birou şi mi-a şoptit:

— Poţi să uiţi, scumpo. E pe invers.

Am inserat o coală de hârtie în maşina mea de scris şi am poziţionat-o corect, degetele alunecându-mi peste taste. După ce am terminat scrisoarea către Meade, mi-am ridicat capul şi am văzut că aproape toată lumea plecase deja. Lămpile de la birouri erau stinse, maşinile de scris erau acoperite, iar puloverele nu mai atârnau de pe spătarele scaunelor. Era vineri seara şi toţi erau nerăbdători să îşi înceapă weekendul. Până şi Helen se pregătea să plece.

— Pa, pa, a spus ea în timp ce îşi închidea plicul din rafie galbenă. Mă duc să mă întâlnesc cu David la Trader Vic. Să nu stai prea mult. Apropo, am vrut să îţi spun mai

devreme – pur şi simplu ador oja ta. Am admirat-o toată ziua.

— Mulţumesc, am spus eu puţin confuză.

M-am uitat la unghiile mele. Erau date cu o banală ojă roz.

Helen a zâmbit şi a ieşit ca un vârtej pe coridor, în rochia ei portocalie Rudi Gernreich şi cu o eşarfă floral pe post de bentiţă, ale cărei capete îi cădeau pe spate. Când a ajuns în capătul coridorului s-a întors şi mi-a strigat:

— Să ai un weekend minunat, pisicuţo!

Fiind nouă în oraş şi necunoscând pe nimeni, nu aveam alte planuri decât să fac un tur al oraşului cu Trudy, sâmbătă, aşa că nu mă deranja să stau până târziu la serviciu.

Am decis să scriu din timp un mesaj de la Helen către Ira Lansing, şeful departamentului de vânzări şi publicitate de la Cosmopolitan. Mi-ar plăcea să facem reclamă la mai multe produse feminine. Cum stă treaba cu Maybelline, Revlon, Max Factor, Midol şi Kotex? Helen îi spusese că îşi făcea griji în legătură cu unii dintre clienţii Procter & Gamble: Bineînţeles, Ira, Crisco, Oxydol şi hârtia igienică Charmin nu sunt produse sexy...

În timp ce terminam de scris mesajul, am auzit o voce venind din capătul coridorului şi am ridicat privirea. Erik Masterson stătea în pragul biroului lui Bill Guy. Îl văzusem plimbându-se pe etaj cu Dick Deems de mai multe ori în acea săptămână. Le auzisem pe unele din fete spunând că Erik era cel mai tânăr director care fusese vreodată angajat la Hearst.

M-am întors la mesaj şi l-am corectat în aşa fel încât să fie gata luni la prima oră. Din când în când m-am uitat pe coridor, conştientă de faptul că Erik era încă acolo, stând cu mâinile presate de perete în faţa biroului lui Bill Guy. Nu purta verighetă. După ce am terminat mesajul, am decis să înfrunt teancul din ce în ce mai mare de mesaje duşmănoase adresate lui Helen. Le-am frunzărit şi am citit o scrisoare de la Gretchen Hills din Indianapolis, care îi urmase sfatul lui Helen, îşi operase nasul, iar acum nu mai putea respira pe o nară.

— E aici?

Am ridicat privirea şi m-am trezit cu Erik Masterson la mai puţin de un metru în faţa mea. Era prima dată când îl vedeam de aproape, şi am înţeles de ce flirtau toate fetele fără ruşine cu el. Orice femeie ar fi ucis pentru genele sale lungi. Pe deasupra, avea ochi întunecaţi, dinţi drepţi şi albi, un nas drept şi un păr des care atrăgeau atenţia. Şi o ştia. Mi-a dat senzaţia că îi plăcea ce vedea în oglindă.

— Ei?

S-a uitat peste umărul meu, în direcţia biroului lui Helen.

— E aici?

— O, nu, îmi pare rău. Mă tem că a plecat deja. Tocmai aţi ratat-o.

Şi-a încrucişat braţele şi a ţuguiat buzele de parcă ar fi fost gata să fluiere. O femeie de serviciu a venit de după colţ, împingând un coş mare de gunoi, oprindu-se pentru a goli scrumiere şi coşuri de gunoi. Am văzut că luminile din biroul lui Bill Guy fuseseră stinse, şi am auzit zgomotul ascensorului. Probabil că era Bill Guy, ducându-se acasă.

Femeia de serviciu dispăruse în capătul coridorului, şi am realizat că eu şi Erik eram ultimii oameni rămaşi pe etaj.

S-a întors şi m-a privit. A urmat o tăcere pe care am simţit nevoia să o umplu.

— Îi voi spune că aţi trecut pe aici.

— De fapt, Alice. Alice e numele tău, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap, surprinsă că îmi ştia numele.

A dat deoparte nişte hârtii, făcându-şi loc pe marginea biroului meu.

— Am tot vrut să vorbesc cu tine. M-am uitat în dosarul tău.

— Serios?

— Ţi-am văzut CV-ul.

— Ei, trebuie să fi fost o lectură scurtă.

A zâmbit de parcă mi s-ar fi uitat sub fustă, nu în CV.

— Ai dat lovitura când ai prins un post de secretară aici, fără experienţă în domeniu. Care e secretul tău?

— Dactilografiez cu viteză olimpică, am spus şi am fluturat din degete pentru efect. Şi cineva a pus o vorbă bună pentru mine.

A râs uşor şi şi-a consultat ceasul de mână. Ştiam că nu era un Timex încă dinainte să văd că pe el scria Patek Philippe.

— Se face târziu, a spus el mângâindu-şi bărbia. Sigur eşti moartă de foame. Eu în mod sigur sunt. Ce zici să mâncăm ceva? The Russian Tea Room e chiar în josul străzii.

Am ezitat, surprinsă de invitaţie.

— O, haide, urăsc să mănânc singur.

Eram sigură că Erik Masterson era un bărbat care nu avea dificultăţi în a găsi persoane cu care să ia masa. S-a ridicat şi a arătat înspre coridor.

— Să mergem!

Un bărbat în uniformă cazacă ne-a deschis uşa de sub marchiza roşie, care ducea în Ceainărie.

— Mă bucur să vă văd din nou, domnule Masterson, a spus el în timp ce îşi ridica pălăria.

Din clipa în care am intrat şi ne-am pus hainele în cuier, m-am simţit prost îmbrăcată. Nu era ca şi cum celelalte femei ar fi purtat rochii de seară şi tiare, dar posedau o anumită eleganţă pe care eu încă nu o dobândisem. În anumite cazuri, tot ce mă deosebea de ele era un şirag de perle, un inel cu piatră preţioasă, o eşarfă Hermès şi senzaţia că aparţineau aici, în timp ce eu eram un interlop. Şi bărbaţii erau îmbrăcaţi elegant. Purtau costume frumoase, cravate din mătase şi aveau nestemate la butoni. Aceşti oameni eleganţi şi sofisticaţi stăteau câte doi la bar, parfumul şi fumul de ţigară amestecându-se deasupra capetelor lor. Restaurantul era la fel de plin, cu mai mulţi ospătari îmbrăcaţi în cazaci, care serveau clienţii din separeurile roşii.

M-am gândit că aveam să aşteptăm peste o oră pentru o masă, dar apoi un maître d’ a venit spre Erik.

— Domnule Masterson? Vă rog să mă urmaţi.

S-a pus în mişcare, croindu-şi drum prin mulţime, la fel de graţios ca un peşte tropical care naviga un acvariu. Eu, pe de altă parte, semănam mai mult cu un somon care înota în amonte, lovindu-mă din greşeală de oameni şi aproape vărsându-le băuturile.

Am fost conduşi de-a lungul unui şir de trepte până la al doilea etaj, unde încăperea era păzită de un urs rusesc din sticlă de patru metri, care arăta ca o sculptură gigantică din gheaţă. Nu mai fusesem niciodată într-un restaurant atât de bogat ornamentat: vitraliile de pe tavan, copacul auriu care creştea din covorul roşu şi de ale cărui ramuri atârnau globuri colorate din sticlă, oglinzile decorative care erau aliniate de-a lungul peretelui cu banchete roşii. În mijlocul acestor lucruri viermuiau oameni, de parcă s-ar fi aflat la o petrecere cu cocktailuri.

În timp ce am fost conduşi la masă, Erik s-a oprit din doi în doi metri pentru a strânge mâna cuiva sau pentru a săruta obrazul vreunei femei.

— Sunteţi foarte popular, am spus.

— Biroul e chiar după colţ. O grămadă de oameni de la Hearst vin aici după serviciu, a spus el sec în timp ce ne-am aşezat pe una din banchete.

Lângă noi se afla un samovar auriu. M-am uitat prin cameră, privindu-le pe femei, îmbrăcate în rochiile lor frumoase, ţinându-şi ţigările graţios într-o mână şi cocktailurile în cealaltă. Aveau plicuri moderne atârnate de

încheietură sau strânse sub braţ. Eram atât de fascinată de atmosferă încât nu am realizat că Erik îmi comandase martini cu votcă. Nu prea beam alcool, dar martini-urile erau foarte sofisticate, foarte cosmopolite. În faţa mea apăruse un pahar superb, cu cristale sclipitoare de gheaţă şi două măsline care pluteau pe suprafaţă.

— În cinstea ta! a spus el. Bun venit la bord!

— Sus ancora! am spus eu în timp ce mi-am ciocnit paharul de al lui cu puţin prea multă forţă.

Replica şi gestul nu au avut efectul dorit, ca atunci când arunci o pălărie şi ratezi cuierul. Încercam să mă comport de parcă nu era nimic deosebit pentru mine să mă aflu în acest restaurant, cu un bărbat care probabil că făcuse canotaj la Harvard sau Yale. Sigur avea abonamente la Mets şi o casă de vacanţă în Hamptons.

— Deci ce părere ai de The Tea Room? a întrebat şi şi-a pus paharul pe masă.

— E în regulă. Mi-am dat ochii peste cap, blazată. Dar, sincer, nici nu se compară cu cantina de pe 74th şi Third.

Erik a râs pentru prima oară. Am văzut o latură diferită a sa, mai relaxată, dar şi-a recăpătat repede stăpânirea de sine.

— Şi cum e cu noua slujbă?

— E chiar OK. Nu putea fi mai bine, am spus eu.

— Serios? Şi-a înclinat capul într-o parte, făcând o buclă să îi alunece peste frunte. Deci îţi place să o serveşti pe noua şefă?

— Nu sunt acolo de mult timp, dar da, am spus eu. Helen e minunată. Şi, în fond, uită-te la ea!

Erik mi-a oferit un zâmbet misterios înainte să îşi netezească părul. Ospătarul a venit pentru a ne lua comanda, dar Erik l-a gonit. Nu mă uitasem încă la meniu şi, când am făcut-o, m-am simţit intimidată. Am văzut ceva ce se numea Carpaccio din carne de miel cu salată de porumb, zeci de tipuri de caviar, prepeliţă, mistreţ.

— Îţi place somonul? a întrebat Erik, observând confuzia mea.

— Da.

— Perfect.

Şi-a închis meniul şi i-a făcut un semn ospătarului.

— Două porţii de coulibiac cu somon.

Erik s-a ridicat de la masă şi am privit cum îşi croia drum prin cameră, oprindu-se pentru a saluta câţiva bărbaţi sau pentru a săruta nişte femei pe obraz. Am simţit un junghi, nu de invidie, ci aidoma unui sentiment competitiv. Nu era vorba de o competiţie pentru atenţia lui Erik. Era vorba de propria mea stimă de sine. Ştiam că eram o femeie atrăgătoare. Lumea îmi spunea că semănam cu mama, şi puteam vedea asemănările în fotografiile ei vechi. Aveam ochii ei albaştri şi părul negru, aceeaşi bărbie ascuţită, pometii înalţi şi pielea frumoasă, curată. Dar chiar şi cu genele mamei mele, nu eram nici pe departe la fel de sofisticată şi cizelată ca femeile din încăpere. M-am întrebat ce făceam acolo – într-o seară de vineri, pe deasupra – cu Erik Masterson.

Ultimul bărbat care mă invitase la cină fusese Michael. Împlinisem douăzeci şi unu de ani şi mă dusese la un bufet italian. Cu farfuriile în mână stătusem la rând în faţa oalelor metalice pline de spaghete, chiftele, pui îngropat în sos gelatinos, auriu şi mâncare de vinete. Chelnerii îmi cântaseră la mulţi ani şi eu suflasem în lumânarea înfiptă în îngheţată, punându-mi o dorinţă. Nu îmi trecuse prin cap că aceasta avea să fie ultima dată când aveam să îl văd pe Michael. Mai trecuse o săptămână până când îşi făcuse curaj să îmi spună că nu voia să se căsătorească cu mine.

Au sosit cele două porţii de coulibiac de somon, care s-au dovedit a fi plăcinte din foitaj pe farfurii încinse, şi am mâncat în tăcere. Cu fiecare îmbucătură îi auzeam dinţii scrâşnind pe furculiţă. Era primul lucru care contrazicea pedigriul pe care mi-l imaginasem pentru el. Îl făcea să pară mai cu picioarele pe pământ, ceea ce m-a făcut să mă simt mai în largul meu.

Somonul era delicios, iar eu încă nu terminasem când Erik şi-a dat farfuria deoparte şi s-a aplecat spre mine. Punându-şi coatele pe masă şi împreunându-şi degetele îngrijite, a spus:

— Pot să fiu brutal de sincer cu tine?

— Sună dureros. Îmi veţi spune că nu vă place cum îmi aranjez părul?

— Nu. Mi-a aruncat o privire sugestivă. Îmi place părul tău. Foarte mult.

— Daţi-i drumul, loviţi-mă cu sinceritatea dumneavoastră brutală, am spus cu un zâmbet ironic.

S-a aplecat chiar mai aproape de mine, cu coatele aproape atingându-mi braţul.

— Sunt sigur că ai auzit deja toate astea, a început el, dar, pe vremuri, Cosmopolitan era una dintre cele mai respectate reviste. Era publicaţia favorită a lui William Randolph Hearst. Era bebeluşul lui, ca să zic aşa, înainte să îi vină cuiva ideea genială de a o transforma într-o revistă pentru casnice din suburbii. Aşa a decăzut. Şi dacă trebuie să moară, nu ar trebui să moară măcar cu restul demnităţii intacte?

— Despre ce vorbiţi? M-am întins după băutură şi am luat o gură. Revista o ia de la capăt, cu un nou aspect. De aceea aţi angajat-o pe doamna Brown. Am văzut cum i s-a ridicat sprânceana când am spus acest lucru. Nu-i aşa?

— Uite, nu e un secret că revista nu mergea bine. Toată lumea ştie. Vânzările au scăzut sub 800 000, iar domnul Berlin şi comitetul de directori se pregăteau să o scoată complet din circulaţie. Probabil că nu ar trebui să îţi spun lucrurile astea, dar – s-a uitat în stânga şi în dreapta pentru a sublinia confidenţialitatea – am utilizat intenţionat foarte puţine resurse pentru a obţine cumpărători noi. Nu am realizat decât foarte puţine materiale publicitare. Chiar am concediat angajaţi. Cosmopolitan a funcţionat cu minimul necesar de angajaţi.

— Deci vă doreaţi ca revista să moară?

A zâmbit, mulţumit că găsisem răspunsul pentru ghicitoarea sa.

— Acela a fost planul de la bun început.

— Dar de ce?

— A fost o decizie foarte practică. Revista nu obţinea rezultate bune şi trăgea în jos profiturile întregii corporaţii Hearst. Comitetul director a vrut să dispară, dar, după cum am spus mai înainte – a ridicat un deget – am vrut să dispară cu demnitate.

— Atunci de ce aţi angajat-o pe doamna Brown?

— Haide să spunem că soţul ei i-a făcut o reclamă al naibii de bună. Datorită lui a fost angajată. David Brown e un producător cunoscut de filme la Hollywood. Foarte şarmant. Omul acela ar putea să le vândă gheaţă eschimoşilor. A făcut o pauză preţ de o clipă, degetele jucându-i-se cu butonii. În mod evident, eşti o fată isteaţă. Dacă îţi joci cărţile cum trebuie, sunt sigur că există o oportunitate mai bună pentru tine la Hearst.

Cu acel comentariu mi-am terminat băutura. Această seară luase o turnură neplăcută. În ciuda privirilor sale cochete şi a conversaţiei spirituale, aceasta nu era o întâlnire romantică. Eram uşor dezamăgită, ca un copil care aflase că din oul său magic ieşise un dinozaur de jucărie, nu unul adevărat. Ignorându-mi aşteptările romantice, eram curioasă de această oportunitate mai bună.

— Adică vreţi să mă mutaţi la o altă revistă Hearst?

Erik s-a apropiat mai tare de mine şi şi-a coborât vocea.

— Voi fi brutal de sincer cu tine.

— Vai de mine, mai multă sinceritate brutală? Nu sunt sigură că sunt pregătită.

— Alice, a spus el ignorându-mi replica glumeaţă, toată lumea ştie că Helen – doamna Brown – s-a băgat în ceva

ce o depăşeşte. Compania a riscat foarte mult angajând-o şi, sincer, nu suntem siguri că este pregătită pentru această provocare.

Capul mi se învârtea de la votcă şi confuzie.

— De ce îmi spuneţi asta?

— Pentru că am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie să fii ochii şi urechile mele.

— Asta ce mai înseamnă?

— Mi-ar plăcea să mă ţii la curent cu revista. Spune-mi cu ce scriitori vorbeşte, la ce fotografi şi ilustratori se gândeşte. Mi-ar plăcea să ştiu cu cine ia prânzul, cine o sună. Genul acesta de lucruri.

— Îmi cereţi să o spionez?

— Nu, nu, în nici un caz. Nu aş face aşa ceva niciodată.

S-a lăsat pe spate şi a tras de cravată.

— Vreau doar să mă asigur că revista nu ajunge precum cartea ei.

Acum vorbea ca fetele de la birou. Era evident că Hearst voiau să o îngrădească pe Helen Gurley Brown, dar eu nu aveam de gând să îi ajut. Poate că aveam dubii în legătură cu anumite idei de-ale ei, dar acum îmi doream ca Helen să îi distrugă, să îi învingă în propriul lor joc.

— Ne-ai face o favoare imensă, mie şi comitetului, a spus el. Iar o favoare de acest gen nu se trece cu vederea. Nu rămâne nerăsplătită.

— Îmi pare rău, dar aţi apelat la fata greşită.

— Chiar aşa?

S-a uitat la mine cu acei ochi, şi eram sigură că şarmul său funcţionase cu o grămadă de fete, penetrând cele mai mici firide din inimile lor. Probabil credea că mă putea convinge că cerul era verde şi iarba albastră, că mă putea convinge să îmi spionez şefa pentru el. Brusc nu mi-am mai dorit să mă aflu în acel restaurant elegant.

— Vă cer scuze, am spus întinzându-mă după poşetă. Se face târziu şi trebuie să merg acasă.

S-a uitat în ochii mei preţ de câteva clipe, apoi a spus:

— Înţeleg, Alice. Poate că vom mai discuta altă dată.

— Poate că nu. I-am aruncat şerveţelul pe masă. Mulţumesc pentru cină şi pentru că m-aţi pus într-o situaţie imposibilă.

M-am ridicat şi am coborât scările. Am ajuns la garderobă când am realizat că tocmai lăsasem un director Hearst cu ochii în soare şi că probabil aveam să fiu concediată. Pentru un moment m-am gândit să mă întorc şi să îmi cer scuze, dar nu am putut să o fac.

Am stat în faţa marchizei roşii şi am încercat să îmi fac ordine în cap. O rafală de vânt a venit de nicăieri, măturând ziarele mototolite şi gunoaiele de-a lungul străzii. Mi-am închis nasturii paltonului şi mi-am ridicat gulerul. Era aproape ora zece, dar aveam nevoie să merg pe jos acasă pentru a-mi limpezi gândurile.

În timp ce mă îndreptam spre 57th Street, m-am uitat din întâmplare la clădirea de la numărul 224 şi am observat că lumina lui Helen era aprinsă. Probabil că se întorsese la muncă după cina cu David, fiindcă puteam vedea silueta ei

micuţă prin fereastra etajului patru, dactilografiind cu elan la biroul ei.

Capitolul 5

În acea noapte, felinarele străzii şi-au revărsat lumina pe fereastra mea, în timp ce eu m-am holbat la umbrele care se întindeau de-a lungul tavanului meu crăpat. O ambulanţă sau o maşină de pompieri a gonit pe Second Avenue, sirena ei acoperind râsetele oamenilor care treceau, probabil beţi, pe trotuarul de sub geam. Ochii îmi ardeau, iar trupul îmi era copleşit de o senzaţie greoaie de extenuare, de parcă oasele mi-ar fi fost pline de nisip. Dar mintea mea refuza să se odihnească.

De fiecare dată când aţipeam mă smulgea din somn anxietatea. M-am rostogolit în pat şi mi-am întors perna cu partea rece în sus, în vreme ce gândurile mele oscilau între griji legate de locul meu de muncă şi furie la adresa lui Erik Masterson. M-am trântit din nou pe spate, măcinată de gânduri. La ora două noaptea, după ce am auzit altă sirenă trecând pe lângă apartament, am început să mă pregătesc pentru apelul cu Elaine Sloan, în care aveam să îi explic că deja pierdusem slujba pe care mă ajutase să o obţin. Mi-am imaginat cum aveam să îmi fac valizele, să urc în tren şi să mă întorc acasă, după ce nu reuşisem să îndeplinesc visul mamei mele. Propriul meu vis.

Când mă uitasem ultima oară la ceas fusese patru şi jumătate, iar când m-am trezit de dimineaţă eram încă

copleşită de o panică confuză. Mi-am făcut o ceaşcă de cafea instant şi am sunat-o pe Elaine pentru a îi cere sfatul.

— Mă duc la birou în câteva minute, a spus ea. În weekenduri e linişte şi pot în sfârşit să îmi termin treaba.

Am auzit muzică clasică în fundal.

— Haide să ne întâlnim acolo. Sună doar la interfonul de la intrare şi vin să îţi deschid.

Dar când am ajuns la Bernard Geis Associates în acea dimineaţă de sâmbătă, uşa de la intrare era descuiată şi toate luminile erau aprinse în anticameră. Oameni veneau şi plecau, puteam auzi telefoanele sunând în capătul coridorului şi zgomotele maşinilor de scris. Munca părea să meargă înainte ca întotdeauna.

Un bărbat în pantaloni din catifea reiată a alunecat în jos pe un stâlp pentru incendii şi a aterizat cu un bufnet.

— Mă scuzaţi, am spus eu, o caut pe doamna Sloan.

A intrat să o caute, iar după câteva momente a apărut Elaine de după colţ. Arăta de parcă tocmai se întorsese de la echitaţie, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni kaki şi cizme de călărie. Părul ei argintiu era desprins, căzând cu delicateţe pe umerii ei subţiri.

— Mulţumesc că m-aţi primit atât de repede, doamnă Sloan.

— Te rog. A fluturat din mână. Ce ţi-am spus? Spune-mi Elaine.

M-a invitat să o urmez cu un gest din mână.

— Nici vorbă de o sâmbătă liniştită la birou, a spus ea.

A început să meargă de-a lungul coridorului. Aproape fiecare birou era ocupat.

— Publicăm în curând o carte importantă, iar autorul nu ne lasă să răsuflăm nici măcar o clipă.

M-a condus în biroul ei, care m-a impresionat la fel de mult ca şi în prima zi. Cumva nu observasem seria de fotografii, dar acum fotografiile autorilor celebri cu care lucrase mi-au atras atenţia. Iat-o pe Elaine lângă Groucho Marx, pufăind amândoi din trabucuri groase. În altă fotografie dădea mâna cu Harry Truman. Şi, desigur, avea şi o poză cu Helen. Erau îmbrăţişate, cu feţele lipite una de alta.

Când mă pregăteam să mă aşez, a dat buzna în cameră o tânără cu obraji anormal de roşii.

— Berney vrea să te uiţi cât mai repede la noua copertă pentru Jackie Susann.

A ridicat o hârtie de douăzeci pe treizeci de centimetri, pe care scria Valea păpuşilor în litere negre de tipar.

Elaine a luat hârtia şi s-a uitat la ea în timp ce se apleca peste masă.

— Tot nu e bine. I-a dat fetei coperta înapoi. Spune-i că are nevoie de mai multe pastile.

— Mai multe?

— Da. Mai multe pastile. Mai multe păpuşi.

Fata a dat din cap şi a dispărut. Elaine a închis uşa biroului şi s-a întors din nou spre mine.

— Deci cu ce te pot ajuta astăzi?

— Îmi pare rău că te deranjez într-o sâmbătă.

— Fii serioasă!

A zâmbit, ignorându-mi grijile.

— Ţi-am spus că uşa mea e mereu deschisă. Păreai supărată la telefon. Vrei nişte cafea?

A arătat spre tava pe care se aflau un ibric cromat şi nişte ceşti delicate din porţelan. Am scuturat din cap, aşezându-mi poşeta pe colţul mesei ei şi presându-mi degetele pe tâmplele mele pulsânde.

— Cred că am dat-o în bară cu tot ce ţine de slujba mea.

— Ei bine, în acest caz...

S-a întins după o sticlă de cristal care se afla pe credenţă.

— Dar, sincer, a spus ea în timp ce turna brandy în două ceşti, nu cred că eşti angajată de suficient timp încât să o dai în bară.

Am auzit pe cineva fugind pe coridor. Elaine a adăugat cafea în fiecare ceaşcă şi a împins una spre mine. Cu un gest din mână m-a încurajat să beau, în timp ce i-am explicat ce se întâmplase cu Erik în seara precedentă.

— Aha. Să înceapă luptele, a spus ea aşezându-şi ceaşca pe masă.

— Ce să fac?

A căzut pe gânduri preţ de o clipă, apoi a zâmbit cu viclenie.

— Nu faci nimic. Absolut nimic.

— Nu crezi că ar trebui să o avertizez pe Helen?

Puteam simţi cum mi se urca brandy-ul la cap.

— Nu.

S-a aplecat către mine şi şi-a împreunat mâinile.

— Helen ştia în ce se bagă.

— Dar nimeni de acolo nu pare să o placă, nici măcar femeile, am spus eu, gândindu-mă la prânzul pe care îl luasem cu Margot şi celelalte fete.

— Asta nu mă surprinde. Oamenii nu se simt în largul lor când o femeie este la conducere. Nici măcar alte femei, care ar trebui să fie cei mai aprigi susţinători ai ei. Am avut aceeaşi problemă când lucram la Random House. Am fost una dintre singurele femei care erau redactori, cu două publicaţii importante, una după cealaltă. Amândouă au ajuns pe lista The Times, iar acest lucru a deranjat pe câţiva oameni. Crede-mă, nu am venit la Geis pentru reputaţia lor literară bună. Şi-a dat ochii peste cap. Dar ştiam că lui Berney nu îi este teamă să lucreze cu femei puternice. Mă tratează cu respect, nu îmi stă în drum şi mă mai şi plăteşte bine. A mai luat o gură de cafea. Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat treaba asta, dar nu sunt surprinsă. Nu trebuie să îţi faci griji, totul va fi bine.

— Deci nu crezi că voi fi concediată?

— Dumnezeule, nu. A râs. Erik ăsta nu are cum să te concedieze. Nu fără să le ofere un motiv. Iar motivul nu le-ar pica bine – nici măcar băieţilor de la Hearst. Dacă e

vorba de concedieri, atunci el ar trebui să îşi facă griji că el va fi concediat din cauza ta.

Nu mă gândisem la acest lucru, dar Elaine avea dreptate. Nodul din gâtul meu a început să se dizolve. Am mai luat o gură din cafeaua cu brandy.

— Ai mai multă putere decât el în această situaţie. Desigur, asta dacă nu cumva l-a pus Hearst să facă ce a făcut, dar mă îndoiesc. Nici măcar Richard Berlin şi Dick Deems nu s-ar înjosi în aşa hal. Ar fi suficient să îi spui un cuvânt lui Helen, ceea ce nu aş recomanda, iar Erik ar zbura din companie. Dar am senzaţia că Erik îşi va săpa singur groapa fără ajutorul tău, sau al oricui altcuiva.

A zâmbit şi a ridicat ceaşca de cafea, de parcă ar fi ţinut un toast în onoarea mea.

— Te simţi mai bine acum?

— Nici nu ai idee. Mi-am dus mâna la piept. Nu am dormit toată noaptea, atât de îngrijorată am fost. Mulţumesc.

Cu un zâmbet relaxat şi blând, Elaine a scos o ţigară dintr-un etui auriu cu monogramă şi a aprins-o cu o brichetă din acelaşi material. După ce a suflat fumul spre tavan m-a studiat lung încât am crezut că aveam ceva pe faţă.

— Ce? Mi-am dus degetele la gură. Nimic. Nimic. Elaine s-a aplecat spre mine cu coatele pe birou. Mă gândeam doar cât de mult îmi aminteşti de mama ta. Arăţi exact ca ea. Dar presupun că ţi se spune asta foarte des.

Elaine şi-a aşezat ţigara în scrumieră şi şi-a dat jos două inele frumoase din argint, dintre care nici unul nu se afla pe inelar. S-a întins după crema elegantă Le Bain de pe colţul mesei.

— Am nişte fotografii vechi cu mama ta pe undeva. Trebuie să le găsesc şi să ţi le arăt.

— Mi-ar face mare plăcere să le văd.

Elaine şi-a turnat nişte cremă cu parfum floral pe palmă.

— Am vrut să te întreb data trecută... ce mai face tatăl tău?

— Bine, presupun. S-a recăsătorit.

— Cu Faye?

— O cunoşti pe Faye?

Eram foarte surprinsă.

— Ei, să zicem că ştiu de ea.

M-am întrebat dacă avusese contact cu tata în ultima vreme, dar dintr-un motiv sau altul nu puteam formula o întrebare pe acest subiect.

Elaine şi-a masat crema până a intrat în piele, întinzând-o peste degetele ei lungi şi subţiri, peste manichiura ei superbă.

— Mama ta ar fi fost mândră că te-ai mutat aici. Mereu a vrut să copilăreşti în oraş.

Şi-a pus inelele la loc şi a luat ţigara, netezindu-i capătul aprins de marginea scrumierei.

— Ohio nu a fost niciodată locul potrivit pentru Vivian. Dar ce era să facă? Tatăl tău nu voia să plece de acasă, iar ea nu avea unde altundeva să meargă.

— Cum adică, nu avea unde altundeva să meargă?

Elaine mi-a văzut confuzia şi expresia ei s-a întunecat.

— Îmi pare rău! A clătinat din cap şi a luat un fum din ţigară. Nu ar trebui să vorbesc aşa. Iartă-mă!

— Nu, te rog. Nu mă deranjează.

Îmi doream cu disperare să vorbesc despre mama mea. Voiam să îi zic spune-mi totul, dar nodul din gât nu mă lăsa să vorbesc.

Elaine se pregătea să spună ceva, când ceva din spatele meu i-a atras atenţia, iar faţa i s-a luminat.

— O, Christopher, a spus ea. Îmi pare rău că a trebuit să te chem aici într-o sâmbătă. Intră! Vreau să faci cunoştinţă cu cineva.

Un bărbat înalt stătea în pragul uşii. Părea să aibă vreo douăzeci şi ceva de ani. Părul negru îi ajungea până la guler. Am observat un aparat de fotografiat atârnat de umăr şi legănându-se uşor.

— Nu voiam să vă întrerup, a spus el.

— Nu, nu, nu e nici o problemă. Aceasta este Alice Weiss. Fiica unei prietene foarte vechi de-ale mele. Alice, el e Christopher Mack.

Ne-am salutat unul pe celălalt, iar eu m-am uitat la aparatul său, un model Nikon F nou, care ştergea pe jos cu vechiul Leica al mamei mele.

— Tocmai mi-am terminat şedinţa cu Letty, a spus el. Vom face portretele şi fotografiile promoţionale luni după-amiază, în studioul meu.

— M-ai salvat, a spus Elaine. Lui Jackie nu i-a plăcut nici una dintre fotografiile pe care le-am făcut noi.

— Ar fi trebuit să mă angajezi pe mine de la bun început.

A schiţat un zâmbet care i-a pus în evidenţă trăsăturile: ochii întunecaţi şi intenşi de sub breton, nasul şi bărbia ascuţite şi bine definite. Christopher i-a dat restul detaliilor de la şedinţa foto şi, după ce ne-am salutat, Elaine l-a condus pe coridor, luându-l de braţ. Mi-am terminat cafeaua, simţind efectul alcoolului.

— Îţi cer scuze, a spus Elaine când s-a întors după câteva minute.

S-a strecurat în spatele biroului ei.

— Pare foarte simpatic, am spus eu.

— E extrem de talentat. Tânăr, uneori temperamental, dar talentat. Mi-aş dori să se tundă. Nu-ţi va veni să crezi, dar sub claia aceea de păr se ascunde un bărbat foarte chipeş.

— O, îmi vine să cred.

Am zâmbit. Christopher era atrăgător, mai degrabă sexy decât chipeş. Mă pregăteam să o întreb de fotografiile ei când am observat că Elaine se întindea după un teanc de hârtii de pe birou. Mi-am dat seama că nu mai avea răbdare, că îşi dorea să se întoarcă la muncă.

— Mai vrei cafea? Brandy? a întrebat ea.

— Nu. Nu, mulţumesc. Deja te-am reţinut destul. Dar mă simt mai bine acum.

— Nu uita, nu îi spune nimic lui Helen. E fată mare. Ştie cum să se descurce cu ei. Nu îţi face iluzii, poate că Helen Gurley Brown arată de parcă ar putea să o doboare o briză uşoară, dar e tare ca piatra. E un pumn din oţel într-o mănuşă din catifea.

Mi-am amintit cum Helen rupsese acel creion în două.

— Helen a mai avut inamici. A avut parte de înfrângeri. Ţin minte, când lucram la cartea ei, am rugat-o să o ia mai moale. Nu mă înţelege greşit – susţin drepturile femeilor, dar Helen crede că sex-appealul este cel mai mare avantaj al femeilor. Mereu spuneam: „Dar, Helen, cum rămâne cu inteligenţa?”

Elaine a clătinat din cap şi a râs.

— Chestia cu Helen este că ea susţine că e doar o fată obişnuită din munţii Ozark. Dar e Pucci din cap până în picioare, şi ştie acest lucru. E foarte şireată. De fiecare dată când vorbeşte are un scop. E mereu cu un pas înaintea tuturor. Şi-a perfecţionat rolul fetiţei de la ţară, ştie exact cum să îţi dea impresia că e ca tine. E ceea ce o face genială, să ştii. Majoritatea oamenilor nu îşi dau seama care e trucul ei decât după ce le trage covorul de sub picioare. A râs. O, şi adoră să ofere complimente.

Puteam confirma acest lucru. Helen nu rata niciodată oportunitatea de a ne spune că îi plăceau pantofii noştri, eşarfele noastre, felul în care ne coafaserăm părul. Îi spusese lui Bridget că avea o postură bună şi o întrebase pe Margot cum îşi albea dinţii. Mereu găsea câte un

compliment care să ţi se întipărească în minte pentru tot restul zilei.

— Şi nu îi este ruşine să-şi recunoască defectele, a spus Elaine. Cred că acesta e modul ei de a face lupta echitabilă, de a-şi linişti rivalii. Fii atentă la ea, Alice, vei vedea despre ce vorbesc. Adoră să recunoască faptul că poartă gene false sau un sutien cu burete.

Era adevărat. O văzusem pe Helen în acţiune. Recunoştea cu o neruşinare calculată că folosea tot felul de accesorii de înfrumuseţare. Depindea de ele asemenea unui artist care depinde de vopsea şi pensule. Erau esenţiale în alcătuirea creaţiei ei supreme, care era, bineînţeles, crearea propriei persoane, Helen Gurley Brown. Milioane de fete necăsătorite puteau deveni discipolii ei, dar exista doar o singură Helen.

— Ia-ţi fular şi mănuşi, a spus Trudy în dimineaţa următoare.

Stătea în uşa mea şi îşi încheia paltonul până sus.

— E soare afară, dar tot e rece.

Trudy se oferise să mă plimbe prin oraş, lucru pentru care îi eram recunoscătoare, fiindcă nu văzusem mult din New York în afară de Midtown şi metroul care mergea de pe 59th şi 77th. Mi-am luat un fular de lână care mirosea a Shalimar şi aparatul de fotografiat, agăţându-le pe amândouă de gât în timp ce ieşeam din casă.

Primul nostru popas a fost magazinul de bomboane Lexington, la colţul dintre 83th şi Lex, cum o numea Trudy. În afara rafturilor cu bomboane vărsate, monede de

ciocolată, ţigări de gumă şi funii din lemn dulce care se aflau la casa de marcat, magazinul era mai degrabă un restaurant decât un magazin de dulciuri. Trudy spunea că aveau cel mai bun mic dejun din Upper East Side.

Ne-am aşezat la tejgheaua uzată din plastic, plină de urme de cuţit, pete de cafea şi arsuri. Scaunele noastre roşii se învârteau la 360 de grade. Ne-am comandat două meniuri cu ou, care veneau cu hashbrowns, pâine de secară prăjită şi o fâşie de bacon, totul la 35 de cenţi. Pe lângă ele, am luat două cafele mari, care costau cinci cenţi. Pe tejgheaua din spate se afla un radio albastru-deschis, din care răsuna „Do Wah Diddy Diddy”. Buzele chelneriţei se mişcau în acelaşi timp cu piesa, cântând încet în timp ce ne umplea din nou cănile de cafea. Fredonatul îmi amintea de mama mea. Şi de accident.

Doar copilul care urla după bomboane de ciocolată mi-a luat mintea de la acele gânduri întunecate. Copilul a urlat din nou, mai tare de data aceasta, până când mama sa a renunţat, luând o cutie cu bomboane de raft şi dându-i-o. O, ce frumoase erau vremurile când o cutie de bomboane putea vindeca orice!

După ce mama şi copilul au plecat, i-am spus lui Trudy despre păţania cu Erik de vineri seara şi despre discuţia mea cu Elaine din ziua precedentă.

— Ar fi trebuit să o vezi. A ştiut exact ce să fac în această situaţie. Când am plecat din biroul ei m-am simţit ca şi cum mi se ridicase o greutate de pe umeri.

Mi-am ronţăit pâinea prăjită, întrebându-mă: Oare Elaine Sloan are vreodată îndoieli? Dar Helen? Helen era una din cele mai hotărâte persoane pe care le cunoşteam. Se uita la o fotografie şi spunea mereu da sau nu. Niciodată nu

ştiu. Elaine fusese la fel când se uitase la acea copertă de carte. Poate că deveneai mai sigur pe tine când înaintai în vârstă.

— O admir pe Elaine. Are atâta siguranţă de sine. E înţeleaptă şi...

— Şi ai spus că nu e căsătorită? a întrebat Trudy, fără să înţeleagă ceea ce încercam să îi spun.

— Nu, nu e căsătorită.

— A fost vreodată căsătorită?

Trudy părea alarmată de această posibilitate.

— Nu cred. Dar sunt destul de sigură că a fost alegerea ei. E deşteaptă şi are succes. Elegantă, inteligentă...

Trudy mi-a aruncat o privire stranie şi am tăcut din gură, fiindcă laudele începuseră să mi se pară şi mie exagerate. De parcă aş fi idolatrizat-o, de parcă aş fi fost îndrăgostită. Dar adevărul era că eram puţin îndrăgostită de Elaine Sloan. Şi de Helen. Nu trebuia să fii un geniu ca să înţelegi de ce. Totul avea legătură cu mama mea.

— Cred doar că Elaine Sloan e o femeie foarte impresionantă, am spus eu. Sunt sigură că nu a avut niciodată dificultăţi în a-şi găsi bărbaţi. Probabil că nu e căsătorită pentru că nu are nevoie de un soţ.

— Nu are nevoie de un soţ?

Trudy s-a aplecat peste masă de parcă tocmai i-aş fi tras covorul de sub picioare. Proptindu-şi coatele pe tejghea, a spus:

— Nu îmi pot imagina aşa ceva. Tu poţi?

„The Girl from Ipanema” a început să cânte la radio.

— Vrei să te îndrăgosteşti şi să te măriţi, nu-i aşa? a întrebat ea.

— Nu. Nu, dacă am de ales.

A râs înainte să realizeze că vorbeam serios. Sau cel puţin o făcusem să creadă că vorbeam serios.

— Am fost îndrăgostită o dată, i-am spus.

M-am gândit la Michael, cu părul său şaten-deschis, cu zâmbetul strengăresc pe care îl avusese chiar când l-am cunoscut, înainte să i se schimbe vocea şi să devină mai înalt decât tatăl său. Nu fusese vecinul de alături, ci vecinul de peste drum. Mi-am amintit cum fugise de mine la locul de joacă, când el avusese zece ani, iar eu opt, fiindcă crezuse că aveam păduchi. Anul următor, când hotărâse că puteam fi prieteni, ne-am jucat împreună, confecţionând un telefon dintr-o conservă, întinzând sfoara din grădina lui până în a mea. Ani mai târziu, ne jucaserăm „Adevăr sau provocare”, în pivniţa lui Esther. Michael fusese primul băiat pe care îl sărutasem vreodată, iar doi ani mai târziu, când ieşisem cu prietenul său Marvin, Michael devenise gelos şi mă invitase la o întâlnire. Am fost împreună pe tot parcursul liceului, iar când a plecat la facultatea Ohio State, mi-a dat insigna fraternităţii sale, iar mai târziu, inelul bunicii sale.

Aveam multe amintiri cu Michael, dar cea care îmi era cel mai adânc întipărită în memorie era ziua în care îmi spusese că se terminase între noi. Privirea sa vinovată,

jenată, mâinile îndesate în buzunare, umerii gheboşaţi, mirosul de whisky din respiraţia sa.

— Iubirea nu e aşa grozavă cum zic toţi, am spus.

— N-aş avea de unde să ştiu.

— Crede-mă, nu este. Porţi o altă persoană în inimă toată ziua, zi de zi. Uneori e minunat, alteori e... E pur şi simplu greu. Obositor. S-a certat cu şeful lui, sau poate cu fratele lui, dar tu nu ştii lucrul acesta, aşa că ai senzaţia că ai făcut ceva greşit. Că din vina ta e tăcut şi refuză să vorbească despre ce s-a întâmplat. Alteori întârzie când vine după tine – ar fi trebuit să vină acum o oră. S-a oprit să bea nişte beri şi a uitat să te sune. Nu e mare lucru pentru el. Dar iubirea aceasta pe care o porţi în inimă te destramă, şi eşti convinsă că a avut un accident, pentru că nici mama ta nu s-a întors acasă niciodată. În aceste momente – când mori de teamă că îl vei pierde – realizezi cât de mult ai ajuns să depinzi de el. Pentru lucrurile mărunte, pentru căratul cumpărăturilor şi schimbatul becului din dulap sau scărpinatul locului dintre umeri la care nu ajungi. Chiar când nu îţi mai poţi imagina viaţa ta fără el, îţi spune că nu e pregătit să se căsătorească. Nu te mai iubeşte. Şi un an mai târziu, când crezi că mai există o şansă să se întoarcă la tine, se logodeşte cu altcineva. Nu mulţumesc, nu vreau să mă mai îndrăgostesc niciodată.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Trudy m-a privit îngrozită. Am dat din cap, surprinsă de propria mea izbucnire, şi temându-mă că aveam să mă sparg în bucăţi dacă mai spuneam ceva. Încă durea, şi oricât aş fi spus că nu îmi doream o relaţie, ştiam că mă minţeam pe mine însumi. Oricât de cinică aş fi fost, tot voiam să iubesc şi să fiu iubită. Ca toate fetele pe care le

cunoşteam, îmi doream să trăiesc un basm, dar îmi doream şi o garanţie că avea să ţină pentru totdeauna. Nu eram dispusă să risc o inimă frântă din nou. Mi-am aşezat şerveţelul pe farfurie şi am împins-o din faţa mea. Am auzit sunetul casei de marcat când s-a deschis sertarul. Mă gândeam cum să schimb subiectul, când Trudy a făcut-o pentru mine.

— Mă întreb dacă Elaine Sloan îşi face cumpărăturile la Bergdorf, s-a întrebat ea.

Trudy lucra în departamentul de pantofi de acolo de când venise din St. Louis, cu doi ani în urmă. Mi-am amintit de pantofii Gucci ai lui Elaine.

— Nu m-ar mira.

— Tocmai am avut un gând deprimant, a spus ea ridicându-şi ceaşca. Îmi petrec toată ziua atingând picioarele altor femei.

— Da, am spus eu, dar atingi cele mai bogate şi răsfăţate picioare din Manhattan. Probabil că miros a parfum franţuzesc.

A râs şi a sorbit din cafea.

După micul dejun, am plecat din magazin şi am luat metroul spre Midtown. Ne-am îndreptat spre Fifth Avenue. Am auzit zgomotul metroului şi am simţit un val de aer cald când am trecut peste staţia de metrou. Am luat-o la stânga pe 42nd Street, unde un poliţist stătea în mijlocul intersecţiei, fluierând în timp ce direcţiona traficul.

Trudy a arătat cu degetul drept înainte.

— Acolo. Uite-o!

M-am întors, uitându-mă la o clădire maiestuoasă în stil art deco, care sclipea pe cerul albastru.

— Clădirea Chrysler, a oftat ea plină de admiraţie. Nu e incredibilă?

— E superbă.

Mi-am scos aparatul de fotografiat şi am început să fac poze.

— Poate că Empire State Building e mai mare cu câteva etaje, dar pentru mine asta este bijuteria Manhattanului.

Am continuat să fac fotografii în timp ce Trudy îmi povestea despre construcţia clădirii cu expertiza unui profesor.

— Au construit-o în 1928 şi a durat foarte puţin timp. Au adus oţelul inoxidabil chiar din Germania. Te uiţi la aproape patru milioane de cărămizi şi 400 000 de şuruburi.

Mi-am coborât camera şi m-am întors către ea, uimită de aceste informaţii ce veneau de la o roşcată pistruiată care părea mai interesată de muzica pop decât de zidărie şi placaje din oţel inoxidabil.

— De unde ştii atâtea? am întrebat-o.

Mi-am ţinut camera la ochi în timp ce o studiam. În ciuda frigului, am văzut că îi apăruseră pistrui noi pe faţă în timpul scurt pe care ni-l petrecuserăm la soare.

— Serios, am spus în timp ce îi făceam o poză. De unde ştii atâtea lucruri despre clădire?

— O, am fost mereu fascinată de arhitectură, a spus Trudy şi a pozat pentru mine.

Stătea în faţa unui atelier de reparat pantofi, iar cizma din neon de pe vitrină îi înrăma perfect profilul.

— Adică cineva a făcut asta...

A arătat spre clădire.

— Doar din imaginaţie. Au văzut clădirea în capul lor, iar acum e aici. Pentru totdeauna. E incredibil. Ai citit Izvorul?

Am clătinat din cap.

— Ar trebui să o citeşti. Am citit-o de trei ori. Haide...

A luat-o înainte pe trotuar.

— Te voi duce la Empire State Building.

Am înaintat pe Fifth Avenue, între 33th şi 34th Street. Magazinul Macy era la o aruncătură de băţ. Pe unul dintre magazine erau schele, din spatele intrării acoperite răsunând sunetele ciocanelor şi a bormaşinilor.

Aerul primăvăratic era răcoros. Trudy a arătat cu degetul în faţa noastră.

— William Lamb este arhitectul care a proiectat clădirea. Ghici cât i-a luat să facă proiectul? Două săptămâni. Doar două săptămâni.

— Impresionant.

Mi-am ridicat aparatul şi am făcut câteva fotografii. La o tarabă din apropiere se prăjeau cârnaţi, mirosul lor afumat plutind până la noi. Vânzătorul stătea pe o ladă pentru

lapte. Purta o haină ruptă şi verde, vasele de sânge sparte îi împăienjeneau nasul şi obrajii. Fuma o ţigară fără filtru şi se uita la oamenii care treceau pe lângă el. Vânzătorul mi s-a părut mai interesant decât Empire State Building. I-am făcut o fotografie, sperând să îi surprind privirea tristă, vigilentă, în timp ce Trudy turuia mai departe. Am tras de maneta pentru avansarea filmului, am ajustat obiectivul şi i-am mai făcut câteva poze înainte să plecăm, înainte să sărim în alt metrou în drum spre Greenwich Village.

Nu trecusem mai departe de 14th Street până acum. Era o cu totul altă lume aici, o încrengătură de străzi înguste, care începeau şi terminau fără nici un fel de logică. Oamenii erau la fel de diferiţi ca şi peisajul. Costumele bine croite şi servietele fuseseră înlocuite de blugi şi chitare. Locul avea o atmosferă relaxată, nonşalantă. M-a fascinat aburul care se ridica din canale, călătorind prin aer odată cu briza. Mormane de gunoi înalte de un metru se înălţau pe trotuar, împreună cu teancuri de cutii aplatizate. M-am oprit şi mi-am aţintit aparatul asupra lor.

— Faci poze gunoaielor? a întrebat Trudy.

— Gunoaiele spun poveşti.

Am apăsat pe declanşator. Aparatul meu era din ce în ce mai atras de oameni şi de lucruri neaşteptate, asemenea vânzătorului de cârnaţi.

— Economiseşte-ţi filmul, a spus Trudy, îndesându-şi mâinile în buzunare. Mai avem locuri de vizitat.

Vântul începea să se înteţească, iar temperatura scădea. Nu îmi mai simţeam degetele de la picioare. Trudy m-a dus într-o cafenea ca să ne încălzim şi să ne odihnim picioarele. Caffe Dell’Artista era o cafenea veche şi

pitorească, cu pereţi din lemn închis la culoare. Mirosea vag a cedru şi a fum de ţigară. Ne-am comandat cafelele la bar şi am urcat la etajul doi, scările scârţâindu-ne sub picioare. Sus am găsit o grămadă de scaune cu tapiserii diferite, aşezate lângă mai multe măsuţe şi mese uzate, unele cu mânere decorative vechi, altele cu mânere din alamă patinate. Hărţi vechi şi îngălbenite erau atârnate pe pereţi. Ne-am aşezat pe două fotolii vechi din piele, care se aflau sub fereastra prin care puteam vedea Greenwich Avenue. În fundal se auzea muzică franţuzească.

Trudy a scos un pachet de ţigări şi mi-a oferit una. Nu eram mare amatoare de fumat, dar de altfel nu îmi plăcuse nici alcoolul înainte să mă mut la New York. Am luat o ţigară din pachetul ei, amintindu-mi să nu inhalez când mi-a aprins-o.

— Vreau să îţi arăt ceva chiar grozav aici. Deschide sertarul!

A arătat cu degetul spre măsuţa de lângă mine. Sertarul a scârţâit când l-am deschis. Înăuntru se aflau tot felul de şerveţele, bucăţi de hârtie, cutii de chibrituri şi cărţi poştale, fiecare acoperite de mâzgăleli. Trudy a deschis sertarul mesei de lângă ea, şi mi-a arătat că şi acela conţinea aceleaşi lucruri.

— Toată lumea care vine aici scrie un mesaj şi îl lasă într-un sertar.

— Ce fel de mesaj?

— Orice vor ei. Ascultă-l pe ăsta... A citit de pe un şerveţel: Cinci din patru persoane au dificultăţi cu matematica.

— Ce zici de ăsta, am spus râzând în timp ce am ridicat o bucăţică de hârtie. În viaţă, lucrurile nu vin unul după celălalt. Se întâmplă doar acelaşi lucru, încontinuu.

Am căutat prin sertar şi am scos alt bilet.

— Un citat din Winston Churchill: „Oi fi beat, domnişoară, dar de dimineaţă voi fi treaz, iar dumneata vei fi tot urâtă”.

Trudy a izbucnit în râs.

— O, aici e alta bună, am spus eu. „Fiecare mare vis începe cu un visător. Nu uita că ai înăuntrul tău puterea, răbdarea şi pasiunea pentru a atinge stelele şi a schimba lumea.”

— Cine a spus asta?

— Harriet Tubman.

M-am uitat la mesaj, scrijelit cu creionul, marginile cuvintelor puţin şterse.

— Care e visul tău? am întrebat exhalând un nor de fum.

— Hmmm...

Trudy a căzut pe gânduri o clipă şi a ridicat din umeri.

— Nu îmi pot aminti niciodată ce visez.

— Nu, mă refer la visurile mari pe care le ai când eşti trează. Pasiunile şi scopurile tale. Acest tip de vis.

Trudy a părut derutată.

— Nu ştiu. Niciodată nu m-am gândit la asta.

— Niciodată?

Nu îmi venea să cred. Eu îmi petreceam practic toată viaţa visând. Prezentul nu mă satisfăcea, îmi doream mereu ceva mai bun, mai mare, mai mult.

Trudy a suflat fumul şi şi-a aşezat ţigara în scrumieră, fluturând cu mâinile pentru a dispersa fumul. Nu avea nici o expresie pe faţă, şi mi-am dat seama că într-adevăr nu se gândise niciodată la acest lucru.

— De ce? Care e visul tău?

Am ridicat aparatul foto.

— Ăsta.

— Să devii fotograf?

Nu a râs, dar era evident sceptică.

— Cum vei face acest lucru?

Tonul ei spunea că era imposibil.

— Încă nu sunt sigură.

Problema era că acasă fusesem singura posesoare a unui aparat foto, dar New York era plin de fotografi. Competitorii mei erau peste tot, cu aparatele lor Nikon, Canon şi Kodak bălăngănindu-se pe lângă corp în timp ce umblau prin oraş. Am lăsat scrumul să cadă în scrumieră, gândindu-mă la cursurile care mă intimidau prea tare. Foloseam scuza că nu îmi permiteam să le urmez, dar totuşi găseam banii pentru o nouă pereche de pantofi. Am luat o gură de cafea.

— Îţi spun eu, ştiu care e visul tău. Sau cel puţin care ar trebui să fie visul tău.

Trudy m-a privit curioasă.

— Arhitectura.

Mi-am ridicat ceaşca pentru a-mi sublinia ideea.

— Ar trebui să devii arhitectă.

— Eu? Trudy a râs. Fetele nu pot deveni arhitecte.

— Cine zice?

— Ei bine. Nu cunosc nici un arhitect care să fie femeie.

După felul în care şi-a dat ochii peste cap mi-am dat seama că nici nu lua în serios ideea.

— Sunt sigură că există. Trebuie doar să le cauţi. Du-te la bibliotecă. Eu asta făceam. Stăteam ore întregi cu un teanc de cărţi despre fotografie în faţă. Aşa le-am descoperit pe Diane Arbus, Ruth Orkin, Helen Levitt...

M-am oprit din vorbit. Îmi puteam da seama că Trudy nu mă asculta. A scos din sertar o altă bucată de hârtie.

— Auzi aici, a spus ea. Există o lumină la capătul tunelului. Lumina altui tren.

— Haide, Trudy, nu ai venit aici din St. Louis ca să le vinzi pantofi femeilor bogate, nu?

— Nu. Trudy a început să râdă. Dar măcar primesc o reducere pentru angajaţi.

— Vorbesc serios. Dacă o femeie ca Elaine Sloan poate deveni un mare editor de cărţi, iar Helen Gurley Brown poate conduce o revistă, de ce nu ai putea fi arhitect? De ce nu aş putea fi fotograf?

Mi-am luat şerveţelul şi l-am întins pe masă.

— Ai un pix?

— De ce?

Trudy şi-a băgat mâna în poşetă şi mi-a întins un pix.

— Te simţi inspirată?

— Da, să ştii că sunt inspirată. Am citit că ai mai multe şanse să îţi atingi ţelurile dacă le notezi, aşa că asta vom face.

Am dat jos capacul pixului şi, cu Trudy uitându-se peste umărul meu, am scris pe şerveţel: Astăzi, duminică, 28 martie 1965, Trudy Lewis şi Alice Weiss declară că îşi vor urma visurile, orice ar fi. Domnişoara Lewis va începe o carieră în arhitectură, iar domnişoara Weiss va deveni un fotograf de renume mondial.

— De renume mondial? Trudy a râs. Eşti nebună, ştii?

Am semnat biletul şi i-am înapoiat pixul lui Trudy.

— E rândul tău acum.

— E o nebunie, a spus ea în timp ce semna şerveţelul.

— Sunt sigură că oamenii le-au considerat nebune şi pe Elaine Sloan, şi Helen Gurley Brown.

Trudy zâmbea, săpând prin poşetă în căutarea unei lame de gumă. Pentru ea, discuţia despre visuri se încheiase. Presărasem sclipici imaginar în jurul ei, dar Trudy nu ştia cât de serios vorbeam. În timp ce împăturam declaraţia noastră şi o aşezam într-unul din sertare, m-am gândit cât de mult îmi doream să devin cineva. Poate că, într-o zi, o fată care sosea în New York cu o valiză plină de visuri avea să mă ia pe mine ca exemplu pentru tot ceea ce îşi dorea să realizeze.

Eu şi Trudy ne-am terminat cafeaua şi am mai fumat câteva ţigări în timp ce ne-am uitat prin sertare, găsind poezii şi scrisori de dragoste, numere de telefon şi proverbe ridicole. Unele ne-au făcut să râdem atât de tare încât ai fi putut crede că am băut gin toată după-amiaza, nu cafea.

Capitolul 6

În a doua mea săptămână la serviciu, eu şi Helen creaserăm deja o rutină zilnică. Începea cu mine aducându-i cafeaua şi uneori un pahar de ciocolată caldă, împreună cu ediţia matinală a ziarelor Wall Street Journal, New York Times şi Washington Post. Îi aşezam ziarele pe masă împreună cu cafeaua – de obicei a doua sau a treia ei ceaşcă, având în vedere că părea mereu să ajungă înaintea mea la birou, oricât de devreme veneam.

Uneori găseam creioane rupte pe biroul ei sau pe jos, semn clar că avusese o criză de nervi pe care nu o exteriorizase. În timp ce ea frunzărea ziarele, treceam în

revistă programul zilei. Eu îi dădeam lista întâlnirilor, apelurilor şi termenelor limită pe care trebuia să le respecte înainte să ne concentrăm pe lucruri personale care trebuiau rezolvate. Era vorba de lucruri de genul alegerii şi împachetării mostrelor pe care le primise, pe post de cadouri de ultim moment. Nu era o sarcină atât de uşoară pe cât suna. Şi-ar dori Rona – Rona Jaffe – cu adevărat un portofel Hermès, erau oare uleiurile de baie Givenchy un cadou prea personal pentru Barbara Walters? Mă gândeam ore întregi la aceste alegeri. O altă sarcină dificilă era să păzesc uşa lui Helen şi să resping toate apelurile în timp ce ea îşi făcea exerciţiile fizice zilnice: făcea exerciţii izometrice, lumânarea, abdomene şi exerciţii pentru maxilar.

În acea dimineaţă de luni i-am urmat sfatul lui Elaine şi nu i-am spus lui Helen că Erik îmi ceruse să o spionez. În schimb, i-am prezentat programul şi i-am dat arătat mesajul către Ira Lansing înainte de a-l trimite.

Când am ieşit din biroul ei am ştiut că aveam să dau de Erik mai devreme sau mai târziu, şi îmi era groază, întrebându-mă cum avea să decurgă confruntarea. Până la urmă nu a trebuit să aştept mult, fiindcă a trecut pe la biroul meu la ora zece.

Şi-a coborât vocea şi s-a aplecat spre mine.

— Ascultă! a spus el. M-am gândit la ceea ce s-a întâmplat vineri seara şi, ei bine, îmi cer scuze. Am sărit calul.

— Da, ai sărit calul.

Eram încă furioasă, şi am început să dactilografiez orbeşte, degetele mele lovind tastele cu atâta putere că făceau cafeaua să sară în ceaşcă.

Erik s-a jucat cu un buton de cămaşă şi a spus:

— Alice, nu ţi-am oferit o impresie favorabilă despre mine. Putem să o luăm de la capăt? Să ne prefacem că nu s-a întâmplat?

— Sigur, nici o grijă.

Am smuls o foaie din maşina de scris şi am introdus alta, degetele dansându-mi deja peste taste.

— Mai ai nevoie de ceva?

Erik a aruncat o privire prin încăpere, iar eu i-am urmărit ochii. Bridget ne privea cu o expresie curioasă pe faţă.

— Deci?

— Nu, a spus el, îndesându-şi mâinile în buzunare. Nu, presupun că nu.

În clipa în care a dispărut, Bridget a ţâşnit spre biroul meu, cerceii ei cu perle legănându-se dintr-o parte în alta.

— Ce a fost asta?

— Ce?

Am încercat să fac pe proasta şi am continuat să tastez.

— Erik Masterson. Despre ce vorbea cu tine?

Cum nu i-am răspuns, m-a prins de mână, făcându-mi degetele să se oprească deasupra tastelor.

— Eşti bine? M-a privit în ochi. O, nu. Nu eşti bine, nu-i aşa?

Mi-am muşcat buzele ca să nu vorbesc.

— Ce e?

Bridget nu avea să o lase baltă, aşa că am clătinat din cap.

— Nu aici, am spus.

A aşteptat până m-am ridicat de la biroul şi m-a condus la toalete. M-am sprijinit de chiuvete în timp ce Bridget verifica uşile. S-a întors către mine cu ultima uşă trântindu-se în urma ei.

— În regulă, scuipă tot.

— E doar... Am clătinat din cap şi mi-am presat degetele la tâmple. Are ceva care mă scoate din minţi.

— Ei, aş vrea să mă facă să îmi ies din minţi în alte moduri, a spus Bridget scoţând un pachet de ţigări din buzunar. E superb, nu-i aşa?

— O fi superb, dar e un şarpe.

— Ce vrei să spui?

— M-a scos la cină acum două seri.

Ochii lui Bridget au fulgerat de după flacăra brichetei. Am detectat în ei un amestec de admiraţie şi gelozie.

— Şi?

Am făcut o pauză. Nu mai voiam să spun nimic.

— Of, haide! Spune-mi!

O, ce privire mi-a aruncat! Parcă aş fi refuzat să îi dau bomboane unui copil.

— Te rog?

— OK, am spus până la urmă. Dar promite-mi că rămâne între noi.

— Desigur. Poţi să ai încredere în mine. Nu voi spune o vorbă.

Totuşi am ezitat. De obicei, oamenii care spuneau că poţi avea încredere în ei nu erau de încredere.

— Jur pe Biblie!

Şi-a pus mâna pe inimă. Părea aproape la fel de îngrijorată pe cât era de curioasă, iar Bridget se străduise mai mult decât celelalte fete să mă includă şi să mă facă să mă simt bine-venită.

— Ei, am început în ciuda rezervelor mele. Erik vrea să fiu atentă la ce se petrece pe aici pentru el.

— Nu mai spune. La ce fel de lucruri vrea să fii atentă?

— La orice schimbări făcute de doamna Brown pe care le poate raporta înapoi la Hearst.

— Dar nu se presupune că doamna Brown ar trebui să facă schimbări?

— Aşa am crezut şi eu. Dar Erik nu o place. Cred că vrea să fie concediată.

— Dumnezeule mare! Ce groaznic! Nu îmi vine să cred că ţi-a cerut aşa ceva.

— Nici mie. I-am spus că poate să uite. Nu îi voi face aşa ceva şefei mele.

Bridget şi-a scuturat fumul în chiuvetă. Cenuşa a fâsâit când a atins apa care picura din robinet. M-am uitat la reflexia ei în oglindă.

— Trebuie să îmi promiţi că nu spui nimănui ce ai auzit aici. Mai ales nu doamnei Brown.

— Glumeşti? Ochii lui Bridget s-au făcut cât farfuriile. Nu voi spune nimic.

Şi-a cules un fir de tutun de pe limbă şi s-a studiat în oglindă.

— Deci ce vrea de la tine acum? a întrebat ea, aducându-l din nou pe Erik în discuţie. A stat o vreme la biroul tău de dimineaţă.

— Acum vrea să fim prieteni. E plin de scuze.

M-am gândit să îi zic ce îmi spusese Elaine, dar Bridget a schimbat subiectul.

— Am şi eu propriul meu mic secret.

— Ce e?

— Nu poţi spune nimănui. Promiţi? Mai ales nu lui Margot. E o ţaţă care nu îşi poate ţine gura.

— Care e secretul?

— Ei bine... Bridget şi-a împreunat mâinile. Am un interviu la Redbook.

— Ce? Pleci? De ce?

— E doar un interviu, dar au un post liber pentru o asistentă în departamentul editorial. Şi salariul de început este de 80 de dolari pe săptămână.

— Dar eşti aici de doi ani.

— Da, doi ani e prea mult.

— Ai spus că îţi place cu adevărat de Bill Guy. Credeam că îţi place să fii secretara lui.

— Nimănui nu îi place să fie secretară. Aceasta e şansa mea să devin asistentă. E un mare pas înainte şi salariul e bun.

Şi-a înfipt ţigara în gură şi a mijit ochii în timp ce îşi netezea părul.

— Ştii ce aş putea face cu 80 de dolari pe săptămână? În momentul de faţă, abia îmi mai pot permite ceva după ce plătesc chiria.

O înţelegeam, fiindcă şi eu trebuia să aleg des între un borcan de cremă pentru bucle şi o rolă de film, sau între developarea fotografiilor şi ieşitul la cinema cu Trudy.

Bridget vorbea încă despre cum nu reuşise să îşi plătească ultima factură la telefon când a intrat Margot în baie.

— În fine, a spus Bridget în timp ce îşi stingea ţigara în apa de la robinet. Mulţumesc că m-ai ajutat cu programul pentru producţie. Ar trebui să îi duc raportul domnului Guy cât mai repede.

A făcut cu ochiul, şi-a aruncat ţigara udă în gunoi şi a deschis uşa cu şoldul. Când m-am întors la birou, mă aştepta Ira Lansing, şeful departamentului de vânzări şi

publicitate. Era un bărbat de vârstă mijlocie, lat în umeri, care arăta ca genul de persoană care jucase fotbal în liceu, genul care îşi mai purta încă inelul cu sigla facultăţii. Genul care îşi atinsese deja de mult apogeul în viaţă. S-a aplecat pentru a intra în biroul lui Helen şi a fluturat hârtia pe care i-o adusesem mai devreme.

— Unde e? Trebuie să vorbesc cu ea în secunda asta.

— Îmi pare rău, nu e la birou.

— Ar face bine să nu aibă vreo întâlnire cu Revlon sau cu Max Factor.

— Se va întoarce într-o oră, am spus eu încercând să par impasibilă.

Helen nu era în nici un fel de întâlnire. Sau cel puţin nu într-o întâlnire profesională.

Luni dimineaţa avea programare la doctorul Gerson, psihanalistul ei. Nu că Helen ar fi fost ruşinată sau secretoasă când venea vorba de acest subiect. Scrisese despre acest lucru în Sex and the Single Girl, spunând că toate am beneficia de o analiză psihologică. Obişnuisem să cred că doar persoanele care sufereau de căderi nervoase sau care erau pur şi simplu nebune mergeau la psiholog. Mă întrebam cum cineva ca Helen, care părea să aibă tot ce îşi dorea, avea nevoie de un psihanalist.

— Ei bine, a spus Ira, transmite-i că am primit acest scurt mesaj al ei şi că nu am nevoie de sfaturi. Eu sunt responsabil pentru vândutul spaţiului pentru publicitate. S-a împuns singur în piept. Eu sunt responsabil pentru sponsori. Nu e treaba ei. Nu ar trebui să se implice în

treaba mea şi aş aprecia dacă nu mi-ar mai sta în drum şi m-ar lăsa să îmi fac treaba.

Când s-a întors Helen şi i-am spus că venise Ira să o vadă, a scos un pfft neimpresionat. Am urmat-o în biroul ei şi i-am agăţat haina pe uşă, apoi i-am pus poşeta în sertar. Înainte să apuc măcar să îi spun că Ira era supărat din cauza mesajului ei, m-a întrebat dacă Ira îmi făcuse avansuri.

— Nu. De ce?

— Ira Lansing e un fustangiu, a spus înmânându-mi o punguţă cu biscuiţi pe care probabil o luase dintr-un restaurant. Şi când te gândeşti că mă numesc pe mine curvă şi uşuratică. Şi de ce? Pentru că sunt o femeie. Iubesc sexul. Mereu l-am iubit. După părerea mea, nu e nimic în neregulă cu asta. Sexul e absolut delicios şi are zero calorii. O, apropo... Şi-a luat o ţigară şi a aprins-o cu bricheta ei aurie. Să nu crezi tot ce se spune despre mine. Ştiu că lumea spune că m-am culcat cu 165 de bărbaţi înainte să mă căsătoresc cu David. E o minciună. A suflat fumul şi a zâmbit. Au fost 166.

A văzut expresia de pe faţa mea.

— Ce e? Ai o problemă cu acest lucru?

— Mă întrebam doar când ai avut timp să fii cu atâţia bărbaţi.

— Nu am fost cu toţi. Nu vorbesc despre relaţii romantice. Nu mă înţelege greşit, am avut o grămadă de iubiţi, şi m-am culcat cu fiecare. Dar ceilalţi – ei bine, unii au fost doar bărbaţi cu care am făcut sex. Uneori nici măcar nu mă scoteau mai întâi la o cină sau la un cocktail. Asta era

frumuseţea. Nu existau nici un fel de obligaţii. Era vorba doar de sex, iar sexul era grozav. Absolut delicios.

A tras un fum din ţigară şi a tras de spatele perucii ei, asigurându-se că nu alunecase.

— Bărbaţii o fac de ani de zile. E timpul ca femeile să pună piciorul în prag şi să se distreze şi ele. Crede-mă, eram ca un copil într-un magazin de dulciuri. M-am culcat cu bărbaţi celebri, cu bărbaţi căsătoriţi, bogaţi, săraci. Unii erau superbi, alţii... A fluturat din mâini. Alţii, nu prea. Unii erau gentlemeni absoluţi, alţii nişte javre. Nu puteam avea un gram de încredere în ei. Dar dacă erau buni la pat, ei bine, atunci era suficient pentru mine. A râs. Ţine minte, ca să faci sex grozav nu trebuie să o faci cu o persoană pe care o iubeşti, nu trebuie nici măcar să o placi. Şi nu te mai uita la mine atât de şocată. Eşti tânără şi singură. Ar trebui să te distrezi. Mama ta nu îţi va spune asta, dar e în regulă să fii puţin neastâmpărată.

Dimineaţa următoare, când eram în drum spre cutia poştală, m-a oprit Erik pe coridor.

— Ce faci la prânz? a întrebat el.

— Mi-am adus mâncare de acasă.

— Dar mâine?

— Îmi aduc mâncare şi mâine.

Am început să merg, dar m-a prins de mână.

— Te rog?

Margot şi Leslie traversau coridorul, iar ambele s-au întors, uitându-se la noi peste umăr.

— Te rog? a spus el din nou.

Am oftat şi am clătinat din cap.

— Voi continua să te întreb. Sunt foarte insistent când îmi doresc ceva.

Ochii săi întunecaţi şi frumoşi se uitau la mine atât de rugători şi plini de anticipare, de parcă răspunsul meu ar fi avut capacitatea de a-l devasta. Sau de a-l extazia. Niciodată nu mă mai simţisem atât de puternică faţă de un bărbat, dar am rămas impasibilă.

— Şi de ce anume vrei să iei prânzul cu mine?

— Ţi-am spus, mă simt prost pentru cina noastră de săptămâna trecută.

— Credeam că am discutat despre asta.

— Vreau să mă revanşez, să o luăm de la capăt. De la zero. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Nu e nevoie.

— Poate că nu e nevoie pentru tine, dar este pentru mine. Te rog?

Din nou acea privire. Am mai vorbit puţin şi am fost de acord să ies la prânz cu el. În stilul său caracteristic, m-a dus la un alt local faimos din Manhattan, La Grenoille, pe East 52nd Street.

— Sper că ţi se decontează prânzurile, am spus eu după ce am deschis meniul.

— Totul e o glumă pentru tine?

— Doar atunci când am emoţii.

S-a uitat la mine, zâmbind extrem de mulţumit de sine însuşi.

— Deci ai emoţii din cauza mea?

— Nu din motivele la care te gândeşti tu.

I-am aruncat o privire serioasă. Nu mă jucam.

— Încă sunt suspicioasă când vine vorba de intenţiile tale.

— Alice. A ridicat mâinile în semn de capitulare. Am venit cu gânduri paşnice. Jur.

A zâmbit chiar mai larg.

Mi-am luat ochii de la el, uitându-mă prin camera luxoasă, plină cu aranjamente de flori care ieşeau din vaze de cristal înalte de un metru. Fiecare masă era plină, majoritatea cu afacerişti în costume scumpe, care încheiau negocieri la un pahar de chateaubriand. Era foarte multă putere în acest restaurant. O puteai simţi emanând de la mese, asemenea căldurii care se ridica din asfalt la treizeci de grade.

Atmosfera mi-a înteţit furia, aruncând paie pe focul pe care îl aprinsese Elaine când îmi spusese că eu aveam avantajul în această situaţie. Am decis să îmi testez puterea şi să îl fac pe Erik să tremure în pantaloni.

— Nu cred că domnul Berlin ar fi de acord cu treaba aceasta. Tu ce zici?

I s-a şters zâmbetul arogant de pe faţă.

— Ai de gând să îi spui ceva?

— Nu sunt sigură încă, am spus eu, deşi decisesem deja să îi urmez sfatul lui Elaine şi să îmi ţin gura.

Erik a înghiţit în sec, faţa sa chipeşă şi-a pierdut puţin din culoare.

— Ce faci la Hearst de fapt? am întrebat şi mi-am închis meniul, punându-l deoparte.

— Asta mă întreb în fiecare zi.

A clătinat din cap, ochii mişcându-i-se dintr-o parte în alta. Nu aveam de gând să las răspunsul său autocritic să mă îmblânzească.

— Vorbesc serios, ce faci?

— Dacă chiar vrei să ştii, sunt mai mult sau mai puţin un lacheu şi un ţap ispăşitor pentru Berlin, Deems şi Dupuy.

— Nu mai spune.

Părea ruşinat, chiar surprins, de parcă nu ar fi intenţionat să facă această confesiune. Eu încercam să mă menţin tare pe poziţii, deşi simţeam că începeam să mă înmoi. Aplicarea pedepselor nu era punctul meu forte.

— Dar am auzit că eşti o vedetă la Hearst.

Am vorbit monoton ca să îi arăt că nu eram impresionată.

— Ei bine, nu aşa se simte pentru mine. Momentan e o grămadă de muncă josnică. În fiecare zi trebuie să le demonstrez că sunt suficient de bun.

— De aceea ai vrut să o spionez pe doamna Brown?

S-a strâmbat.

— Aş prefera să nu o spui aşa.

A scos o ţigară şi a aprins-o, închizând capacul brichetei cu un clic puternic.

— Nu sunt mândru de ceea ce am făcut. Jur că nu sunt un tip rău. Mă crezi?

— De ce îţi pasă de ceea ce cred eu?

— Nu ştiu, dar îmi pasă.

A ridicat din umeri, deşi amândoi ştiam că îi păsa fiindcă nu voia să vorbesc cu şefii lui. Mi-a oferit cel mai frumos zâmbet al lui, ca şi cum ar fi apelat la vechile sale şiretlicuri care îl scoseseră din alte probleme. Nu am fost mişcată de trucul lui. S-a lăsat tăcerea preţ de o clipă.

Ospătarul a venit şi ne-a luat comanda – ceva numit Les Quenelles de brochet au Champagne pentru mine, şi biftec tartar cu Pommes Gaufrettes pentru Erik.

— Dacă vrei să ştii adevărul, a început el după plecarea ospătarului, eram disperat când te-am întrebat de Helen.

Nu mai zâmbea şi era evident că simţea nevoia să se justifice.

— Treaba nu merge prea grozav pentru mine în ultima vreme, şi nu îmi pot permite să fiu concediat. Lumea revistelor e mică. Oamenii vorbesc şi, ei bine...

Şi-a ridicat mâinile, lăsând acel gând să plutească prin aer, înlocuit de altul.

— Ştiam că cei de la Hearst nu au fost mulţumiţi de angajarea lui Brown, şi căutam un mod de a intra în graţiile lor. Judecata mea a fost greşită, şi îmi cer sincer scuze pentru acest lucru.

Părea sincer, şi am realizat că nu aveam puterea să fiu crudă, nici măcar cu Erik Masterson. Spusesem ce aveam de spus, nu mai era nevoie să insist.

Aşa că am povestit despre mărunţişuri în schimb, despre vreme şi diverse expoziţii, până când a sosit mâncarea: un munte de fillet mignon crud cu cartofi prăjiţi simandicoşi şi prea scumpi pentru el, şi găluşte de peşte cu sos cremos de şampanie pentru mine. Era destul de bun, dar am observat că Erik doar se juca cu mâncarea din farfurie.

— Am muncit din greu ca să ajung unde sunt acum, a spus el, întorcându-se la conversaţia de dinainte.

În mod evident îl deranja încă.

— Nu e ca şi cum cineva mi-ar fi dat poziţia asta pe tavă.

— Nici nu am crezut asta.

Vocea mea mai avea încă un ton aspru de neignorat.

— Putem să facem pace, Alice?

Mă privea în ochi, iar cotul lui a împins furculiţa de pe masă când s-a aplecat spre mine. Când a recuperat-o, şi-a aruncat din greşeală şi cuţitul de pe farfurie. Pentru prima dată, masca exersată şi pompoasă i-a alunecat de pe faţa frumoasă. Ridicând din umeri dezarmant şi cu obrajii îmbujoraţi, a spus:

— Stai să vezi ce deserturi au.

Roşeaţa din obraji i s-a intensificat. Era roşu ca racul, şi brusc l-am văzut pe adevăratul Erik Masterson – care nu avea aere afectate, nu vorbea în franceză cu ospătarul şi nu comenta despre ultima expoziţie a Muzeului de Artă Modernă. Era doar un tip normal, doar el însuşi.

— Îmi pare sincer rău pentru ce s-a întâmplat, a spus el. Pace?

Călcându-mi pe principii, am zâmbit şi am dat din cap. Erik a tras un fum din ţigară şi conversaţia a rămas în aer, împreună cu fumul lui. Mi-a povestit despre predecesorul lui Helen, Robert Atherton, ba chiar despre Richard Berlin.

— La un moment dat, Truman Capote a vomitat pe pantofii din piele de aligator ai lui Berlin. Chiar în anticamera de la Hearst. A plesnit masa în glumă, râzând. A fost ultima dată când l-a scos pe Truman la prânz.

A mimat că ducea un pahar la gură. Erik a continuat să vorbească, şi la scurt timp râdeam copios de nişte greşeli de tipar clasice, ca de exemplu reţeta care cerea vin sex, sau una care cerea buci pecan. Preferata lui Erik era cea cu fermierul care căcase un bivol cu tractorul.

Când am încetat să râd, a făcut contact vizual cu mine, privindu-mă mai prelung şi mai intens decât ar fi fost politicos. Am simţit cum mi se înteţeau uşor bătăile inimii. Dacă mi-ar fi putut citi gândurile, ar fi ştiut cât de atrăgător mi se părea. Am vrut să îmi abat privirea, dar nu am putut, de parcă m-ar fi controlat. Nu ştiam ce însemna acest lucru, dar aveam senzaţia că ceva tocmai se aprinsese între noi. Nu ştiam ce, dar ştiam ce nu voiam să fie.

Nu îmi doream iubire – nu de la Erik Masterson. Nu mi-o doream de la nimeni, de altfel. Toate persoanele cărora le dădusem o bucată din inima mea – mama, tata şi Michael – mă părăsiseră într-un mod sau altul. Nu puteam suporta o altă pierdere. Mai ales nu acum, când eram în sfârşit în New York, pregătită să las trecutul în urmă.

Dar Erik era în faţa mea, zâmbind şi făcând un val de căldură să mă cuprindă în tot corpul. M-am gândit la ceea ce spusese Helen în ziua precedentă, despre cum sexul putea fi doar o distracţie. Ştiam că îmi doream să îl sărut pe Erik, să îmi lipesc trupul de al său, şi m-am întrebat dacă puteam fi cu adevărat acea fată. Îmi puteam da seama că şi el mă dorea pe mine, şi nu mă mai simţisem dorită de atât de mult timp. Michael fusese singurul bărbat cu care mă culcasem, şi o făcusem pentru că fuseserăm logodiţi şi îl iubisem. Eram încă o fată cuminte.

Dar Erik mă intriga. Eram atrasă de el, şi între noi exista o scânteie jucăuşă pe care nu o puteam nega. Îmi doream să cunosc Manhattanul, şi ce altă persoană îmi putea arăta cum să mă distrez acolo? Deja mă dusese la două restaurante în care nu mi-aş fi permis nici să pun piciorul. Pe deasupra, era clar că nu exista nici un pericol ca el să caute ceva serios. Era ceva distractiv, lejer, fără obstacole neprevăzute de care să mă lovesc.

Mă distram, dar aveam doar o oră pentru prânz, şi trebuia să fiu cu ochii pe ceas. Se făcea târziu şi, dacă plecam pe jos, puteam traversa Fifth Avenue şi ajunge la birou în cincisprezece minute.

După patruzeci şi cinci de minute am spus:

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc.

Încă nu aveam încredere în el, şi nu voiam să îi spun că Helen programase o şedinţă la ora unu.

— Voi cere nota.

— Nu, nu. Stai, termină-ţi cafeaua.

M-am ridicat de pe scaun.

— E deja a doua oară, Alice. Nu poţi continua să mă laşi cu ochii în soare în restaurante, a strigat după mine.

M-am oprit şi m-am uitat la el, ridicând cochetă din umăr.

— Ei, poate că a treia oară va fi cu noroc.

La ora unu eram înapoi în birou şi adusesem ce mai rămăsese din angajaţii lui Helen în sala de conferinţe. Singurul nou angajat, Walter Meade, nu începea munca decât într-o săptămână. Editorii şi redactorii şi-au ocupat locurile la masa lungă, aşezându-şi pe masă ţigările şi ceştile de cafea, dozele de Tabs şi Diet Rite Cola. Când au ajuns cei din departamentul de grafică, toate locurile fuseseră deja ocupate, aşa că s-au rezemat de-a lungul pervazului, ca un stol de păsări.

Helen a adus o cutie mare şi grea, legată cu sfoară, în timp ce eu am venit cu o tablă mare pe care am proptit-o de suportul din partea din faţă a camerei. Helen stătea lângă mine într-o rochie dreaptă de culoarea lavandei, care îi expunea genunchii delicaţi, şi poate prea multă pulpă pentru o femeie de vârstă mijlocie, dar reuşea să o poarte cu dezinvoltură, în ciuda faptului că i se rupsese un ciorap. Avea un talent fantastic de a-şi agăţa ciorapii plasă şi cei de nailon, prinzându-şi în ei unghia sau pixul, sau

agăţându-i de colţul mesei în timpul şedinţelor ei spontane de gimnastică. Probabil că trecea prin trei sau patru perechi pe săptămână.

Helen a aşteptat răbdătoare până când toţi s-au aşezat, iar apoi a pus capăt conversaţiilor dregându-şi vocea. Le-a mulţumit tuturor pentru prezenţă cu vocea ei subţire şi mătăsoasă, de parcă şedinţa ar fi fost opţională, nu obligatorie.

— Iar acum îmi face plăcere să vă informez că avem un nou editor-şef.

Helen s-a întors spre noi şi l-a prezentat cu o mişcare din mână.

Toţi ochii s-au aţintit asupra lui George Walsh. A urmat o reacţie audibilă, şi nu neapărat pozitivă, apoi câteva felicitări superficiale. Cu toţii ştiau că poziţia îi fusese oferită lui George fiindcă nu exista altcineva. În mod sigur nu fusese prima ei opţiune. George era la revistă de douăzeci de ani şi muncea după vechile metode. Avea o Biblie pe biroul său ordonat şi eram sigură că o considera pe Helen o păcătoasă care avea să meargă direct în iad. Nimeni nu credea că cei doi puteau colabora. Helen intra în luptă cu Hearst, iar adjunctul ei era un soldat bun – pentru inamic – care se ridica şi saluta practic de fiecare dată când Berlin trecea pe lângă el.

— Aşadar, haideţi să ne punem pe treabă, da?

Helen a scos capacul de pe o cariocă neagră groasă, care emana un miros puternic în toată camera. S-a întors spre tablă şi a scris în litere mari IULIE, urmat de două semne de exclamaţie. S-a întors din nou, zâmbind până la urechi.

— Iulie?

George Walsh s-a ridicat, jucându-şi perfect noul rol de editor-şef. Lumina becurilor de pe tavan se reflectau în chelia sa.

— Helen, cu tot respectul, a spus el cu un râs superior. Această şedinţă ar trebui să fie despre umplerea golurilor ediţiei din iunie. Şi sincer, nu toată lumea trebuie să fie prezentă pentru asta.

— O, ştiu, George.

Helen a zâmbit politicos, râzând în acelaşi ton ca şi el, în timp ce a fluturat din mână, ca şi cum grijile lui George ar fi fost irelevante. Brăţările ei au scos un sunet delicat, metalic.

— Ai perfectă dreptate. Asta ar trebui să facem. O, dar haide să recunoaştem, numărul din iunie este deja o cauză pierdută. A fost mai mult sau mai puţin terminat înainte să fiu măcar angajată.

Helen ştia că numărul din iulie era prima ei şansă să editeze cu adevărat revista şi să prezinte ţării noul Cosmo.

— De aceea vom discuta astăzi articolele şi conceptele pentru numărul din iulie.

— Dar deja am început layoutul pentru iulie, a spus Bobbie Ashely, editorul ei de articole.

Devenind din nou jucăuşă, Helen a spus:

— Ce spuneţi să uităm de layout şi să începem de la zero? Orice idee e bine-venită. Burt, să începem cu tine!

Şi-a împreunat mâinile plină de anticipare. Zâmbetul şi aşteptările ei erau sincere.

— Ei bine, a spus Burt Carlson.

Şi-a ajustat papionul, strâmbându-l mai tare decât înainte.

— Ghidul pentru divertisment pentru casnice din iulie, de anul trecut, a fost apreciat. Am putea să îl aducem înapoi.

Toată lumea a dat din cap în timp ce Helen s-a strâmbat.

— O, cât de plictisitor!

Şi-a încreţit nasul şi a clătinat din cap.

— Dale, tu ce zici?

Dale Donahue era un redactor care purta ochelari grei maro, cu tenul roşu al unui pescar. După ce s-a uitat la mâinile sale ca în frunzele de ceai, a spus:

— În ultima vreme am auzit multe despre fluorură, deci mă gândesc că ceva despre carii dentare şi...

Helen l-a întrerupt.

— Carii dentare? Hmm, foarte plictisitor, plictisitor, plictisitor.

A zâmbit, aţintindu-şi atenţia asupra lui Bobbie Ashley.

— Ce ne poţi oferi astăzi, pisicuţo?

Era evident că Bobbie nu era obişnuită ca şefa ei să o numească pisicuţă. Ne-a surprins şi pe ea, şi pe mine, fiindcă până în acel moment crezusem că aceea era porecla mea specială. Recunosc că m-am simţit jignită.

Bobbie a avut nevoie de un moment pentru a-şi reveni, căutând prin mâzgălelile de pe carnetul ei. Helen zâmbea, aşteptând.

— Cred că este evident că femeile vor vrea reţete de vară, a început Bobbie.

— O, serios? Aşa crezi, nu? Helen şi-a încruntat sprâncenele. Mă tem că fetelor mele li se va părea plictisitor. Ceea ce caut cu adevărat este ceva proaspăt, neaşteptat. Vreau ceva cu adevărat îndrăzneţ pentru fetele mele.

— Îmi cer scuze, a spus Bobbie. Am ratat ceva. Cine, mai exact, sunt fetele tale?

— Fetele! Fetele mele. Fetele tale. Noua cititoare a revistei Cosmo este o femeie tânără, plină de viaţă, single. E o femeie de carieră ambiţioasă. E sexy şi distractivă. Chiar puţin obraznică. Şi o cunosc mai bine decât oricine, pentru că eu am fost această fată.

Cuvintele acestea au fost rostite cu mişcări dramatice ale mâinilor, în timp ce toată lumea o privea, de parcă degetele ei ar fi fost artificii, împrăştiind raze sclipitoare de lumină de Ziua Independenţei.

— Bill, ce ai pe fir? a spus ea către Bill Carrington Guy, editorul ei pentru beletristică.

Bill Guy era un bărbat atrăgător de vârstă mijlocie, cu un păr bogat, şaten deschis, pe care îl aranja cu atenţie. A deschis un dosar şi a căutat printre pagini. Vorbind ca un adevărat gentleman din Sud, a spus:

— Am un fragment din Sursa lui Michener şi o nouă povestire de la Ray Bradbury.

— Au un final fericit?

Bill şi-a mijit ochii, de parcă nu ar fi auzit bine.

— Poftim?

— Sunt poveşti cu final fericit?

— Ăăă, nu chiar, nu.

— O, vai, de asta mă temeam. De acum înainte vreau să publicăm doar beletristică fericită, distractivă.

Întreaga cameră s-a umplut de mormăieli pe care Helen a părut să nu le audă sau să le ignore.

— Întreaga idee, a spus ea vorbind peste gălăgie, este că revista ar trebui să i se adreseze fetei din Kansas City căreia îi e teamă că iubitul ei nu se va căsători cu ea după ce s-a culcat cu ea. Revista aceasta este pentru fata din Upstate New York, care se întreabă dacă poate face sex când e la ciclu. Cititoarea noastră este fata din Phoenix care nu ştie ce să facă atunci când şeful ei îi face avansuri. Acestei fete nu îi pasă de gelatină, caserole, grădinărit sau fluorură. Îi pasă de dragoste. Vrea să fie promovată la serviciu. Vrea să fie dorită şi să profite de tot ceea ce i-a fost dat. Se întreabă de ce îi mai ies încă coşuri la douăzeci şi unu de ani. Îi pasă că iubitul ei crede că pieptul ei e prea mic. Trebuie să ştie că masturbarea este perfect normală şi că o poate ajuta să fie o parteneră mai bună.

M-am auzit icnind. Jumătate din cameră a icnit deodată cu mine. Ochii erau cât farfuriile, gurile căscate. Fetele cuminţi nu se masturbează, nu-i aşa?

Helen încă vorbea.

— Nimeni nu îi vorbeşte acestei fete. E încă singură – poate că e chiar aici în Manhattan. Chiar în această cameră.

Faţa mea s-a încălzit, imaginându-mi că toată lumea se holba la mine, de parcă eu aş fi fost acea fată.

— Nu contează unde e, a spus Helen. Are nevoie de noi. Ce să facă atunci când se trezeşte că e atrasă de un bărbat căsătorit? Sau dacă stă trează în mijlocul nopţii, întrebându-se de ce nu are orgasm de fiecare dată când face sex? Încerc să o ajut pe fata care îşi face griji că e imorală pentru că îi place sexul oral. Dacă nu îi spunem adevărul despre acest lucru, cine o va face? Suntem aici să o ajutăm, să îi spunem că e perfect normal, şi mai ales că nu e singură.

Am studiat reacţiile din sală: ochii larg deschişi, neîncrezători, mâinile duse la guri. Unii se uitau la carnete, incomodaţi, prea ruşinaţi să ridice ochii. Credeau că ascultau cuvintele unei femei nebune. Deşi mă înroşisem toată, am văzut ceva diferit la Helen. Am văzut cum această femeie micuţă se înfrunta cu întreaga societate, începând cu propriii ei angajaţi. Începând cu mine. Ştiam că lui Helen nu i se părea greşit să te culci cu bărbaţi căsătoriţi, dar mie mi se părea. Şi m-am întrebat dacă şi-ar fi schimbat părerea dacă o fetişcană i-ar fi făcut avansuri soţului ei. Erau şi alte lucruri în cartea ei care îmi picaseră prost, de exemplu ideea de a te folosi de sex pentru a avansa la locul de muncă. Dar, indiferent dacă eram de acord cu ea în tot sau nu, nu puteam nega faptul că atinsese un punct sensibil. Îi păsa cu adevărat de fetele ei. Nu era doar o slujbă pentru Helen Gurley Brown, era o menire. O misiune personală. Şi oamenii se întrebau de ce cartea ei ocupase pentru luni întregi primul loc pe lista

celor mai bine vândute cărţi New York Times. Ceea ce spunea în această sală de conferinţe surprindea motivul pentru care atâtea tinere femei citeau şi reciteau Sex and the Single Girl.

— Când fetele mele se trezesc în miezul nopţii cu asemenea griji, vreau să ia în mână revista Cosmo. Când fetele noastre citesc Cosmo, vreau să se simtă uşurate şi optimiste în ceea ce priveşte viitorul.

Helen a pocnit din degete, cuprinsă de o inspiraţie fantastică.

— Vreau să vă arăt ceva.

S-a întins după cutia pe care o adusese cu ea şi a descâlcit sfoara în timp ce toată lumea o privea.

— Când eu şi soţul meu ne-am gândit pentru prima dată să începem o revistă, aceasta a fost ideea care ne-a venit – Femme.

A ridicat ceva care arăta ca proiectul de artă al unui copil. Revista confecţionată de ea era doar o grămadă de fotografii decupate şi fragmente de titluri din alte ziare, lipite unele de altele.

Nu ştiu sigur dacă oamenii au chicotit, dar în mod sigur şi-au dat ochii peste cap, s-au fâţâit în scaune şi au oftat dezgustaţi. Nu înţelegeau mesajul pe care încerca să îl transmită, şi mi-am făcut griji că puţinul respect pe care îl mai aveau pentru ea fusese aruncat la gunoi. Tocmai le confirmase cele mai mari temeri pe care le aveau în legătură cu ea şi cu direcţia în care voia să ducă revista.

— Doar uitaţi-vă la ideile de articole pe care le-am conceput.

A lăsat revista să circule de-a lungul mesei, iar eu m-am uitat la expresia de pe faţa lui Liz Smith când ochii ei au citit titlurile Sfaturi simple, dar sexy pentru dormitor, 10 moduri de a asigura o a doua întâlnire şi Cum să ai o aventură cu şeful tău. Era dezgustată.

Helen refuza să se dea bătută.

— De acum încolo, fiecare articol, fiecare recenzie de film, de carte, fiecare ilustraţie şi caricatură se va adresa noilor noastre cititoare. E vorba de moduri în care să le îmbunătăţim viaţa. Să o facem mai delicioasă şi mai sexy.

Burt Carlson şi-a adunat lucrurile şi s-a ridicat în picioare.

— Mă scuzaţi.

După ce a părăsit încăperea, am simţit că mai erau şi alţii care şi-ar fi dorit să aibă curajul de a face acelaşi lucru. Helen nu s-a lăsat. A continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Deci... haideţi să vedem ce avem.

— V-am spus ce avem, a spus Harriet La Barre, fără multă politeţe. Şi George are dreptate, avem goluri care trebuie umplute în numărul din iunie. Acestea ar trebui să fie prioritatea noastră în acest moment.

Liz a fost de acord, ca şi Bobbie, iar în curând toţi dădeau din cap, vorbind unii peste alţii. Am rămas deoparte, privind cum şedinţa îi scăpa lui Helen printre degete, asemenea unei pisici care fugea prin uşa de intrare. Nu mai avea nici o şansă să recapete controlul fără să ridice vocea, să dea din picior şi să distrugă imaginea ei calmă pe care o crease cu atâta atenţie. Aşa că a lăsat şedinţa să se încheie. Unii oameni au plecat unul câte unul, alţii în

cârduri, în timp ce Helen juca rolul unei bune gazde, stând la uşă şi mulţumindu-le cu un zâmbet pe buze. Dacă fierbea în interiorul ei, nimeni nu şi-ar fi dat seama. Nici măcar eu.

De cum s-a întors în biroul ei, acolo o aştepta Burt Carlson.

— Nu voi scrie despre sex oral şi orgasme, l-am auzit spunând. Îmi pare rău, Helen, dar nu o pot face, nu o voi face. Îmi dau demisia pe loc.

Altul care pleca. În clipa în care Burt a părăsit biroul ei, Helen mi-a cerut înlăcrimată să îi sun soţul.

Capitolul 7

Am ajuns acasă în acea seară şi am intrat în clădire, uitându-mă la pânzele de păianjen cenuşii din colţuri şi la meniurile de restaurante chinezeşti, aruncate pe podeaua plină de urme de paşi. Când am ajuns la primul etaj, lumina de pe coridor pâlpâia, gata să îşi tragă ultima suflare. Din clipa în care am intrat în apartament şi am închis uşa, m-am simţit sufocată. Am mers vizavi şi am bătut la uşa lui Trudy, dar nu am primit nici un răspuns. Eram prea agitată ca să rămân în casă, aşa că mi-am înşfăcat aparatul şi paltonul, mi-am scos mănuşile din buzunar şi am ieşit din nou din casă.

M-a lovit o rafală rece de vânt când am trecut de colţ şi am mers de-a lungul străzii Lexington. De fiecare dată când ieşeam din casă cu aparatul de fotografiat eram extrem de conştientă de felul în care mă făcea să mă simt.

Era un obiect de recuzită, iar eu, o actriţă: Ali Weiss, fotograf celebru. Acel aparat era o declaraţie. Oamenii se uitau la mine şi puteau presupune, îndreptăţiţi sau nu, că eram creativă, artistică, talentată. Şi îmi plăcea acest lucru. Îmi plăcea să fiu mai mult decât o secretară. Aparatul era cartea mea de vizită, îmi dădea încredere în mine însămi. Fata cu aparatul. Aparatul spunea că eram cineva.

Când am traversat 71th Street am văzut o femeie îmbrăcată frumos care îşi încheiase paltonul din blană greşit, în aşa fel încât tivurile nu se aliniau. Această bucăţică de imperfecţiune şi vulnerabilitate m-a făcut să îmi iau aparatul. Mi-am dat jos mănuşile cu dinţii ca să mă pot concentra pe ea. Acum câteva zile fusesem lovită de aceeaşi fragilitate umană, când fotografiasem un bărbat care îşi aprinsese capătul greşit al ţigării, capturând expresia sa şocată când văzuse fumul ieşind din filtru.

Fusesem mereu perspicace, dar în ultima vreme începusem să văd lumea în stop-cadre, dorindu-mi să surprind un singur moment care spunea o poveste întreagă – ce se întâmplase înainte şi după ce apăsasem butonul. Poate că eram atrasă de aceşti străini de pe străzi pentru că şi eu mă simţeam expusă şi nesigură în acest oraş mare. Şi nu erau doar momentele stângace şi greşelile pe care îmi doream să le surprind; erau cele banale. Un băiat care îşi savura acadeaua în timp ce câinele o lingea pe furiş, o femeie care îşi împingea căruciorul pe stradă. Ochiul meu era atras de atât de multe şi treceam prin film mai repede decât îl puteam cumpăra. În mod sigur mai repede decât îmi puteam permite să îl developez.

Am continuat să parcurg Lexington Avenue, până când am ajuns la 63th Street. M-am oprit, vag conştientă de traficul care vuia în spatele meu, de oamenii care mergeau grăbiţi dintr-o parte în alta şi de câinele care lătra în josul străzii. Un nor de aburi, alb şi fantomatic, se ridica în aer în faţa mea, în timp ce stăteam pe trotuar, holbându-mă la cărămida de culoarea somonului, la ferestrele arcuite şi la copertina verde pe care era scris Hotelul Barbizon în litere aurii.

Toate gândurile despre mama mea şi tot dorul pe care i-l purtam s-au coagulat în interiorul meu. Sunt aici, mamă. Sunt în New York, am reuşit. Trebuia să fac poza înainte să mi se înceţoşeze vederea.

Chiar când am apăsat pe buton, am auzit o voce adâncă spunând:

— Bun venit la hotelul Barbizon!

Mi-am înghiţit lacrimile şi m-am uitat la portar în timp ce acesta a zâmbit, şi-a dat jos pălăria şi mi-a ţinut uşa. Voiam să dau timpul înapoi, să alerg prin uşile deschise şi să o găsesc pe mama mea pe cealaltă parte. Voiam să îi miros parfumul când mă lua în braţe şi să îmi odihnesc bărbia pe clavicula ei. Voiam încă o şansă să o privesc, să îi aud vocea.

În timp ce treceam pragul m-am putut gândi doar că aceasta fusese casa ei. Aici locuise. Puteam auzi ecoul tocurilor mele pe podelele din marmură în timp ce admiram foaierul elegant cu scările impunătoare şi cu coridorul care înconjura perimetrul celui de-al doilea etaj. Am văzut o zonă de aşteptare cu fotolii cu spătar înalt, plante şi un covor oriental superb. M-am aşezat într-un fotoliu şi i-am privit pe clienţii care veneau şi plecau,

încercând să mi le imaginez pe mama şi Elaine mişunând prin foaier.

Mi-am dorit să pot spune că am simţit prezenţa mamei. Mi-am dorit să mă fi simţit consolată în hotel. În fond, era exact aşa cum mi-l descrisese mama. Până şi fetele frumoase cu mănuşi albe care îşi aşteptau iubiţii în faţa ferestrelor erau exact cum le descrisese. Dar durerea din inima mea doar s-a intensificat. Nu puteam face poze aici. Abia puteam respira.

Era a doua oară în acea seară când mă găseam în pragul lacrimilor. O voce mi-a întrerupt gândurile:

— Vă pot ajuta, domnişoară?

Am ridicat privirea spre femeia tânără care vorbise şi am scuturat din cap.

— Mi-aş dori să puteţi.

M-am ridicat, mi-am netezit paltonul şi mi-am croit drum spre ieşire. Când am ieşit, m-a lovit aerul rece din plin. Trotuarele erau aglomerate şi m-am trezit simţindu-mă singură într-un oraş plin de oameni.

Când m-am trezit era o zi frumoasă de primăvară. Nu mai rămăsese nimic din seara precedentă. Frigul care îmi rămăsese în oase în timpul nopţii fusese înlocuită de o briză blândă. Nu era nici un nor pe cer. Întunericul dispăruse, singurătatea fusese alungată, iar eu mi-am continuat călătoria.

Chiar şi cu ajutorul lui Trudy, tot îmi era dificil să mă orientez prin oraş, şi nu mă simţeam în largul meu în

metrou. Graffiti, privirile reci ale celorlalţi pasageri, şobolanii şi toate dăţile în care ratasem staţia la care trebuia să cobor sau mă urcasem în metroul greşit mă făceau să ezit. Preferam să merg pe jos, aşa că am pornit devreme de acasă.

Helen mă rugase să ne întâlnim la apartamentul ei în acea dimineaţă. Avea nevoie de ajutor pentru a aduce nişte obiecte la birou. Am mers pe 74th Street şi am luat-o la stânga, pe Park Avenue. Deşi eram doar la câteva străzi depărtare de apartamentul meu de deasupra măcelăriei, parcă eram în altă lume. Acum înţelegeam de ce mama îşi dorise să locuiască aici. Eleganţa zonei i se potrivea. Bulevardul era lat, cu o fâşie verde în mijloc, plină de copaci şi tufişuri, bobocii de brânduşe şi lalele deja vizibile. Ghivecele de pe pervazuri erau pline de muşcate de un roşu aprins şi hortensii albe. Am decis să mă întorc cu camera şi să fotografiez portarii care stăteau sub copertine în uniformele lor elegante. Pentru mine erau la fel de interesanţi ca şi locatarii bogaţi pe care îi ajutau să intre şi să iasă din taxiuri şi limuzine.

Helen locuia la intersecţia dintre 59th şi Park, într-o clădire de douăzeci şi unu de etaje de lângă magazinul Sherry-Lehmann Wine & Spirits, unde o sticlă costa mai mult decât salariul meu săptămânal. M-a salutat la uşă într-o rochie psihedelică Pucci şi pantofi roz. Avea cu ea cele două pisici siameze.

— Pisicuţa asta adorabilă e Samantha, a spus ea frecându-şi obrazul de una din ele. Iar el... A pus-o pe Samantha jos şi a ridicat-o pe cealaltă, care se învârtea în jurul gleznelor ei. Acest băiat chipeş e Gregory.

Din coridor puteam vedea un perete pe care atârnau oglinjoare, ca într-un muzeu, reflectând sufrageria spectaculoasă – în nuanţe de albastru şi roz, cu o canapea pentru două persoane şi una mai mare, cu vaze de flori proaspete şi câteva accente cu model de leopard.

— Casa dumneavoastră e foarte frumoasă, am spus, întinzându-mă să îl scarpin pe Gregory după ureche.

— O, nu e opera mea. Îi datorez totul lui Michael Taylor. Costul a fost exorbitant, dar talentul lui de decorator a meritat fiecare bănuţ.

L-a aruncat pe Gregory cu blândeţe pe podea, lăbuţele lui aterizând cu un bufnet delicat pe covorul moale. Pe podea erau două cutii din carton, atât de pline că nu se mai potriveau capacele pe ele.

— Dacă iei tu cutia asta, o iau eu pe cealaltă.

Mi-a întins o cutie cu mărunţişuri, mare, dar nu grea, plină cu cutiuţe de bijuterii, pernuţe brodate şi animăluţe de pluş îndesate cu capul în jos. Şi-a ridicat a doua cutie pe şold şi s-a oprit.

— Ups. A aşezat cutia pe podea. Aproape că mi-am uitat mâncarea.

A ţâşnit de-a lungul unui coridor şi s-a întors câteva minute mai târziu cu o pungă mică din hârtie maro, mototolită şi uzată.

— Să mergem.

Portarul ne-a ţinut uşa aurită când am ajuns jos.

— Taxi, vă rog, i-am spus când am observat că era treaba valeţilor să oprească taxiuri.

— O, Alice, vai, nu! Nu iau niciodată taxiul. E mult prea scump.

Am crezut că glumea.

— Nu, a spus ea plină de emfază, iau autobuzul. În fiecare zi.

Aşa că am mers spre Lexington Avenue şi am aşteptat autobuzul pe 59th Street cu cutiile în braţe. Bloomingdale era chiar pe cealaltă parte a străzii. Când a ajuns autobuzul, Helen şi-a băgat mâna în poşeta ei Gucci şi i-a înmânat şoferului două bilete. Şi-ar fi putut permite propriul şofer. Nu avea nici un sens, la fel ca şi punga ei cu mâncare.

Ne-am aşezat, iar Helen m-a întrebat dacă mă obişnuisem cu oraşul şi dacă îmi plăcea apartamentul meu. I-am spus că mă simţeam foarte bine şi că locuiam în Upper East Side. Şi da, locuiam singură.

Helen a zâmbit încântată. Colegii de apartament nu erau sexy.

— Mai zi-mi o dată, de unde o cunoşti pe Elaine Sloan?

— A fost o bună prietenă a mamei mele.

Am făcut o pauză, amintindu-mi de vizita mea la hotelul Barbizon, dorindu-mi ca Helen să mă întrebe de mama mea. Aş fi profitat de orice ocazie pentru a vorbi despre ea şi a-i păstra amintirea vie, pentru a-i face pe ceilalţi să vadă cât de minunată fusese.

Helen s-a întors spre mine, protejându-se cu mâna de soarele care se revărsa prin geam.

— O, până nu uit, vreau să te avertizez în privinţa tipului pe care îl ocheşti.

— Ce tip? am murmurat, ştiind că fusesem prinsă.

Helen avea o capacitate aproape supranaturală de a citi gândurile altor persoane. Ştia secretele noastre cele mai întunecate.

— O, haide, pisicuţo! Văd cum te uiţi la el. La Erik Masterson. Văd cum tot vine la biroul tău. Ai grijă, e un Don Juan. Am avut şi eu un Don Juan. L-am avut timp de nouă ani. O, era un bărbat delicios, dar mă trata groaznic.

S-a strâmbat, amintindu-şi ceva deosebit de neplăcut.

— M-a călcat în picioare şi mi-a frânt inima de un milion de ani, fiindcă asta face un Don Juan. Şi ţine minte, oricât încerci, un Don Juan nu se va căsători niciodată cu tine.

— Credeţi-mă, am spus eu râzând, nu sunt deloc interesată să mă căsătoresc cu Erik Masterson.

— Ei, slavă Domnului! Eşti mai deşteaptă decât eram eu la vârsta ta.

— De unde ştiţi că e un Don Juan?

— O, te rog, a spus Helen. Are toate caracteristicile clasice ale unui Don Juan. E incredibil de chipeş şi are succes profesional, ceea ce îl face deosebit de letal. E alunecos ca un şarpe. Pun pariu că deja s-a culcat cu jumătate dintre secretarele întregii corporaţii Hearst.

Mi s-a făcut puţin greaţă la cuvintele ei, pentru că avusesem numeroase fantezii cu el de când luasem prânzul la La Grenouille. Dar totul era încă o fantezie, fiindcă mă tot întrebam dacă chiar puteam face sex doar de dragul sexului, aşa cum îmi recomandase Helen.

— Dar chestia cu un Don Juan, a spus Helen, e că fiecare fată are unul, aşa că nu trebuie să te gândeşti prea mult la asta. Sunt inevitabili. Indiferent cât de deşteaptă e, fiecare fată are un bărbat căruia pur şi simplu nu îi poate spune nu, deşi ştie că nu este bun pentru ea.

M-am uitat pe geam, studiind ramurile copacilor care se strecurau printre schele. M-am uitat şi la tarabe, pline de cărţi vechi şi beţişoare parfumate. Ştiam că Helen vorbea din propria ei experienţă. Ştiam că avea dreptate, dar îmi doream să cred că eram imună când venea vorba de farmecele lui.

— Sincer, a spus ea, cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să te arunci cu capul înainte şi să o faci. Ieşi cu el, culcă-te cu el, lasă-l să-ţi frângă inima şi apoi continuă-ţi viaţa.

Când am ajuns la birou, Dale Donahue o aştepta pe Helen. Tenul său de marinar era chiar mai roşu ca de obicei. Au intrat în biroul ei şi au închis uşa.

— Cred că demisionează, a spus Bridget.

Şi-a trântit ceaşca de cafea pe masă în timp ce umbla la cercel.

— Clipsul naibii.

Şi-a dat jos cercelul şi l-a ţinut în mână. Partea din spate se rupsese.

— Grozav!

L-a dat jos şi pe celălalt în grabă şi i-a aruncat pe amândoi într-un coş de gunoi.

— Calmează-te, sunt doar cercei, am spus.

— Da, dar era perechea mea preferată de cercei şi acum nu îmi pot permite să îi înlocuiesc.

Arăta gata să plângă.

— Ceva îmi spune că nu doar cerceii sunt problema. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Absolut nimic. A oftat şi şi-a plesnit coapsele. Nu am fost acceptată la Redbook.

— Îmi pare rău.

— Da, şi mie, pentru că sunt falită şi m-am săturat până peste cap să fiu falită.

Eram în aceeaşi barcă. Aveam o sticlă de şampon Prell pe marginea căzii, întoarsă cu capul în jos pentru a profita de fiecare picătură, şi o bucată de săpun Ivory care trebuia să îmi ajungă până la următorul salariu.

— Ce se întâmplă acolo? a întrebat Margot, venind înspre noi.

S-a rezemat de biroul meu sorbind din cafea, lăsând o semilună de ruj roşu pe marginea ceştii.

— Am auzit că Dale voia să vorbească cu ea. Credeţi că şi el demisionează?

— Nu am idee.

M-am uitat la agenda lui Helen, gândindu-mă că trebuia probabil să îi întrerup discuţia cu Dale pentru un apel planificat.

— Ei bine, a spus Margot aranjându-şi părul scurt. Orice o fi spus în şedinţa de ieri a făcut ravagii.

— Oamenilor de aici nu le place schimbarea, a spus Bridget.

— Poţi fi sigură, am spus eu.

Am frunzărit un teanc de bileţele roz cu mesaje pentru Helen care se acumulaseră acolo peste noapte.

— Haide, a spus Margot, doar spune-mi. Ce crezi că se întâmplă acolo, cu adevărat?

Am ezitat, suspicioasă faţă de Margot de când Bridget îmi spusese că îi plăcea bârfa. Din fericire i-am auzit pe Helen şi Dale vorbind de cealaltă parte a uşii, iar Margot şi Bridget au ţâşnit înapoi la birourile lor chiar când s-a învârtit clanţa. După ce Dale Donahue a plecat, Helen mi-a dat scrisoarea sa de demisie.

— Te rog, adaug-o la celelalte, scumpo.

Strângea într-o mână un şerveţel umed şi unul uscat în cealaltă, pe care îl folosea pentru a-şi tampona ochii şi a-şi sufla nasul.

— Nu înţeleg. Toată lumea mă părăseşte. Spune-mi, sunt o şefă chiar atât de îngrozitoare?

A zâmbit, aşteptând complimentele mele.

— Bineînţeles că nu.

Mi-a făcut plăcere să o complimentez.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, oamenii care şi-au dat demisia nu erau pregătiţi pentru o provocare. Aveţi viziune pentru revista aceasta, iar aceşti bătrâni ramoliţi nu se potriveau cu noul Cosmopolitan oricum.

I-a înflorit zâmbetul pe faţă şi m-am simţit bine ştiind că o puteam încuraja aşa. În săptămânile şi lunile care au urmat, aveam să continuăm să facem acest lucru, acest mic dans, în care eu confirmam tot ce credea sau ce îşi dorea să creadă despre ea însăşi. Uneori răspundeam serios, alteori mai puţin serios, dar niciodată nu o minţeam. Oricum părea să creadă tot ce îi spuneam. Să îi umflu egoul lui Helen când era tristă avea să facă parte din slujba mea pentru totdeauna.

— Ei, bine că am scăpat de el, nu?

Şi-a împins şoldul înainte şi s-a jucat cu grămada ei de brăţări. I-am amintit lui Helen de apelul ei şi am plecat să îi aduc o nouă ceaşcă de cafea. Când m-am întors, în biroul ei era George Walsh, împreună cu Richard Berlin, Dick Deems şi Erik Masterson. Helen stătea în scaunul ei pentru păpuşi, părând înşelător de vulnerabilă şi fragilă, în timp ce Berlin şi Deems stăteau în fotoliile mai mare din faţa biroului ei. Erik şi George rămăseseră în picioare. Nici unul dintre ei nu se aşezase pe canapeaua ei înzorzonată şi înflorată.

Nu îmi puteam da seama dacă Erik mă privea sau nu, fiindcă mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra ceştii de cafea, hotărâtă să mă comport profesional şi să îmi separ viaţa personală de ceea ce se petrecea la locul de muncă. Şi indiferent de ceea ce se întâmpla în afara biroului, ştiam că nu aveam să îi trădez încrederea lui Helen şi nu aveam să îi spun lui Erik nimic ce nu i-ar fi spus Helen.

Când am aşezat ceaşca pe măsuţa lui Helen, Berlin a început să vorbească:

— George aici de faţă ne-a spus despre şedinţa ta de ieri. A spus că vrei să renunţi la layoutul pentru iulie şi să o iei de la zero. Mi-a spus şi despre articolele pe care vrei să le incluzi.

M-am uitat la George, care şi-a dus pumnul la gură şi şi-a dres vocea. Nu părea să regrete faptul că o pârâse pe Helen. Am dat să plec, dar Helen mi-a făcut semn să rămân şi să închid uşa. M-am gândit că îşi dorea un martor în caz că se ajungea la vărsări de sânge.

— Bun venit la noul Cosmo, prieteni! a spus cu vocea ei mătăsoasă, luându-şi fără grabă notiţe în carnetul pe care îl ţinea în poală.

— Am vorbit despre asta, a spus Deems. Avem standarde la Hearst.

— Oh, Dick, a tors ea. Spune-mi, ce relaţie ai cu mama ta? Te întreb doar pentru că pari anormal de crispat când vine vorba de femei şi sexualitate.

L-a privit cu ochii mari şi cu un zâmbet pe faţă.

— De fapt, toţi sunteţi crispaţi când vine vorba de sex. Vai, păi nici nu puteţi rosti cuvântul sex fără să vă înroşiţi.

Deems s-a înroşit cu totul, dar nu la fel de tare ca Berlin. Am fost prea şocată pentru a-i verifica expresia lui Erik, dar aplaudam în sinea mea. Aceasta era Helen din poveştile lui Elaine.

— Foarte amuzant, a spus Deems. Vorbesc serios, despre conţinutul numărului din iulie. Şi, pe deasupra, ar trebui să te concentrezi pe iunie. Sunt goluri care trebuie umplute.

— Da, a spus Berlin. Trebuie să astupi acele goluri.

— Dacă mai aud un cuvânt despre acele goluri...

Lui Helen i-a pierit vocea şi a scuturat din cap exasperată.

— Nu mai putem face nimic în privinţa numărului de iunie, şi-a revenit ea după o clipă, cântându-şi cuvintele. Dar iulie... A zâmbit cu viclenie. Cu numărul din iulie putem face ceva chiar straşnic.

— Cum te aştepţi să execuţi numărul pentru iulie? a întrebat Erik. Deja ţi-ai pierdut jumătate dintre angajaţi. Iar apoi l-ai concediat pe Rex Reed. Cine o să îţi scrie toate articolele acestea noi?

— Ai răbdare, Erik, a spus Berlin. Încă nu am terminat discuţia despre numărul din iunie.

Erik şi-a îndesat mâinile în buzunare şi s-a uitat fascinat la podea. Sunt un lacheu şi un ţap ispăşitor, spusese când luasem prânzul. Acum puteam vedea că avusese dreptate.

— Helen, a spus Berlin. Vei folosi articolele pe care le avem deja pentru iunie şi pentru iulie. Şi cu asta basta.

— Ha! Helen a râs, de parcă ar fi fost o idee absurdă. Acele articole nu sunt bune.

— Nici unul? a spus Deems. Fii serioasă! Vrei să îmi spui că, din toate manuscrisele pe care le-am adunat aici, nu poţi găsi nici un articol acceptabil pe care să îl publici?

— Exact asta spun. Poate în afară de acela despre pilula cu estrogen. Restul sunt plictisitoare, anoste şi nepotrivite pentru fetele mele.

— Ei bine, îmi pare rău, Helen, a spus Erik încercând să îşi revină după muştruluiala precedentă, dar mă tem că doar pe acestea le ai.

— O, prostii!

Ochii lui Helen s-au aţintit asupra carnetului, încheietura mişcându-i-se dintr-o parte în alta în timp ce nota o nouă idee.

— Acest oraş e plin de scriitori care s-ar bucura să îşi vadă articolele publicate în Cosmopolitan.

— Poate că aşa este, a spus Deems, dar nu vei avea bani să îi plăteşti.

— Şi de ce nu?

Helen a ridicat privirea, bătând cu pixul în carnet.

— Am ajustat bugetul, a spus Deems. După cum ştii, revista a fost pe roşu în ultimii ani. Veniturile din publicitate au scăzut mult, iar Ira spune că prognoza pentru iunie nu e bună. Pe deasupra, l-ai angajat pe Walter Meade cu un salariu de top, şi în mod evident nu te-ai zgârcit când ţi-ai redecorat biroul.

— E adevărat, a căzut Erik de acord. Ai exagerat puţin aici.

— Ideea, a spus Berlin, este că comitetul a decis că trebuie să facem nişte reduceri bugetare.

— Reduceri?

Pixul s-a oprit, şi pentru prima dată am văzut îngrijorare pâlpâind în ochii ei mari şi căprui.

— Mi-aţi spus că nu aţi mai ridicat bugetul pentru Cosmopolitan de peste douăzeci de ani. E deja incredibil de mic, iar acum vorbiţi despre o reducere?

— Vei avea 30 000 de dolari pe număr, a spus Berlin.

Suna ca o avere pentru mine, iar Helen a părut să considere de asemenea că era suficient. S-a lăsat pe spate în scăunelul ei, lăsându-şi umerii să cadă.

— Ce-i cu feţele astea triste, domnilor? Sunt sigură că 30 000 va fi suficient pentru articole.

Bărbaţii s-au întors spre Berlin.

— Nu cred că înţelegi, Helen. Nu este vorba de 30 000 de dolari pentru redactori. Sunt 30 000 în total. Pentru întregul număr. Asta include fotografia, modelele, retuşurile, ilustraţiile, editarea, publicitatea, livrarea, salariile angajaţilor, costurile – totul.

A zâmbit triumfător. Dacă pe Helen o afectaseră cuvintele lui Berlin, nu a lăsat să se vadă nimic. Absolut nimic. Dar George, ei bine, George şi-a dus mâinile la frunte şi a mai şi oftat exasperat. Helen nu le-a dat satisfacţia că o atinseseră, asta dacă o făcuseră măcar.

— Ai uitat de costurile de tipărire, a spus ea punându-şi deoparte carnetul.

— Acelea vor fi preluate de Hearst.

— Ei, slavă Domnului!

Sarcasmul nu era stilul ei obişnuit, dar şi-a făcut treaba. S-a ridicat cu graţie din scaunul ei de păpuşi şi şi-a netezit rochia.

— Ei bine, domnilor, dacă avem 30 000, atunci 30 000 avem. Văd că mi-am găsit naşul, aşa că ar trebui să mă întorc la numărul pentru iulie, dacă nu mai aveţi nimic de adăugat.

*

George, Berlin, Deems şi Erik abia ieşiseră din biroul lui Helen când am văzut-o destrămându-se. S-a dus la canapea, s-a ghemuit pe un colţ şi şi-a îmbrăţişat trupul cu braţele osoase, de parcă mai avea un pic şi se rupea în două.

— Doamnă Brown?

Helen s-a retras chiar mai tare în interiorul ei, şi a început să se legene dintr-o parte în alta. Am observat o gaură nouă în ciorapii ei.

— Sunteţi bine?

Nu a răspuns. M-am dus lângă ea şi mă pregăteam să o întreb din nou, când a început să plângă.

— Nu mai pot, a spus ea.

Niciodată nu mai cunoscusem o femeie care să plângă atât de des şi cu atâta pasiune ca Helen Gurley Brown. Fiecare supărare şi durere, fiecare frustrare şi dezamăgire piereau odată cu lacrimile ei, şi uneori cu o geană sau două. După o şedinţă deosebit de intensă de plâns, genul care o lăsa cu ochii umflaţi, îşi dădea jos peruca şi îşi scufunda faţa într-un castron cu apă rece, ţinându-şi respiraţia cât de mult putea. Apoi îi dădeam un prosop şi îi păzeam uşa în timp ce îşi refăcea machiajul şi îşi făcea din nou apariţia, împrospătată şi sigură pe sine.

La început m-au şocat lacrimile ei, fiindcă eu eram exact opusul ei. Nu îmi dădusem voie să plâng de când murise mama mea. De când o pierdusem pe ea, nimic nu părea să merite lacrimile mele, de parcă aş fi diminuat suferinţa pentru mama plângând din alte motive. Şi nu era ca şi cum nu aveam motive să plâng. Când Michael se despărţise de mine... Când aflasem de logodna sa... Când tata hotărâse să se recăsătorească. Chiar şi atunci, mă abţinusem.

Helen şi-a desfăcut braţele şi şi-a pus capul în mâini. Plângea în hohote acum, şi o durea în cot că nasul şi rimelul îi curgeau pe faţă. M-am întins ca să culeg un şerveţel dintr-o cutie decorativă şi i l-am dat. Şi-a tamponat ochii şi şi-a suflat nasul, eliberând drumul pentru un nou val de lacrimi. I-am întins un al doilea şerveţel. Pe primul l-a strâns în pumn.

— Cum se aşteaptă să editez revista cu mâinile legate la spate? a spus ea, înecându-se în propriile cuvinte. Fac tot ce pot ca să îmi pună beţe în roate.

S-a uitat la mine. Nasul ei era la fel de roşu ca al lui W.C. Field, buzele ei rujate îi tremurau. Aceasta a fost singura

dată când nu am încercat să o conving că nu avea dreptate, fiindcă ştiam amândouă că era adevărat.

Helen era deznădăjduită, şi a părut să îşi adune toate puterile pentru a spune:

— Adu-l pe David!

După douăzeci de minute şi-a făcut apariţia. Era un bărbat înalt, distins, mai în vârstă, pe care îl numea des mieluşel, pe care îl răsfăţa cu o mână şi încerca să îl disciplineze cu cealaltă, privindu-l în fiecare dimineaţa pentru a decide dacă merita o felie de pâine prăjită extra sau o fâşie în plus de bacon. Era cu siguranţă chipeş, cu un început de chelie şi mustaţă. Era absolut la fel de şarmant cum îl descrisese în Sex and the Single Girl. În săptămânile şi lunile care au urmat, aveau să existe multe momente în care mă punea să îl caut, să îl scot din şedinţe, să îl fac să rateze prânzuri şi zboruri pe coasta de vest. El nu se plângea niciodată de întreruperile ei. Îi păsa de soţia sa. Înainte să lucreze la Hollywood fusese el însuşi editor la Cosmopolitan şi cunoştea revista ca pe propriul buzunar. Helen se sprijinea de el, cu toate cele 47 de kilograme ale ei, iar eu aveam să ajung să îl consider partenerul ei de afaceri din umbră.

Dar în acea dimineaţă, David Brown a fost sever cu ea. Am auzit prin uşa închisă cum îi spunea să se adune.

— Nu mai plânge, Helen. Nu vei rezolva nimic aşa.

Vocea ei era înfundată, nazală. Am auzit hohote, dar nu am putut descifra nici un cuvânt.

— Nu, nu te vor concedia, a răspuns el. I-ar costa o avere să îţi rezilieze contractul. Şi chiar dacă o fac, vei avea o

lungă vacanţă plătită, gândeşte-te aşa. Au urmat alte mormăieli, înainte ca David să spună: Da, bineînţeles că îţi voi scrie textele de pe coperta pentru iulie. Dar să o luăm de la început. Trebuie să închei numărul din iunie. Apoi poţi să îţi faci de cap cu iulie. Vom face un plan. Ne vom folosi creativitatea şi vom găsi un mod de a ne descurca într-un fel cu bugetul. Le vom arăta noi. Dar acum termină cu luna iunie.

A urmat o lungă perioadă de şoapte între cei doi înainte să se deschidă uşa lui Helen. Deşi îşi retuşase machiajul, era evident că Helen plânsese.

— Dacă mă caută cineva, mă întorc în două ore, a spus ea cu o veselie forţată. Doar spune-le că eu şi David mergem să dormim de amiază.

Capitolul 8

După plecarea lui Helen şi a lui David m-am dus să îmi iau o ceaşcă de cafea. Margot era în bucătărie cu Penny şi Tony La Scala, directorul departamentului de grafică. Avea păr negru, ochi închişi la culoare şi începutul unei bărbi încă de la ora nouă dimineaţa. Era elegant şi purta jachete Nehru, ca şi membrii formaţiei The Beatles, împreună cu o cantitate serioasă de Jovan Musk şi medalioane mari aurii.

— Ai auzit de Dale? a întrebat Penny.

A aruncat două tablete de zaharină în cafeaua ei, care s-au transformat în spumă şi au plutit pe suprafaţă.

— Pariem pe cine va urma, a spus Tony, luându-şi o gogoaşă din cutia de carton de pe masă. Eu pun pariu pe Bobbie. Mai aude o dată cuvântul pisicuţă şi îşi ia zborul.

Am schiţat un zâmbet şi m-am simţit imediat vinovată, de parcă o trădam pe Helen. În timp ce îmi turnam cafeaua, George a dat buzna în bucătărie, cu transpiraţia curgându-i pe frunte.

— A văzut-o cineva pe Helen? a întrebat el gâfâind. Alice, aici erai! Unde e Helen?

— Doarme de amiază cu domnul Brown.

Obrajii lui George s-au înroşit la cuvintele mele. Brusc, toţi ochii s-au aţintit asupra mea şi toată lumea a început să râdă. Nu ştiam ce spusesem. Helen mă instruise să le spun tuturor că dormea de amiază. Aşa că asta făcusem.

George şi-a schimonosit faţa şi a şuierat:

— Dezgustător, domnişoară.

Înainte să pot spune altceva, George a ieşit valvârtej din bucătărie, şi toţi ceilalţi râdeau în hohote.

— Nu pot să cred că i-ai spus aşa ceva lui Walsh.

Tony era aplecat, cu mâinile pe burtă.

— Fantastic.

— I-aţi văzut faţa?

Margot îşi ştergea lacrimile din ochi.

— A fost incredibil.

Incredibil? Fantastic? Ce făcusem? Ce spusesem?

— Tocmai asta, a spus Penny, chinuindu-se să îşi tragă suflarea.

Nu ştiam dacă se referea la faptul că îi spusesem aşa ceva tocmai lui George, sau că aşa ceva ieşise tocmai din gura mea. În orice caz, păreau să fi găsit un nou respect pentru mine, de parcă mi-ar fi subestimat umorul până acum. Pentru prima oară de când venisem la Cosmopolitan aveam aprobarea lor. Încă râdeau, aşa că am început să râd cu ei, sperând să îmi îmbunătăţesc relaţia cu ei.

Bridget a intrat în bucătărie, cu părul pieptănat pe spate şi decorat cu o banderolă verde care se asorta cu bluza ei.

— E adevărat?

S-a uitat la mine fără să îi vină a crede.

— Tocmai i-ai spus lui George că Helen doarme de amiază?

— Ei bine, am spus eu zâmbind strâmb şi ridicând din umeri, asta mi-a spus ea.

Ceilalţi încă râdeau, şi Bridget probabil că a simţit confuzia care se ascundea sub expresia mea veselă.

— Alice. M-a tras deoparte şi s-a aplecat spre mine, şoptind: Ţi-a spus exact cuvintele astea?

— Da.

— Ştii ce înseamnă că doarme de amiază, nu-i aşa?

În acest punct ştiam suficient încât să fiu jenată de faptul că nu ştiam. Eram prea mândră ca să recunosc cât de

naivă eram, aşa că i-am aruncat lui Bridget un zâmbet vag şi neconvingător.

— O, Alice, tocmai i-ai spus lui George că Helen a plecat de la serviciu ca să şi-o tragă cu soţul ei.

— Ce?

Nu eram sigură că auzisem bine, dar expresia de pe faţa ei mi-a pus un nod în stomac. Mi s-a făcut greaţă, obrajii şi pieptul mi s-au încălzit imediat. Cum putusem să fiu atât de proastă? Indiferent dacă fusese o greşeală nevinovată sau nu, tocmai o trădasem pe Helen. Da, îmi doream ca ceilalţi să mă placă, dar nu voiam ca Helen să plătească preţul. Şi chiar mai rău, tocmai călcasem în picioare tot progresul pe care îl făcusem cu colegii mei. Tocmai confirmasem că nu eram decât o ţărăncuţă din Youngstown, Ohio. Am plecat în timp ce toţi ceilalţi îşi recăpătau stăpânirea de sine.

Când m-am întors la biroul meu am văzut că sosiseră scrisorile de dimineaţă şi am fost recunoscătoare pentru asta, dar ruşinea m-a făcut să îmi derulez ceea ce se întâmplase în cap, ca un cântec de care nu puteam scăpa.

Era aproape ora unu când Helen s-a întors de la somnul ei de amiază. Sau, mai bine zis, de la ceea ce ea numea somn de amiază. Am aflat mai târziu că pentru Helen şi David Brown asta însemna un drum lung cu taxiul, în care Helen nu îşi făcea griji în legătură cu taximetrul, iar David o calma şi rezolva orice criză se declanşase la revistă. Dar nu ştiam asta încă, nimeni nu ştia.

Încă mă gândeam la toată povestea aceasta când a venit Helen şi s-a oprit la biroul meu, cu mâna în şold şi cu o postură hotărâtă şi lipsită de ruşine.

— Vor să umplu golurile din numărul de iunie – bine. Le voi umple. Vor să produc o revistă cu un buget de 3 dolari, o voi face.

David plecase, dar Helen se întorsese. Nu ştiu ce îi spusese soţul ei, ce îi făcuse, dar somnul lor de amiază funcţionase. Era Helen Gurley Brown din nou.

— Alice, haide la mine în birou. E timpul să ne punem pe treabă.

Helen a spus că era moartă de foame şi a băgat mâna în punga ei din hârtie. A scos două pachete acoperite în folie şi a ronţăit un morcov în timp ce se plimba dintr-o parte în alta.

— Vreau să le transmitem un mesaj angajaţilor. Vom fi mai severi. De acum înainte nu vor mai exista prânzuri de opt dolari la Lutèce. Dacă angajaţii vor să scoată un redactor sau un client la prânz, pot merge la Longchamps, unde dai doi dolari de căciulă. Iar dacă cineva decontează o notă de plată de la The Tea Room – sau de oriunde altundeva – vreau să ştiu cui îi cumpără băuturi. Şi de ce.

A luat o bucată de ţelină şi a continuat să umble prin birou. Devenea din ce în ce mai energică.

— Nu vor mai exista apeluri interurbane personale în birou, şi nu vom mai deconta drumurile făcute cu taxiul noaptea. Toată lumea va trebui să se obişnuiască să îşi termine treaba în timpul programului normal de lucru sau vor fi nevoiţi să îşi plătească singuri drumul acasă.

A mai mâncat un morcov şi a spus, între îmbucături:

— De acum încolo, vei verifica cheltuielile tuturor.

M-am uitat la ultimii morcovi rămaşi şi la ouăle fierte, aşezate într-un cuibuşor din folie de aluminiu.

— Să fug şi să vă aduc un sendviş? Sau poate nişte supă?

— O, nu, nu. A ronţăit ultimii morcovi. E mai mult decât suficient.

Nu era de mirare că era atât de slabă. Nu mânca niciodată. Pentru ea era un răsfăţ să mănânce o porţie în plus de jeleu dietetic.

După ce Helen a terminat de dictat mesajul intern şi-a retuşat rujul în oglinda de la birou şi a înşiruit în grabă o grămadă de sarcini pentru mine.

Când am ieşit din biroul ei, am redactat mesajul şi l-am împărţit prin sală, în timp ce adunam articole şi idei pentru articole pe care Helen nu le văzuse încă.

— Chiar pune biciul pe noi, nu-i aşa? a spus Margot citind mesajul. Imediat o să ne trezim că ne cere bani pentru creioane.

Bridget a venit şi s-a oprit în spatele ei, citind peste umărul ei. În timp ce ei disecau mesajul, eu am căutat manuscrisele rătăcite şi le-am transmis tuturor vestea proastă legată de cheltuieli. Am adunat un teanc sănătos de articole şi le-am dus în biroul lui Helen. George era înăuntru, mai agitat decât îl văzusem vreodată.

— Te rog, i-a spus, te implor să foloseşti ce aveam deja pentru iulie. Îţi vei folosi tot bugetul încercând să găseşti

pe cineva care va scrie ce vrei tu. La cum stau lucrurile, nu îţi poţi permite nici măcar un articol de la un Tom Wolfe sau Norman Mailer, de Capote nici nu mai zic.

— Pleci de la premisa că vreau un Tom Wolfe, sau un Norman Mailer, sau un Truman Capote care să scrie pentru mine, a spus Helen luând manuscrisele de la mine. Dar nu vreau.

— Ei, bine atunci, poate că nu aceşti scriitori neapărat. Dar tot va trebui să plăteşti pe cineva ca să îţi scrie articolele. Sperăm doar să îţi vină minţile la cap şi să nu încerci să publici unul din...

A arătat cu degetul la avizierul plin de idei de genul Fanteziile sălbatice ale bărbaţilor, Chiar şi tu poţi purta o fustă mini, Metoda secretă de a agăţa bărbatul perfect.

— Sunt dispusă să mă uit la articole, a spus Helen cu mâna pe teancul de manuscrise. Dar nu am de gând să public orice doar pentru că a fost deja plătit.

— Dar trebuie să fii practică. Nu...

— George, l-a întrerupt ea pe un ton calm şi măsurat, dă-mi voie să îţi spun ceva despre simţul practic. Nu te va duce nicăieri. Am crescut săracă lipită pământului. Am purtat haine la mâna a doua. Mi-am schimbat singură cauciucurile şi benzina. Mi-am reparat tocurile rupte cu lipici. Am citit ziare vechi ca să nu trebuiască să le cumpăr pe cele noi. Nu am plecat niciodată dintr-un restaurant fără o caserolă cu resturi. Nu îţi va vine să crezi cât de departe poţi ajunge cu un dolar. Nu există nici un buget cu care să nu pot lucra, inclusiv acesta.

Se făcuse târziu. Femeile de serviciu îşi făcuseră deja apariţia şi toţi ceilalţi plecaseră.

— Ar trebui să mergeţi acasă, i-am spus lui Helen, vârându-mi capul în biroul ei.

Lampa de pe birou crea un con de lumină aurie în jurul ei. Un creion rupt în două era aruncat peste hârtia sugativă.

— Nu uitaţi, aveţi o întâlnire la micul dejun mâine, la ora opt. Să îl sun pe domnul Brown şi să îi spun că sunteţi pe drum spre casă?

O sunase deja de două ori, întrebând când pleca de la serviciu. Helen a clătinat din cap şi a luat un ultim fum din ţigară, stingând-o în scrumiera din marmură de pe birou.

— Nu pot pleca încă. Trebuie să îmi dau seama cum să public revista asta fără nici un ban. A ridicat privirea şi a oftat. Am trecut prin încă două teancuri de manuscrise şi nu am găsit nimic care să merite publicat.

— Sunteţi sigură?

— Poftim. Uită-te şi tu!

Mi-a întins un teanc. În timp ce eu am început să citesc un articol despre Yosemite, Helen s-a ridicat de la birou şi s-a dus la canapea cu un teanc nou de hârtii.

— Richard şi Dick vor să includ un articol de Isaac Bashevis Singer în numărul pentru iunie, dar va fi ultimul. Nu e bun pentru fetele mele. Insistă şi să includ recenziile de film pe care le-a scris Rex Reeds înainte să fie concediat.

A pus hârtiile deoparte şi s-a ridicat în picioare cu braţele deasupra capului, împreunându-şi degetele în timp ce se

apleca spre stânga, spre dreapta, apoi în faţă, lipindu-şi palmele de podea. Era foarte flexibilă, mai ales pentru o femeie trecută de patruzeci de ani. Plângându-se încă de articolele lui Singer, şi-a dat jos tocurile Palizzio şi a început să alerge pe loc.

— Cum stă treaba cu Don Juan?

— Poftim?

Întrebarea ei m-a surprins.

— Ei? Ceva nou?

Gâfâia, alergând şi dând din braţe.

— Nu chiar.

Începusem să cred că făcusem presupuneri eronate când luasem prânzul cu el şi mă gândisem că se aprinsese o scânteie între noi. Erik îşi întrerupea uneori munca pentru a veni la biroul meu şi a povesti cu mine, alteori trecea pe lângă mine fără un cuvânt, fără să se uite măcar la mine.

— E un pic imprevizibil.

— Pentru că e un Don Juan. Va trebui să te laşi greu, dacă îl vrei.

— Ei, nu îl vreau cu adevărat.

— O, haide. Nu poţi păcăli un păcălici.

— De ce mă ajutaţi să îl agăţ, când mi-aţi spus să mă ţin departe de el?

— Pentru că, pisicuţo, dacă eşti ca orice altă femeie sănătoasă, te gândeşti la el mereu, şi cu cât termini mai repede cu el, cu atât mai bine va fi pentru mine.

— Ei bine, pare să fie o bătaie de cap prea mare.

— O, garantat.

Helen a continuat să alerge pe loc, ridicându-şi genunchii din ce în ce mai sus.

— Şi sunt sigură că are un milion de alte fete.

— Sunt sigură că ai dreptate şi în privinţa asta.

— Nu cred că sunt genul lui, oricum.

Am observat că se oprea mereu la biroul lui Bridget.

— Probabil că preferă blondele.

— Aici greşeşti. Nu ai învăţat nimic din cartea mea? Nu contează genul. Şi un şoricel poate agăţa bărbatul pe care îl vrea. Cel puţin pentru scurt timp.

Helen a încetat din alergat şi s-a întins pe spate pe podea, dând din picioare cu degetele întinse, ca o balerină.

— Eu am reuşit să îl agăţ pe David, nu? Şi am fost cel mai anost şoricel din lume. Te asigur – nici un bărbat nu s-a îndrăgostit vreodată de mine la prima vedere. Nu am fost niciodată fata populară, la care stăteau bărbaţii la coadă pentru a o invita la dans. Dar chiar şi în liceu l-am agăţat pe cel mai popular băiat din clasă. Şi vrei să ştii cum am făcut-o? Mi-am folosit puterea fetei simple. Sex-appealul ieşea la iveală odată ce începeau să vorbească cu mine. Puteam face orice bărbat să mă vrea.

S-a rostogolit pe o parte, ridicând piciorul în sus şi în jos, în sus şi în jos.

— Lucrul pe care trebuie să îl ţii minte în legătură cu bărbaţii este că sunt ca un puzzle. Fetele trebuie doar să îl rezolve. Află ce îi aprinde călcâiele lui Erik Masterson, prefă-te că te laşi greu şi e al tău.

A continuat să ridice din picior în timp ce vorbea.

— Bărbaţii sunt foarte uşor de cucerit. Ştiu pentru că l-am făcut pe David să se căsătorească cu mine. O, mi-a luat doi ani şi o grămadă de lacrimi, dar a meritat. Locuiam în Los Angeles când l-am cunoscut. Prima dată când l-am văzut eram la petrecerea unei prietene. Am rugat-o să ne facă cunoştinţă şi a refuzat.

— Urât din partea ei.

— O, mi-a făcut o mare favoare. Îi voi rămâne datoare pentru totdeauna. Vezi tu, David tocmai divorţase şi era un producător de succes la Twentieth Century. Ieşea cu o groază de starlete care voiau roluri în filmele sale. Avea nevoie de timp ca să termine cu ele. Aşa că am aşteptat şi am tot aşteptat. Iar apoi am mai aşteptat puţin.

Şi-a terminat ultimul set de ridicări din picior şi s-a întors pe canapea, îmbrăţişându-şi trupul.

— Între timp ieşeam cu mai mulţi bărbaţi, dar erau doar temporari. Apoi, doi ani mai târziu, l-am văzut pe David la altă petrecere. Ştiam că nu voia o femeie care îl dorea pentru banii săi sau pentru poziţia sa socială. Am decis să îi demonstrez din start că eram independentă şi că puteam sta pe propriile mele picioare. Şi chiar puteam. Pe atunci lucram la o agenţie publicitară. Eram una dintre

puţinele femei care lucrau în publicitate, şi eram şi bună la ceea ce făceam. Al naibii de bună. Că tot vine vorba, la prima noastră întâlnire am refuzat să îl las să mă ia de acasă. Am insistat să vin cu maşina pentru că voiam să mă conducă la maşină după cină şi să vadă că aveam un Mercedes. Crede-mă că l-a impresionat. Nici una dintre starletele lui nu şi-ar fi putut permite o asemenea maşină. Am coregrafiat întreaga seară, şi David îmi căzuse deja în plasă când a văzut maşina.

Eram absorbită de povestea ei şi chiar când am crezut că avea să continue, s-a întins după un manuscris, a citit un rând sau două şi a spus:

— Vezi? Aşa ceva pur şi simplu nu e bun.

M-am uitat la copertă. Era un articol de-al lui Tom Wolfe.

— E stufos şi complicat de dragul de a fi complicat, a spus ea. Aş vrea ca aceşti scriitori să nu se mai chinuie atât de tare să sune ca nişte intelectuali. Sunt atât de pompoşi. Vreau ca fiecare articol din revistă să fie simplu, ca pentru copii.

A mai citit câteva rânduri şi a pus manuscrisul deoparte.

— Berlin crede că mi-a pus beţe în roate cu reducerile de buget, dar nu ştie cu cine are de a face. Dacă trebuie, îmi voi scrie propriile articole, să le ia naiba. Şi am un aparat de fotografiat – îmi voi face propriile poze, naiba să le ia şi pe ele.

Şi-a luat o ţigară şi, în timp ce şi-o aprindea, rotiţele mi se învârteau în minte.

Capitolul 9

Când am plecat de la serviciu în acea seară, începuse o ploaie uşoară de primăvară. Zilele deveneau din ce în ce mai lungi – nu că aş fi observat. Nu îmi puteam aminti ultima dată când plecasem de la serviciu când era încă lumină afară. Singurul lucru care îmi demonstra că anotimpul se schimba era faptul că devenea mai cald. Nu m-am obosit să îmi închei trenciul când am coborât din metrou.

Am traversat 72th Street. În timp ce mergeam pe Second Avenue, mintea îmi galopa, gândindu-mă la cel mai bun mod de a-i spune lui Helen despre fotografiile mele. Tocmai developasem un nou film în ziua precedentă – o adunătură de fotografii diverse pe care le făcusem în metrou sau bătând străzile, dar erau cele mai bune fotografii pe care le făcusem vreodată.

Era interesant felul în care oraşul schimbase modul în care priveam fotografiile acum. În trecut obişnuisem să fiu obsedată constant de perfecţiune: unghiul, focusul, nivelul de expunere. Aşteptam mereu să fie totul perfect înainte să apăs pe buton. Dar New York era prea rapid pentru aşa ceva. Existau atâtea lucruri de văzut, şi dacă nu le surprindeai în momentul în care se întâmplau, le ratai. Deveneam din ce în ce mai fascinată de fotografia spontană. Pentru mine, aceasta surprindea magia neaşteptată a oraşului, şi mi-am dat seama că documentam New Yorkul aşa cum mama îmi documentase mie viaţa.

Când am ajuns acasă, mi-am pus poşeta deoparte şi mi-am dat jos haina, aruncând-o peste spătarul canapelei. Fusesem oricum în procesul de a-mi reface portofoliul. M-am strâmbat gândindu-mă la vechile mele fotografii. Îmi era ruşine că i le arătasem lui Elaine Sloan, sau oricui altcuiva. Le-am adunat pe toate şi le-am împrăştiat pe podea, eliminând zeci dintre ele pe loc. Le-am studiat pe celelalte şi ordinea în care le aşezasem. Era aproape două noaptea când am montat ultima fotografie pe cartonul negru şi greu pe care dădusem o grămadă de bani cu câteva zile în urmă.

În următoarea dimineaţă mi-am adus portofoliul la serviciu, aşezându-l cu atenţie în ultimul sertar al biroului, împreună cu mâncarea şi poşeta mea. Plănuisem să i-l arăt lui Helen la prima oră, dar când a venit de la întâlnirea ei şi m-a chemat în birou, am fost prea timidă ca să spun ceva.

După ce i-am adus cafeaua şi ziarele şi am trecut în revistă programul ei, s-a lăsat liniştea. Era momentul perfect, dar nu puteam găsi cuvintele pentru a aborda subiectul. Ziua a mers înainte, portofoliul atrăgându-mi constant atenţia, asemenea unui copil care îşi trăgea mama de mânecă. Trecând de şapte jumătate, restul biroul s-a golit, am rămas doar noi două şi am ştiut că era acum ori niciodată. Luând cu delicateţe portofoliul în mână, am bătut la uşa lui Helen.

— Aveţi un minut liber?

— Intră!

A zâmbit. Pleoapele îi erau grele. În lumina veiozei ei îi puteam vedea cearcănele de sub fondul de ten. Avea un pix roşu în mână, corectând un manuscris.

Nu ştiam cum să încep. Am rămas în faţa biroului ei, uitându-mă la mapa din mâna mea înainte să prind curaj pentru a ridica privirea.

— Vai de mine! Şi-a pus pixul deoparte, cu ochii căprui mari de îngrijorare. S-a întâmplat ceva? Nu, nu. Am zâmbit vag. Chestia e, mai ţineţi minte că ieri vorbeaţi despre cum va trebui să faceţi propriile poze pentru revistă?

— O, despre asta e vorba.

A zâmbit, uşurată. Cred că se gândise că aveam să îmi dau demisia.

— Ei bine, am vrut să vă spun că vă pot ajuta. Pot face eu fotografiile.

— Alice.

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Glumeam. Trebuie doar să găsesc o mână de redactori şi fotografi care sunt dispuşi să lucreze pe gratis.

— Dar eu vorbesc serios. Fac poze tot timpul. Şi mă şi pricep. Şi nici nu ar trebui să mă plătiţi. Nici un sfanţ.

Ştiam că vorbeam prea repede.

— E foarte drăguţ din partea ta că te oferi.

A zâmbit în timp ce îşi ridica pixul, uitându-se din nou la manuscris.

— Lăsaţi-mă măcar să vă arăt fotografiile mele, am spus întinzându-i portofoliul. Acestea sunt fotografiile mele. Am aşezat portofoliul pe biroul ei. Eu le-am făcut.

Mi-a făcut pe plac, deschizând mapa şi uitându-se la fiecare poză înainte de a o închide din nou.

— Vai, pisicuţo, văd că eşti foarte pasionată, dar nu poţi fugi prin lume făcând poze. Eşti mult mai valoroasă ca secretară.

A luat teancul de hârtii şi a continuat să îşi citească manuscrisul. Discuţia se încheiase. Posibilitatea de a face fotografii pentru Cosmopolitan îmi fusese luată din mâini din clipa în care mă gândisem la ea. Mi-am luat mapa, simţindu-mă ca o proastă, cu faţa roşie ca racul. Helen se uitase la pozele mele doar din politeţe. Era evident că nu erau la fel de bune pe cât crezusem. Poate că îmi făceam speranţe false, crezând că o puteam face. Poate că fotografia avea să rămână doar un hobby pentru mine, cum fusese şi pentru mama mea. Tot ce ştiam era că nu aveam să mă mai fac de râs din nou, nu aveam să mai arăt aceste fotografii nimănui.

Strângându-mi mapa la piept, am întrebat-o dacă mai avea nevoie de ceva.

— Sunt în regulă. Trebuie doar să citesc ultimele manuscrise.

Mă simţeam mereu vinovată când plecam înaintea lui Helen, chiar şi în acea noapte când mi-a distrus visurile de a face fotografii pentru revistă. Dar îmi era ruşine şi abia aşteptam să plec de acolo. I-am spus repede noapte bună înainte să îmi iau poşeta şi să îmi arunc mapa în coşul de gunoi de sub biroul meu.

Când am intrat în lift, am ştiut că făcusem ceea ce trebuia când îmi aruncasem fotografiile la gunoi. Nu puteam umbla prin lume arătând altor persoane acele poze. Dar nu aveam de gând să renunţ. Trebuia să devin mai bună. Acum era momentul să mă înscriu la un curs de fotografie.

Uşile liftului s-au deschis şi Erik Masterson tocmai ieşea prin uşile rotative când am pus piciorul pe coridor.

— O, ce bine că eşti încă aici! a spus el. Tocmai veneam să te scot la un pahar şi ceva de mâncat.

Eram ridicol de fericită să îl văd. După ziua pe care tocmai o avusesem, să iau cina cu Erik suna ca o distragere perfectă, dar nu presupusesem că nu era liber.

— Îmi pare rău, am spus eu. Nu pot în seara asta. Deja sunt în întârziere.

— Unde mergi?

Nu eram o mincinoasă bună şi nu mă puteam gândi la nimic pe loc, aşa că am spus doar:

— O lăsăm pe altă dată.

— O, haide, schimbă-ţi planurile!

Coridorul era gol, iar vocile noastre ricoşau în tavanul şi pereţii din marmură.

— Şi dacă nu vreau?

Am zâmbit, amintindu-şi cum mă sfătuise Helen să mă prefac că mă las greu.

— Alice.

S-a prefăcut că se încruntă şi mi-a dat o şuviţă de păr la o parte de pe obraz.

— Faci situaţia asta foarte dificilă.

Faţa mea era încă fierbinte de la atingerea sa.

— Poate că nu ar fi trebuit să aştepţi până în ultimul moment pentru a mă invita.

Mi-am ridicat bărbia şi l-am privit în ochi. Imediat mi-am dat seama că fusese o greşeală, pentru că acum se uita la mine cu acea privire. Inima a început să îmi bată mai tare. Nu îmi puteam lua ochii de pe el.

Atunci s-a apropiat de mine, m-a prins de umeri, m-a tras spre el şi m-a sărutat prelung pe buze. Buzele lui era moi, pricepute. Ştia exact ce îmi făcea, şi m-am trezit răspunzând sărutului, în timp ce el mă trăgea chiar mai aproape. Trecuse atât de mult timp că uitasem cât de plăcut era să săruţi pe cineva, şi eram în braţele unui maestru, al adevăratului campion în săruturi.

— Îmi pare rău, a spus el.

Era clar că nu îi părea rău deloc.

— Dar sunt nerăbdător şi voiam să fac asta de când te-am văzut pentru prima dată.

Eram uluită, m-am împiedicat când şi-a pus braţul după talia mea şi m-a condus afară pe uşă. Erik m-a dus la un restaurant aglomerat, la câteva străzi distanţă. Nu avea eleganţa şi strălucirea pe care le aveau La Grenouille sau The Russian Tea Room, dar era foarte newyorkez, plin de fum şi parfumuri scumpe.

Aproape că ne terminaserăm primul rând de băuturi când s-a eliberat un loc la bar. Erik a stat în picioare lângă mine, studiind încăperea cu un ochi în timp ce povesteam şi ciuguleam din creveţi şi chiftele suedeze.

— Ai stat până târziu astăzi. La ce lucrai? a spus el.

— Nu, nu. Nu mă las păcălită de aşa ceva.

— Ce?

— Ştii ce. Nu îţi spun ce face Helen.

— Jur că nu asta încercam să fac.

— Sigur că nu.

M-am întins după martini şi am luat o gură.

— Spune-mi doar un singur lucru. E adevărat că Helen a plecat ieri de la birou ca să doarmă de amiază?

— Dumnezeule!

Mi-am trântit paharul pe bar, ginul legănându-se în pahar.

— Cum ai aflat de chestia asta? George Walsh dă cumva vreun raport zilnic la Hearst? Ce nesimţit!

— O, haide, doar spune-mi, e adevărat? Chiar i-ai spus aşa ceva?

Am oftat şi am dat din cap resemnată, în timp ce Erik a izbucnit în râs. Se făcea târziu şi băusem două pahare de martini pe stomacul aproape gol. Erik tocmai se pregătea să mai comande un rând.

— Nu pentru mine, am spus eu împingând deoparte paharul meu şi căutându-mi jacheta.

— Doar nu pleci acum. Nu poţi.

S-a întors chiar când o rază de lumină s-a reflectat în oglinda din spatele barului, îmbăindu-i faţa chipeşă. Frumuseţea sa era deconcertantă, iar sărutul de pe coridor încă făcea valuri în interiorul meu. Mă puteam gândi doar la următorul sărut.

— Nu poţi să mă părăseşti a treia oară, a spus el.

— Atunci poate că ar trebui să vii cu mine.

Erik a plătit nota şi douăzeci de minute mai târziu mă lipea de uşa măcelăriei de sub apartamentul meu.

— Lasă-mă să urc cu tine! a spus el cu buzele peste ale mele.

Am vrut să spun da, dar, din fericire, ce mi-a ieşit pe gură a fost:

— Nu astăzi.

— De ce nu?

— Mâine merg la şcoală, l-am tachinat eu.

Erik era intens şi, deşi îl doream, îmi era frică. Dacă nu eram suficient de modernă pentru a mă culca cu un bărbat pe care nu îl iubeam? Şi, pe deasupra, nu voiam să mă las atât de uşor. Dacă aveam să mă las, atunci aveam să îl fac să muncească pentru rezultatul dorit. Ne-am mai sărutat timp de vreo cincisprezece minute. Deveneam din ce în ce

mai slabă, gata să mă dau bătută, când Erik a renunţat şi mi-a spus noapte bună.

Buzele mele ardeau, corpul îmi pulsa. L-am privit croindu-şi drum de-a lungul trotuarului, ridicând alene mâna pentru a opri un taxi.

Mi-am descuiat apartamentul simţindu-mă atât de ameţită că m-am ghemuit în pat fără să-mi dau jos furoul. În timp ce adormeam m-am gândit la Erik şi la săruturile sale. Raţiunea îmi părăsise cu totul creierul. Poate, poate că o puteam face, puteam să mă culc cu el doar pentru distracţie. Fără obligaţii. Fără încurcături şi complicaţii.

Eram în al nouălea cer, până când m-am gândit la fotografiile mele şi am realizat că eram la fundul lacului şi că aveam mult de urcat ca să îmi ia cineva munca în serios în acest oraş.

Capitolul 10

A doua zi am ajuns la serviciu la opt fără un sfert. Eram mahmură, capul îmi pulsa, stomacul îmi era tulburat. Până şi oasele îmi erau deshidratate. Mi-am pus poşeta în ultimul sertar şi am pornit de-a lungul coridorului în căutare de cafea. Am observat că Helen sosise deja. Nu eram surprinsă. Indiferent cât de devreme veneam, Helen sosea mereu înaintea mea. În acea dimineaţă nu era în biroul ei, dar i-am văzut ceaşca de cafea pe masă, purtând o urmă proaspătă de ruj, şi o grămadă de mucuri de ţigară în scrumieră. Era şi ultima care pleca, mereu. Muncea mai

mult decât orice altă persoană pe care o cunoşteam. Mă întrebam când dormea, asta dacă dormea.

După ce Berlin şi băieţii lui o anunţaseră de reducerea bugetului cu câteva zile în urmă, Helen hotărâse că trebuia să îşi găsească propriii redactori şi fotografi. În timp ce eu mă giugiuleam cu Erik, Helen pusese pe picioare un plan. Am găsit pe masa mea un teanc de pagini decupate din ziare şi reviste, cu un bilet scris de mână deasupra: Dragă A... Fii o scumpă şi vezi dacă îl poţi contacta pe vreunul dintre scriitorii aceştia. Spune-le că aş vrea să mă întâlnesc cu ei.

M-am uitat prin hârtii, citind titlurile încercuite cu creionul albastru al lui Helen. Nu am recunoscut nici un nume, dar aceasta era întreaga idee. Erau scriitori necunoscuţi pe care îi putea obţine la un preţ mic.

Mai târziu mi-a dat un al doilea teanc de fotografii şi ilustraţii cu un bilet asemănător, rugându-mă să dau de acei oameni. De data aceasta m-a durut. Mi-a fost mai greu să sun fotografii. Mă simţeam de parcă luau ceva de la mine, oportunitatea mea unică. De fiecare dată când formam un nou număr trebuia să îmi reamintesc că nu era vina lor. Nici măcar a lui Helen. Indiferent dacă îmi plăcea sau nu, nu eram un fotograf. Cel puţin nu încă. Eram o secretară.

În dimineaţa următoare, la ora opt, coridorul era plin de liber profesionişti. Au intrat în clădire cu plicuri din hârtie din care se iţeau pagini de ziar şi revistă, sau cu huse frumoase şi negre, cu fermoarul tras, pline de fotografii şi ilustraţii. Am realizat cât de sărăcăcioasă era mapa mea din carton. Nu era de mirare că Helen nu îmi dăduse nici o

şansă. Trebuia să strâng bani pentru un portofoliu din piele.

Bridget a ieşit din ascensor şi şi-a croit drum prin uşile coridorului.

— Ce se petrece?

— Helen intervievează liber profesionişti.

— Înţeleg.

S-a uitat prin cameră, gâtul sucindu-i-se ca a unei lebede, înainte să se oprească şi să mă tragă de braţ.

— El cine e?

— Cine e cine? am spus eu în timp ce parcurgeam lista de nume din carnetul meu.

M-a înghiontit şi a arătat cu bărbia spre un bărbat pe care nu îl observasem.

— Nu ştiu cine e.

Stătea cu spatele la mine. Puteam vedea doar că era înalt şi că avea o claie de păr neagră şi ciufulită, care îi ajungea până la gulerul cămăşii. O cămaşă albă elegantă, pe care o asortase cu o pereche de blugi şi cizme, în locul costumului şi al cravatei. Stătea deoparte şi ţinea în mână un portofoliu mare şi negru, în vreme ce aparatul său Nikon îi era agăţat de umăr.

De parcă ar fi simţit privirile noastre, bărbatul s-a întors şi mi-am dat seama că într-adevăr îl cunoşteam. Nasul sculptat şi maxilarul ferm, ochii întunecaţi. Era Christopher Mack. Numele său nu fusese pe lista de fotografi pe care

trebuia să îi sun. A zâmbit şi şi-a înclinat capul într-o parte. Un gest subtil, dar care nu i-a scăpat lui Bridget.

— Ba chiar îl cunoşti.

Şi-a dat jos jacheta, dezvăluind o rochie dreaptă şi strânsă pe corp.

— Cine e? Nu crezi că seamănă cu George?

— George Walsh? Ai înnebunit?

— Nu. A râs. George Harrison. De la The Beatles.

— O, e din cauza părului, am spus uitându-mă la carnet.

— Ei, nu sta ca o momâie. Fă-ne cunoştinţă!

Aşa că am condus-o pe Bridget la el şi le-am făcut cunoştinţă.

— Christopher, bună. Nu ştiu dacă mă mai ţii minte, dar...

— Alice. Desigur. Speram să te găsesc.

Mi-a strâns mâna şi şi-a dat capul pe spate pentru a-şi scoate părul din ochi, deşi a căzut imediat înapoi. Bridget şi-a dres vocea, de parcă aş fi uitat de prezenţa ei.

— O, iar ea e Bridget.

Bridget a zâmbit, şi-a întins mâna şi a strâns-o pe a sa puţin prea prelung.

— Elaine a vorbit ieri cu David Brown, a explicat el.

Bridget încă îi ţinea mâna.

— I-a spus lui Elaine că Helen caută colaboratori.

— Văd că eşti fotograf, a spus Bridget trăgând jucăuşă de breteaua aparatului său.

Christopher i-a zâmbit, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Sper că e în regulă că am apărut pur şi simplu. Elaine s-a gândit că ar fi o idee bună să îi dau portofoliul meu lui Helen.

— Ei, am spus, consultându-mi carnetul. Programul ei este destul de încărcat, dar pot încerca să te strecor pe undeva.

— Fii atentă, oricum trebuie să fiu în oraş în jumătate de oră. Dacă eşti de acord, pot doar să îmi las mapa aici şi să îi spun să se uite prin ea când are timp.

— Poate că ar fi mai bine să...

— Permite-mi.

Bridget a luat mapa, atingându-l intenţionat.

— Îl voi duce pe biroul tău, Ali.

A făcut câţiva paşi, s-a oprit şi s-a uitat peste umăr.

— Mă bucur că ne-am cunoscut, Christopher.

El a dat din cap către ea, de parcă ar fi fost imun faţă de încercarea ei neruşinată de flirt.

— În caz că Helen vrea să mă contacteze, a spus el, numărul meu de telefon e în mapă, în spate.

A bătut cu degetele în carnetul meu.

— Mă bucur că te-am văzut din nou, Alice.

S-a întors şi a ieşit pe uşă în timp ce intrau alţi candidaţi. M-am întors la treabă, luând numele tuturor. Sarcina mea era să confirm ora sosirii şi să notez numele şi numerele lor de telefon înainte să conduc fotografii şi ilustratorii în sala pentru conferinţe, unde făceau mai întâi cunoştinţă cu Tony La Scala. Helen îi dăduse sarcina de a verifica portofoliile şi de a-i elimina pe candidaţii indezirabili, care erau mulţi la număr. Helen nu rugase pe nimeni să-i verifice pe redactori. Cred că nu avea încredere că ceilalţi înţelegeau ce anume căuta. Până acum tăia de pe listă candidaţi cu viteza luminii. Redactorii îi părăseau biroul mai repede decât le puteam nota numele.

Într-un final mi-am croit drum spre un editor tânăr care lucra la The New York Post, pe nume Nora Ephron. Avea un păr negru atât de des că părea la fel de mare în lăţime pe cât era în înălţime.

— Uau! a exclamat ea cu un zâmbet larg. Acum înţeleg de ce nu erau locuri libere în metrou de dimineaţă. Întreg Manhattanul e aici. Ce daţi pe gratis?

O blondă micuţă s-a aplecat spre noi şi a spus:

— Nu s-au mai adunat atâţia oameni de când Winter Garden a organizat castingul pentru Funny Girl.

Blonda era Judith Krantz şi avea un dosar cu pagini din Ladies’ Home Journal şi McCall’s.

Două ore mai târziu, după ce vânzoleala din coridor se potolise şi candidaţii indezirabili fuseseră trimişi la plimbare, Helen a rămas în biroul închis cu Nora, Judith şi o a treia redactoare, Lyn Tornabene.

M-am întors la biroul meu când a venit Bridget, cu portofoliul lui Christopher în braţe.

— Cred că are o iubită.

S-a încruntat, rezemând portofoliul de marginea mesei mele.

— Şi ce te face să spui asta? am întrebat.

Am ridicat portofoliul, am desfăcut fermoarul husei şi am aşezat-o pe masă.

— Are o grămadă de poze în spate – toate cu aceeaşi fată.

— Hmm...

— Păcat! a spus ea. E al naibii de sexy.

După ce Bridget s-a întors la biroul ei, m-am uitat prin mapa lui Christopher. Fiecare pagină supradimensionată avea o folie de plastic transparent, care proteja fotografiile şi reflecta becurile de pe tavan. Primele câteva pagini erau dedicate fotografiei comerciale şi reclamelor. Majoritatea erau pentru obiecte de lux: o eşarfă Hermès, o curea Gucci, pantofi City Club în două culori şi o pereche de ochelari de soare Chanel. Erau şi câteva portrete ale unor autori, dar nu am recunoscut pe nimeni.

Fotografiile erau minimaliste şi bine încadrate, dar ultimele erau cele care chiar îi puneau în valoare talentul. Pagină după pagină de fotografii cu o femeie frumoasă şi senzuală, la bustul gol, cu mâinile acoperindu-i strategic sânii. Lumina îi sclipea pe umeri. Christopher îi dedicase cel puţin jumătate din portofoliu.

Am înţeles de ce Bridget presupusese că era iubita sa. Am continuat să îi studiez cu atenţie pozele, întorcând cu atenţie paginile. Toate erau în alb şi negru, superbe şi realizate cu pricepere. Surprinsese lumina în aşa fel încât părea să se mişte peste faţa şi umerii modelului. Fotografiile lui Christopher Mack aveau profunzime. Erau animate. Voiam să îi ştiu secretele, trucurile. Aş fi dat orice să pot face asemenea fotografii.

Eram sigură că Helen avea să fie la fel de impresionată ca şi mine. Tony La Scala în mod sigur era. Poate că şi ea ar fi fost, dacă nu şi-ar fi petrecut ultimele patru zile dintr-un interviu în altul. Când a ajuns în sfârşit la portofoliul lui Christopher, ochii îi erau înceţoşaţi. A închis husa şi mi l-a împins peste masă.

— Deci? am întrebat în timp ce trăgeam fermoarul.

— Nu crezi că am terminat pe moment? a întrebat ea. Eu zic că da. Dar e special. Haide să îl ţinem în evidenţă. În caz că avem nevoie de el.

În acea după-amiază de vineri l-am întâlnit pe Christopher pe coridor, când a venit să îşi recupereze portofoliul. Purta o pereche de pantaloni închişi la culoare şi un pulover tricotat. Părul îi era răvăşit de vânt, obrajii roz de la frig.

— Îmi pare rău, am spus în timp ce i-am înmânat portofoliul. Dacă apare ceva, a spus să te sun.

— E în regulă. Am oricum programul plin în următoarele trei săptămâni.

A zâmbit şi am observat că unul dintre caninii săi era puţin mai mare decât ceilalţi. Era singura trăsătură imperfectă pe care o puteam găsi pe faţa sa.

— Deci... Elaine mi-a spus că eşti fotograf, a spus el.

— Fotograf amator, l-am corectat eu.

Nu ştiu de ce, dar mă simţeam prea timidă pentru a-mi discuta fotografia cu el, deşi nu îmi doream nimic mai mult decât să vorbesc cu el despre acest subiect.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, a spus el, Elaine m-a rugat să te iau sub aripa mea, să te învăţ câteva lucruri.

— Serios?

— Ţi-ar plăcea să mă însoţeşti la una dintre şedinţele mele în acest weekend?

— Glumeşti? Da, am spus eu, puţin prea entuziasmată.

— Sunt doar nişte portrete.

Mi-am dat seama că nu voia să îmi fac aşteptări prea mari.

— Nu e nimic deosebit, dar poţi veni. Dacă vrei.

— Da, am spus din nou cu mai multă stăpânire de sine. Mi-ar face mare plăcere.

— Bine atunci. A dat din cap. Deci mâine-dimineaţă. Începem pe la zece. E o şedinţă de fotografie în oraş. Ne întâlnim în Central Park, la Bow Bridge.

*

La cinci minute după plecarea lui Christopher, Nora, Judith şi Lyn au sosit pentru şedinţa editorială cu câţiva dintre membrii echipei lui Helen. M-a rugat să asist şi să îmi iau notiţe. Deşi avea o sală de conferinţe goală în capătul coridorului, Helen voia să ţină şedinţa în biroul ei.

Când au ajuns, Helen stătea în uşă. A ridicat braţele şi a spus:

— Bine aţi venit! Intraţi în salonul meu!

Într-adevăr, era mai mult un salon decât biroul unui director. Helen părea să aducă câte un nou fleac decorativ în fiecare zi. În luna de când lucra aici, Helen umpluse camera cu o menajerie de animale de pluş, lumânări parfumate şi numeroase accesorii cu model de leopard. S-a aşezat în scăunelul ei, şi-a dat jos tocurile Roger Vivier cu cataramele lor din cupru şi şi-a tras picioarele sub fund. Ţinea în braţe o pernă brodată pe care scria Nu mă cert, îţi explic doar de ce am dreptate. Bill Guy, George Walsh şi noul ei angajat, Walter Meade, erau singurii bărbaţi din şedinţă. Era prima zi a lui Walter, şi nu exista nici o femeie în cameră care să nu fie atrasă de părul său negru şi ondulat, de gropiţe şi de zâmbetul său perfect. O, cât de dezamăgite vor fi când vor afla că e homosexual. Iar Walter nu era ruşinat sau timid în legătură cu acest lucru. Era el însuşi.

După ce Helen i-a prezentat tuturor pe cei nou-veniţi – pe Walter, Nora, Judith şi Lyn – s-a pus pe treabă şi a început să debiteze idei de articole într-un ritm atât de alert încât nici măcar capacităţile mele de stenografie nu puteau ţine pasul.

— Cred că ne trebuie ceva foarte captivant pentru copertă, a spus ea. Ceva de genul Când e în regulă să te culci cu fostul iubit al prietenei tale.

M-am uitat prin cameră, ruşinată. Chestia cu Helen era că, atunci când avea o idee bună, nimerea la fix, dar când avea o idee proastă, dădea cu bâta în baltă în ultimul hal.

— Când este vreodată în regulă să te culci cu fostul iubit al prietenei tale? a întrebat Nora.

— O, a spus Helen cu un zâmbet ştrengăresc, sunt sigură că putem găsi nişte circumstanţe atenuante. Sau ce ziceţi de Zece trucuri pentru a garanta o a doua întâlnire? Înainte ca cineva să îi ceară să explice, a spus: Sau, mai bine, Zece moduri pentru a-l face să te dorească. Aţi înţeles ideea.

— Sincer, a spus George, stingându-şi ţigara în scrumieră. Mă întreb de ce ai adus toţi redactorii aceştia aici. Personalul editorial dezvoltă idei, iar tu împarţi sarcinile. Nu invers.

— Dar e mult mai distractiv aşa, a spus Helen.

A sorbit din cafeaua ei, expediindu-l ca pe o musculiţă enervantă.

— Aşadar, spuneţi-mi la ce vă gândiţi. Mor de nerăbdare să aud ideile voastre.

George s-a încruntat, înroşindu-se în obraji.

— Eu una, a spus Nora, aş vrea să ironizez în glumă elita de pe Park Avenue. Ştiţi doamnele care iau prânzul în taioarele lor Chanel de sute de dolari. Cred că noi, plebea, suntem fascinate de ele.

Lui Helen i-a plăcut această idee.

— Alice, ţi-ai notat totul?

Am asigurat-o că îmi notam fiecare detaliu din planul Norei de a satiriza familiile Vanderbilt şi Rockefeller, şi restul elitei Manhattanului.

George se ţinea deoparte, fâţâindu-se în scaun, încrucişându-şi şi descrucişându-şi întâi braţele, apoi picioarele. A fumat două ţigări una după alta, şi nu s-a mai putut abţine când Helen a mai formulat două idei de tipul Când ar trebui să te prefaci că ai un orgasm şi Cum să fii pisicuţa lui sexy.

— Pot sugera ceva mai relevant?

— Doamne, George, ce ar putea fi mai relevant pentru fetele mele decât cum să cucerească un bărbat? Nu-mi spune că soţia ta nu îşi doreşte să te atragă în mrejele ei?

Walter Meade a izbucnit în râs, urmat de Nora, Judith şi Lyn. Helen găsise în noii ei recruţi în sfârşit nişte aliaţi, iar eu aveam impresia că şi garda veche începea să devină mai tolerantă. Liz Smith şi Bobbie Ashley chiar au râs împreună cu ceilalţi.

— Bine atunci, a spus George încercând să vorbească peste ceilalţi. Poate ceva cu mai multă demnitate?

— Adică anost.

Helen a zâmbit cu dinţii încleştaţi, buzele abia mişcându-i-se.

— Nu fi atât de plictisitor, George!

Bill Guy, care nu scosese un cuvânt întreaga şedinţă, a deschis gura în sfârşit.

— Presupun că nu te-ai mai gândit la rubrica literară, nu-i aşa, Helen?

Acum, că George era editorul-şef, Bill preluase vechiul său rol de editor pentru rubrica de cărţi.

— Speram să scriu un articol despre noua bibliografie a prinţului Aly Khan care urmează să fie publicată.

— Ooo! Lui Helen i s-au aprins ochii. Asta da idee bună!

— Îmi place, a spus Walter.

— Şi mie, a spus Helen. Prinţul Aly Khan s-a culcat cu jumătate din Hollywood. Şi asta nu numai înainte şi după căsnicia sa cu Rita Hayworth, dar şi în timpul ei. O, minunat. Da, e perfect, Bill. Pur şi simplu perfect. Vedeţi, oameni buni, despre asta vorbeam. Vom numi articolul Cel mai bun amant din lume.

— Ăăă, nu, Helen.

Bill a scuturat din cap cu atâta vehemenţă că îi tremurau obrajii.

— Asta nu era deloc ceea ce sugeram.

— O, ştiu, dar nu-i aşa că te prinde? Ţine minte, Bill, cel mai important lucru e să atragi atenţia.

Capitolul 11

Eu şi Trudy am luat sâmbătă micul dejun la Lexington Candy Shop. În ultima vreme devenise parte din rutina noastră, înainte ca ea să plece la serviciu la Bergdorf, iar eu la spălătorie, alimentară şi oriunde mai aveam treburi de rezolvat. Dar, în acea zi, mă îndreptam spre o şedinţă foto cu Christopher Mack. În timp ce ne beam cafelele şi mâncam două meniuri speciale cu ou, Trudy mi-a desenat o hartă a parcului pe şerveţel, cu săgeţi şi instrucţiuni pentru a ajunge la Bow Bridge.

Când ne-am despărţit, i-am urmat instrucţiunile, intrând în parc pe 74th Street. Era o zi însorită, dar bătea vântul, făcând crengile să foşnească. Bobocii nu înfloriseră încă, dar se deschideau puţin câte puţin. Mi-am îndesat mâinile în buzunare ca să le încălzesc şi am mers spre vest de la fântâna Bethesda, până când am văzut podul. Cu cât mă apropiam mai mult de el, cu atât mai magnific devenea: era o construcţie ornamentată din fontă, de optsprezece metri, care traversa lacul. Deja mă gândeam să mă întorc în timpul verii, când toţi copacii din jur aveau să fie înfloriţi.

În celălalt capăt al podului l-am văzut pe Christopher, într-o pereche de blugi spălăciţi şi un palton bleumarin, cu ochii acoperiţi de ochelari de soare. Era cu o femeie, care ţinea un pahar de carton plin cu cafea. Când m-am apropiat, m-a văzut şi mi-a făcut cu mâna. Acum am recunoscut femeia din fotografiile sale.

— Ai ajuns, a spus Christopher. Alice, ea este Daphne.

— Hei.

A zâmbit şi mi-a făcut cu mâna, apoi a luat o gură de cafea şi i-a întins paharul lui Christopher.

Împărţeau paharul de cafea. În mai puţin de treizeci de secunde de când o cunoscusem, chiar dinainte ca Christopher să spună mulţumesc, iubito, am ştiut că Bridget avusese dreptate. Daphne era iubita sa. În mod evident erau un cuplu. Şi ce mai cuplu: amândoi erau înalţi, în formă şi sexy. Foarte atrăgători.

Desigur că îl consideram pe Christopher atrăgător, dar sincer, eram uşurată că era luat. Însemna că îl puteam pune în aceeaşi categorie cu bărbaţii căsătoriţi şi homosexuali – categoria interzisă. Altfel, nu m-aş fi putut concentra niciodată, şi îmi doream să îmi concentrez toată atenţia asupra fotografiei, să învăţ tot ce puteam de la el.

— Mă bucur că ai decis să vii, a spus Christopher.

S-a aplecat şi a desfăcut o valiză cu trei obiective diferite, aşezate pe un pat de polistiren gri.

— Nu aş fi refuzat pentru nimic în lume.

A ridicat privirea. Ochii săi erau ascunşi după ochelarii de soare, dar colţul gurii i s-a ridicat abia perceptibil.

— Daphne tocmai a semnat un contract cu Eileen Ford, a spus el în timp ce îşi monta trepiedul şi aparatul. Au nevoie de nişte poze relaxate cu ea, undeva afară.

I-am aruncat o privire lui Daphne, care aştepta pe pod într-un trenci cu gulerul ridicat, cu mâinile în buzunare şi cu părul lung şi şaten fluturând în vânt.

— E foarte frumoasă.

Christopher a zâmbit larg, mândru, de parcă complimentul l-ar fi implicat şi pe el, bărbatul suficient de norocos încât să umble cu ea de braţ.

Am stat deoparte în timp ce o aranja pe Daphne, vârfurile degetelor sale îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe faţă. Era o mişcare atât de tandră, dar am simţit-o de la doi metri. S-a întors la trepied, a studiat setările de lumină, şi apoi a ataşat un obiectiv lung pe aparatul foto. A început să facă fotografii utilizând doar lumina naturală, dându-i indicaţii lui Daphne:

— Mai la dreapta... un zâmbet mic... perfect... uită-te aici...

A ridicat o mână în timp ce apăsa declanşatorul cu celălalt. După câteva fotografii s-a oprit şi s-a întors la Daphne, ajustându-i gulerul, trecându-şi degetele peste gâtul ei. Când a terminat rola de film, a scos un reflector din valiză şi m-a rugat să îl ajut.

— Mi-ar trebui nişte ajutor, dacă nu te deranjează.

— Sigur, spune-mi ce să fac.

Mi-a întins reflectorul şi a spus:

— Vreau o lumină mai difuză. Ţine-l doar aşa...

A făcut o demonstraţie, ghidându-mi mâna în poziţia corectă.

— Aşa vom obţine nişte umbre mai difuze.

Am ţinut reflectorul cât de nemişcat puteam în timp ce el a făcut vreo douăsprezece fotografii.

— Alice, m-a chemat el, haide să arunci o privire.

— Serios?

Mi-a luat reflectorul din mână şi s-a dat deoparte, făcându-mi loc la trepied. M-am uitat prin vizor în timp ce el ajusta obiectivul.

— Vezi? a spus el. Acum, uită-te ce se întâmplă când fac asta.

A mişcat reflectorul şi umbrele s-au estompat, schimbând atmosfera imaginii.

— E incredibil, am spus continuând să mă uit în vizor.

Vântul se înteţise, şi am crezut că avea să distrugă restul şedinţei, dar Christopher era entuziasmat, dorindu-şi să surprindă părul sălbatic al lui Daphne, care îi dansa în jurul feţei, chiar şi atunci când îi lăsa dâre de ruj pe pielea palidă. A luat aparatul de pe trepied şi s-a rezemat de balustradă făcând o serie de fotografii. S-a pornit o rafală de vânt aprigă, iar eu mi-am încheiat nasturii paltonului şi am dat din picioare ca să mă încălzesc. Daphne era probabil îngheţată, dar a continuat să se întoarcă dintr-o parte în alta, înclinându-şi capul şi ţuguindu-şi buzele pline, în timp ce Christopher manevra aparatul.

La un moment dat şi-a dat jos paltonul.

— Ţine, te rog, asta!

Era în tricou şi, când s-a urcat pe pod, tivul tricoului i s-a ridicat, dezvăluind o fâşie de piele palidă, chiar sub buric. Trebuia să se balanseze ca un acrobat pentru a obţine cadrul pe care şi-l dorea. Un pas greşit şi ar fi căzut, dar nu părea să îi pese. Era hotărât să facă fotografia. A terminat rola de film, a sărit de pe pod, şi şedinţa s-a terminat.

Daphne a venit către noi, l-a îmbrăţişat în jurul taliei, s-a aplecat spre el şi l-a sărutat pe buze.

— Mersi, iubitule!

M-am întrebat de cât timp erau împreună şi dacă Daphne simţea încă fluturi în stomac când o atingea, sau dacă atingerea sa devenise prea familiară. Îmi puteam aminti prima scânteie care mi-a încălzit trupul prima dată când Michael şi-a lăsat mâna să o atingă pe a mea, şi când m-a sărutat în sfârşit – când m-a sărutat în adevăratul sens al cuvântului. Fusese o senzaţie atât de nouă şi incitantă, dar odată cu trecerea timpului se estompase, fusese înlocuită de ceva mai profund şi mai trainic. Sau cel puţin aşa crezusem. Nu aveam nevoie de acea scânteie ca să mă îndrăgostesc, dar Michael avea. Una din greşelile mele fusese faptul că devenisem prea familiară.

Eu şi Daphne am povestit în timp ce Christopher îşi strângea echipamentul, împăturind reflectorul şi aşezându-l înapoi în valiză, împreună cu obiectivele. A ridicat valiza, a luat trepiedul sub braţ şi tot a reuşit să se întindă şi să o ia pe Daphne de mână. Când am ieşit din parc, m-au invitat la o cafea cu ei. Am vrut să refuz, simţindu-mă deja ca a cincea roată la căruţă, dar Christopher a insistat.

Ne-am dus într-un local micuţ între West 72 şi Central Park West. M-am simţit de parcă am fi intrat într-o cafenea europeană când am văzut ferestrele franţuzeşti de pe faţadă şi vitrina cu produse de patiserie, cannoli, rugelach şi alte prăjituri. Înăuntru era cald şi confortabil. Mirosul cafelei proaspete şi al pâinii de casă plutea prin aer. Puteam auzi murmurul muzicii clasice.

Ne-am aşezat la o masă din colţ. Christopher şi Daphne s-au aşezat pe o parte a mesei, iar eu, pe cealaltă.

Christopher şi-a pus braţul în jurul ei, frecându-i umerii pentru a o încălzi. Daphne săpa prin poşetă, căutând ceva.

— Comandă-mi un espresso, te rog, trebuie să dau un telefon, a spus ea ridicându-se cu o monedă în mână.

Am comandat cafelele şi am vorbit despre procesul şedinţei foto. Braţele sale se odihneau încă pe spătarul scaunului lui Daphne, căutând-o asemenea unui pacient căruia tocmai îi fusese amputat un membru.

— Ce ţi-a trezit interesul pentru fotografie? a întrebat el.

— Mama mea. Nu era un fotograf profesionist, dar îi plăcea mult să facă poze. Sau mai degrabă îi plăcea să aibă poze. Îi plăcea să-şi păstreze amintirile suspendate în timp.

— Nu-mi amintesc ultima dată când am făcut fotografii personale. Doar pentru mine, a spus el.

A zâmbit înainte ca ochii să i se aţintească spre capătul cafenelei, unde Daphne se sprijinea de perete cu receptorul la ureche, dând din cap, degetele odihnindu-i-se pe cadranul telefonului.

— Dar tu? Cum ai început cu fotografia? am întrebat.

— Nu cred că a fost o persoană care să mă inspire, sau un lucru specific. Probabil că am început din plictiseală şi singurătate, mai mult decât orice altceva, a spus el. Nu am fost un copil foarte sociabil. Eram destul de ciudat, aşa că îmi petreceam mult timp singur. Niciodată nu m-am simţit în largul meu cu alţi oameni. Îmi plăcea mai mult să îi privesc decât să interacţionez cu ei.

A izbucnit în râs.

— Ţin minte că tata avea un aparat. Un Yashica vechi, atâta tot. L-am găsit la un moment dat în fundul unui dulap. Am învăţat singur cum să îl folosesc, şi odată ce am înţeles cum funcţiona, mi-am găsit cel mai bun prieten. Parcă ar fi umplut tot golul din mine. Nu mă mai simţeam atât de singur. Probabil că sună ciudat, nu-i aşa?

— Nu. Chiar deloc.

— Serios?

M-a privit cu o expresie ciudată şi şi-a scos o ţigară din pachet. Nu voiam să vorbesc direct despre moartea mamei mele, aşa că am ocolit subiectul.

— Când eram copil s-a întâmplat ceva care m-a făcut să înţeleg cât de temporar şi efemer e totul. Aparatul mamei şi fotografiile mi-au dat un mod de a păstra momentele. De a păstra oameni şi lucruri, ca să nu fie uitate.

Eram pe cale să spun mai multe când s-a întors Daphne.

— Urăsc să fac asta, a spus ea, dar Gary vrea să vin să mă uit la un scenariu. Trebuie să merg să mă întâlnesc cu el acum.

A făcut o pauză, apoi s-a întors către mine.

— Mă bucur că ne-am cunoscut.

— Ne vedem acasă atunci? a spus el.

Acasă. Locuiau împreună.

— Daphne vrea să fie actriţă, mi-a explicat el după plecarea ei.

— O, serios?

— Gary e agentul ei. Nu e unul prea bun. E tânăr, abia a început, dar încearcă să îi găsească nişte roluri. A dat din cap şi a luat ţigara în mână. Cred că va găsi de muncă la Agenţia Ford. Are un aspect potrivit, ştii? Proaspăt. Diferit.

Şi-a aprins ţigara şi a aşezat-o în scrumieră, un nor de fum ridicându-se între noi.

— Daphne e atât de... A ridicat mâna, de parcă ar fi căutat cuvintele potrivite. Atât de naturală în faţa camerei.

— De cât timp sunteţi împreună?

— De doi ani. Trei dacă ţii cont de perioadele în care ne-am despărţit şi împăcat. Dar de doi ani, de fapt. Ne-am întâlnit chiar după ce s-a mutat în oraş. Din Montreal. Nu pot rezista unei fete care vorbeşte franceza.

A zâmbit, şi nu existau dubii în mintea mea că mă uitam la un bărbat îndrăgostit. Se vedea în felul în care vorbea despre ea, în felul în care se uitase la ea în timp ce vorbise la telefon. Nu avea să o rănească niciodată, să o părăsească. Era devotat. Iar eu eram fascinată. Aveau ceva special, de parcă ar fi fost cuplul perfect. Mi-au redat încrederea că relaţiile de acest tip chiar existau.

Eu şi Christopher am început din nou să vorbim despre fotografie, şi i-am spus cât de mult mă inspira New Yorkul.

— Nici nu ştiu cu ce să încep.

— Asta e chestia, a spus el. Aproape că există prea multe lucruri de fotografiat aici. Orice poate fi un subiect de fotografie. Partea bună e că noi doi ne-am putea uita la acelaşi lucru şi la sfârşit am obţine două fotografii complet diferite, pentru că atenţia ta ar fi atrasă de un lucru, iar a mea, de cu totul altul. Ca fotografi, nu creăm ceva din

nimic, ca scriitorii, muzicienii sau pictorii. Arta noastră izvorăşte din ceea ce există deja. Furăm de fapt de la ceea ce există deja, şi transformăm ceea ce am furat în ceva personal. Aşa că tot ce trebuie să faci este să îţi dai seama ce vrei să spui şi să te concentrezi pe acest lucru. Să îţi aţinteşti obiectivul asupra lui, să îl încadrezi...

Am mai discutat vreo treizeci de minute despre compoziţie, spaţiu negativ şi moduri de manipulare a imaginii. Nu mai avusesem niciodată o asemenea conservaţie. Era limbajul fotografiei şi nu mă mai săturam de el.

— Cum ţi-ai descrie stilul? a întrebat el.

— Eu? Stilul meu?

Era prima dată când cineva mă întrebase aşa ceva. Prima dată când cineva mă trata ca pe un fotograf. M-am simţit validată, m-am simţit ciudat.

— Of, nu ştiu. În ultima vreme presupun că am pozat lucruri ciudate, vânzători de pe stradă şi străini în metrou. Grămezi de gunoi.

— Pare că începi să îţi dezvolţi ochiul. Trebuie să îmi arăţi munca ta la un moment dat.

Am clătinat din cap.

— Nu e suficient de bună ca să o arăt cuiva.

— Trebuie să treci peste lucrul acesta. Să ştii că şi critica poate fi un lucru pozitiv.

— Pur şi simplu nu sunt încă pregătită pentru aşa ceva.

— OK, bine. Te las în pace. De data asta.

Am mai povestit un pic şi, după ce ne-am terminat cafelele şi am părăsit cafeneaua, i-am mulţumit lui Christopher că mă lăsase să îl însoţesc.

— Data viitoare adu-ţi aparatul, a spus el.

— Data viitoare?

— Da, va fi distractiv. Sună-mă. Ne prostim puţin, facem câteva poze. Îţi pot arăta câteva chestii.

Ne-am luat la revedere, iar eu am plutit în al nouălea cer după ce Christopher a dispărut după colţ. Îmi găsisem un mentor. Am vrut să alerg acasă, să îmi iau aparatul şi să merg să fac fotografii, dar rămăsesem fără film şi eram falită până la următorul salariu.

Aşa că am rămas singură pe trotuar, plină de energie şi neştiind unde să merg. Nu aveam idee ce să fac cu restul zilei mele. Abia atunci m-am gândit la Erik. Abia îl văzusem pe Don Juan toată săptămâna şi nici nu mă sunase. Nu ştiam dacă avea să mă cheme la o altă întâlnire, dar acest cuplu perfect şi amintirea săruturilor lui Erik m-au făcut să sper că avea să o facă.

Capitolul 12

Helen tocmai se întorsese de la o întâlnire matinală şi m-a rugat să vin lângă ea la perete. Peretele era locul layoutului, prins în piuneze în fundul departamentului de

grafică. Între timp învăţaserăm amândouă ce era layoutul. Era înşiruirea articolelor şi a reclamelor, ca să puteam vedea ce era deja complet. Pe perete se afla layoutul numărului pentru iulie, fiecare pagină în parte, cu notiţe care indicau partea din faţă a revistei şi cea din spate. Între ele se afla o serie de pagini, unele goale, altele deja pregătite pentru o reclamă pentru Pyrex, o reclamă pentru Mr. Clean, un cupon pentru Gerber, două pagini pentru recenzii de carte, o pagină şi jumătate pentru critică de film.

Layoutul se schimba zilnic. Helen rezerva trei pagini pentru un articol numit Cum să îţi faci dormitorul mai sexy, iar cineva de la Hearst venea şi îl tăia. În acea dimineaţă am observat că fuseseră adăugate câteva articole noi. Trei pagini erau puse deoparte pentru Şi tu poţi fi o vrăjitoare, o pagină pentru Un ruj care spune o mie de cuvinte şi opt pagini pentru Aly Khan, cel mai bun amant al lumii.

M-am plimbat cu Helen în timp ce studia fiecare pagină. A tăiat semnul de întrebare pe care îl pusese cineva lângă titlul despre Aly Khan. Coperta era goală, cu Va urma scrijelit pe ea. Pe pagina de titlu: Reclamă la Bell System. Întreaga pagină.

Helen s-a aplecat să scrie titlul următorului articol pe care îl obţinuse drept favoare de la prietena ei Doris Lilly: Cum să te căsătoreşti cu un milionar. Îşi rugase, de asemenea, o altă prietenă să scrie un articol despre amanta lui Picasso şi o implorase pe Jaqueline Susann să contribuie şi ea cumva.

— Sunt sigură că Jackie ne va ajuta, a spus Helen.

Amândouă erau autoare Bernard Geis, iar cartea lui Susann, la care lucra Elaine Sloan, încă nu fusese

publicată, dar era despre starlete dependente de amfetamine şi barbiturice.

— Un articol în revista noastră ar fi o reclamă grozavă pentru ea.

Helen a mai luat câteva notiţe despre articole şi rubrici pe care voia să le includă. Ne-am dat în spate şi ne-am uitat la layout. Pagină după pagină, numărul pentru iulie începea să crească asemenea unui tufiş proaspăt tuns.

Tocmai ne întorceam din departamentul de grafică, când Ira Lansing a venit în fugă din capătul coridorului şi a dat buzna în biroul lui Helen înainte să îi pot anunţa prezenţa. L-am urmat, cerându-mi scuze faţă de Helen.

— Avem o problemă serioasă, Helen.

— Te rog, a spus ea uitându-se la el de pe canapea. Intră, Ira! Şi tu, Alice. Intraţi şi închideţi uşa! Nu are sens să îi deranjăm pe toţi ceilalţi.

Am făcut ceea ce mi-a cerut, sprijinindu-mă de uşă în timp ce Ira îşi începea tirada.

— Sper că eşti mândră de ce ai făcut. Tocmai ai pus întreaga revistă în pericol.

Helen avea un manuscris în poală, pixul gata să se îşi continue corecturile.

— Trage adânc aer în piept, Ira, şi spune-mi care e problema.

Parcă ar fi vorbit cu un copil care se julise la genunchi.

— Îţi spun care e problema. Pampers şi Mr. Clean îşi retrag reclamele din numărul de iulie. Procter & Gamble au auzit de articolele plănuite pentru iulie şi se retrag.

O expresie uluită s-a aşternut pe faţa lui Helen şi a pus deoparte manuscrisul la care lucra.

— Cum Dumnezeu au auzit de articole?

Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

— Cineva de acolo... Ira a arătat spre uşă. Cineva dă din gură. Tocmai am vorbit la telefon cu Procter & Gamble şi sunt nemulţumiţi. Şi eu la fel.

— Cine ar face aşa ceva? a întrebat Helen, îndreptându-şi spatele şi scoţându-şi brăţările din mânecă.

— De unde dracu’ să ştiu eu? Dar îţi spun un lucru, ai face bine să înveţi să îţi controlezi angajaţii. Fă-i să tacă din gură. P&G sunt o firmă cu integritate, nu vor ca produsele lor să fie asociate cu sex şi bârfă. Roagă-te să nu vorbească nimeni cu Swanson. Am pus deoparte o pagină întreagă pentru reclama lor.

— O, Ira, calmează-te! S-a ridicat în picioare, umblând prin birou în căutarea ţigărilor. Aceştia nu sunt singurii sponsori din lume.

— În caz că nu ştiai, a spus el, publicitatea ţine revistele în viaţă. Pierzi bani deja şi nici măcar nu ai scos primul tău număr.

— Sponsorii aceia nu erau potriviţi pentru noul Cosmo, oricum, a spus ea. Şi-a folosit bricheta de pe birou şi a suflat un nor de fum spre geamuri. Trebuie să fim la fel de exigenţi cu sponsorii cum suntem şi cu articolele. Fetelor

mele nu le pasă de scutece şi de dat cu mopul. Şi nu se trântesc seara pe canapea pentru a mânca semipreparate congelate. A mai tras un fum din ţigară. Sincer, Ira... A clătinat din cap. Pampers? Mr. Clean? Swanson? Nu e deloc sexy.

— Mă doare în cot de sexy. Revista are nevoie de sponsori, de care oricum duceam lipsă şi înainte. Mulţumită ideilor tale geniale, tocmai ne-am pierdut o treime din profituri.

— Le vom reface.

— Şi cum propui să o facem?

Puteam vedea panica din ochii săi.

— Aveam relaţii cu acei oameni. Sunt foarte dezamăgiţi. Nu cred că există vreo cale să îi facem să se răzgândească.

— Vai, Ira, lasă-i în pace! E în regulă. Există sponsori mult mai mari şi mai buni.

— Înţeleg. Crezi că e atât de simplu, nu-i aşa? A pufnit, punându-şi mâinile în şold. Mi-a luat ani de zile să construiesc relaţii bune cu sponsorii. Există un motiv pentru care editorii nu se amestecă în treburile acestea. Timpul trece, şi revista nu îşi poate permite să piardă un alt sponsor pentru numărul din iulie.

Helen s-a dus la el şi i-a cules o scamă imaginară de pe rever.

— Dacă nu poţi găsi sponsorii potriviţi pentru revistă, o voi face eu.

— Eşti foarte sigură pe tine, nu-i aşa?

— Să ştii că nu, nu sunt sigură pe mine. A zâmbit larg, de parcă nu ar fi avut nici o grijă. Nu sunt sigură deloc. Iar tu şi colegii tăi îmi amintiţi zilnic că nu am experienţă în domeniu. Dar nu am de gând să mă dau bătută. Dacă nu poţi obţine sponsori noi, o voi face eu.

— Îţi urez mult succes, Helen. Nu e atât de simplu. Te rog să mă ierţi, voi merge să vorbesc cu American Home Products şi să mă asigur că nu retrag reclama pentru Preparatul H.

— Hemoroizi? Helen a clătinat din cap. Nu am nici o intenţie să fac reclamă la creme pentru hemoroizi în Cosmo. Preparatul H e bun doar pentru a reduce cearcănele de sub ochi.

Încă stăteam în faţa uşii când Ira s-a îndreptat spre mine. M-am dat la o parte chiar când a tras uşa şi a ieşit demonstrativ din biroul lui Helen.

Mă aşteptasem ca Helen să izbucnească în lacrimi, dar, în schimb, a tras din ţigară, rotiţele învârtindu-i-se în minte, şi a spus:

— Adu-l pe Walter Meade! Şi adu-mi şi agenda! O, şi fă-mi o favoare. Fă o rezervare pentru o cameră privată, pentru joi. La douăsprezece, la Jack and Charlie’s 21.

În ciuda interzicerii prânzurilor scumpe, Helen a organizat o masă elaborată pentru elita de pe Madison Avenue, la celebrul club 21. Helen şi Walter trecuseră în revistă contactele lor din lumea publicitară şi invitaseră persoane relevante de la Max Factor, Palmolive, Chanel, Maybelline, Clairol, directori importanţi de la BBDO, DDB, McCann-

Erickson, împreună cu David Ogilvy de la Ogilvy & Mather. Aceste mese săptămânale cu sponsorii la clubul 21 aveau să devină celebre.

Am acompaniat-o în acea zi, ca la majoritatea întâlnirilor ei, mereu pregătită să îmi iau notiţe, să îi ofer ajutorul meu, indiferent de ce avea nevoie. În faţa restaurantului erau statuete în formă de valeţi care ne priveau din spatele porţii din fier în timp ce intram în restaurant. Am văzut că David Brown era deja acolo, luând intenţionat prânzul în bar. Stătea cu un alt domn la masa din colţ, cu faţa de masă în carouri roşii şi albe. Deasupra lor erau agăţate o puzderie de jucării: aeromodele, mingi de fotbal american, căşti de fotbal american, rachete de tenis, păpuşi. Dacă se întâmpla ceva, fusesem instruită să îl chem pe David, care avea să o salveze pe Helen.

Ospătarul ne-a condus jos pe scări, după o uşă din beton, unde se afla pivniţa secretă de vinuri, care exista încă din zilele în care fusese un bar ilegal. Era o încăpere frumoasă, cu pereţii acoperiţi de rafturi cu sticle de vin, cu mese lungi şi lăcuite pe care era încrustat un 21 auriu. Masa era pregătită pentru douăzeci de persoane, plină de tacâmuri, pahare pentru vin roşu şi alb, pahare de apă din cristal. Mi-am strecurat mâna în geanta mea roşie şi am aşezat un carnet şi un pix în faţa fiecărei farfurii. Patru ospătari în frac stăteau în colţurile camerei, pregătiţi să preia comenzi de cocktailuri şi să îi facă lui Helen orice poftă.

Când au început să intre musafirii, Helen a stat în uşă, într-o rochie crem Norman Norell şi cu un pulover asortat, aşezat diafan peste umeri. Ca prin puterea magiei, puloverul nu i-a alunecat de pe umeri în timp ce strângea mâini, îmbrăţişa oameni sau le oferea obrazul pentru un sărut. Îi cunoştea pe toţi, şi lucrase cu majoritatea dintre ei

în viaţa ei precedentă de redactor publicitar, creând campaniile lor publicitare.

Studiasem biografiile tuturor invitaţilor înaintea mesei, şi eram cel mai fascinată de singura femeie de pe listă: Mary Wells. Era o blondă atrăgătoare, îmbrăcată elegant într-un costum roz deschis, probabil Chanel. Era un copywriter de la Jack Tinker and Partners, care câştigase numeroase premii. Era din Youngstown, Ohio. Citisem că îşi începuse cariera scriind pentru magazinul McKelvey, chiar magazinul în care obişnuia să mă ducă mama. Nu fusese niciodată satisfăcută cu calitatea produselor şi înainte de fiecare drum la magazin, obişnuia să spună: Când ne mutăm la New York, te duc la Saks şi Bloomingdale. Dar, lăsând la o parte amintirile, era o inspiraţie pentru mine că cineva care pornise din Youngstown ajunsese atât de departe. Îi dădea fotografului din mine speranţă.

Odată ce toată lumea a avut câte un cocktail, Helen s-a ridicat în capul mesei cu un pahar de şampanie în mână, pe care ştiam că nu avea să îl bea de teamă să nu depăşească cele o mie două sute de calorii zilnice pe care şi le impusese. Dar băutura din mână era un detaliu bun, festiv. În timp ce le ura tuturor bun venit, ospătarii au adus tăvi din argint, pline cu recipiente fierbinţi.

— După cum ştiţi, a spus Helen încet, am început o nouă carieră ca director al revistei Cosmopolitan. Acestea reprezintă un minunat nou început pentru revistă şi o oportunitate deosebită pentru voi. Ştiu că aţi auzit zvonurile despre cum va fi noul Cosmo, aşa că permiteţi-mă să prezint situaţia. Haideţi să începem cu faptele concrete. Ce aţi spune dacă v-aş zice că această revistă poate atrage atenţia a 27 de milioane de femei asupra produselor voastre? Acesta este numărul de cititoare pe

care le va atinge revista. Aproape jumătate dintre ele sunt necăsătorite, iar restul sunt ori divorţate, ori văduve. Împreună, alcătuiesc un total de 27 de milioane de femei. Acesta este un număr uriaş de clienţi potenţiali pentru voi, iar eu sunt aici pentru a vă spune că noul Cosmopolitan poate aduce produsele şi serviciile voastre în mâinile fiecăreia din aceste femei.

Acesta era semnalul meu pentru a împărţi macheta specială a numărului din iulie pe care o pregătisem în ciuda împotrivirii lui Ira Lansing şi a unora din bărbaţii de la Hearst.

— E o mişcare incredibil de greşită, spusese Berlin când aflase despre masa lui Helen. Nu îţi dezvălui niciodată planurile. Pur şi simplu nu aşa se fac lucrurile aici.

Dar Helen o făcuse oricum. Adunase douăzeci de mostre din numărul pentru iulie: câteva titluri de articole, nişte texte introductive şi câteva poze. Ideea era să le dea o mostră a noului format Cosmo. După ce am distribuit machetele, mi-am reluat locul discret de lângă uşă.

— Poate că vă întrebaţi cine sunt aceste 27 de milioane de femei? Cine este femeia căreia încercăm să îi vorbim? Helen a zâmbit cu o sclipire în ochi. Daţi-mi voie să vă prezint fata Cosmo.

A făcut o pauză preţ de o clipă, iar atunci am realizat că îmi făcea mie semne din mână.

— Alice?

Când mi-a strigat numele m-am panicat, crezând că uitasem să fac ceva.

— Haide aici, scumpo!

M-a chemat spre ea cu o mişcare din degetele. Am realizat imediat că urma să devin un obiect de recuzită pentru prezentarea ei, asemenea paharului neatins de şampanie. Cunoscând-o pe Helen, probabil că tocmai îi venise ideea.

— Alice aici de faţă e secretara mea, dar e de asemenea o fată Cosmo. De ce? Ei, doar uitaţi-vă la ea.

Toţi ochii s-au aţintit asupra mea, şi am simţit că le datoram ceva în schimbul atenţiei – un dans sau un truc magic. Poate că se aşteptau să mă aprind ca un brad de Crăciun. Nu ştiam. Tot ce puteam face era să zâmbesc.

— E inteligentă, independentă, îşi doreşte mereu mai mult. E îndrăzneaţă şi cutezătoare. Iubeşte bărbaţii şi iubeşte sexul, a spus Helen.

Am simţit cum roşeaţa din obraji îmi cobora de-a lungul gâtului. Helen a continuat:

— Asemenea lui Alice, fata Cosmo are între optsprezece şi treizeci şi patru de ani şi e înfometată după produsele voastre. Are o slujbă şi propriii bani şi vrea o viaţă mai bună. E o fată dornică să cumpere cea mai nouă nuanţă de ruj şi ojă. Îi pasă de firma şamponului pe care îl foloseşte. Nu aşteaptă ca un bărbat să o ducă într-o vacanţă în Hawaii şi nu are nevoie de el pentru a-i testa noua maşină. Da, vrea să călătorească, să conducă o maşină frumoasă şi să le facă pe toate într-o pereche modernă de pantofi.

Din fericire, m-a lăsat să plec după acest monolog şi m-am grăbit să mă întorc la uşă, lângă ospătarii care aşteptau acolo cu mâinile la spate.

Helen a continuat să schiţeze portretul fetei Cosmo, în timp ce invitaţii mâncau supă gratinată de ceapă, cu

brânza Gruyère revărsându-se peste marginile castroanelor. Helen nu avea supă, dar din când în când culegea câte o frunză din castronul ei cu salată. Cu degetele împreunate şi ţuguiate, de parcă ar fi ţinut o ceşcuţă de ceai invizibilă, rupea câte o bucăţică minusculă de salată şi o ducea la gură cu o mişcare seducătoare dar delicată. Putea sta trei minute, chiar mai mult, la o singură frunză de salată. Doar Helen Gurley Brown îşi putea permite să mănânce cu mâinile, mai ales într-un restaurant ca 21.

Toată lumea şi-a terminat friptura din muşchi de vită, brandy-ul a fost turnat în pahare şi s-au aprins trabucurile. Toţi erau entuziasmaţi în legătură cu noua revistă. Helen avea o notă de plată de 278 de dolari.

Când ne-am întors la birou, Ira Lansing o aştepta pe Helen asemenea unei pume care îşi pândea prada.

— Cum îndrăzneşti? Cum ai putut să organizezi aşa o masă fără să mă incluzi? a spus el, roşu de furie.

Helen era impasibilă. Înclinându-şi uşor capul într-o parte, a spus calmă:

— Ce ai fi făcut tu acolo?

Trebuia să recunosc că avea dreptate. Nu ştiam cu ce ar fi putut contribui Ira dacă ar fi fost invitat. Deşi nu eram încântată că luasem parte la spectacolul ei, trebuia să recunosc că Helen se întrecuse pe sine. Era o vedetă, iar spectacolul ei fusese fantastic.

— Nu asta e ideea, a spus Ira. Ce impresie crezi că dăm? Sunt şeful departamentului de vânzări şi publicitate.

— Şi mi-ai spus că pierzi sponsori. Am vrut doar să fac ce pot pentru a obţine noi sponsori.

— Dar nu aşa se face, Helen.

— O, ştiu, dar tocmai i-am obţinut pe Philip Morris, Helena Rubinstein, firma Kotex condusă de Kimberly-Clark şi CoverGirl.

Helen a zâmbit şi a mers în paşi de dans spre biroul ei, lăsându-l pe Ira fără cuvinte în mijlocul coridorului.

Capitolul 13

— Pisicuţo? Unde eşti?

Era următoarea dimineaţă de luni, iar Helen tocmai se întorsese de la psihanalist. Vocea ei, de obicei fină ca şi catifeaua, suna ciudat.

— E totul în regulă? am întrebat-o din prag.

Helen stătea în locul ei preferat de pe canapea, cu peruca uşor strâmbă. Şi-a luat o ţigară, a bătut capătul pe masă înainte să o prindă în portţigaret şi să o aprindă.

— Intră şi închide uşa, te rog!

— Am făcut ceva greşit? am întrebat-o.

Am făcut câţiva paşi ezitanţi spre ea.

— Deloc, a zâmbit ea. Am o sarcină specială pentru tine.

— Serios?

O sarcină specială? M-am înviorat. Se răzgândise. Avea să îmi dea o sarcină de fotograf. Am aşteptat răbdătoare până când a pufăit din ţigară şi a împrăştiat un nor de fum spre lumina de pe tavan.

— Vreau să ieşi şi să îmi aduci o revistă Playboy.

— Poftim?

M-am simţit ca şi cum tocmai mi-ar fi dărâmat castelul de cărţi la care muncisem o zi întreagă. Tot entuziasmul meu a pierit. Probabil că mi se citea dezamăgirea pe faţă.

— O, nu. Care e problema? a întrebat Helen scuturând scrumul de pe ţigară.

— Nu e nici o problemă.

M-am întors la birou, simţindu-mă puţin dezamăgită. Helen mă ruga să fac multe lucruri, inclusiv să cumpăr şosete pentru soţul ei, să îi preiau perucile de la salonul de frumuseţe, să îi fac cumpărăturile săptămânale şi să curăţ litierele pisicilor, dar cumva sarcina de a cumpăra o revistă Playboy părea cea mai înfricoşătoare. Ce fată cuminte se uită la Playboy? Să nu mai zic de cumpărat...

Am luat o bancnotă de un dolar dintr-un sertar cu mărunţişuri şi m-am dus la chioşcul de ziare de la colţul străzii. Era o dimineaţă plăcută şi însorită. Zeci de ziare în numeroase limbi erau agăţate pe suportul de lângă chioşc, paginile lor fluturând în vânt. Un bărbat de vârstă mijlocie cu un turban pe cap stătea în chioşc, în spatele unei ferestre glisante din sticlă acoperită cu amprente. În jurul lui erau teancuri de ţigări, batoane de ciocolată şi gume de mestecat. Dintr-o privire am văzut numerele actuale din

Esquire, National Geographic, Mad, Highlights şi The Saturday Evening Post. Trebuia să aibă şi Playboy, dar se părea că erau în chioşc, departe de ochii şi degetele curioase ale băieţilor adolescenţi. Era evident că trebuia să abordez vânzătorul.

— Playboy, vă rog, am spus eu strecurând dolarul în fanta de sub geam. O puteţi pune într-o pungă, vă rog?

— N-am pungă.

A pus 25 de cenţi în spaţiul pentru rest. După ce mi-a dat revista cu o femeie goală pe copertă, acoperită cu un cearşaf transparent, am rulat-o strâns ca să nu o poată vedea nimeni.

M-am strecurat în biroul lui Helen, i-am întins revista şi aproape că ieşisem deja pe uşă când a spus:

— O, Alice?

— Da? am răspuns mergând către ea.

— Îţi mai pot cere o favoare micuţă?

Deja începuse să frunzărească revista.

— Fii o dulce şi găseşte-mi câte numere vechi poţi, bine?

— Numere vechi din aia?

— Îhî.

A scos o foarfecă din primul sertar şi a început să decupeze poze cu femei pe jumătate goale.

— Şi voi avea nevoie de ele cât mai repede. Mâine cel târziu. David nu păstrează reviste vechi, spune că ocupă prea mult spaţiu.

— Păi, presupun că pot merge la bibliotecă şi...

— La bibliotecă? A zâmbit şi a ridicat foarfeca. Pisicuţo, nu intenţionez să returnez revistele.

— O, am înţeles.

Am părăsit biroul ei şi m-am întors la al meu, simţind că Helen mă testa. M-am gândit la toate lucrurile pe care le făceam pentru Helen zilnic. Aveam grijă de ea, şi ea ştia acest lucru, spunându-mi frecvent că o răsfăţam. Şi chiar asta făceam. Îi luam hainele de la curăţătorie fără să îmi ceară, fugeam la ea acasă pentru a-i plăti menajera când ea uita. Ieşeam în oraş la prânz pentru a-i aduce mâncare pe care nu o mânca niciodată. Uneori şi la cină. Îi aduceam ceşti infinite de cafea şi fugeam prin ploaie ca să îi cumpăr ţigări. Dacă observam că îşi rupsese iarăşi ciorapii, fugeam la Bergdorf ca să îi aduc o pereche nouă. Mă asiguram că avea cele mai actuale ziare pe masă în fiecare dimineaţă. Îi pregăteam creioane anume pentru a le rupe când era în pragul unei căderi nervoase, şi apoi le culegeam de pe jos ca să nu calce pe ele. O protejam de apeluri şi vizitatori cu care nu voia să vorbească. Ţineam oamenii departe de biroul ei şi mă asiguram că Helen îşi respecta programul, în fiecare minut al zilei. Făceam în aşa fel încât Helen nu trebuia să se gândească la nimic altceva în afara revistei.

Dar acele reviste Playboy – mă temeam că aceasta era singura sarcină pe care nu o puteam îndeplini. Uram gândul că o dezamăgeam, dar nu aveam idee unde aveam să găsesc numere vechi din Playboy. Helen spusese că avea nevoie de ele cât mai cutând, şi nu aveam timp să le

comand de la sediul lor din Chicago. Cabinetele medicilor de familie şi a stomatologilor erau veritabile cimitire de reviste vechi, dar nu pentru acest gen de reviste. După ce m-am mai gândit puţin, am realizat că exista un singur loc din care le puteam obţine.

— Citeşti revista Playboy? am întrebat înainte să ni se aducă băuturile.

Eu şi Erik stăteam unul lângă altul la barul din The Russian Tea Room.

— Da. S-a uitat curios la mine. De ce întrebi?

— Am nevoie de numerele tale vechi.

— I-auzi.

A început să râdă. Era prima oară când eram singură cu el din noaptea în care mă sărutase, cu mai mult de două săptămâni în urmă. Aş fi vrut să îl evit şi să îl las să vină el la mine, dar aveam nevoie de reviste şi, sincer, eram recunoscătoare pentru această scuză. Gura lui îmi tot fura privirea, îmi tot aminteam de senzaţia săruturilor sale, de felul în care buzele sale le mângâiaseră pe ale mele, de gustul dulce al limbii sale şi de modul în care mă înfierbântase.

Barmanul a aşezat băuturile în faţa noastră, iar Erik şi-a pescuit măslina din pahar.

— Pentru ce anume ai nevoie de numerele mele vechi din Playboy?

— Pentru muncă de cercetare.

— Cum să nu. Ce fel de cercetare?

Nu am spus nimic şi am luat o gură de martini, lăsând băutura rece să îmi alunece pe gât, încercând să găsesc o explicaţie plauzibilă.

— Ei bine, a spus el, dacă ai nevoie să cercetezi, îţi pot oferi o mână de ajutor.

— Foarte amuzant. Deci îmi dai revistele?

— Ce îmi dai la schimb?

A ridicat sugestiv din sprâncene, iar eu i-am urmat jocul imediat.

— Aşteaptă şi ai să vezi.

— O, chiar aşa? A râs. Spune-mi adevărul. E ăsta doar un truc pentru a te invita în apartamentul meu?

Am zâmbit şi am continuat să facem aluzii şi insinuări. Stăteam acum faţă în faţă, piciorul său era lipit de pulpa mea, şi punctul în care ne atingeam era atât de fierbinte că parcă ar fi luat foc.

Abia ne atinseserăm de băuturile noastre, dar Erik a scos câteva bancnote şi le-a lăsat pe bar. M-am aşezat lângă el pe bancheta din spate a unui taxi, care ne-a lăsat în faţa unei clădiri de pe Park Avenue.

— Bună seara, domnule Masterson.

Valetul a dat din cap către noi când am traversat coridorul din marmură. Apartamentul lui Erik era la etajul nouăsprezece. Era genul de loc în care îmi dorisem mereu să locuiesc, opusul apartamentului meu. Am presupus că

plătea cel puţin 350 de dolari pe chirie. Tot apartamentul era minimalist şi modern, cu pereţi acoperiţi de un tapet alb-negru Orla Kiely şi cu covoare pufoase pe podea. Avea sfeşnice, portţigarete şi brichete de masă din alamă. Fiecare scrumieră era curată, nu vedeam nici urmă de ziare aruncate sau pahare lăsate pe masa din bucătărie. M-am întrebat dacă avea o menajeră care venea în fiecare dimineaţă, îi culegea şosetele şi pantofii de pe jos, îi spăla vasele şi rufele şi curăţa tot apartamentul.

Erik s-a dus în bucătărie şi s-a întors cu o găleată de gheaţă.

— Martini? a întrebat el, căutând prin sticlele de pe barul său bine aprovizionat.

— De ce nu?

M-am aşezat pe unul dintre scaunele rotative şi mi-am sprijinit coatele de bar. Am băut amândoi un martini înainte ca Erik să menţioneze revistele.

— Sunt acolo, în dormitor.

A făcut un semn din cap şi l-am urmat, la un metru în spatele lui. Având în vedere restul apartamentului său, nu m-ar fi surprins dacă ar fi avut un pat rotund cu aşternuturi din satin şi oglinzi pe tavan. Dar dormitorul său era perfect normal, chiar simplu comparativ cu restul apartamentului. În colţ se afla un televizor Magnavox, cu antenele întinse într-un V larg. M-am aşezat pe pat, singurul loc liber, aşezându-mi mâinile pe aşternutul din catifea albastră. Camera mirosea vag a pudră de talc.

Erik s-a dus la dulap şi s-a întors cu un teanc de reviste. Paginile mototolite şi colţurile îndoite îmi spuneau că

aceste reviste fuseseră citite în repetate rânduri. Domnişoara Ianuarie avea un cerc încreţit pe pulpa dezgolită, semn că acolo fusese aşezat un pahar de apă.

— Ai mai văzut vreodată o revistă din asta? a întrebat el.

A pus deoparte teancul şi a ridicat prima revistă. Domnişoara Martie era o blondă cu buze pline, îmbrăcată într-un neglijeu transparent cu decolteu adânc care îi împingea sânii înainte. Erik a deschis revista, desfăcând posterul din mijloc, cu Domnişoara Martie în toată gloria ei. M-am uitat la trupul ei, la forma taliei ei, la sânii ei plini, la triunghiul întunecat dintre picioarele ei. I-am aruncat o privire lui Erik şi am observat că îi pulsa o venă pe gât. Nu mă gândisem că el avea să fie tensionat, deşi propria mea tensiune nu mă surprindea. Nici unul dintre noi nu a scos un cuvânt. Momentul a părut să dureze o veşnicie.

— Ar trebui să plec, am spus.

Nu voiam să plec, dar nu voiam să fac primul pas. Erik a dat din cap şi a schiţat un zâmbet slab, de parcă ar fi vrut să îmi spună că înţelegea. Pentru un Casanova cu experienţa sa, m-a surprins faptul că lăsase oportunitatea de a se culca cu mine să îi scape printre degete. A închis revista şi a aşezat-o pe teanc împreună cu celelalte, apoi le-a dus în sufragerie.

— Deci, a spus pe un ton disperat. Mă întindeam deja după poşeta mea când a continuat: Ce zici de un păhărel?

Câteva momente mai târziu eram unul lângă altul pe canapea, cu pahare cu picior în mână, admirând priveliştea oraşului cu o mulţime de zgârie-nori. Ferestrele lor erau nişte pătrăţele luminoase care sclipeau ca nişte stele. Nu îmi venea să cred că eram pe Park Avenue, în

acest apartament elegant, în centrul oraşului. Erik a deschis o cutie de pe măsuţa de cafea, mi-a oferit o ţigară şi a luat una pentru el, aprinzându-le cu flacăra albă şi albastră a unei brichete în forma unei bărci cu motor.

— Unde ai copilărit? am întrebat în timp ce exhalam fumul.

Mi l-am imaginat pe Erik în copilărie, făcând schi nautic, agăţat de o barcă de agrement, gonind peste Oceanul Atlantic.

— Pe-aici, pe-acolo, a spus el.

— Foarte informativ.

— În principiu pe aici, a spus el. Scuze. Presupun că nu îmi place să vorbesc despre mine însumi.

— E mai greu să cunoşti pe cineva aşa, am spus eu. Cum stă treaba cu familia ta? Ai fraţi?

Având în vedere că eu mai aveam doar un tată, eram mereu interesată de familiile altora. Observasem că nu avea fotografii sau portrete pe pereţi sau pe noptiere.

— Am câţiva fraţi vitregi, câteva surori vitrege.

— Aaa... am înţeles.

Era evident că nu voia să continue discuţia, aşa că am renunţat. Devenea clar că nu avea să se întâmple nimic între noi şi eram derutată. Sincer, eram dezamăgită şi îmi era puţin ruşine. Nu-mi venea să cred că îl citisem greşit în tot acest timp. Am mai tras un fum din ţigară înainte să o sting şi să iau ultima gură din pahar.

— Ei bine, chiar ar trebui să plec.

Erik a dat din cap. Chiar când mă pregăteam să mă ridic în picioare, a făcut primul pas, aplecându-se spre mine şi mângâindu-mi obrazul cu mâna. Mi-am lipit faţa de mâna lui ca o pisică. Inima a început să îmi bată mai repede când s-a ridicat, m-a tras după el şi m-a sărutat. Şi-a pus mâinile în jurul taliei mele în timp ce mă conducea în dormitorul său.

Când a început să mă dezbrace, desfăcându-mi sutienul dintr-o mişcare rapidă şi trăgându-mi în jos bretelele peste umeri, mi-am acoperit sânii cu mâinile.

— Nu fi timidă, eşti frumoasă, a spus el.

Mi-a luat mâinile şi mi le-a aşezat lângă corp, lăsându-mă goală în faţa lui. Când privirea lui s-a plimbat de-a lungul pielii mele, admirându-mi sânii plini, curba taliei, m-am simţit demnă de admiraţie. M-am uitat la corpul meu, încercând să văd ce vedea el. Veioza mă îmbăia într-o strălucire aurie. Mi-am desfăcut fermoarul de la fustă şi am dat-o jos de pe mine. Acum voiam să îi arăt tot. A venit şi a îngenuncheat în faţa mea, lipindu-şi buzele de pielea mea în timp ce eu îmi treceam degetele prin părul său. Totul s-a trezit la viaţă în interiorul meu.

După aceea, am stat întinsă în patul său, rederulând totul în minte. Niciodată nu trăisem aşa ceva. Când o făcusem cu Michael, fusese prima oară pentru amândoi. Totul fusese tandru, dar ezitant. Dulce şi sincer. Cea mai bună parte fusese intimitatea. Doar asta îmi dorisem. Fusese suficient. Dar acum nu mai era suficient. Tocmai fusesem cu un bărbat care ştia ce să facă cu trupul unei femei. Spre deosebire de Michael, mângâierile şi săruturile lui Erik erau pricepute, chiar talentate. Mă dusese în pragul delirului înainte să mă destram în braţele sale. Acum

înţelesesem marele secret. În sfârşit înţelesesem de ce sexul e minunat şi de ce oamenii făceau lucruri extreme pentru el.

Îl doream pe Erik din nou, dar se făcea târziu. M-am uitat la ceasul de pe noptieră. Era aproape două noaptea. Am început să mă sustrag de sub plapumă când s-a întins spre mine şi m-a tras lângă el. A doua oară a fost chiar mai bună decât prima şi mi-a fost chiar mai greu să îi părăsesc patul.

O oră mai târziu m-a privit îmbrăcându-mă, cu părul răvăşit şi cu începutul mustăţii întunecându-i pielea.

— Sigur nu vrei să rămâi?

O, voiam, dar nu puteam.

— Trebuie să ajung devreme la birou.

— Stai... mă îmbrac şi îţi chem un taxi.

— E în regulă, mă descurc.

— Atunci, lasă-mă măcar să plătesc.

Am acceptat oferta, fiindcă altfel ar fi trebuit să merg pe jos. Când m-am încălţat, a spus:

— Nu uita revistele Playboy.

— Nu le uit.

— Îi vei spune de unde le-ai obţinut?

— Cui să îi spun?

— O, haide, Alice! Ştiu că revistele sunt pentru Helen.

Acum înţelegeam care era scopul revistelor Playboy. Două zile mai târziu aşteptam, conform instrucţiunilor lui Helen, ca Hugh Hefner să iasă din ascensor.

Helen ştia că Playboy reprezenta tot ce detestau cei de la Hearst. Teama lor cea mai mare era că Helen avea să transforme Cosmopolitan într-o versiune pentru femei a revistei Playboy. Când Helen mă rugase să organizez întâlnirea cu domnul Hefner, îmi ridicasem ochii din carnet şi spusesem:

— Sunteţi sigură că nu vreţi să fac o rezervare pentru prânz undeva?

— O, fii serioasă!

Aprinsese o ţigară şi râsese.

— Berlin şi aghiotanţii săi vor afla oricum că mă întâlnesc cu Hugh. Aş putea la fel de bine să o fac la mine în birou şi să scutesc compania de nota de plată pentru prânz. Mai ales după nota de la 21. Dumnezeule! În plus, spusese ea cu un zâmbet viclean, îmi place să agit oamenii de la Hearst. Îi dezechilibrează şi îi pune în dezavantaj.

Hugh Hefner era un bărbat chipeş cu un maxilar pătrat, un nas pronunţat şi păr des, negru, care i se revărsa peste fruntea înaltă. Era suav şi şarmant, un personaj elegant în costumul său bine croit. Pipa înfiptă în colţul gurii împrăştia nori de fum aromat.

— Vă conduc la biroul doamnei Brown, am spus eu. Vă rog să mă urmaţi!

O grămadă de oameni celebri bătuseră holurile revistei Cosmopolitan, mai ales de când preluase Helen Gurley Brown conducerea. Lauren „Betty” Bacall trecuse o dată pe la noi, doar ca să o salute pe Helen. La fel Henry Fonda, Tony Curtis şi alte vedete care apăruseră în ecranizarea cărţii lui Helen. Dar nimeni nu făcuse atâta vâlvă ca domnul Hefner. Toată lumea ştia cine era şi chiar şi cei mai conservatori angajaţi s-au oprit din ce făceau pentru a-l privi trecând pe lângă ei. Aproape că puteam vedea semnele de întrebare de deasupra capetelor lor.

Când l-am condus în biroul lui Helen, aceasta a sărit de pe canapea şi l-a îmbrăţişat de parcă ar fi fost vechi prieteni. Poate chiar erau.

— O, Hugh, mă bucur atât de tare să te văd, a tors ea.

Le-am adus amândurora cafea şi am plecat, închizând uşa după mine. Au rămas sechestraţi în birou ore în şir, iar şoaptele de pe coridor se înteţeau. Margot m-a oprit în faţa toaletelor.

— Ce face aici? a întrebat ea.

— Nu ştiu. Mi-a spus doar să organizez întâlnirea.

Am dat să merg mai departe, dar Margot mi-a prins braţul şi m-a tras deoparte.

— Nu. Aşteaptă. E adevărat?

— Ce anume?

— Are de gând să transforme Cosmopolitan în Playboy pentru femei?

— Mă întrebi dacă are de gând să umple paginile revistei cu bărbaţi pe jumătate dezbrăcaţi care stau cu fundurile în aer? Mă îndoiesc.

— Vorbesc serios.

Margot îşi frământa mâinile, cuprinsă de o anxietate palpabilă.

— De ce eşti atât de îngrijorată?

— E doar...

Margot a făcut o pauză şi s-a uitat în jur înainte să spună:

— Pur şi simplu nu vreau să îţi pierzi slujba. Şi ştii bine că, dacă încearcă să imite Playboy, Hearst o va concedia şi tu vei fi prima care zboară odată cu ea.

Grijile ei m-ar fi emoţionat dacă ar fi fost sincere. Dar nu aveam încredere în Margot şi nu îndrăzneam să îi spun că Hearst nu ar fi concediat-o niciodată pe Helen fiindcă i-ar fi costat o avere.

— Îţi faci prea multe griji. Totul va fi bine. Helen ştie ce face, am spus eu.

Am plecat gândindu-mă cum lui Helen îi plăcea să îi agite pe cei de la Hearst şi m-am simţit satisfăcută la gândul că, în acel moment, cineva, probabil George, era deja la telefon pentru a-i raporta lui Deems că îi văzuse pe Hugh Hefner în redacţie.

Capitolul 14

Într-o dimineaţă de sâmbătă, după micul meu dejun cu Trudy, am intrat în clădire, oprindu-mă în faţa peretelui cu cutii poştale. Am fost surprinsă când am găsit şi altceva în afară de facturi.

Am recunoscut imediat scrisul de mână şi am deschis plicul în timp ce urcam scările. O bancnotă de 20 de dolari a căzut din plic, aterizându-mi la picioare. Pe biletul dinăuntru, o singură bucăţică de hârtie, scria doar Cred că ţi-a căzut ceva. Nu o semnase. Nici nu trebuia să o facă. Era ceva privat, ceva doar între mine şi tata. Am ridicat bancnota, zâmbind năpădită de amintiri.

Când eram mică, tata obişnuise să ridice monede de 25 de cenţi, de 50 de cenţi, uneori chiar dolari de argint, să mi le pună în mână şi să spună Cred că ţi-a căzut ceva. Era micul nostru secret sau cel puţin aşa crezusem eu. Era posibil ca mama să fi ştiut. Uneori monedele se duceau în puşculiţa mea, alteori direct în buzunarul meu pentru a le cheltui direct pe ciocolată şi îngheţată.

Am intrat în apartament şi m-am dus la telefon să-i mulţumesc.

— Nu trebuia, tată, am spus ţinând încă biletul său.

— Dar ţi-au căzut.

Râsul său a acoperit murmurul televizorului, sau poate al radioului. Suna ca meciul Cleveland – Indians, şi mi l-am imaginat în fotoliul său rabatabil, cu papucii de casă alunecându-i din picioare. Stătusem de atâtea ori în poala

sa, iar apoi, mai târziu, pe covorul de lângă el, sprijinită în coate, pentru a urmări meciul. Fusesem foarte fericită, deşi uram baseballul. Acest tip de fericire putea fi apreciat doar retrospectiv.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine puţin ajutor. Şi ştiu că nu mi-ai cere ajutorul vreodată, a spus el.

— Mă descurc, tată, serios. Dar nu pot să mint, 20 de dolari în plus nu strică.

— Bun. Doar nu îi risipi pe taxiuri şi restaurante simandicoase.

— N-o voi face, promit.

Am zâmbit emoţionată, în timp ce deschideam un dulap în care se aflau o cutie de grisine şi un borcan cu unt de arahide. Nici frigiderul nu era mai bine aprovizionat.

— Ce mai face Faye? am întrebat ca să prelungesc conversaţia.

— Tocmai îşi revine după o răceală, a spus el. E vremea asta ciudată. Azi e cald, mâine ninge. Şi ştii că răcelile de primăvară sunt cele mai rele...

Am mai povestit câteva minute şi am reuşit să îl ţin pe tata la telefon cinci minute întregi înainte să ne luăm rămas-bun.

După ce am pus receptorul în furcă, m-am dus cu banii la magazinul de după colţ şi am cumpărat opt role de film Kodak Tri-X, cu 36 de expuneri fiecare, pe care am dat 10 dolari. Când m-am întors în apartament am pus restul în borcanul în care îmi ţineam banii pentru cumpărături, mi-

am scos cartea de telefon şi am format numărul lui Christopher. Trebuia să o fac acum, cât mai aveam curajul.

— O, Ali. Ce surpriză! Îmi pare bine că m-ai sunat, a spus el.

— Ţin minte că ai spus să ieşim, ştii tu, să facem nişte poze.

Am strâns receptorul în mână, ruşinată că îl sunasem. Îmi făceam griji că o spusese doar din politeţe. Sau poate că uitase de oferta sa în primul rând.

— Sigur. Eşti liberă azi?

Azi! Mi-am privit reflexia în ceainicul de pe aragaz.

— Azi?

— Da, e perfect. Vremea e minunată. Ce zici să ne întâlnim în Greenwich Village?

Am pus receptorul în furcă, uimită de cât de simplu fusese.

*

Douăzeci de minute mai târziu am sărit în metrou. Christopher mă aştepta lângă un felinar când am trecut pe sub arcul gigantic din Washington Square Park. Părul îi era răvăşit de vânt. Purta un tricou negru şi blugi. Aparatul Nikon îi era atârnat peste umăr. Avea un exemplar din Village Voice rulat, pe care îl ţinea ca pe o baghetă de dirijor.

— Eşti pregătită pentru lecţia ta de fotografie?

— Da.

Am zâmbit, ridicând aparatul mamei mele. Am trecut printr-un cârd de porumbei şi ne-am aşezat pe o bancă cu privelişte asupra fântânii. Apa s-a ridicat în aer şi picăturile de apă au sărit şi au dansat prin aer. Era o zi frumoasă, erau vreo şaisprezece grade. Începeau să iasă florile, bobocii înflorind în tufişuri. Frunzele verzi începeau să se întrezărească vag, ca nişte umbre pe copacii din depărtare. În jur erau oameni care mergeau cu bicicleta, alţii erau aşezaţi pe puloverele şi jachetele lor întinse, ascultând grupurile de muzicieni care cântau piese folk.

— Haide să vedem ce ai acolo! Îmi dai voie?

A pus mâna pe bretea, dându-mi jos aparatul de pe umăr.

— Uau! a spus el desfăcând husa. Un Leica IIIc MOOLY. Din ce an? 46? 47?

— 1945. A fost al mamei mele.

— Uau, a repetat el.

S-a uitat prin vizor, aţintind aparatul spre mine. Am râs şi mi-am ridicat mâna, stricându-i cadrul.

— O, haide, a spus el.

M-a prins jucăuş de mână şi a tras-o deoparte.

— Prefer să fiu în spatele aparatului.

— Atunci, haide să o facem, a spus el şi s-a ridicat de pe bancă.

Ne-am plimbat prin parc, fotografiind bătrânii care jucau şah, un vânzător care prăjea nuci cu un nor de fum ascunzându-i faţa ridată.

— Te simţi vreodată puţin ciudat, de parcă ai spiona oamenii? l-am întrebat în timp ce îmi focusam obiectivul pe un om cu un banjo, care tocmai se aplecase peste husă, numărându-şi banii.

— Ştii tu, ca un intrus?

— Unele dintre cele mai memorabile fotografii din lume intră în această categorie. Ţii minte fotografia aceea fantastică cu un marinar care sărută asistenta în Times Square, după război?

Era o coincidenţă amuzantă că menţionase tocmai acea fotografie.

— Îmi aminteşte mereu de părinţii mei. Când s-au cunoscut ai mei, tata tocmai se întorcea din război. Fusese în forţele navale.

— Vezi? Sau ce zici de poza cu trupele americane ridicând steagul la Iwo Jima? Sau Hindenburgul? Toate sunt momente care s-ar fi pierdut pentru totdeauna dacă cineva ca noi nu le-ar fi surprins cu un aparat foto.

— Ai perfectă dreptate.

Am zâmbit, gândindu-mă că doar fotografii puteau vedea lumea în acest mod. Am plecat din Washington Square Park şi ne-am îndreptat spre Waverly Place, fotografiind tot ce ne atrăgea atenţia: un grup de băieţi în pantofi cu rotile, o pisică ghemuită în pragul unei uşi. La un moment dat, am făcut schimb de aparate şi m-a lăsat să îi folosesc Nikonul.

— Hei, uită-te la mine! a spus el.

S-a oprit pe trotuar şi a aţintit aparatul mamei asupra mea. M-am întors către el, mi-am dus degetele mari la urechi şi am fluturat din degete în timp ce scoteam limba.

— Superb. Am făcut poza.

— Bine că e pe aparatul meu. Pot distruge negativul, am glumit.

— La naiba! Planul meu de şantaj s-a dus pe apa sâmbetei.

După-amiaza a trecut ca în zbor şi am pierdut noţiunea timpului, făcând fotografii până când am rămas fără film. Eram sigură că Christopher nu avea idee cât de mult însemnase această zi pentru mine, dar mă ajutase să trec peste un blocaj mental. În vreme ce stăteam pe lângă metrou, povestind în timp ce oamenii fugeau în sus şi în jos pe scări, mi-a spus că am un ochi bun şi mi-a explicat la ce trebuia să mai lucrez. Dar cel mai important era faptul că mă lua în serios. Pentru prima dată de când sosisem în oraş, ideea de a deveni fotograf nu mai părea atât de absurdă.

Capitolul 15

O săptămână mai târziu, Trudy mi-a bătut la uşă şi m-a rugat să îi împrumut nişte acetonă. În clipa în care a intrat, i-am văzut faţa şi am sperat că expresia mea nu arăta la fel de alarmată pe cât îmi suna vocea.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-am încheiat halatul şi m-am uitat la petele roşii aprinse şi rănile deschise de pe obrajii şi bărbia ei.

— Aaa, asta.

Şi-a dus mâinile la faţă, de parcă şi-ar fi amintit abia acum de răni.

— Mi-am făcut un tratament facial.

— Cu ce, cu şmirghelul?

— Foarte amuzant. Nu, a fost o mască de faţă. Doar lapte bătut, miere şi suc de lămâie. Trebuie să scap de pistrui, dar am lăsat-o prea mult timp.

— De ce ai vrea să scapi de pistrui? am întrebat ducându-mă la baie ca să iau acetona.

— Pentru că îi urăsc.

— Dar sunt adorabili.

— Da, asta e problema. M-am săturat până peste cap să fiu adorabilă. Mi s-a spus asta toată viaţa mea şi m-am săturat.

— Să fii adorabilă nu e neapărat ceva rău, i-am strigat eu în timp ce căutam printre sticlele de Anacin, sirop de tuse Vick şi lapte din dulapul cu medicamente. Sunt sigură că există o groază de femei care ar da orice să fie adorabile.

I-am adus sticla şi Trudy a lăsat-o să cadă pe marginea patului.

— Vreau doar să arăt şi eu sexy şi sofisticată o dată în viaţă. Dar e imposibil când eşti plină de pistrui.

— Dar eşti adorabilă, am spus eu.

Ştiam că era ultimul lucru pe care voia să îl audă. Dar era adevărat, şi cu cât devenea mai supărată pentru că era adorabilă, cu atât mai adorabilă devenea.

Am intrat în dressing şi mi-am dat jos halatul înainte să îmi iau pe mine rochia cu corset albastru şi mâneci cu clini.

— Uau, ia te uită! E nouă? a întrebat Trudy.

— Mi-am permis un răsfăţ. Am găsit-o la reduceri, la Alexander.

— Ar trebui să vii la Bergdorf. Noi, vânzătoarele, primim o reducere, să ştii. Aş fi putut să ţi-o cumpăr, şi tu îmi dădeai apoi banii.

— Chiar şi cu reducerea ta nu îmi pot permite nimic de la Bergdorf. Nu ar fi trebuit să o cumpăr nici pe asta, am spus.

M-am gândit cum cheltuisem aproape toţi banii pe care îi primisem de la tata ca să cumpăr rochia.

— Am dat aproape nouă dolari pe ea.

— Ei, arăţi minunat. Nu ştiam că ai o întâlnire diseară. Ieşi cu Erik?

— O, nu. Nu am nici o întâlnire.

Nu că nu aş fi încercat. În seara precedentă, Erik se aşezase pe marginea căzii sale în timp ce baloanele de spumă parfumată se ridicau în jurul meu. Când se umpluse

cada se ridicase în picioare, îşi dăduse jos prosopul şi spusese:

— Fă-mi loc.

Apa dansase în jurul nostru, împrăştiindu-se pe faianţa de pe jos în timp ce ne sărutam. Îmi adusese picioarele în jurul taliei sale şi trupurile noastre se legănaseră dintr-o parte în alta. Sex în cadă. Alt lucru pe care nu îmi imaginasem niciodată că aveam să îl fac. Dar Erik era plin de surprize şi moduri neaşteptate de a-mi face pe plac.

Mai târziu îmi dorisem şi eu să îi fac pe plac. Când mă uscase cu prosopul lui gros care îi purta iniţialele şi îşi înfăşurase braţele în jurul meu, spusesem:

— De ce nu vii la cină mâine-seară? Îţi fac de mâncare.

— Serios? Găteşti?

— Nu, nu chiar. Ridicasem din umeri. Dar o pot face.

Râsese, de parcă spusesem ceva amuzant.

— E drăguţ din partea ta, dar ce zici să te scot mai bine în oraş?

— Mă răsfeţi, spusesem eu.

— Nu are nimic, nu-i aşa? Pun pariu că ţi-ar plăcea să mergi la Tavern on the Green.

— Uau.

Mama îmi spusese despre acest restaurant şi îmi dorisem mereu să merg acolo. Fusesem atât de fericită când îl menţionase.

— Dar nu pot mâine.

— Aaa...

Nu ştiusem ce să spun. Îmi făcusem de lucru cu prosopul, strângându-l în jurul meu, recunoscătoare că Bridget mă invitase la o petrecere sâmbătă.

— Dar altădată cu siguranţă. Promit, spusese el.

Mă sărutase pe gât şi mă gâdilase până când începusem să râd, împotriva voinţei mele. Reuşisem să mă sustrag din braţele sale şi din prosop, lăsându-l să cadă pe podeaua umedă. Făcuserăm din nou sex şi rămăsesem din nou peste noapte, trezindu-mă de dimineaţă cu ouă ochiuri la pat.

— Nici o întâlnire? În mod sigur arăţi elegant, a spus Trudy.

— Mersi.

Mi-am înclinat capul şi mi-am pus cerceii.

— Mă duc la o petrecere.

M-am uitat la Trudy în oglindă. Părea puţin rănită, şi nu o puteam învinui pentru asta. Aveam o înţelegere, atât timp cât nu aveam o întâlnire sau altă obligaţie, ne petreceam seara de sâmbătă împreună. Mergeam la filme sau la teatru, şi uneori ne răsfăţam cu o cină la restaurant. Trudy mă inclusese mereu în planurile ei, iar eu aş fi fost pierdută în primele mele săptămâni la New York dacă nu m-ar fi ajutat.

— Nu vrei să vii cu mine? am spus.

— În halul ăsta? A arătat spre faţa ei. Nu, dar mulţumesc. Voi merge să mă ascund într-un cinematograf întunecat. Rulează noul film cu Frankie Avalon şi Annette Funicello.

S-a uitat în oglindă şi apoi s-a întors cu spatele.

— Ai nevoie de ajutor ca să ajungi la petrecere? m-a întrebat.

Ştia că evitam să merg cu metroul, mai ales seara şi atunci când trebuia să schimb două metrouri.

— Bridget mă ia din staţia de pe 77th Street.

Petrecerea era acasă la Katie Murphy, secretara de la Town and Country, care locuia între 33rd şi Madison. Eu şi Bridget ne-am întâlnit cu Margot, Leslie şi Penny la staţia din Herald Square şi am mers împreună până la ea. Era o seară răcoroasă de primăvară. Meteorologii anunţaseră ploaie, dar până una-alta fusese senin. Nici una dintre noi nu îşi dorise să care umbrele, aşa că mergeam la risc.

Când am urcat scările am auzit muzică. Herman’s Hermits, I’m into Something Good. Când am ajuns la etajul trei, am văzut oameni care dansau în pragul uşii şi se revărsau pe coridor. Aruncând o privire în apartament, m-am simţit de parcă tocmai aş fi păşit într-una din petrecerile lui Holly Golightly. Fumul de ţigară plutea în aer precum ceaţa pe râul Hudson. Toată lumea avea câte un pahar de ceva, vin, whisky, gin sau bere. Bărbaţii erau chipeşi, femeile stilate. O roşcată într-un costum cu modele psihedelice dansa singură, cu o ţigară de pe care stătea să cadă scrumul cu fiecare mişcare din şolduri.

Bridget mi-a dat un ghiont cu cotul şi a spus:

— Haide să socializăm! Acolo e un tip care lucrează la angajări, la Doubleday.

Ne-am aruncat jachetele pe un scaun care servea drept cuier şi am pornit cu rochiile foşnind în urma noastră, croindu-ne drum prin apartamentul aglomerat. Am recunoscut câţiva oameni de la birou. Liz Smith, într-o rochie cu nasturi în stil Mod, vorbea cu Lyn Tornabene, care era aşezată pe braţul unei canapele pline de oameni. Purta o pereche de pantaloni largi cu model floral şi o eşarfă asortată. Rex Reed era cu ele. Era un bărbat brunet şi chipeş, dar nu într-un sens clasic. Mi-a luat un pic până l-am recunoscut. Mi-am amintit că îl văzusem în ziua în care îl concediase Helen. Se părea că încă nu trecuse peste acel moment.

— Şi ce crezi că îmi zice? a spus el.

S-a ridicat în picioare pe un taburet ca un orator, gesticulând dramatic cu braţele.

— Îmi zice că scriu recenzii de rahat.

— Ce naiba înseamnă aia? a întrebat Lyn râzând.

— Nu am idee. Dar fii atentă. A avut obrazul să îmi spună că încă publică ultimele recenzii pentru că trebuie, şi apoi... apoi mi-a cerut o ultimă favoare înainte să mă dea afară. A vrut să zbor la Los Angeles şi să intervievez un hipnotizator.

— O, nu.

Liz Smith râdea cu mâinile pe faţă.

— Helen încearcă să pună tuturor în cârcă articolul despre Ultimul răcnet: hipnoza.

— Ei bine, i-am spus că îmi voi publica recenzia de rahat altundeva, să fie sănătoasă.

Râdeau, şi eu nu am vrut să îl fac de râs pe Rex Reed, sau pe mine de altfel. În fond, secretara lui Helen nu trebuia să fie văzută trăgând cu urechea, aşa că am mers mai departe.

Fiindcă gazda lucra la o publicaţie Hearst, majoritatea invitaţilor lucrau la reviste, dar am întâlnit şi editori de carte, directori de publicitate, agenţi de bursă şi câţiva avocaţi. Un tip din publicitate făcea trucuri cu cărţi, culegând un valet de inimă roşie de după urechea unei fete.

M-am întâlnit cu Bridget, care nu avusese succes cu tipul de la Doubleday.

— Nu au posturi libere, a spus ea ciocnind cu mine, dar măcar m-am ales cu o întâlnire, deci nu a fost un eşec total. Sper să mă ducă undeva unde au friptură. Dumnezeu ştie că îşi permite.

Petrecerea a continuat, s-a făcut din ce în ce mai târziu, muzica s-a schimbat, sticlele s-au golit şi scrumierele s-au umplut până la refuz. Oamenii continuau să vină şi să plece. Unul dintre agenţii de bursă, Ray nu mai ştiu cum, încerca să obţină numărul meu de telefon. Purta o vestă în carouri şi mişcările sale erau ţepene, ca ale unui bărbat obişnuit să poarte un costum din trei piese.

— Sau mă poţi suna tu, a spus el dându-mi cartea sa de vizită.

Din întâmplare m-am uitat în cealaltă parte a camerei şi am observat un cuplu în camera alăturată. Ray încă

vorbea, în timp ce eu am simţit că mă sufoc. Am văzut ceafa bărbatului şi o parte din mine a ştiut. Un moment mai târziu, de parcă mi-ar fi simţit privirea, s-a întors încet. Era Erik. Cu altă femeie. O blondă. Exact genul de femeie frumoasă care mă aşteptam să îi placă.

Agentul de bursă a continuat să se dea la mine, vorbindu-mi despre apartamentul său de pe Fifth Avenue, cu privelişte asupra parcului, dar vocea sa era estompată, înecată de bătăile inimii mele. Eram distrusă şi umilită şi nu mă puteam învinovăţi decât pe mine. La ce mă aşteptasem? Erik era un Don Juan. Bineînţeles că ieşea cu alte femei. În tot acest timp îmi spusesem că Erik era doar o distracţie, dar corpul nu minte. Îmi era greaţă, iar aşa am ştiut că îmi păsa.

Nu îmi puteam lua ochii de pe Erik şi partenera sa. Nu ştiam dacă voiam ca el să mă vadă sau nu. Blonda purta un ceas scump din aur, cu diamante pe curea. Ştiam că era o presupunere ridicolă, ilogică, dar m-am întrebat dacă nu cumva i-l dăduse el. Poate că era un cadou de ziua ei sau chiar unul de aniversare. Păreau să aibă un raport natural, familiar, de parcă ar fi fost împreună de mult timp.

Faţa îmi ardea şi mi-am luat la revedere de la agentul de bursă. Mă rezemasem de o bibliotecă, cu un pahar gol care brusc părea prea greu, când a venit Bridget spre mine.

— S-a întâmplat ceva? a spus ea, punându-şi mâna pe umărul meu.

Nu am spus nimic când Bridget s-a uitat în direcţia lui Erik.

— Ali, eşti bine?

Am încuviinţat din cap. Bridget nu ştia despre relaţia mea cu Erik. Nici una dintre fetele de la birou nu ştiau. Singura persoană căreia îi spusesem era Trudy.

— Cred că am băut prea mult.

— Ai nevoie să ieşi la aer?

Am încuviinţat din cap şi am închis ochii. Nu mă mai puteam tortura uitându-mă la ei.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Nu, mersi. Mă descurc.

Am căutat prin mormanul de paltoane până când mi-am găsit jacheta şi am plecat. Pe trotuar am încercat să mă adun şi să îmi amintesc în ce direcţie trebuia să merg pentru a ajunge la metrou. Picura şi încă puteam auzi muzica de la petrecere, Baby I Need Your Loving de la The Four Tops. Un cuplu a trecut pe lângă mine, ţinându-se de mână. Nodul din gât îmi devenea din ce în ce mai mare, dar l-am ignorat. Eram hotărâtă să nu vărs nici o lacrimă din cauza lui Erik Masterson.

S-a deschis uşa de intrare şi, când am ridicat ochii, am văzut-o pe Bridget sub felinar. Puteam vedea picurii de apă în lumina becului.

— Îmi fac griji pentru tine! Spune-mi care e problema. Ce s-a întâmplat?

Aveam suficient alcool la bord pentru a da din gură. Deşi mă simţeam ridicol vorbind despre Erik, nu m-am putut abţine. I-am spus fiecare detaliu minor.

— Bărbaţii sunt porci, a spus ea în timp ce ne protejam de ploaie sub copertină. Spune-mi un lucru – e la fel de bun la pat cum zice toată lumea?

Am închis ochii şi m-am strâmbat, ascultând sunetele maşinilor care treceau pe lângă noi cu roţile târându-se peste asfaltul ud.

— Ei?

Am refuzat să răspund. Nu voiam să mă gândesc la celelalte femei cu care se culcase.

— Mă simt ca o proastă. Ştiam de la bun început ce fel de om e. Nu ar trebui să fiu surprinsă. Nu înţeleg de ce sunt atât de supărată.

— Pentru că te-ai culcat cu el, iar asta schimbă totul. Şi nu e vina ta, e ceva psihologic, a spus ea cu un aer de expert. Am citit pe undeva că atunci când ai orgasm, corpul tău eliberează un hormon care te ataşează de bărbatul care ţi-a dat acel orgasm.

Speram că avea dreptate. Crezusem că deţinusem controlul asupra situaţiei, dar toate aceste sentimente mă luaseră pe nepregătite.

— Şi partea cea mai rea, a spus Bridget, e că nu e la fel pentru bărbaţi. Ei nu au acelaşi hormon, aşa că pot pur şi simplu să ne întoarcă spatele. Dar nu şi noi, fetele. Gândeşte-te. Câte femei cunoşti care au cunoscut pe cineva şi o ţin una şi bună că e prea bătrân, prea scund, prea sărac, prea una, prea alta. Dar apoi... Bridget a ridicat un deget. Apoi se culcă cu el şi brusc e un zeu.

— Ei, nu-ţi imagina că Erik Masterson e un zeu. E bun doar de puţină distracţie. E chipeş şi...

— Şi te duce în locuri scumpe.

M-am strâmbat.

— O faci să sune oribil.

— Haide să recunoaştem, ei ne folosesc pe noi şi noi îi folosim pe ei.

Am dat din cap, amintindu-mi ce îmi spusese Helen despre cei 166 de amanţi ai săi. Era în regulă pentru ea, dar cum putea fi în regulă pentru mine? Nu îl foloseam pe Erik, sau...? M-a trecut un fior când m-am gândit că mă oferisem să îi fac de mâncare, când el ştiuse în tot acel timp că avea o întâlnire cu blonda. M-am uitat la ceasul de pe banca de vizavi. Era trecut de miezul nopţii.

— Ascultă, am spus eu, se face târziu. Mă duc acasă. Întoarce-te la petrecere.

— Eşti sigură că eşti bine?

— Sunt sigură.

Bridget a păşit sub marginea copertinei şi a întins mâna, verificând dacă mai ploua.

— Pare să se potolească. Dacă vrei să pleci, fă-o acum.

Am luat metroul şi, odată în viaţă, nu mi-a păsat dacă ratam staţia sau dacă vagonul era plin de hoţi. Mi-am sprijinit capul de geam şi am privit cum staţiile acoperite de graffiti zburau pe lângă noi, ca scenele unui film.

Ploua din plin când am ajuns la staţia mea, şi eram udă leoarcă când am ajuns acasă. Am înfipt cheia în broască,

picăturile de apă curgându-mi din vârfurile părului, formând bălţi la picioarele mele. De cum am intrat în apartament, mi-am agăţat jacheta udă în cuierul din colţ şi mi-am dat jos pantofii. Erau atât de îmbibaţi de apă că picioarele mele umede au lăsat un şir de urme pe pardoseala din lemn.

Am mai făcut câţiva paşi şi mi s-a părut că aud pe cineva în hol. Poate că era Trudy. M-am întors spre uşă, dar fusese doar un scârţâit. Am rămas acolo, holbându-mă la jachetă. Atârna în cuier de guler, umerii şi mânecile erau lipsite de viaţă, picături de apă continuând să creeze bălţi lângă pantofii mei. Această imagine reprezenta tot ce simţeam în acel moment.

M-am întins după aparatul de fotografiat şi, în timp ce focusam obiectivul, mi-am dat seama că reuşisem să fac ceva special, să surprind ceva nu reuşisem înainte. Pentru prima dată mi-a venit în minte un titlu de fotografie: După petrecere.

Capitolul 16

Luni dimineaţa, în timp ce sortam scrisorile primite de Helen de la admiratoare la biroul meu, separându-le de cele cu tentă critică, m-am trezit gândindu-mă la Erik şi la fotografiile pe care le făcusem după ce mă întorsesem de la petrecere. Alocasem aproape o rolă întreagă de film pantofilor mei îmbibaţi de apă şi jachetei din cuier. Abia aşteptam să developez filmul şi să văd dacă fotografiile erau la fel de bune pe cât credeam.

— Alice? a strigat Helen din biroul ei. Fii o scumpete şi cheamă-i pe Bobbie, Walter şi George. Roagă-i să vină aici. Am o idee pentru un articol pe care vreau să o discut cu ei.

— Da, imediat.

Mai întâi am mers în capătul coridorului la biroul lui Bobbie Ashley. Am găsit-o aplecată deasupra unui manuscris ale cărui pagini erau răsfirate pe masă. Bobbie era stilată, era genul de femeie, ca şi Elaine Sloan, care ştia cum să facă o ţinută mai şic cu ajutorul unei eşarfe sau al unei brăţări. Biroul ei mirosea a Chanel No. 5. Mereu avusesem un simţ dezvoltat al mirosului şi cunoşteam toate parfumurile, în urma săptămânilor în care mă parfumasem cu mostrele din Bloomingdale. Am realizat că începusem să asociez parfumurile cu colegele mele. Helen era L'Air du Temps, Bridget Shalimar, Margot Rive Gauche, iar Penny era Coty.

Bobbie era adâncită în munca ei şi nu m-a observat în pragul uşii. Mi-am dres la un moment dat vocea pentru a-i atrage atenţia.

— Da?

Încă studia manuscrisul din faţa ei, tăind câte un rând sau două cu un creion roşu, în timp ce i-am explicat că doamna Brown voia să vorbească cu ea.

— Îhî.

Încă nu a catadicsit să se uite la mine.

— Spune-i că voi trece pe la ea după-masă.

— Ar vrea să vorbească cu dumneavoastră acum.

A ridicat uşor din sprâncene.

— A spus despre ce e vorba?

— Are o idee pentru un articol pe care vrea să îl discute cu dumneavoastră, cu domnul Meade şi domnul Walsh.

Bobbie şi-a trântit creionul pe masă cu o forţă impresionantă.

— Cineva trebuie să îi spună că nu există bani pentru articole noi. Nu există bani pentru nimic.

S-a ridicat de la birou şi a trecut pe lângă mine. I-am culeş pe Walter şi pe George şi i-am urmat în biroul lui Helen. Când eram gata să închid uşa, m-a chemat înapoi.

— Ia un loc, scumpo! Te rog să iei notiţe!

Helen stătea în scaunul ei pentru păpuşi, desculţă, cu picioarele adunate sub fund. Bobbie şi Walter s-au aşezat pe canapea, în timp ce George a ocupat unul dintre fotolii, cu genunchii lipiţi unul de altul. Avea într-o mână o ţigară şi în cealaltă, ceaşca de cafea. M-am aşezat lângă el cu pixul şi carnetul de stenografie pregătite.

— Am o idee minunată pentru iulie, a spus Helen.

— Nu avem bani să mai plătim un redactor.

— George, ar fi minunat dacă ai putea, măcar o dată, să nu te mai îngrijorezi în privinţa banilor.

— Ei bine, cineva trebuie să o facă. Realizezi cât ai cheltuit deja pe redactorii acestui număr? Asta dacă îi poţi numi redactori. I-ai oferit unui liber profesionist cinci sute de dolari pe un articol despre o carieristă care merge la psihiatru.

— Ştiu foarte bine cât plătesc, George. Aşa, acum permiteţi-mi să vă povestesc despre noua mea idee. Va atrage atenţia tuturor.

— Continuă, a spus George, luând o gură de cafea.

— Vreau să publicăm un articol despre modul corect de a atinge sânii.

Aproape că mi-am scăpat creionul pe jos, iar George a fost cât pe ce să îşi scuipe cafeaua.

— O, Dumnezeule! a spus Walter înroşindu-se deja.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa? Cine ar scrie un asemenea articol în primul rând? a întrebat Bobbie.

— E exact genul de articol de care avem nevoie, a spus Helen. Sânii unei femei nu sunt doar o pereche de pepeni. Au nevoie de atenţie, mai ales când faci dragoste.

Discuţia îi făcea pe toţi să se simtă inconfortabil, în afara lui Helen, care vorbea despre sex cum vorbeau alţii despre vreme.

— Bărbaţii trebuie să fie educaţi despre cum să mângâie sânii şi despre modurile de a aduce plăcere prin atingerea sfârcurilor. Am senzaţia că o groază de bărbaţi doar muşcă. Şi, în fond, cine altcineva poate să le explice acest lucru decât o femeie?

— Nu ai nici un sfanţ pentru un asemenea articol.

— Atunci îl voi scrie eu însămi.

— Nu ai timp, a spus Bobbie.

— Punem pariu?

— Nu ştiu nimic despre mângâiatul sânilor, a recunoscut Walter, dar ştii că te voi ajuta cu articolul.

— E ridicol, a spus George. Nu poţi să scoţi un asemenea articol de nicăieri.

— Am un birou plin de femei, a spus Helen râzând. Femei cărora sunt sigură că le place să li se mângâie sânii de către cineva care ştie cum se face. Am condiţiile perfecte pentru un sondaj de opinie şi voi profita de acest lucru.

Bobbie şi George, chiar şi Walter au plecat din biroul lui Helen complet derutaţi, dar ea fusese cuprinsă de inspiraţie.

— Alice, haide să formulăm un mesaj intern. Doar pentru femeile din birou. Fă-l confidenţial.

Helen vorbea repede, ca întotdeauna când era entuziasmată în legătură cu ceva, iar eu am stenografiat totul. M-am întors la masa mea şi am început să dactilografiez, gândindu-mă: Am venit la New York ca să devin fotograf şi acum dactilografiez mesaje despre sâni.

CĂTRE: Angajatele mele

DE LA: HGB

SUBIECT: Strict confidenţial!!!

Avem nevoie de ajutorul vostru pentru un viitor articol despre sâni şi preludiu. Vă rog să îmi spuneţi cum aţi vrea ca bărbaţii să vă atingă sânii când faceţi dragoste. Vreau

să ştiu ce vă aprinde focul pasiunii şi ce nu vă place. E un ghid crucial pentru bărbaţi şi o oportunitate să le arătaţi ce vă face sânii fericiţi. Veţi face femeilor de pretutindeni o mare favoare dacă participaţi. Vă rog să îi predaţi lui Alice răspunsurile voastre până cel târziu vineri, la ora 17. Dacă preferaţi, puteţi răspunde anonim.

Tocmai împărţisem mesajul despre sâni când Bridget m-a invitat să mă alătur ei şi altor fete la o prelegere de la Barnard College.

— Betty Friedan ţine o prelegere diseară, a spus ea.

S-a uitat în oglinjoară şi şi-a reîmprospătat rujul roşu.

Helen a plecat de la birou devreme, aşa că am acceptat invitaţia. Pe drum spre prelegere, fetele au vorbit doar despre mesajul lui Helen.

— La început am crezut că e o glumă, a spus Margot. E şefa noastră. Doar nu se aşteaptă să vorbim cu ea despre vieţile noastre sexuale.

— Şi felul în care o face să pară datoria noastră să răspundem? De parcă ar fi responsabilitatea noastră să educăm bărbaţii pentru binele tuturor femeilor, a spus Leslie.

— Mie mi se pare amuzant, a spus Bridget. Haideţi, vrea să publice un articol despre sâni. Sâni! Nici o revistă pentru femei nu a mai făcut aşa ceva până acum.

— Eu voi răspunde mesajului. Dar nu îmi scriu numele pe el, a spus Penny.

Mi-am ţinut gura şi am admirat peisajul. Niciodată nu mă aventurasem atât de departe în Upper West Side. Campusul Barnard era la o aruncătură de băţ de Universitatea Columbia. Era minunat, cu clădiri din cărămidă roşie şi calcar, trotuare bine îngrijite şi stâlpi maiestuoşi.

Prelegerea avea loc în sala de curs Julius S. Held, la al treilea etaj, o încăpere spaţioasă cu podele din lemn, proaspăt lustruite. Miroseau încă a ceară de albine. În sală erau numeroase rânduri de scaune pliante şi scârţâitoare din lemn şi o tablă cât un perete întreg.

Când ne-a fost prezentată Betty Friedan, publicul, format în principal din femei tinere, s-a ridicat în picioare, chiuind şi aplaudând. Betty Friedan s-a apropiat de podium cu mâinile pe lângă corp, încercând să potolească mulţimea cu modestie, făcându-le semn să se aşeze la locurile lor. Nu citisem Mistica feminităţii. Tot ce ştiam despre Betty Friedan aflasem din ziare sau din discuţii pasagere cu alte femei.

Nu era aşa cum mă aşteptasem. Ca aspect era destul de banală, aproape urâţică, cu un nas coroiat şi ochi apropiaţi, ca de bufniţă. Era totuşi îmbrăcată elegant, într-o fustă simplă şi un pulover bej. Părul îi era tuns scurt, bijuteriile simple şi nu părea să fie fardată aproape deloc, în afară de ruj. În alte cuvinte, era exact opusul lui Helen Gurley Brown.

Betty Friedan a vorbit aproape o oră. Femeile s-au aplecat spre ea în timp ce a vorbit despre femeile singure şi căsătorite, care se puneau pe ele însele pe locul doi sau trei, după iubiţi, soţi, copii.

— Cu toţii cunoaştem femei care s-au lăsat de facultate în clipa în care s-au căsătorit. Sunt în aceeaşi situaţie ca şi casnica din suburbie care a muncit pentru a-şi putea trimite soţul la facultate şi apoi a demisionat când el şi-a găsit o slujbă.

A vorbit plină de pasiune despre femeile tinere care aveau mii de oportunităţi, dar îşi trăiau vieţile nesatisfăcute, plictisite şi nemulţumite.

— Aceste femei deştepte, educate, capabile au devenit umbre a ceea ce puteau fi. Societatea le-a spus că nimic nu le va face mai fericite decât o casă curată şi o masă caldă.

Şi, după părerea doamnei Friedan, soluţia nu era nici satisfacţia sexuală.

— Multe femei din sondajul meu de opinie au raportat că au relaţii sexuale satisfăcătoare cu soţii lor. Şi totuşi... A făcut o pauză pentru a-şi sublinia ideea. Totuşi, acest lucru nu le-a uşurat deloc viaţa blestemată pe care o trăiesc zi de zi.

Până la urmă, prelegerea ei a fost provocatoare şi neliniştitoare. Eram sigură că fiecare dintre noi s-a regăsit în femeile pe care le-a descris.

Cineva mi-a strigat numele în timp ce părăseam sala, croindu-ne drum spre ieşire. M-am întors şi am văzut-o pe Elaine Sloan.

— Eram sigură că tu eşti, Alice, a spus ea.

M-a îmbrăţişat. Purta o rochie neagră de in cu decolteu adânc, iar părul ei argintiu era prins la spate, accentuându-i faţa. Era machiată imaculat. Era atât de

subţire că îi puteam vedea conturul sternului prin pielea bronzată. M-am întrebat dacă se întorsese de curând dintr-un concediu. Arăta ca dintr-o revistă, dintr-o reclamă la hotelul Breakers din Palm Beach.

După ce am făcut rapid prezentările de rigoare, am văzut felul în care Bridget şi celelalte fete se uitau la poşeta Louis Vuitton de sub braţul lui Elaine, la brăţările ei de argint şi cerceii cu diamante. Fiecare bucăţică din Elaine Sloan reprezenta stil, succes şi bani.

— Am auzit că ai mers la nişte şedinţe foto cu Christopher, a spus ea.

Am simţit privirea lui Bridget.

— M-a ajutat, mi-a dat nişte sfaturi.

— Nu mi-ai spus că te-ai dus la şedinţe foto cu el, a spus Bridget de parcă i-aş fi ascuns ceva.

— Elaine l-a convins, am spus de dragul ei. Ştie că sunt interesată de fotografie.

— Apropo de fotografie, a spus Elaine. Am găsit, în sfârşit, acele poze cu mama ta pe care voiam să ţi le arăt. Să luăm mâine cina împreună.

— Mi-ar face plăcere.

— Minunat. Cocktailuri pe la şase, cina pe la şapte. Stau în complexul Dakota. Spune-i doar valetului numele tău.

După ce i-am mulţumit pentru invitaţie, m-a îmbrăţişat din nou, m-a sărutat pe obraz şi a plecat. Fetele au privit cum dispărea în mulţime.

— Cine e? a întrebat Margot uşor uluită, de parcă nu şi-ar fi putut imagina că o fată de la ţară ca mine putea cunoaşte o asemenea femeie.

— E editor la Bernard Geis. A fost prietenă cu mama mea.

Am aşteptat, sperând să mă roage să explic, dar singura reacţie a fost Bridget luându-mă deoparte şi întrebându-mă dacă Elaine îi putea face rost de o slujbă la o editură.

Era încă devreme şi seara era frumoasă, aşa că ne-am aşezat pe terasa unei cafenele de la intersecţia dintre 96th şi Amsterdam, în apropierea staţiei de metrou. Adunate în jurul unei mese şubrede, strângându-ne ceştile în mâini, am început să discutăm prelegerea lui Betty Friedan.

— Simţiţi vreodată că este şi vina noastră? a întrebat Margot.

— Cum este vina noastră?

Penny părea derutată, o cută adâncă aşternându-i-se între sprâncene.

— Păi, gândeşte-te. Lucrăm la o revistă care le bagă femeilor tot idealismul acesta pe gât. În fiecare lună îşi deschid revistele şi văd viaţa pe care ar trebui să şi-o dorească şi care ar trebui să le facă fericite.

— Aaa, am exclamat eu, dar tocmai din acest motiv este atât de grozavă noua direcţie pe care o vrea doamna Brown pentru revistă.

— O, doar nu vorbeşti serios.

Lui Margot nu îi venea să creadă ce auzea. Briza delicată i se juca prin părul scurt.

— Tot ce face este să perpetueze problema.

— Exact, a spus Leslie. Uită de mesajul acela ridicol despre sâni. Nu vezi diferenţa dintre lucrurile spuse în Sex and the Single Girl şi lucrurile despre care a vorbit Betty Friedan în seara asta?

— Bineînţeles că spun lucruri diferite, am afirmat eu. Dar, în ansamblu, transmit acelaşi mesaj. Helen Gurley Brown vrea ca femeile să aibă cariere.

— Da, ca să fie mai interesante pentru bărbaţi, a spus Leslie.

— Şi crede că femeile ar trebui să fie independente, am replicat eu. Crede că femeile ar trebui să locuiască singure, să aibă propriile lor apartamente.

— Da, ca să aibă unde să invite bărbaţii, a spus Margot. Nu vezi? Helen Gurley Brown ne spune că avem nevoie de un bărbat ca să fim împlinite. Betty Friedan ne spune că avem deja tot ce ne trebuie, în noi înşine.

Am înţeles ce îmi spunea Margot, dar Helen era şefa mea şi era într-o poziţie nefavorabilă, iar eu aveam o slăbiciune pentru persoanele care încercau să învingă în ciuda dificultăţilor. Când oamenii o atacau pentru convingerile ei, prima mea reacţie era să o apăr.

Margot mi-a întrerupt gândurile.

— Haide să o luăm pe femeia aia – prietena mamei tale – nu-mi spune că stă degeaba aşteptând ca soţul ei să o facă fericită.

— Nu e căsătorită, am spus eu.

— Serios?

Bridget părea şocată.

— Faptul că nu e căsătorită demonstrează că am dreptate, a spus Margot.

— Dar, am spus, cred că Helen Gurley Brown şi Betty Friedan ne încurajează amândouă să trăim vieţi împlinite, fericite, aventuroase, cu sau fără bărbaţi. Au doar metode diferite pentru a ajunge în acel punct.

— Nu ştiu de ce ne certăm, a spus Carole.

Carole era o nouă secretară din departamentul de distribuţie, care se angajase la o săptămână după mine.

— Poate vreuna dintre voi să spună cu mâna pe inimă că nu vrea să se căsătorească şi să aibă o familie?

La început, nimeni nu a spus nimic. M-am uitat la traficul care se mişca încet de-a lungul străzii Amsterdam şi m-am fâţâit în scaun, gândindu-mă la Michael, singurul bărbat cu care crezusem că aveam să mă căsătoresc, bărbatul care crezusem că avea să fie tatăl copiilor mei.

— Sigur, vreau un soţ şi o familie. Dar nu încă. Nu acum, a spus Penny până la urmă.

— Nici eu, a zis Margot.

Leslie a încuviinţat din cap.

— De acord. Vreau să fac alte lucruri înainte.

— Ca de exemplu? a întrebat Carole.

— Vreau să fiu scriitoare, a spus Penny.

— Eu vreau să devin fotograf, am spus.

— Voi deveni o creatoare de modă, a spus Margot.

Toate ne-am uitat la Carole, care îşi strângea în mâini ceaşca de cafea.

— Îmi pare rău, a spus ea timidă, dar nu sunt ca voi. Nu am visuri din acestea mari şi ambiţioase. Sigur că sunt lucruri pe care aş vrea să le fac – să călătoresc şi poate să mă înscriu la un curs de pictură sau sculptură. Nu vreau să stau doar acasă şi să fac fursecuri. Dar până la urmă m-ar face fericită şi doar să întâlnesc un bărbat de treabă, să mă căsătoresc şi să am o familie.

M-am aşteptat ca celelalte să o atace, dar, spre surprinderea mea, nimeni nu a scos un cuvânt. S-a aşternut tăcerea, zgomotele oraşului – claxoanele, strigătele, lătratul câinilor – au crescut brusc în intensitate, dar tăcerea noastră era imposibil de ignorat. Carole tocmai recunoscuse un adevăr ruşinos pe care îl ascundeam toate. Chiar şi eu.

Complexul Dakota era impresionant. Cu frontoanele şi lucarnele sale, curtea vastă şi arcadele sale ornamentate, mi-a dat impresia unui castel gotic. Când m-am apropiat de intrarea principală, m-a salutat un valet în uniformă, care a sunat-o pe Elaine, a anunţat sosirea mea şi m-a condus spre lift, unde un alt bărbat în uniformă m-a condus la etajul al cincilea.

Elaine a deschis uşa înainte să sun la sonerie. Părul ei argintiu i se revărsa peste umeri, şi purta o tunică vaporoasă crem cu tivuri negre pe mâneci şi guler. Puteam

auzi muzică în surdină din sistemul ei stereo, un fel de jazz.

— Ai un apartament minunat, am spus eu.

Am intrat într-o cameră mărginită de draperii verde smarald, în care se aflau o canapea elegantă şi fotolii asortate. Candelabrul de cristal de pe tavanul anticamerei făcea pardoseala din mahon luxos să sclipească. Nu ştiam să măsor spaţii, dar aş fi ghicit că tavanul ei avea aproape patru metri.

— Mă bucur că îţi place. Ce vrei să bei? Un martini?

S-a apropiat de o măsuţă din sticlă, plină de sticle maro şi albastre de gin, whisky, votcă şi vin, împreună cu o frapieră din argint, care abia începea să se umple de condens, de parcă tocmai ar fi fost umplută.

— Un martini ar fi grozav.

Când a observat că eram atentă să nu calc pe covorul din piele de zebră de pe podeaua sufrageriei, a râs şi a spus:

— E în regulă. Nu muşcă. Îl poţi scoate la plimbare.

A turnat gin şi vermut într-un shaker din argint.

— Aproape am terminat de decorat. Cel puţin pe moment. Presupun că mă voi plictisi din nou în curând şi voi reface tot.

— Ai făcut asta singură? Fără un decorator?

A zâmbit de parcă nu era mare scofală şi a turnat două pahare de martini, lăsând suficient loc liber pentru o măslină.

— E un hobby.

Mi-a întins băutura şi a ciocnit delicat paharele.

— Acum spune-mi, cum merg lucrurile la serviciu? a spus ea.

— Mult mai bine, datorită ţie.

— Sper că acel tânăr... cum îl chema?

— Erik.

— Da, Erik. Sper că e cuminte.

— Nu mă va mai deranja.

Am mai luat o gură de martini. Nu îl mai văzusem pe Erik de la petrecere, ceea ce îmi convenea. Eram tristă că se încheiase relaţia noastră, dar o terminasem cu el şi eram fericită că nu evoluase mai mult. Eram în siguranţă acum. Inima mea era departe de ghearele sale.

Ne-am dus băuturile în sufragerie şi ne-am aşezat în fotolii. Speram să aducă vorba de fotografiile mamei mele în curând, dar Elaine nu părea să se grăbească.

— Cum ţi s-a părut prelegerea de ieri? a întrebat ea.

— A fost foarte informativă. Te pune pe gânduri. După prelegere am vorbit despre faptul că Betty Friedan spune una, iar Helen Gurley Brown alta.

— Sunt ca ziua şi noaptea. Sau cel puţin asta vor ele să crezi. Betty o urăşte pe Helen. Spune că Helen e obscenă şi dezgustătoare. Personal, înclin mai mult spre gândirea lui Betty, dar Helen are şi ea dreptate. Of, să nu mai vorbim despre asta, a spus Elaine. A scuturat din cap. Mi-a

părut bine să te văd aseară. Văd că ai cunoscut oameni noi şi că îţi faci prieteni.

— Toţi de la birou au fost foarte drăguţi şi prietenoşi, am spus eu. Şi repet, nu îţi pot mulţumi suficient pentru că m-ai ajutat să găsesc slujba şi pentru că l-ai rugat pe Christopher să mă ajute cu fotografia.

— Nu e nevoie să îmi mulţumeşti. Christopher se bucură să te ajute. Pe deasupra... S-a oprit şi şi-a aprins o ţigară. Îmi datorează câteva favoruri.

M-am uitat la ea ridicând din sprâncene, aşteptând să continue.

— Îl cunosc pe Christopher de când era un băieţel, a explicat ea. Părinţii lui au divorţat când era bebeluş, şi l-am cunoscut pe tatăl lui, William, la scurt timp după aceea. Eram nebună după William.

A zâmbit, de parcă tocmai şi l-ar fi imaginat. A scuturat cenuşa de pe ţigară.

— Aproape că m-am căsătorit cu el.

— Ce s-a întâmplat?

Şi-a ridicat capul spre tavan, de parcă ar fi găsit răspunsul acolo.

— Presupun că nu l-am iubit suficient, până la urmă. S-a aşteptat ca eu să renunţ la cariera mea şi să îi cresc fiul, ceea ce am ajuns practic să fac oricum. Eram nebună şi după Christopher. Nu mai vorbesc cu William, a spus cu o expresie puţin tristă. Dar Christopher va face mereu parte din viaţa mea. E ca un fiu.

— Ce s-a întâmplat cu mama lui Christopher? nu m-am putut abţine să o întreb.

De când nu mai aveam mamă, eram ori fascinată, ori invidioasă pe relaţiile altor oameni cu mamele lor.

— Mama lui...

Elaine a făcut o pauză mică, părând să se gândească cum să răspundă.

— Christopher nu a mai văzut-o de când era un bebeluş. Vezi tu, mama lui nu i-a părăsit doar tatăl, ci l-a părăsit şi pe el. S-a recăsătorit după divorţ. Are doi copii cu soţul ei. Trăiesc chiar aici, în New York, dar nu l-a contactat pe Christopher niciodată. Nici măcar un telefon, o scrisoare. Nimic.

Am simţit un fel de conexiune cu Christopher. Diferenţa era că mama lui îl părăsise intenţionat, în timp ce a mea fusese luată de lângă mine.

— Nu voi înţelege niciodată cum a putut să îi facă aşa ceva. În fine...

A fluturat din mână, schimbând subiectul.

— Christopher a vrut mereu să fie fotograf, dar tatăl său nu era de acord. William e un agent de bursă şi a vrut ca fiul lui să îi calce pe urme, sau cel puţin să lucreze în finanţe. Au avut nişte certuri oribile pe acest subiect, iar eu jucam mereu rolul de arbitru. William credea că Christopher va muri de foame ca fotograf. Şi crede-mă, Christopher s-a descurcat foarte bine. Şi e încă tânăr.

A zâmbit satisfăcută, lăsându-se pe spate şi frecându-şi ceafa.

— Şi mă pot lăuda cu faptul că eu i-am oferit prima slujbă ca fotograf, când mai lucram la Penguin Random House. Aveam un tânăr autor care avea nevoie de un portret publicitar.

Eu încercam încă să mi-l imaginez pe Christopher ca băiat, amintindu-mi conversaţia pe care o purtasem în cafenea, când îmi spusese că nu se simţise în largul său printre alţi oameni, că fusese singuratic.

— E un băiat bun, a spus Elaine, şi talentat. Ca să nu mai zic chipeş. Pe sub tot părul acela. Şi haide să îţi zic ceva, i se trage de la tatăl său. Ar fi trebuit să îl vezi în tinereţe.

Am zâmbit şi am spus:

— Şi iubita lui e foarte frumoasă.

— O, Daphne. Elaine şi-a ţuguiat buzele batjocoritor. Treaba cu Daphne a continuat prea mult timp. Şi nu îmi poţi spune că plecarea mamei sale nu a avut nici o legătură cu acest lucru.

— Nu o placi pe Daphne?

Eram surprinsă.

— Nu, e în regulă. Absolut în regulă. Pur şi simplu nu o plac pentru Christopher. Şi-a stins ţigara. Nu că m-ar asculta vreodată în privinţa lui Daphne. Sper că ţi-e foame, a spus ea schimbând subiectul.

S-a ridicat şi mi-a făcut semn să o urmez în bucătărie, care era mai mare decât întregul meu apartament.

— Miroase delicios, am spus eu când am simţit mirosul de usturoi din aer.

Flăcările aragazului dansau în jurul a trei oale din cupru. Mai multe oale, de diferite mărimi, erau atârnate de un suport din fontă de deasupra corpului de bucătărie, pe care se aflau busuioc, oregano şi frunze de dafin proaspete, aşteptând să fie adăugate la sos.

—Nu pot să cred că ştii şi să găteşti. Există ceva ce nu poţi face?

— Mă flatezi.

A râs şi a aruncat o spaghetă pe perete. Mi-am amintit că şi mama obişnuia să facă acest lucru. Am simţit un junghi, uitându-mă la spagheta lipită de faianţă.

— Gata, a spus Elaine triumfătoare.

A scurs apa din paste şi le-a amestecat cu un sos savuros din ulei de măsline, vin alb, usturoi, ierburi şi creveţi.

Ne-am aşezat sub un alt candelabru din cristal, la o masă care ar fi putut ţine lejer doisprezece oameni. Elaine a turnat două pahare de vin Chablis rece şi şi-a ridicat paharul.

— Noroc!

Mâncare a fost delicioasă, iar la final Elaine a spus:

— Haide să ne luăm cafeaua în sufragerie şi îţi voi arăta pozele cu mama ta pe care le-am găsit.

În sfârşit. Studiasem toate fotografiile pe care le aveam cu mama mea, memorasem fiecare zâmbet, fiecare privire, fiecare gest. Îmi compusesem propria mea versiune a vieţii ei, propria mea poveste. Dar ştiam că povestea mea era incompletă. În afara tatălui meu, căruia nu îi plăcea să

vorbească despre mama, Elaine era singura persoană care putea umple lacunele.

A mers în altă cameră şi s-a întors după câteva minute cu o cutie plată şi lăcuită.

— Ştiu că mai am şi altele. Pe undeva.

A ridicat mâinile, părând să spună că pe undeva putea fi oriunde.

— Haide. A netezit perna de lângă ea. Uită-te.

M-am aşezat şi mi-a înmânat o poză cu colţul mototolit şi îndoit.

— Cred că asta e de la scurt timp după ce ne-am cunoscut.

M-am uitat la fotografia în alb şi negru, cu ele două stând în uşa hotelului Plaza. Când am luat-o în mână mi s-a făcut pielea de găină.

— Vezi cât de tare semănaţi?

Am înghiţit în sec. Bineînţeles că ştiam că semănam. Dar, în ochii mei, mama mea fusese mereu mai frumoasă. Avea ceva fermecător care atrăgea oamenii, mai ales bărbaţii. Femeile – cel puţin cele din Youngstown – o priviseră cu suspiciune şi probabil gelozie. Văzuseră în mama mea o fată de oraş care se credea mai bună decât ele, şi adevărul era că mama chiar crezuse acest lucru. Nu existase nici un lucru din Youngstown pe care să nu îl fi comparat cu New Yorkul: restaurantele nu erau la fel de bune, gogoşile nu erau gogoşi adevărate, selecţia de brânzeturi era inexistentă, moda era mereu cu un sezon în urmă.

— Să ştii că nu erau multe fete evreice la Barbizon, a spus Elaine, aşa că eu şi mama ta am devenit foarte apropiate. Ţin minte că celelalte fete au vrut să postească cu noi de Yom Kippur ca să slăbească.

A ridicat altă fotografie.

— O, ia te uită! Asta trebuie să fi fost făcută într-una dintre camerele noastre.

Elaine mi-a dat o poză cu mama întinsă la picioarele unui pat, sprijinită pe cot şi zâmbind spre aparat. Fotograful surprinsese perfect privirea ştrengărească din ochii mamei mele. Era o privire care mi se întipărise adânc în minte, privirea pe care o avea în ochi înainte să râdă.

— O, mama ta era atât de fotogenică. Nu ar fi ieşit prost într-o poză nici dacă ar fi vrut. Până şi Harry Conover obişnuia să spună acest lucru.

— Cine e Harry Conover?

— Nu ai auzit niciodată de Harry Conover? a întrebat ea surprinsă. Înainte de Eileen Ford sau de John Casablanca a existat Harry Conover. Era proprietarul celei mai mari agenţii de modelling din New York. Prin intermediul lui am avut prima mea reclamă. La crema de faţă Pond. Poate că în acea perioadă a fost făcută fotografia aceasta.

Elaine a râs şi mi-a dat următoarea poză. Erau ele două, cu cremă pe feţe, cu gurile deschise în mod comic şi cu priviri jucăuşe în ochi.

— Să ştii că mama ta ar fi putut ajunge departe ca fotomodel dacă tatăl ei nu i-ar fi pus capăt carierei.

— De ce? Nu voia să fie model?

— Dumnezeule, nu. Tatăl ei, judecătorul, a spus ea făcând ghilimele cu degetele, era foarte sever. Îşi făcea mereu griji despre ce credeau ceilalţi. Nu îi plăcea ideea că fiica lui poza pentru bani. Ar fi putut la fel de bine să fie un model pin-up.

Elaine era atât de nonşalantă, vorbea atât de degajat despre mama mea, dar eu ascultam cu atenţie fiecare cuvânt. În afară de faptul că fusese judecător, nu ştiam aproape nimic despre tatăl mamei mele.

— Nimeni nu mi-a vorbit despre familia mamei mele, am spus eu. Părinţii mamei muriseră înainte să mă nasc eu. Care e faza cu familia mea şi accidentele de maşină?

— Ce vrei să spui?

— Păi, întâi părinţii mamei mele mor într-un accident de maşină, iar apoi ea păţeşte acelaşi lucru, de parcă ar fi fost genetic.

Elaine mi-a aruncat o privire ciudată în timp ce a pus frişcă în cafea şi a amestecat-o prelung.

— Părinţii tatălui meu sunt morţi şi ei, deci nu am avut bunici niciodată, am continuat.

— Ei bine, tot ce ştiu e că tatăl mamei tale a exagerat în ultimul hal când ea l-a întâlnit pe tatăl tău. Zici că ar fi comis o crimă.

— Nu l-a plăcut pe tata?

Mi l-am imaginat pe tatăl meu, bun la suflet şi blând, cea mai paşnică persoană pe care o cunoşteam.

— Credeam că toată lumea îl adoră.

— Of, scumpo, erau circumstanţele mai mult decât orice altceva. Nu ştiu ce părere avea mama ei, dar îţi pot spune că tatăl ei a fost un nemernic. Scuze, a spus ea când mi-a văzut expresia îndurerată, dar e adevărat. I-a frânt inima mamei tale. Crede-mă, părinţii tăi au luat decizia corectă.

— Ce decizie?

Nu aveam idee despre ce vorbea Elaine. Parcă purtam două discuţii separate.

— După cum spuneam, tatăl ei era un adevărat nemernic. Iar mama ei ar fi trebuit să intervină, dar nu a făcut-o.

Elaine arăta de parcă ar mai vrut să spună ceva, dar îşi pierduse firul roşu. După un moment şi-a ridicat ceaşca.

— Mai vrei cafea?

Am încercat să aflu mai multe despre lucrul groaznic pe care îl făcuseră mama şi tata, dar Elaine a continuat să evite subiectul, iar la sfârşitul serii aveam mai multe întrebări decât răspunsuri.

Probabil că l-aş fi putut întreba pe tata, dar niciodată nu reuşeam să îl ţin la telefon suficient pentru a avea o conversaţie serioasă. Şi nu îi plăcea să scrie nici scrisori, aşa că nu avea sens să îi scriu în legătură cu acest lucru. Trebuia să aştept până la întâlnirea noastră viitoare, oricând avea să se întâmple.

Capitolul 17

Am primit răspunsuri la mesajul despre sâni al lui Helen toată săptămâna. Plecam de la birou doar pentru a-mi lua o ceaşcă de ceai sau pentru a merge la toaletă, iar când mă întorceam găseam mai multe, îndoite în jumătate şi închise cu o bucată de bandă adezivă. Altele fuseseră capsate sau introduse în plicuri. Majoritatea erau redactate la maşina de scris, în aşa fel încât nimeni să nu poată recunoaşte scrisul de mână.

Mi-a sunat telefonul şi am fost chemată la camera poştală pentru a ridica un pachet pentru Helen. Când m-am întors am mai găsit două confesiuni legate de sâni pe biroul meu.

Tocmai o desfăceam pe prima când a dat buzna domnul Berlin pe coridor.

— Helen! Helen, de data asta ai mers prea departe.

Vântura în mână un exemplar din Women’s Wear Daily, faţa îi era roşie ca focul, fălcile îi tremurau.

— Ne faci de râs în faţa întregii industrii.

Înainte să intervin, a apărut Helen în pragul uşii, cu volănaşele Pucci în dezordine, dar cu vocea la fel de mătăsoasă ca întotdeauna.

— Richard, care mai este problema acum, pentru numele lui Dumnezeu?

— Cum mama naibii a ajuns un mesaj intern de-al tău în Women’s Wear Daily?

— Ce mesaj? Despre ce vorbeşti?

Deşi încerca să îşi controleze vocea, îi puteam citi alarma pe faţă.

— E chiar aici. La rubrica de bârfe.

A deschis revista şi a început să citească cu voce tare, fără să îi pese cine asculta.

— Avem nevoie de ajutorul vostru pentru un viitor articol despre sâni şi preludiu. Vă rog să îmi spuneţi cum aţi vrea să vă mângâie bărbaţii sânii în timp ce faceţi dragoste.

Faţa lui Helen a devenit albă ca varul în timp ce Berlin recita mesajul ei cuvânt cu cuvânt, împreună cu comentariile batjocoritoare pe care le adăugase revista. Toţi se opriseră din muncă şi se adunaseră în jur, muţi, în timp ce Richard Berlin continua să o facă cu ou şi oţet.

— Sper că eşti mândră de tine, Helen. I-ai făcut pe toţi să râdă de noi. De tine. Ce naiba ţi-a venit? Ştii foarte bine că nu te-aş fi lăsat niciodată să publici un asemenea articol.

În acel moment, Helen a explodat.

— Acel mesaj era confidenţial, a ţipat ea. Vocea ei era prea delicată pentru a striga cu suficientă putere. Nu au nici un drept să îl împărtăşească cu oricine nu este în acest birou.

Ochii i s-au înlăcrimat şi a fugit în biroul ei, trântind uşa.

— La ce naiba vă holbaţi? a lătrat Berlin către privitori. Toată lumea înapoi la treabă.

Toţi s-au împrăştiat ca nişte bile de biliard. După ce Berlin a plecat furios, m-am dus la uşa lui Helen şi am bătut timid.

— Doamnă Brown? Doamnă Brown, pot intra?

Nu am primit nici un răspuns, aşa că am întors încet mânerul uşii şi am deschis-o. Helen era ghemuită pe canapea în poziţia fătului, plângând în hohote peste pumnii încleştaţi.

— Îmi pare atât de rău că s-a întâmplat aşa ceva. Vă pot ajuta cu ceva? am întrebat.

M-am apropiat de ea şi i-am întins o batistă.

— Aţi dori un pahar de apă? O ţigară? Ceva?

— Cum s-a întâmplat, a murmurat ea luând batista. De ce ar face cineva aşa ceva?

— Nu ştiu, am spus eu.

M-am aşezat lângă ea. Părea atât de fragilă, ca un pui de pasăre.

— Le-am transmis mesajul doar fetelor din birou.

— Şi una dintre acele fete l-a dat mai departe la Women’s Wear Daily.

A început să se legene în faţă şi în spate.

— Ce coşmar! Ştii câtă lume citeşte Women’s Wear Daily? Şi în ce moment prost a picat...

A rămas nemişcată, gândindu-se la repercusiuni.

— Dumnezeule, încerc să salvez revista. Trebuie să fac rost de redactori şi fotografi. Trebuie să conving sponsorii să dea bani pe noi, şi acum nimeni nu mă va lua în serios.

Genele i se dezlipiseră de ochi, atârnând strâmb, ca nişte obloane rupte. A ridicat mâna şi le-a dezlipit cu blândeţe,

aşezându-le pe măsuţa de cafea. Arătau ca două omizi curbate. Şi-a şters nasul şi ochii, iar eu am stat lângă ea, văzând cum ceva se schimbă în ochii ei. Nu o mai văzusem niciodată atât de furioasă.

— Nu îmi pasă cine e, a spus ea. Vocea i-a devenit dură, găsind puterea care îi lipsise când se aflase în faţa lui Berlin. O voi găsi pe căţeaua care a transmis mesajul. O voi găsi şi o voi concedia pe loc.

În dimineaţa următoare, primul lucru pe care l-a făcut Helen a fost să intre hotărâtă în bucătărie cu o hârtie în mână, în timp ce câteva dintre noi ne făceam cafea. Toată lumea s-a dat deoparte ca să treacă, asemenea mării care s-a despărţit pentru Moise. Fără să scoată un cuvânt, Helen s-a dus la avizier şi a împuns o piuneză prin hârtie: Avem o viperă în cuib!!!

S-a întors cu spatele şi a plecat fără să se uite în ochii nimănui, nici măcar în ai mei. Toată lumea s-a adunat în jurul avizierului, de parcă le-ar fi putut dezvălui vreun secret. M-am rezemat de corpul de bucătărie, cafeaua răcindu-se în timp ce le-am privit pe celelalte fete, pe colegele şi prietenele mele, întrebându-mă care dintre ele ar fi putut face un asemenea lucru. Nu îmi puteam imagina că cineva o ura atât de tare pe Helen că i-ar fi sabotat cariera şi întreaga revistă în acest mod.

Când m-am întors la masa mea, Erik se plimba prin birou. Eram sigură că era încântat de catastrofa cu Women’s Wear Daily. Făcusem tot ce putusem pentru a-l evita de când cu petrecerea, care părea să se fi întâmplat în altă viaţă. S-a oprit pentru a vorbi cu Bill Guy, Bridget şi cu alte câteva secretare. Când a pornit spre mine, m-a cuprins un

val de căldură în tot corpul. Am crezut că mă resemnasem cu situaţia noastră, dar tremuram de furie.

— Iat-o, a spus el pe un ton vesel.

Se comporta de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Tonul său superficial m-a înfuriat şi mai tare.

— Nu te-am mai văzut de mult.

— Ei bine, poţi să fii sigur că eu te-am văzut pe tine.

S-a încruntat.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Am fost la petrecerea lui Katie Murphy weekendul trecut.

— Serios? Nici nu te-am văzut.

— Ştiu.

— Atunci de ce nu ai spus nimic?

— Pentru că erai ocupat. Nu voiam să te întrerup în mijlocul unei întâlniri.

Şi-a strâmbat faţa chipeşă.

— Ce? Cine? Te referi la Sharon? A râs. Nu era o întâlnire. Sharon e o veche prietenă. M-am întâlnit cu ea la petrecere, atâta tot.

Mi-am ridicat pixul şi am mâzgălit nonsensuri într-un carnet doar pentru a avea o ocupaţie.

— Haide, Ali, nu e mare lucru.

I-am aruncat o privire dură şi apoi mi-am dorit să dau timpul înapoi şi să o iau de la capăt, ca să pot părea indiferentă şi neafectată.

— Mă crezi în legătură cu Sharon, nu-i aşa?

Am încetat să scriu şi am pus pixul jos.

— Ai impresia că sunt o proastă?

În loc să degajez situaţia, doar o înrăutăţeam.

— Haide, Ali, de ce faci atâta caz din chestia asta?

Am oftat, punându-mi coatele pe masă şi aşezându-mi capul în mâini. Eram şocată.

— Poate că nu ştiu cum să am o relaţie trecătoare. Poate că...

— Ali...

Am ridicat o mână.

— Lasă-mă să termin! L-am privit în ochii lui frumoşi şi am spus: Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine. Nu mă interesează o relaţie profundă şi complicată.

După gura căscată mi-am dat seama că nu se aşteptase să spun asta. Sau că nu mă credea.

— Vorbesc serios, am spus eu. Nu caut o relaţie. Vreau ceva distractiv şi simplu... fără obligaţii. Dar... Am început să şoptesc. Dar dacă ne culcăm unul cu altul, îmi pare rău, însă nu o pot face dacă faci sex cu alte femei. Mă face să mă simt murdară, de parcă aş folosi periuţa de dinţi a altcuiva.

A râs şi s-a frecat pe bărbie. Nu aveam idee la ce se gândea.

— Dacă vrei să te culci cu alte femei, e în regulă, am spus eu. Nu trebuie să ne mai vedem. Fără resentimente.

A râs din nou.

— Nu vreau să mă culc cu alte femei.

Am continuat să vorbesc, ignorându-l:

— Pur şi simplu nu mă interesează să te împart când vine vorba de acest lucru.

— Nu vreau să mă culc cu alte femei, a repetat el.

S-a uitat la mine şi a zâmbit, aşa cum o făcea în dormitor. Era zâmbetul care ştia că mă înfierbânta din cap până în picioare. M-am urât în acel moment, dar îmi doream să simt acea pasiune din nou, Dumnezeu să mă ajute.

Mai târziu am ajuns în Tavern on the Green cu Erik, fiindcă îmi promisese să mă ducă acolo. Pe deasupra, spunea că nu mă puteam numi o newyorkeză până nu luam cina acolo.

Decorul aducea aminte de Central Park, cu nuanţe de roz floral şi verde ca iarba de afară. Te simţeai ca în mijlocul unei grădini. Era exact ca în poveştile mamei mele. Îmi spusese că o grămadă de celebrităţi luau masa aici, şi eram destul de sigură că vizavi era Ava Gardner, luând cina cu un bărbat tânăr cu faţă de actor.

Totul era foarte exagerat, foarte Erik. Nimic nu era real, dar nu mă deranja. Faptul că eram într-un restaurant elegant cu un bărbat chipeş se potrivea cu New Yorkul de basm pe care mi-l închipuisem mereu. Exact asta îmi dorisem de la el, şi eram sigură că Helen ar fi fost de acord. Mama mea ar fi fost de acord şi ea. Era distracţia perfectă pentru o fată necăsătorită.

După ce a comandat două cocktailuri cu şampanie de 95 de cenţi bucata, am spus:

— În mod evident trăieşti pe picior mare, domnule Masterson.

— Muncesc din greu, de ce să nu mă bucur de roadele muncii mele?

— Presupun că nu ţi-e niciodată poftă de unt de arahide şi gem, nu?

A zâmbit.

— Nu în ultima vreme, nu.

A ridicat paharul de şampanie către mine şi a spus:

— În cinstea uneia dintre cele mai solicitante femei pe care le-am cunoscut vreodată.

Am dus paharul la gură şi m-am oprit.

— Acesta e un compliment sau o plângere?

— Pe moment, e un compliment. Peste zece ani s-ar putea să fie o plângere.

— Zece ani? Nu crezi că te laşi dus de val? Mă îndoiesc că ne vom aminti numele celuilalt peste zece ani.

— Vezi? Exact despre asta vorbeam. Nu ratezi nimic. Nu te laşi dusă cu zăhărelul. Nu sunt obişnuit cu lucrul acesta, dar încep să cred că îmi place. În mod sigur mă ţii în alertă tot timpul.

Am băut amândoi din şampanie şi am dansat pe muzica orhestrei Milton Saunders, între porţii de scoici Cherrystone şi picioare de broască în unt. M-am uitat la picioarele noastre. Vârfurile pantofilor săi se loveau fără ruşine de pantofii mei cu barete.

— Ar fi trebuit să te avertizez. Am două picioare stângi, a spus el.

Era adevărat. Erik era un dansator îngrozitor, iar eu l-am tachinat fără milă în timp ce dansam pe a doua piesă. Apoi ne-am întors la masa noastră, la timp pentru a mânca prăjitura cu brânză şi ananas şi rulada de îngheţată cu sos Nesselrode. A venit nota de plată, dar Erik a chemat ospătarul înapoi şi a comandat două pahare de brandy.

Ne-am dus la apartamentul lui cu taxiul, sărutându-ne şi pipăindu-ne tot drumul. Odată ajunşi sus nu am pierdut timpul. Ne-am desfăcut nasturii şi fermoarele cu entuziasmul unor copii care îşi desfac cadourile de Crăciun. Eu eram pe pat, înnebunită, cu rochia pe jumătate desfăcută. El era aplecat peste mine, cu vârfurile părului atingându-mi obrazul, când a sunat telefonul. A oftat.

— Trebuie să răspunzi?

Amândoi ne-am uitat la telefonul de pe noptieră, care a continuat să sune.

— Nu, probabil că e de la serviciu.

Telefonul a mai sunat de vreo şase ori înainte ca persoana de la celălalt capăt să renunţe. Am continuat să ne sărutăm, dar cinci minute mai târziu a sunat din nou telefonul. Erik s-a oprit preţ de un moment, s-a sprijinit în coate şi s-a uitat la telefon.

— E în regulă, am spus eu mişcându-mă de sub el.

Zgomotul strident al telefonului dădea atmosferei un aer de nesiguranţă.

— Ar trebui să răspunzi, poate că e important.

Când telefonul a sunat a treia oară, Erik a răspuns. Am auzit o voce de bărbat şi am răsuflat uşurată.

— Da, a spus Erik mângâindu-mi umărul şi braţul cu vârfurile degetelor. Ştiu că m-ai sunat, dar nu pot vorbi acum. De ce?

A dat deoparte cearşaful şi mi-a privit corpul, clătinând din cap cu ochi flămânzi.

— Pentru că sunt ocupat.

A închis telefonul, evitând intenţionat să pună receptorul în furcă.

— Să înţeleg că nu e important?

— Asta... S-a aplecat şi m-a sărutat. Asta e important.

După ce am terminat, am rămas întinşi în patul său confortabil şi am făcut animale din umbre pe pereţi.

— Ăla nu e un câine, l-am tachinat eu. E un lup.

— Nu, ăsta e un lup, a zis el demonstrând.

— Nu e corect. Am râs, trăgându-l de mână. Ai degete mai lungi ca mine.

Ne-am mai sărutat puţin, iar Erik m-a ţinut în braţe şi m-am simţit în al nouălea cer. Erik ştia cum să mă facă să cred că locul meu era în patul lui de pe Park Avenue.

Capitolul 18

Helen şi-a încălcat din nou regula de buget. M-a pus să organizez un prânz la Patsy, pe West 56th, cu Jack şi Sally Hanson, soţul şi soţia care fondaseră firma vestimentară Jax. Toată lumea, de la Ann Margret la Gina Lollobrigida, purta pantalonii lor sexy şi mulaţi, iar Helen voia să includă cuplul şi hainele lor în numărul din iulie.

Cu Helen plecată la masă, decisesem să plec şi eu puţin de la serviciu. Îmi retuşam rujul la biroul meu când am văzut-o pe Bridget apărând în oglindă în spatele meu.

— Pentru cine te găteşti aşa? Ai planuri speciale pentru prânz?

În realitate, mă întâlneam cu Trudy, dar a sunat telefonul înainte să îi pot explica.

— Ai fost salvată, a râs Bridget.

— Biroul doamnei Brown.

Mi-am închis pudriera şi am pus-o înapoi în poşetă.

— Sper că e în regulă că te sun la serviciu.

— Cu cine vorbesc?

— Cât de repede ai uitat. Sunt Christopher. Christopher Mack.

— Ooo!

Nu mi-am putut ascunde surprinderea din voce. M-am uitat la Bridget şi am uşuit-o cu mâna. A înţeles mesajul şi s-a întors la biroul ei.

— E un vernisaj în Village, vineri seară, a spus el. M-am gândit că poate ai vrea să vii. Nu e mare lucru. Nişte fotografii de-ale mele vor fi expuse, aşa că invit lumea pe care o cunosc. Poţi aduce pe cine vrei. Cred că şi Elaine va fi acolo.

M-am gândit imediat să o aduc pe Trudy, şi nu pe Erik. Nu voiam să i-l prezint pe Erik lui Elaine şi până în acest moment nu îmi dădusem seama cât de vinovată mă simţeam pentru că mă vedeam cu el. Faptul acesta mi-a pus un nod în gât. Era greu de digerat.

Christopher mi-a dat adresa, iar Helen m-a sunat în secunda în care am încheiat convorbirea cu el. Era la telefonul public din restaurant. Puteam auzi gălăgia vaselor pe fundal, frânturi de conversaţie. Îşi uitase dosarul Jax pe birou, oare puteam fi o scumpă şi să i-l aduc?

După ce mi-am anulat planurile cu Trudy, am luat dosarul lui Helen, burduşit cu bilete, foi decupate şi acelaşi model de revistă pe care îl prezentase la prânzul din clubul 21. Când am ajuns la restaurant, am fost condusă la masă de către ospătar. Pe drum l-am observat pe David Brown luând prânzul cu un alt bărbat, ceea ce nu era o

coincidenţă. Niciodată nu făceam rezervări pentru Helen fără să mă asigur mai întâi că David mânca şi el acolo. Acelaşi loc, aceeaşi oră. Era mereu pregătit să o salveze dacă era nevoie.

Dar lucrurile păreau să meargă bine când m-am apropiat de masa lui Helen. Zâmbea şi râdea, cu un martini neatins şi o salată în faţa ei, din care poate că avea să ciugulească puţin. Jack şi Sally Hanson, cu pielea lor bronzată californiană, îşi mâncau antreurile în timp ce Helen vorbea. S-a oprit doar când m-a văzut cu ospătarul.

— O, bine că ai venit!

Am zâmbit spre cuplul Hanson şi i-am înmânat lui Helen dosarul, începând să mă retrag discret.

— O, stai o secundă, scumpo! Ia loc!

A arătat spre scaunul de lângă ea şi, după ce şi-a consultat dosarul, a continuat să vorbească de parcă nici nu aş fi fost acolo.

— Practic, a spus ea, vrem să prezentăm numele Jax ca fiind cea mai bună colecţie de haine sexy pentru fete carieriste.

A făcut o pauză şi a cules o frunză de salată din castron, ridicându-şi delicat degetele în timp ce o rupea în bucăţele minuscule, pe care le-a ronţăit cu gingăşie. Cuţitul şi furculiţa au rămas în faţa ei, neatinse.

— Ce ziceţi? a întrebat ea alegând altă frunză.

— Îmi place foarte mult, a spus Jack tamponându-şi gura cu şerveţelul.

— De ce am senzaţia că există o condiţie? a întrebat Sally.

— Nu e nici o condiţie. Helen a zâmbit şi a rupt o altă frunză. Vorbesc despre o prezentare – opt pagini întregi – cu un articol. Vom include profilul vostru – cel mai interesant cuplu din Hollywood. Sunteţi elita mondenă, şi vă vom numi elita Jax.

— Elita Jax.

Jack a zâmbit.

— Acum ştiu de ce erai atât de bună la publicitate. E o idee grozavă, dar opt pagini, Helen? De ce eşti dispusă să ne dai atâta spaţiu preţios?

— Uitaţi-vă la realizările voastre. A cules o altă frunză de salată. Voi doi aţi schimbat complet felul în care se îmbracă femeile. Ce idee genială a fost să luaţi fermoarul lateral şi să îl mutaţi pe spatele pantalonilor. Chiar pune în valoare silueta feminină. După această campanie, toate fetele mele vor fugi să îşi cumpere pantaloni Jax.

— Ai spus campanie, a remarcat Sally, luând o gură de martini. Deci vorbim despre o reclamă?

— Ha, a spus Helen. Aceasta este partea genială. Nu va arăta ca o reclamă. Este o reclamă deghizată în articol de modă. Şi cea mai bună parte este că vă va costa doar o fracţiune din preţul unei singure reclame de o pagină. Tot ce vă rog este să vă ocupaţi de fotografie. Desigur, veţi aduce hainele, dar eu mă voi ocupa de restul.

M-am lăsat pe spate uitându-mă la cuplu. Îi mâncau din palmă. Helen şi-a terminat salata cu degetele şi a părăsit acea masă cu Jack şi Sally căzând de acord să îi finanţeze primul articol de modă.

— Deci aşa arată un vernisaj de artă, a spus Trudy.

— Nici eu nu mă aşteptam să fie chiar aşa, am spus în timp ce intram.

Era un spaţiu nefinisat care arăta de parcă fusese abandonat înainte să fi fost năpădit de o haită de artişti. Era mic şi înghesuit, mirosea a ţigări, beţişoare parfumate şi bere. Oamenii stăteau adunaţi în grupuri, fumând şi bând din pahare de carton. Nu mai văzusem atâtea barbişoane niciodată, iar comparativ cu beatnicii cu ochelarii lor de soare, tricourile dungate şi beretele lor, eu şi Trudy păream din alt film, ceea ce m-a amuzat. Nu am putut să nu zâmbesc, amintindu-mi cum pe fruntea mea scrisese Ohio când venisem pentru prima dată la New York, iar acum, în Greenwich Village, arătam ca esenţa Uptown-ului în rochia mea furou albastră şi cu pantofii cu barete a Rhondei.

Am studiat mulţimea, dar nu am văzut-o pe Elaine Sloan. Şi ea ar fi sărit în ochi în această cameră, la fel ca Daphne, dar nici pe ea nu am văzut-o. Dar l-am găsit pe Christopher, sau cel puţin o bucăţică din el. Stătea deoparte, arătând ca un londonez cu jacheta sport neagră, pantalonii drepţi negri, cizmele frumoase din piele şi părul şaten răvăşit la perfecţie. Dădea mâna cu unul dintre beatnici, în timp ce două femei se uitau la el, aşteptând probabil să le observe.

— El este, am spus arătând spre el. El e Christopher.

— Uau, a spus Trudy. Nu mi-ai spus că e atât de...

— Are o iubită.

A strâmbat din gură.

— Fir-ar! De ce bărbaţii buni sunt tot timpul luaţi?

— Pur şi simplu, aşa merg lucrurile, am spus eu.

Eu şi Trudy ne-am plimbat prin încăpere, studiind amestecul de picturi, sculpturi şi fotografii. Picturile nu mi-au plăcut prea mult. De unele tablouri păreau să fi fost lipite bucăţi de scaune rupte sau lămpi. Altele arătau neterminate sau ca nişte greşeli. Amândouă râdeam de un tablou când Christopher a venit către noi.

— Ai venit. A făcut un pas către mine cu braţele larg deschise. Mă bucur, a spus el îmbrăţişându-mă.

I-am făcut cunoştinţă cu Trudy şi m-am întors să mă uit la tablou după ce s-au salutat unul pe celălalt. Un obiect lucios părea să iasă din el.

— Ce se presupune că ar trebui să fie asta? am întrebat eu.

— Cred că e o jantă, a spus Christopher cu o oarecare siguranţă de sine.

— O, aşa deci. M-am întors din nou cu faţa la tablou. Dar de ce o jantă? Ce ar trebui să însemne?

— N-am nici cea mai vagă idee, a recunoscut Christopher. Presupun că ar trebui să-l întrebăm pe artist.

— Eu aş vrea să întreb pe cineva unde e toaleta, a spus Trudy.

Christopher a arătat spre capătul galeriei.

— Mergi până în capăt şi cobori scările.

După ce a plecat Trudy, Christopher a scos un pachet de Lucky Strike din buzunar şi mi-a oferit o ţigară. În timp ce îmi aprindea ţigara, am arătat spre o sculptură, un morman de resturi din metal ruginite, sudate unele de altele.

— Şi asta? am întrebat. Ce ar trebui să însemne asta?

Christopher mi-a urmărit privirea şi s-a strâmbat.

— O, fii serioasă! Sculpturile sunt chestii de care te ciocneşti când te dai în spate ca să te uiţi la o pictură.

Am râs.

— E o glumă foarte amuzantă.

— Nu îmi pot asuma meritele, nu e gluma mea. Am furat-o de la Ad Reinhardt.

— Ei, măcar eşti un hoţ sincer.

Ne-am mutat la următoarea pictură. Christopher m-a urmat îndeaproape când am ajuns la următoarea pictură, o grămadă de dungi în diverse nuanţe de verde.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg arta contemporană. Sau arta pop. Sau oricum s-ar numi asta.

— Cred că ar fi mai bine să îţi ţii părerea aceasta pentru tine aici, a zâmbit Christopher.

Ne-am oprit ca să ne uităm la altă pictură, una albă cu bucăţi de lemn lipite de ea.

— Deci? Ce părere ai? a întrebat el.

— Nu am o părere. Am râs. Şi eu aş putea face asta. Cum poate fi considerată măcar artă?

— Au, asta a durut.

A arătat cu degetul spre semnătură. M-am uitat în jos. Christopher Mack.

— Tu ai făcut-o? E a ta?

— Mă declar vinovat.

— Ups. Îmi pare rău.

Îmi era ruşine, aşa că am râs. Ce altceva puteam face? Din fericire, a râs şi el.

— Nu ştiu nimic despre artă, am spus eu.

— În mod evident.

Christopher încă râdea.

— Nu ştiam că eşti pictor.

— După standardele tale, nu sunt. Sincer, mă joc doar cu pictura. Galeria mi-a făcut o favoare, mi-au spus că pot aduce o pictură dacă îi las să îmi expună fotografiile.

— Apropo de fotografii, unde sunt?

M-am dat la o parte, dorindu-mi să mă depărtez de sursa gafei mele. Christopher m-a condus spre o altă secţiune a galeriei.

— Să vedem dacă mă pot reabilita în ochii tăi.

A ridicat o mână, arătând spre o serie de fotografii în alb-negru. Le-am privit uluită, cu gura căscată.

— Ce pot spune? Mă inspiri.

A zâmbit, ridicând din umeri cu modestie. Erau fotografiile pe care le făcuserăm împreună în Greenwich Village: o femeie al cărei câine o trăgea de lesă, un grup de băieţi care se dădeau cu rolele în Waverly Place, doi bătrâni care jucau şah pe o bancă din parc. Mai erau şi alte fotografii pe care nu le mai văzusem. M-a surprins faptul că nu exista nici o poză cu Daphne.

— Unde e iubita ta? am întrebat.

Ce voiam să spun era: De ce nu e în fotografiile tale? Şi: De ce nu e aici, în seara aceasta, la vernisajul tău?

— A intervenit ceva, a spus el de parcă nu ar fi fost mare scofală. Aaa, şi Elaine îţi transmite salutări. A avut o altă criză legată de Jackie Susann la serviciu.

— Simt că monopolizez invitatul de onoare, am spus întorcându-mă spre altă fotografie. Nu ar trebui să socializezi cu alţi oameni?

— Presupun că da. Dar nu prea contează – majoritatea sunt aici doar pentru că le place să facă parte din mişcarea asta artistică.

— E foarte diferit de Uptown.

— Aşteaptă până încep cu poezia, a spus Christopher. Încă n-ai văzut nimic.

Am zâmbit.

— Serios, chiar ar trebui să te las să te întorci la invitaţii tăi.

Christopher a dat din cap.

— Spune-i prietenei tale că sunt încântat de cunoştinţă. Şi anunţă-mă când vrei să facem din nou o şedinţă foto.

Ne-am luat la revedere fără să facem planuri clare. Trudy a reapărut după câteva momente, chiar când luminile începeau să se stingă şi lumea se aduna în centrul încăperii. Unii s-au aşezat pe lăzi şi alţii pe podea cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor, sprijinindu-se cu spatele de pereţii din cărămidă. Un tânăr stătea pe un podium improvizat. Părul său şaten era dezordonat şi avea o barbă la fel de neîngrijită. Şi-a fumat ţigara până la filtru în timp ce a recitat o poezie despre cum viaţa modernă era lipsită de suflet, despre efemeritatea şi imanenţa existenţei noastre. Camera era plină ochi, oamenii stăteau umăr la umăr.

Când a terminat, eram în transă. Era un puls în aer, o energie diferită. Îmi plăcea, şi brusc am regretat faptul că alesesem să port noua mea rochie şi pantofii eleganţi ai Rhondei. Mi-ar fi plăcut să mai stau, dar se făcea târziu şi Trudy era nerăbdătoare, uitându-se la ceas şi fumând ţigară după ţigară.

Am părăsit galeria şi ne-am croit drum spre metrou. Era o noapte senină şi frumoasă şi briza slabă împrospăta aerul de primăvară. Maşinile erau aliniate de-a lungul străzii, bară la bară, iar oamenii se revărsau de pe trotuare, cu jachetele fluturând în vânt şi cu mirosul de marijuana plutind în jurul lor.

— Cred că te place, a spus Trudy în timp ce aşteptam metroul pe platformă.

— Nu. Cine? Christopher? Nu. Am clătinat din cap. Suntem doar prieteni. Ţi-am spus că are o iubită.

— O iubită care nu a fost aici, în seara asta.

— Nu e ce îţi imaginezi. O iubeşte pe Daphne. Ar trebui să îi vezi împreună, e nebun după ea.

A sosit metroul nostru. Ne-am urcat în el şi ne-am aşezat. Încă mă gândeam la poezie.

— OK, bine, a spus Trudy. Nu voi mai spune nimic despre Christopher Mack. Dar cred că te păcăleşti singură.

— Ajunge, Trudy. Christopher mă ajută cu hobby-ul meu de fotografie, atâta tot. Atâta vreau să şi rămână.

— Uau.

S-a uitat la mine şocată, cu ochii mari şi rotunzi.

— Tu chiar nu vrei să te îndrăgosteşti, nu-i aşa?

— Nu dacă am de ales, după cum ţi-am mai spus.

Capitolul 19

Şedinţa foto Jax fusese programată, iar Helen mă rugase să o însoţesc, împreună cu Harriet, Tony şi George. Avea loc la studioul J. Frederick Smith, pe West 87th Street. Era o cameră albă enormă, prin ale cărei ferestre se revărsa lumina dimineţii, făcând modele pe pardoseala din lemn. Ilustraţiile şi fotografiile lui Smith erau primele lucruri pe

care le vedeai pe pereţi când intrai. Lucrările sale erau realizate într-un stil vădit sexy, de pin-up, care mi-a amintit de imaginile pe care le văzusem în acele reviste Playboy. Mai multe dintre lucrările sale ajunseseră pe coperţile Esquire. Nu era genul de fotografie pe care o vedeai în McCall’s sau Ladies’ Home Journal. Nici măcar în Mademoiselle.

Hearst nu ar fi aprobat niciodată fotografii aleşi de Helen dacă ar fi ştiut şi mă asigurasem că informaţia nu avea să ajungă la Erik, deşi fusese impresionat că Helen reuşise să îi convingă pe Jack şi Sally Hanson să finanţeze şedinţa foto. Nu eram sigură cum aflase acest lucru, fiindcă eu nu îi spusesem. De fiecare dată când mă întrebase cine era fotograful pentru Jax, minţisem pe faţă şi îi spusesem că nu ştiam.

Părea să fie nevoie de ore întregi de pregătiri înainte să se poate face o singură fotografie. Am stat deoparte, lângă Helen şi cuplul Hanson, fascinată de procesul artistic.

În cameră erau rafturi pline cu haine, lângă stâlpi înalţi cu aparate de călcat cu aburi. Stiliştii erau în apropiere, gata să facă mici ajustări, să coasă tivuri, să lărgească pense sau să prindă materialul în exces cu cleme speciale. O coafeză îşi organizase masa în colţ, acoperită cu bigudiuri, perii de păr, piepteni şi peruci pe capete din polistiren. Machiorul era lângă ea cu cutiile de farduri pentru obraji, rujuri, farduri de pleoape, gene false, fond de ten şi instrumente pentru ondulat, îndreptat şi netezit părul.

Smith avea propriul anturaj de asistenţi care poziţionau aparatele, luminile şi trepiedele, mutau suporturi şi obiecte de recuzită dintr-o parte în alta. Făceau câteva poze polaroid şi făceau ajustări înainte să verifice din nou

setările de lumină. Acest proces se repeta până când obţineau rezultatul perfect.

Apoi mai erau modelele, superbe chiar şi cu părul prins în bigudiuri cât conservele de supă şi nemachiate. Am privit aceste frumuseţi, gândindu-mă la mama mea şi la ceea ce spusese Elaine despre faptul că tatăl ei îi pusese capăt carierei. Încă mă gândeam la asta când, spre surpriza tuturor, şi-a făcut apariţia Erik, cu Dick Deems şi Frank Dupuy după el.

— Ce caută aici? mi-a şoptit Helen cu buzele abia mişcându-se.

— N-am idee.

Nici măcar nu realizasem că ştiau când avea loc şedinţa foto. Helen a trecut pe lângă mine cu un zâmbet forţat pe faţă.

— Dick, Frank, Erik... bun venit! Îi ştiţi pe Jack şi Sally Hanson?

Helen şi-a jucat rolul excelent, dând impresia că intenţionase ca ei să fie prezenţi de la bun început.

Eu şi Erik ne-am salutat, dar nu am vorbit. M-am întrebat dacă Helen ştia că mă culcam cu el. Trebuia să fi ştiut, avea un al şaselea simţ în privinţa acestor lucruri.

Stăteam lângă ea când i-a instruit pe Harriet şi pe Tony să se ocupe de angajaţii Hearst.

— Liniştiţi-i doar că totul va fi bine, a spus ea. Şi orice aţi face, nu îi lăsaţi să umble pe aici. Nu vreau să încerce să preia controlul.

După ce Harriet şi Tony s-au dus să vorbească cu cei trei bărbaţi, Helen l-a chemat pe Smith. Acesta avea două aparate de fotografiat diferite agăţate de gât şi picături vizibile de transpiraţie pe frunte.

— Fii un scump şi fă-mi, te rog, o favoare specială! am auzit-o pe Helen. Fă câteva poze drăguţe şi inofensive cu fetele – doar ca să îi satisfacem pe Deems şi şleahta lui. Nici măcar nu îmi pasă dacă ai film în aparat. Îi voi face să dispară – puf! – cât de repede pot, iar apoi ne putem continua treaba.

— Am înţeles.

Smith a încuviinţat din cap şi a strigat, cu mâinile pâlnie în jurul gurii:

— Unde e Renata? Cineva să o cheme pe Renata.

Renata era o frumuseţe înaltă şi blondă din Germania, al cărui nume de familie nu îl puteam pronunţa. A apărut de după o perdea pentru probe, într-o pereche de pantaloni Jax albi şi mulaţi şi un top cadrilat roşu şi albastru cu un guler înalt care îi ajungea până la bărbie.

Smith a poziţionat-o în faţa unui fundal alb, a aşezat-o pe un taburet cu mâinile în poală şi cu părul blond şi lung prins într-o coadă elegantă. Expresia de pe faţa ei era inocentă şi inofensivă. Trebuia să recunosc că Helen ştia ce face. După vreo douăzeci de minute, bărbaţii Hearst au încetat să mai pună întrebări şi s-au mulţumit să privească, tensiunea pierind de pe feţele lor.

În timp ce Smith se prefăcea că o fotografia pe Renata, am observat că Erik se apropiase de una dintre modele, care era cu vreo cinci centimetri mai înaltă decât el pe tocuri.

Era oare un flirt inocent sau avea de gând să obţină numărul ei de telefon?

Am aşteptat zece secunde, dar nu m-am putut abţine şi m-am dus spre el.

— Bună, ce faci?

Erik a înţeles ideea şi şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— Povesteam doar, a spus el când fotomodelul era prea departe pentru a auzi.

— Deci, am spus eu mai blând, mă gândeam că am putea merge să ascultăm nişte poezii în seara asta.

— Poezii?

— Da, în Greenwich Village e un club grozav şi...

— Greenwich Village? Poezii?

S-a strâmbat.

— Lucrez până târziu astăzi.

Nu eram sigură de ce m-a deranjat reacţia sa. Ştiam că nu îi plăcea Greenwich Village şi că probabil îi plăcea poezia chiar mai puţin. M-am întors cu spatele, încercând cu disperare să schimb subiectul.

— Văd că organizează prânzul, am spus.

Aveau un bufet luxos cu sendvişuri şi salate, fructe şi hălci de friptură de vită. I-am pregătit lui Helen o farfurie, deşi ştiam că nu avea să se atingă de ea, aşa cum nu se atinsese nici de bufetul de la micul dejun.

După ce bărbaţii de la Hearst şi-au luat prânzul şi au părăsit studioul, Helen i-a părăsit pe Jack şi Sally Hanson şi s-a dus către platoul de fotografie. George a urmărit-o, dar l-a ignorat. Mulţumită experienţei ei din domeniul publicitar, era evident că se simţea în largul ei. Cu un braţ înfăşurat în jurul taliei şi cealaltă mână sub bărbie, a studiat-o pe Renata. După un moment s-a întors către Smith.

— Ce putem face ca să fie mai sexy? Ca să semene mai tare cu pozele tale pentru Esquire?

— Helen... George a clătinat din cap. Ştii că nu putem...

— O, nu îţi face griji! Helen i-a aruncat un zâmbet dispreţuitor şi superior. Mă distrez puţin, atâta tot. Ar trebui să încerci şi tu la un moment dat.

George a plecat, clătinând din cap chiar mai plin de emfază. Smith s-a dat mai în spate, pe gânduri.

— Renata, scumpo, ridică-te, te rog!

Când s-a ridicat, Helen a tras taburetul din drum şi a mers în cerc în jurul creaturii superbe, studiindu-i întregul corp la fel de indiscret ca bărbaţii libidinoşi de pe şantiere. A întors-o pe Renata. Topul ei avea un spate foarte jos, dezvăluindu-i omoplaţii şi relieful subtil al vertebrelor.

— Păcat că nu o putem fotografia din spate! a spus Smith. Spatele acelui top e mai sexy decât partea din faţă.

Helen l-a privit pe Smith cu o sclipire în ochi.

— Renata! A întins mâna spre ea. Vino aici, scumpo!

Helen s-a dus în spatele perdelei cu Renata şi a reapărut după câteva minute cu părul Renatei răvăşit şi rebel, şi cu topul ei cadrilat întors cu spatele în faţă, în aşa fel încât era decoltat, dezvăluindu-i pieptul ferm şi rotunjimea sânilor.

Lui George aproape că i-au ieşit ochii din cap.

— Asta numesc eu sexy, a spus Helen.

Şedinţa foto pentru Jax încă nu se terminase când Helen m-a trimis înapoi la birou pentru a mă ocupa de alte probleme: scrisori şi mulţumiri care trebuiau trimise, întâlniri care trebuiau organizate, genul acesta de lucruri. Mă inspirase ceea ce văzusem în studioul lui Smith, şi după săptămâni întregi în care nu făcusem nimic, eram pregătită să mă înscriu la un curs de fotografie. Aveam fişa de înscriere în poşetă şi eram gata să o completez când a venit în grabă Bridget, întrebându-mă de şedinţa foto.

— A fost fascinant, am spus eu.

Mi-am aşezat formularul în sertar, unde aveam să uit de el în mod convenabil, săptămâni în şir.

— Deşi cei de la Hearst au apărut de nicăieri şi aproape că au ruinat totul.

— A fost şi Erik cu ei? a întrebat Margot, oprindu-se la biroul meu cu un teanc de dosare în braţe.

— O, sunt sigură că da, a spus Bridget. Erik Masterson nu ar rata niciodată oportunitatea de a respira acelaşi aer cu o grămadă de fotomodele.

Remarca ei m-a durut. Au continuat să vorbească în timp ce eu îmi făceam de lucru cu scrisorile, temându-mă că aveau să vadă durerea din ochii mei. După ce Bridget şi Margot s-au întors la birourile lor, m-am concentrat pe corespondenţa lui Helen şi am ajuns să citesc o scrisoare pe care nu ar fi trebuit să o citesc.

Dragă Helen,

Sper că eşti bine. Nici nu mai ţin minte ultima noastră conversaţie sau ultima ta scrisoare. Înainte îmi scriai mereu, dar în ultima vreme am senzaţia că vorbesc mai des cu David decât cu tine. Ţi-am văzut poza într-o revistă, în Time, sau în Newsweek. Eram la doctor cu Mary. A avut o programare. Doctorul vrea să o trimită Mi-am dorit să fi folosit altă fotografie. Arăţi atât de obosită şi slăbită. David îmi spune că lucrezi tot timpul. Chiar şi în weekenduri. Ai grijă. Nu uita să te ocupi de căsnicia şi soţul tău. Te vei extenua dacă lucrezi tot timpul, şi nu ai vrea să îl pierzi pe David din cauza acestei slujbe. Dacă îl pierzi, să nu crezi că îţi va fi uşor să găseşti alt bărbat. Nu trebuie să îţi reamintesc că nu eşti Grace Kelly sau Jayne Mansfield. Eşti deşteaptă, dar nu vei ajunge foarte departe doar aşa. Şi, Dumnezeule, lucrurile pe care le-ai spus în acel articol. Helen, trebuie să vorbeşti mereu atât de vulgar? Îmi fac griji că te dai în spectacol. În viitor, îţi recomand să gândeşti înainte să deschizi gura, sau te vei trezi fără slujbă, fără soţ şi plină de datorii. Apropo de datorii, am menţionat că am dus-o pe Mary la doctor de curând. Vrea să o trimită la Warm Springs, dar desigur că va fi scump, şi nu voi putea să îmi permit aşa ceva niciodată. Voiam doar

să ştii. Ai aici nişte trifoi din grădina ei. Avem nevoie de tot norocul din lume. Te rog să te rogi pentru sora ta.

Cu drag,

Mama

Când am ajuns la finalul scrisorii, vreo douăsprezece frunze de trifoi au căzut din ea şi au aterizat pe biroul meu, ofilite şi zbârcite de la lungul lor drum. O pată verde apăruse pe hârtie unde fuseseră strivite frunzele. Am luat una, ridicându-i tulpina ofilită între degete. Am realizat că era un trifoi cu patru foi. M-am uitat la altul. Tot cu patru foi. Toate aveau patru foi. Nu mai văzusem niciodată un trifoi cu patru foi, cu atât mai puţin o întreagă colecţie.

Am împăturit scrisoarea, am pus frunzele înăuntru şi am îndesat-o înapoi în plic, întrebându-mă cum ajunsese în corespondenţa de la admiratori. Era o greşeală inocentă şi eram sigură că avea să fie înţelegătoare, dar tot nu ar fi trebuit să citesc scrisoarea. Ar fi trebuit să mă opresc de cum realizasem că era o scrisoare personală, dar nu mă putusem abţine.

Când s-a întors de la şedinţa foto, pe la şase seara, Helen nu s-a supărat că deschisesem din greşeală scrisoarea.

— Hmmm. S-a uitat la scrisul de mână al mamei ei. Mă întreb câţi bani vrea de data aceasta, a spus ea. S-a aşezat în spatele biroului şi s-a întins după o ţigară. E singurul motiv pentru care îmi scrie. Ca să îmi ceară bani sau ca să îmi spună ce fac greşit.

Helen anticipase conţinutul scrisorii; mama ei făcuse ambele lucruri cu doar câteva cuvinte.

— Of, mamele, a spus ea citind pe diagonală scrisoarea şi ridicând un trifoi. Vrei unul? Sunt din grădina surorii mele, e plină de trifoi cu patru foi. Imaginează-ţi. A zâmbit de cât de minunată era ideea. Din când în când o rog pe mama să taie câteva şi să mi le trimită. Îmi place să le presez şi să le dau oamenilor care au nevoie de puţin noroc. Deşi... S-a încruntat. Nu par să o fi ajutat pe biata Mary. Ţi-am spus că are poliomielită?

— Nu. Îmi pare rău.

— E mare păcat. E o scumpete de fată şi chiar foarte frumoasă. Mult mai frumoasă decât mine – întreab-o pe mama, e de acord.

Helen şi-a strâns buzele şi s-a lăsat pe spate.

— Biata Mary e în scaunul cu rotile. Presupun că sentimentele mele de vinovăţie nu sunt surprinzătoare, dat fiind că sunt sora sănătoasă. Mereu le trimit bani, dar nu mă face să mă simt mai puţin vinovată. Psihologul meu spune că e soarta mea. Ştii, mama mea – nu Mary – a fost motivul pentru care am început să merg la psihanalist. O iubesc, chiar o iubesc, dar îţi spun eu, nu pot merge la psiholog fără să ajung să vorbesc despre ea. Niciodată.

Helen a căscat expansiv, întinzându-şi braţele deasupra capului.

— Ai o relaţie apropiată cu mama ta, Alice?

Întrebarea ei m-a şocat.

— Ăăă... ăăă, nu. A murit.

Chiar şi după tot aceşti ani, uram să rostesc aceste cuvinte.

— Of, pisicuţo! Îmi pare rău. Ce îngrozitor!

A pus trifoiul deoparte şi a arătat spre scaunul din faţa biroului ei.

— Când a murit? Câţi ani aveai?

— S-a întâmplat cu ceva timp în urmă, am spus eu. M-am aşezat şi mi-am înghiţit nodul din gât. Aveam treisprezece ani.

Umerii lui Helen s-au lăsat.

— Sărăcuţa de tine! E îngrozitor să pierzi un părinte la o asemenea vârstă fragedă. Ştiu cum e.

A zâmbit dulce.

— Aveam zece ani când a murit tatăl meu. Ochii i s-au umezit imediat. A murit într-un accident neaşteptat, în lift.

A clătinat din cap la absurditatea accidentului.

— O, nu. Mi-am dus mâna la piept. Cât de tragic!

— Vai, a fost oribil. Un şoc. Ne-a luat complet pe nepregătite. E genul de lucru la care nu te aştepţi niciodată.

— Aşa a fost şi pentru noi, am spus destul de uimită.

Niciodată nu mă aşteptasem să am ceva în comun cu Helen Gurley Brown, iar acum aflam că trecusem prin aceeaşi suferinţă neaşteptată.

— Mama mea a murit într-un accident de maşină. Mergea la magazin. A spus că vine imediat, dar...

— Lifturile mă speriau de moarte, a spus Helen. Ani de zile am mers pe scări, indiferent câte etaje erau.

A clătinat din cap din nou.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, am spus, încercând din nou să o fac să înţeleagă conexiunea dintre noi. Mereu evitam intersecţia unde a fost lovită. Celălalt şofer a trecut pe roşu. Nu a păţit nimic. Se pare că mama a murit instantaneu.

— Mai demult aveam coşmaruri în care eram într-un lift şi cădeam, etaj după etaj. Mă trezeam chiar înainte să atingă solul.

Am realizat că în tot acest timp confundasem povestea lui Helen despre accidentul tatălui ei cu empatia pentru pierderea mea, dar adevărul era că nu mă asculta. Şi poate că era un lucru bun, pentru că spusesem deja mai multe despre moartea mamei mele decât făcusem în ultimii ani. Totuşi, voiam ca Helen să mă audă, şi o dată în viaţă voiam să mă vadă ca mai mult decât doar o secretară.

— Accidentul tatălui meu a ajuns în ziar în oraşul meu natal, a continuat ea. Toată lumea a venit să ne ofere condoleanţe, iar eu mă tot aşteptam ca tata să intre pe uşă, gândindu-mă că avea să fie atât de mulţumit că toată lumea făcea atâta caz pentru el. Eram atât de mică. Nu realizasem că nu aveam să îl mai văd niciodată.

— Îmi cer scuze, a spus ea tamponându-şi ochii. Încă mă face să plâng, deşi a trecut atâta timp. Dar sunt sigură că

înţelegi. Şi-a tras nasul. Să pierzi un părinte e un lucru îngrozitor. Durerea nu dispare niciodată cu adevărat, nu-i aşa?

M-a privit şi nu mi-am dat seama ce voia să îi spun. Mă pregăteam să deschid gura când am pierdut atenţia lui Helen. A luat un creion roşu şi s-a uitat la manuscrisul de pe masa ei. Gata discuţia. Era mai bine aşa. Dacă ar mai fi continuat un singur minut, probabil că aş fi plâns.

— Ei bine, am spus eu ridicându-mă de pe scaun. Vă las să vă întoarceţi la treabă.

— O, nu uita să îţi iei trifoiul, a spus ea.

Se întorsese Helen cea veselă şi plină de viaţă.

— Nu au ajutat-o pe Mary niciodată, dar eu tot cred în ele. Pe deasupra, ai nevoie de tot norocul din lume cu acel Don Juan al tău.

Mi-a aruncat o privire şireată şi nu mi-am putut da seama dacă era mulţumită că îi urmasem sfatul sau dacă credea că eram doar o fătucă fraieră care trebuia să îşi înveţe lecţia.

Capitolul 20

În următoarea dimineaţă m-am aşezat la biroul meu la şapte şi jumătate. Helen era deja în biroul ei şi ne-am dus împreună la perete după ce i-am adus ceaşca de cafea şi un pahar de apă. Nimeni din departamentul de grafică nu

sosise încă. Am aprins neoanele dure de pe tavan, iluminând podeaua. În loc să lucreze la birouri, oamenii din aceste departament foloseau mese de desen înclinate, cu scaune rotative cu spătare înalte. Pe pereţi erau montate rigle drepte şi rigle în formă de T, în colţ erau o tablă de desen iluminată şi un aparat xerox.

Când ne-am apropiat de perete, Helen a văzut că la layoutul pentru iulie fusese adăugată o copertă. Probabil că Tony o adăugase în seara precedentă. Helen s-a lăsat pe spate, uitându-se la bruneta frumoasă care zâmbea şi ţinea în mâini o minge de plajă.

Helen a luat o cariocă roşie şi a desenat un X mare pe fotomodel.

— Când ajunge Tony, spune-i că refacem coperta.

Cu carioca roşie în mână, a parcurs fiecare pagină, desenând X-uri peste un articol despre Picnicuri simple de vară şi pe unul despre Leacuri pentru arsurile solare. Am observat că peste noapte apăruseră o mână de articole noi, care au trecut de inspecţia lui Helen: Cum să intri în domeniul publicitar, Aventura care nu se termină dezastruos, Judy Collins: Portretul unei cântăreţe de folk.

Tocmai terminam când a intrat în cameră Tony La Scala, cu jacheta aruncată peste umăr, cu ţigara în gură şi servieta în mână. A zâmbit, gata să spună bună dimineaţa, când s-a uitat la perete şi a văzut X-ul roşu de pe copertă.

— Ce se petrece? Şi-a lăsat servieta să cadă cu un bufnet. Helen, ce faci? Am planificat coperta asta luni de zile.

— O, ştiu. S-a încruntat, de parcă ar fi fost la fel de dezamăgită ca şi el. Dar pur şi simplu nu o putem folosi. Îmi pare rău, Tony, dar trebuie refăcută.

Tony şi-a aruncat jacheta pe scaun cu prea multă forţă şi a alunecat pe podea. A lăsat-o acolo şi şi-a înfipt mâinile în şold.

— Să refacem ce anume? Dă-mi măcar nişte instrucţiuni. Ce nu e suficient de bun pentru tine? E culoarea de fundal? Fontul? Umbrele? Imaginea? Am şi alte fotografii cu ea. Am putea să...

— E fata, Tony. E fata. S-a dus lângă el şi i-a pus gingaş mâna pe braţ. Trebuie să o luăm de la zero. Sexy, Tony. Trebuie să fie sexy.

S-a întors şi a ieşit din cameră, lăsându-ne pe mine şi pe Tony să ne holbăm la copertă.

— Cei de la Hearst nu vor fi mulţumiţi, a spus el printre dinţi. Sper că plănuieşte să îl anunţe pe Berlin că schimbă coperta, pentru că poţi pune pariu că eu nu o voi face.

Mai târziu în timpul săptămânii, Helen mi-a cerut să o însoţesc din nou în departamentul de grafică. Stăteam în faţa peretelui, uitându-ne la nişte pagini publicitare noi, la ilustraţii, bileţele cu de completat care fuseseră adăugate numărului de iulie şi idei preliminare pentru layoutul lunii august.

Eu luam notiţe în timp ce Helen revizuia cele trei noi opţiuni pentru coperta din iulie, realizate de Tony. Fiecare fusese montată frumos pe câte un şevalet, iar Tony adăugase un font provizoriu pentru text. George şi Harriet

erau lângă mine, urmărind reacţiile lui Helen, în timp ce Tony îşi făcea prezentarea.

— Eu zic că asta de aici e splendidă, a spus George.

A arătat spre coperta care înfăţişa o brunetă frumoasă, aşezată într-un scaun oval din răchită, cu un buchet de narcise în mână.

— Poate că e un pic prea dulce, chiar şi pentru gusturile mele, a spus Harriet.

— Mulţumesc, a căzut Helen de acord.

S-a oprit înainte să aşeze coperta cu faţa în jos. S-a uitat îndeaproape la celelalte două.

— Nu. Nu-nu. Oh, fir-ar, mă tem că nu.

— Despre ce vorbeşti? E frumoasă puicuţa, a spus Tony arătând spre ultima copertă pe care o respinsese Helen.

— Frumoasă nu înseamnă sexy, a spus Helen. Drăguţă nu înseamnă sexy. Vreau ceva fierbinte. Senzual. Sexy. Ce s-a întâmplat cu toate fotografiile de la şedinţa Jax?

— Nu sunt pentru copertă, a spus George.

— În plus, a spus Harriet, eu şi Tony ne-am uitat deja la ele. Crede-mă. Nu vei găsi nimic pentru copertă.

Helen s-a îmbufnat.

— Of, sunteţi absolut siguri, pisoiaşilor?

— Absolut siguri, a spus Tony.

— Ei bine, lăsaţi-mă să arunc o privire. Doar de distracţie. Doar ca să îmi satisfac curiozitatea.

— Bine. Fă ce vrei!

Tony i-a dat un teanc de hârtii cu câte douăzeci şi cinci de fotografii pe pagină, fiecare de mărimea unui timbru.

— Poftim! Harriet i-a dat o lupă. Foloseşte asta!

Helen, în rochia ei roz Mary Quant şi pantofii ei galbeni, s-a aplecat peste tabla iluminată, cu lupa lipită de ochi, şi a studiat meticulos fiecare imagine. Nimeni nu a scos un cuvânt, dar am observat privirile pe care le schimbau ceilalţi în spatele ei. La a treia coală a spus:

— Aha! Uite-o! E perfectă!

M-am uitat la fotografia pe care o indicase. Era o imagine cu Renata, cu topul ei cadrilat întors pe cealaltă parte. Harriet s-a uitat peste umărul ei.

— Ai înnebunit?

A râs, convinsă că Helen glumea.

— E exact ce ne trebuie pentru coperta din iulie.

— Nu o poţi folosi, a spus George.

— De ce nu?

— De aia, a spus Tony de parcă ar fi fost la mintea cocoşului.

— Te poţi uita doar la sânii ei, a spus Harriet. E singurul lucru la care se vor uita oamenii.

— Exact, a spus Helen cu un zâmbet. Are un piept incredibil. Nu mă atrag fotomodelele acelea cu piepturi plate. Asta arată ca o femeie în toată firea. Desigur, tot am fost nevoiţi să îi umflăm topul cu o cutie de şerveţele, dar uitaţi-vă la rezultate. E sexy şi plină de viaţă. Asta da copertă!

— Permite-mi să îţi amintesc că nu le vindem această revistă bărbaţilor, a spus George.

— Ai perfectă dreptate. O vindem femeilor. Femeile care vor bărbaţi. Un bărbat vrea o femeie sexy ca Renata. Şi, George, toate aceste femei vor să înveţe să fie sexy ca şi ea.

George a fluturat dispreţuitor din mână.

— Hearst nu vor fi niciodată de acord.

— Vor fi de acord dacă găsim un mod bun de a le prezenta situaţia, a spus Helen.

— Nu există un mod bun de a le servi lui Berlin şi Deems o pereche de sâni pe farfurie, a spus Tony.

— Nu aveţi nici un pic de încredere, a zâmbit Helen.

Îi plăcea provocarea.

— Ştiţi câte campanii publicitare inovatoare le-am vândut clienţilor? Clienţilor care erau exact la fel de încăpăţânaţi şi conservatori ca Richard Berlin şi Dicky Deems. Îi pot convinge să accepte această copertă. Aveţi încredere în mine. Doar nu lăsaţi pe nimeni de la Hearst să o vadă înainte să le-o pot prezenta. Aţi înţeles?

În următoarele zile, în timp ce Tony lucra la copertă, eu am încercat să mă justific pentru faptul că încă nu mă înscrisesem la cursul de fotografie, spunându-mi că învăţam mai multe de la Christopher, ceea ce era parţial adevărat. Mai ieşisem la şedinţe foto de câteva ori, şi lucrările mele se îmbunătăţeau datorită lui, dar în adâncul sufletului meu îmi era frică să mă înscriu la curs şi să văd cât de în urmă eram.

Pe deasupra, mi-am spus că Helen avea nevoie de toată atenţia mea acum. Finaliza numărul pentru iulie, începea numărul din august şi layoutul pentru septembrie. Lucra, de asemenea, la aproape treizeci de articole, în diverse stadii. Toată săptămâna văzusem redactori şi editori intrând şi ieşind din biroul ei. Liz Smith păruse absolut mulţumită când intrase, dar ieşise treizeci de minute mai târziu cu umerii cocârjaţi şi cu manuscrisul acoperit de mâzgălelile roşii ale lui Helen. Chiar şi articolele lui Walter Meade fuseseră desfiinţate cu delicateţe.

Eram în biroul lui Helen, aducându-i o ceaşcă de cafea proaspătă, când Bobbie Ashley şi George Walsh i-au dat un articol despre cele zece cure intensive de slăbit pe care le recomandau medicii.

— Ei, rezultatul este pe măsura banilor pe care i-ai cheltuit, a spus George.

Era, în mod evident, o aluzie răutăcioasă la adresa faptului că Helen angajase liber profesionişti ieftini şi fără experienţă.

— Mă tem că are dreptate, a spus Bobbie aşezându-se în scaun. Articolul e... Ei bine, e de nepublicat.

— Dă-mi voie să arunc o privire.

Helen a început să citească, ghemuită în colţul canapelei. George şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a fâţâit de pe un picior pe altul.

— În mod evident, primul paragraf este...

— Şşşşt!

Helen a ridicat o mână şi a continuat să citească, buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet măsurat. Când a terminat, şi-a ridicat privirea.

— Ei, are nevoie doar de puţină iubire. Îl ajustăm puţin şi îl folosim pentru august.

— Poftim?

Bobbie a căscat gura. Helen şi-a ridicat creionul şi a făcut câteva notiţe pe margine.

— O, e un articolaş bun.

George s-a plesnit peste frunte.

— Nu e bun.

— Zici că e scris de un copil, a spus Bobbie.

— De ce? a răspuns Helen. Pentru că nu e burduşit de cuvinte mari şi intelectuale? Nu asta înseamnă să scrii bine. Fetele mele nu vor să alerge după dicţionar doar ca să poată citi un articol.

— Dar trebuie să menţinem nişte standarde, a spus George. Vorbim de Cosmopolitan.

— Îmi pare rău, a spus Helen, dar articolul rămâne. Îl pun deoparte pentru august.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, a ieşit din biroul meu şi a venit la masa mea.

— Fii drăguţă şi dactilografiază asta!

Helen mi-a întins opt pagini de notiţe scrise de mână, prinse cu o agrafă de un manuscris care fusese respins pentru un număr precedent. Am văzut că Lin Root scrisese articolul original despre un ginecolog din New York care dezvoltase o pilulă cu estrogen pe care o numea Premarin. Susţinea că salva femeile de disconfortul menopauzei şi că era secretul pentru ca femeile să rămână tinere şi feminine pentru totdeauna.

Helen păstrase informaţiile originale, dar rescrisese restul în stilul ei caracteristic, folosind cât mai puţine cuvinte monosilabice, împreună cu o grămadă de italice, elipse şi semne de exclamaţie. Numise pilula Premarin un hormon dulce ca mierea.

Când am început să scriu am fost acostată de Bridget.

— Ce zici să luăm prânzul împreună astăzi?

Purta o fustă mini albastră pe care nu o mai văzusem până atunci. Pentru cineva care spunea mereu că nu are bani, îşi cumpărase o grămadă de haine noi în ultima vreme. Şi-a întins piciorul şi şi-a îndoit degetele, ridicându-şi ciorapii centimetru cu centimetru.

— Nu pot. Îmi pare rău.

— La ce lucrezi?

Înainte să o pot opri, a ridicat notiţele lui Helen şi a început să frunzărească paginile.

— Ce pilulă minunată! Ce e asta?

— O nouă pilulă contraceptivă.

— Interesant. Era şi timpul. Ştiai că am fost la patru doctori şi nici unul dintre ei nu vrea să îmi dea o reţetă pentru vreun fel de anticoncepţionale? Unul chiar mi-a spus că este imoral ca o femeie necăsătorită să fie activă sexual. A spus că, dacă mi-ar da o reţetă, mi-ar da permisiunea să îmi distrug viaţa. Exact aşa a spus. Să îmi distrug viaţa. Îţi dai seama?

— Slavă Domnului că avem prezervative! am spus în timp ce degetele mele continuau să bată.

— Şi ce zici de bietele femei din Connecticut? Chiar şi cele căsătorite. E ilegal să folosească orice fel de contraceptive. Inclusiv prezervative. Şi nu e ca şi cum ar locui în vreo văgăună. Dumnezeule, sunt la o aruncătură de băţ de Manhattan. Treziţi-vă, oameni buni! E 1965.

— Ei, am spus eu în timp ce introduceam o coală nouă în maşina de scris, dacă pilula asta e doar pe jumătate la fel de bună pe cât se spune, o vreau şi eu.

— Ce face pilula? a spus ea.

A eliberat un colţ al biroului meu şi s-a aşezat pentru a citi.

— Opreşte crampele menstruale şi balonarea, lucruri din astea.

— Sună bine.

A întors pagina şi a continuat să citească.

— Helen spune că e fântâna tinereţii pentru femeile mai în vârstă. Se presupune că îţi menţine părul şi sprâncenele strălucitoare şi dese. Şi buzele pline.

— Buzele? Cum adică? Se subţiază?

— Se pare că da.

M-am oprit cu degetele pe taste.

— Am impresia că tot ce e frumos şi plin în timpul tinereţii se subţiază, şi tot ce e frumos şi subţire se îngroaşă.

Bridget s-a strâmbat.

— Splendid. Deci asta mă aşteaptă?

Mi-a sunat telefonul. Era Erik, care mă invita la prânz, un nume de cod pentru o partidă de sex rapidă în apartamentul său. Ultima dată când mă invitase la prânz de dragul prânzului fusese acea zi la La Grenouille. Bridget şedea încă pe marginea biroului meu, parcurgând articolul.

— Îmi pare rău, dar nu pot astăzi, am spus eu cu receptorul proptit între ureche şi umăr.

Erik a insistat şi a devenit puţin irascibil când am refuzat a doua oară. El avea voie să refuze o seară de poezie, dar eu nu aveam voie să lucrez în timpul prânzului.

— Am prea multă treabă. Poate pe la sfârşitul săptămânii.

Când am pus receptorul în furcă, Bridget a arătat spre manuscris şi a râs.

— Ascultă aici: Menţine apetitul sexual al fetelor în formă şi face părţile lor intime super umede.

— Te rog, nu-mi spune că trebuie să scriu aşa ceva.

Capitolul 21

Helen a plecat devreme pentru a ieşi la cină cu directorul de la Revlon, sperând că îl poate convinge să facă reclamă în Cosmo. Eu îmi terminasem treaba pentru acea zi şi am decis să plec devreme, având în vedere că Helen nu mai era acolo. Sau cel puţin devreme după standardele lui Helen. Era aproape ora şase şi mă întâlneam cu Erik la Keens Steakhouse în Herald Square într-o jumătate de oră.

Eram deja jos în coridor când mi-am amintit că îmi uitasem cheile pe masă, aşa că am luat alt lift. Angajaţii firmei de salubrizare îşi făceau turele prin clădire şi în birou mai rămăseseră doar câţiva angajaţi care mai lucrau. Toţi care mai rămăseseră aveau un termen-limită pe care trebuiau să îl respecte şi îşi refăceau articolele pentru ca Helen să le poate edita şi probabil desfiinţa.

Când am cotit, am fost surprinsă când am văzut că Margot mai era încă acolo. Mi s-a făcut pielea de găină. Rămânea rar după ora cinci şi stătea la biroul meu, scotocindu-mi prin sertar. Când m-a văzut a sărit în sus, cu mâna lipită de piept.

— O, Doamne, ce m-ai speriat!

— Ce faci?

Vocea mea era mai dură decât mă aşteptasem.

— Mi-a venit ciclul, a spus ea clătinând din cap. M-am gândit că poate ai un absorbant.

— Pe cealaltă parte, în ultimul sertar.

Vocea mea avea încă o asprime pe care nu o puteam reprima. Nu îmi plăcea ideea că îmi scotocise printre lucruri.

— M-ai salvat. Scoţând un tampon Kotex, a spus: Măcar acum ştiu că nu sunt însărcinată.

A râs, încercând să degajeze atmosfera.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

M-am uitat la ceas, ca să nu fiu nevoită să o privesc în ochi.

— Îţi mulţumesc din nou. Chiar m-ai salvat.

— Bine că am venit la momentul potrivit.

— Clar.

Nu detectase sarcasmul din vocea mea sau poate că îl ignorase intenţionat. Mi-am luat cheile, m-am uitat la birou ca să mă asigur că nu luase altceva, şi am plecat să mă întâlnesc cu Erik.

Nu mai fusesem niciodată la Keens, alt restaurant favorit de-al lui Erik. Spusese că erau faimoşi pentru cotletele lor de oaie şi pentru colecţia lor impresionantă de pipe Churchwarden. Nu aveam idee ce era o pipă Churchwarden, dar, când am intrat, am văzut o groază de

pipe din ceramică albă cu mânere lungi de peste treizeci de centimetri.

Nu l-am văzut pe Erik nicăieri, aşa că m-am aşezat la bar şi l-am aşteptat. Era un loc cu aer masculin, cu lambriuri din lemn închis la culoare şi toate acele pipe. Barmanul era un bărbat blând cu ochi mari şi rotunzi. Am remarcat că clipea foarte repede în timp ce îmi explica cum Keens fusese locul de întâlnire pentru clubul fumătorilor de pipă, pe vremuri.

— Clubul fumătorilor de pipă Keens avea peste 90 000 de membri în perioada sa de glorie, a spus el clătind nişte pahare într-o chiuvetă din spatele barului. Unele pipe sunt de la 1800. Toţi oamenii importanţi erau membri ai clubului. Avem pipa lui Teddy Roosevelt, chiar acolo. Şi a lui Albert Einstein, a lui J.P. Morgan, ba chiar şi a lui Babe Ruth.

A continuat să-mi povestească, ceva ce am observat că făceau toţi barmanii când vedeau o femeie tânără singură. Părea să îi ţină pe ceilalţi bărbaţi departe de domnişoarele delicate. În timp ce povestea şi îmi făcea un martini, mi-a atras privirea un portret de pe peretele din spatele lui. Era o femeie dezbrăcată, întinsă sugestiv pe un divan, urmărind activităţile din bar.

— Pun pariu că a văzut tot felul de lucruri de-a lungul anilor, am spus arătând spre tablou cu paharul.

— Aaa, aceea e domnişoara Keens.

Barmanul a zâmbit şi a clipit, făcând semn peste umăr cu degetul mare.

— Cine a pictat-o?

— Acesta e unul dintre marile mistere ale lumii. Nimeni nu ştie cine a pictat-o. Unii spun că artistul a încercat să copieze un nud de Goya. Nu-i aşa că e fainã?

Barmanul a continuat să vorbească despre tablou şi despre pipe, în timp ce eu mi-am terminat băutura. Erik tot nu apăruse. Prietenul meu barman mi-a făcut o a doua băutură.

— Ar fi bine să mănânci ceva, a spus el.

Mi-a dat un meniu. Singurul lucru pe care mi-l puteam permite era burgerul Domnişoara Keens, care costa un dolar şi 75 de cenţi.

— Vine fără chiflă. A făcut cu ochiul. Te-ai prins? Servim burgerul dezbrăcat.

— Şi presupun că, dacă îţi place lenjeria de corp, poţi comanda şi o felie de roşie sau o frunză de salată.

A râs. Burgerul era delicios, dar nu a diminuat efectul ginului. M-am uitat la uşă în timp ce mâncam, chiar m-am uitat prin restaurant, gândindu-mă că poate nu îl observasem pe Erik când intrase, dar nu era nicăieri. Mi-am terminat burgerul la opt şi un sfert şi nu mai aveam chef să aştept. Am achitat nota de plată, recunoscătoare că barmanul nu îmi inclusese a doua băutură în preţ, şi mi-am croit drum spre staţia de metrou din Herald Square.

În tren mi-am rezemat capul de sticla rece a geamului. Eram furioasă pe Erik – el insistase să ne întâlnim. Juca vreun joc cu mine? Mă pedepsea pentru că nu fusesem disponibilă la prânz? M-am întrebat cum devenise totul atât de complicat. Parcă era doar o distracţie. Acum eram

enervată pe mine însămi şi mă întrebam cât de departe eram dispusă să merg pentru sex.

Drumul de la metrou la apartamentul meu m-a mai calmat, dar nu m-a trezit din ameţeala cauzată de gin. Acum voiam doar să iau o aspirină şi să mă culc. Era prea cald în apartament, dar telefonul a sunat înainte să apuc să deschid un geam. M-am descălţat. Podeaua din bucătărie era răcoroasă şi plăcută sub tălpile mele când m-am dus să răspund. Era Erik.

— De ce ai plecat?

Am auzit oameni pe fundal şi am presupus că era la telefonul public din Keens.

— Te-am aşteptat peste o oră.

Proptindu-mi telefonul între ureche şi umăr, mi-am desfăcut fermoarul rochiei, lăsând-o să îmi alunece pe umeri şi să cadă pe podea.

— Dacă mai aşteptam mult trebuia să mă care cineva pe targă de acolo.

— Îmi pare rău, a spus el cu sinceritate. Eram blocat într-o şedinţă cu Deems şi Berlin. Nu am putut scăpa. Am venit aici cât de repede am putut. Barmanul mi-a spus că ai plecat deja.

Voiam să îl cred, dar eram încă iritată.

— Ei, asta e, am spus pe un ton nepăsător.

— Ali, chiar îmi pare foarte rău. Haide să ne întâlnim acum. Pot veni la tine.

— E târziu. Sunt beată. Mă culc.

— Ali, te rog. Trebuie să te văd.

— Mă poţi vedea mâine. Noapte bună, Erik!

Deşi mâncasem acel burger, ginul încă îmi înota prin cap. Mi-am luat o aspirină, şi îmi umpleam paharul cu apă de la robinet când a sunat din nou telefonul.

Am răspuns iritată înainte să îmi dau seama că era Christopher.

— Ascultă, a spus el, sunt într-o încurcătură şi speram că mă poţi ajuta.

— Sigur. Mă rog, dacă pot.

— Sunt pe Park, între 66th şi 67th, la The Armory. Am o şedinţă foto în seara asta şi asistentul meu tocmai a spus că nu poate veni. Plata nu e grozavă, doar 25 de dolari, dar promit că îţi voi rămâne îndatorat pentru totdeauna.

Mi-am revenit din beţie până când am ajuns la The Park Avenue Armory, o clădire masivă dar dărăpănată. Era întunecat şi sinistru înăuntru, un spaţiu gol în care se cojea tencuiala şi se fărâmiţau cărămizile şi zidăria. Contrasta puternic cu Daphne şi celelalte fotomodele elegante pe care le fotografia Christopher. Venise cu un grup micuţ de machiori şi stilişti, dar era o echipă mult mai mică decât cea de la şedinţa Jax. Treaba mea era să pun filmul în aparate, să urmăresc setările de luminozitate şi să le aduc cafele fotomodelelor.

Era, tehnic vorbind, primul meu job, prima mea activitate plătită de fotograf, dar i-am spus lui Christopher că aş fi

făcut-o pe gratis, chiar dacă aş fi ştiut că urma să facem fotografii până la răsărit.

După şedinţa foto de la The Armory m-am dus acasă, am făcut curat, mi-am schimbat hainele şi am sosit la birou la timp pentru a-i aduce lui Helen ziarele şi ceaşca ei de cafea. După cantitatea de mucuri de ţigară din scrumieră, am presupus că era acolo de câteva ore. Şi-a aşezat pixul pe un manuscris cu multe propoziţii tăiate cu roşu şi notiţe în margini. S-a întins după exemplarul ei din The Elements of Style.

— Crezi că mi-ai putea face o favoare, iubito? a spus ea cu ochii pe carte. Te rog să iei macheta pentru numărul din iulie de la Tony şi să organizezi o şedinţă cu Richard şi Dick. Vreau să le prezint coperta în după-amiaza aceasta.

— Desigur.

M-am îndreptat spre biroul lui Tony. Era aplecat peste masă, cu jacheta sa Nehru atârnată de spătarul scaunului. Îşi suflecase mânecile cămăşii până la coate. Şi-a frecat mustaţa cu o expresie extenuată.

— Am lăsat aseară macheta pe biroul lui Helen, înainte să plec acasă, a spus el.

Am fugit înapoi în biroul lui Helen şi i-am transmis ce spusese Tony.

— O, serios? A bătut cu pixul în masă. Nu l-am văzut.

Am căutat împreună în tot biroul, uitându-ne pe canapea şi pe măsuţa de cafea, luând la rând teancurile de hârtii de

pe masă şi de pe comodă. Nu am găsit macheta, dar, spre surprinderea mea, mi-am găsit portofoliul.

— Doamnă Brown?

L-am ridicat spre ea.

— O, a spus ea căutând încă coperta. Voiam să ţi-l dau înapoi. L-am găsit în coşul de gunoi de la biroul tău. Ar fi păcat să arunci aşa nişte fotografii frumoase la gunoi.

Nu eram sigură dacă eram fericită că păstrase portofoliul sau dacă aveam de gând să îl arunc din nou la gunoi. Helen nu a mai spus nimic despre el, aşa că l-am pus deoparte şi am continuat să o ajut cu căutarea prin dulapul cu documente.

— Eşti sigură că Tony a spus că l-a lăsat aici? Pentru că în mod sigur nu e aici, a spus ea.

Mă pregăteam să mă întorc în biroul lui Tony ca să îl mai întreb o dată, când Richard Berlin a dat buzna în biroul lui Helen.

Mister rezolvat.

— Asta e o glumă? Ce Dumnezeu ţi-a venit?

Ţinea în mână macheta coperţii pentru numărul din iulie, vânturând sânii Renatei prin aer.

— De unde ai asta? a ciripit Helen.

— Contează? A trântit-o pe birou. Ideea e că nu vei publica această copertă.

— Ia stai aşa!

Helen era hotărâtă. Vocea ei era calmă şi măsurată, dar îi puteam vedea încrâncenarea în ochi.

— Am lăsat de la mine mereu. V-am lăsat pe tine şi pe toţi ceilalţi de la Hearst să dictaţi ce pot şi ce nu pot face. Pun piciorul în prag în privinţa coperţii.

Berlin a urlat la ea, iar eu am stat deoparte încercând să îmi dau seama cum pusese mâna pe copertă în primul rând. Nu îmi puteam imagina că cineva intrase în biroul lui Helen şi o luase. În plus, doar o mână de oameni ştiau că refăcea coperta, şi nici măcar George nu ar fi furat-o de pe masa ei. Recunosc că m-am gândit la Margot, dar nu puteam să o acuz fără dovezi. M-am gândit şi la Erik, dar nu avea de unde să ştie de copertă.

— Dar nu înţelegi? a spus Helen. Am lăsat de la mine de fiecare dată. De data aceasta nu sunt dispusă să fac compromisuri.

— Poftim?

Berlin şi-a vârât un deget în gulerul cămăşii, de parcă i s-ar fi făcut brusc prea cald. Helen a luat coperta şi a ridicat-o cum avusese de gând să o facă în prezentarea pe care o plănuise.

— Îmi pare rău, dar aceasta este exact coperta de care avem nevoie. Va atrage atenţia publicului. Coperta aceasta spune că există un nou Cosmopolitan în chioşcuri.

— E dezgustătoare.

— E provocatoare.

Helen a pus coperta deoparte şi a luat o ţigară, aprinzând-o cu mişcări lente.

— Cred în această copertă, a spus ea răsuflând dramatic.

— Te avertizez, nu vrei să duci lupta asta împotriva mea.

— Nu mă lupt cu tine, Richard.

Helen a zâmbit, ceea ce l-a înfuriat pe Berlin chiar mai tare.

— De ce nu facem un târg? Dacă această copertă nu se vinde în mai multe exemplare decât numărul din iunie, îmi dau demisia. Îmi rup contractul în două. Haide să recunoaştem, oricum vrei să scapi de mine. Gândeşte-te doar – vei scăpa de mine. Şi dacă numărul din iulie nu se vinde bine, poţi să desfiinţezi Cosmopolitan, exact cum ţi-ai dorit atâta timp.

Berlin s-a uitat la ea atât de urât, că m-aş fi aşteptat să explodeze cu o forţă care ar fi spart geamurile. Dar a rămas calm, ceea ce părea chiar mai înfricoşător.

— Chiar aşa vrei să joci? a întrebat el. Ar trebui să ştii că nu îmi plac ultimatumurile.

Helen nu s-a clintit.

— Nu mi-ai dat de ales. Cred în ceea ce fac cu acest număr şi sunt dispusă să îmi pun în joc cariera. Ar trebui să fii fericit. Nu ai nimic de pierdut. Mai ales fiindcă eşti atât de sigur că nu am dreptate.

— Bine. Fă ce vrei!

Berlin s-a întors şi a ieşit din birou. Am plecat şi eu, luând portofoliul cu mine. L-am aruncat în sertarul biroului meu. După ce m-am aşezat am auzit un geamăt şi am văzut-o

pe Helen stând în mijlocul biroului ei, cu ambele mâini la gură, culoarea pierindu-i de pe faţă.

— Doamnă Brown? M-am ridicat şi am mers către ea. Sunteţi bine?

Tot curajul i se evaporase într-un val de panică. Mi-am dat seama că avea dubii. Eram pregătită pentru lacrimi, dar Helen nu a plâns. În schimb, a început să umble dintr-o parte în alta, frângându-şi mâinile, repetând aceleaşi cuvinte.

— Ce am făcut? Ce am făcut? Ce am făcut? Cu fiecare pas îi creştea anxietatea. Cred că mi se face rău.

— Să vă aduc nişte apă? Un prosop rece?

A clătinat din cap.

— Mă duc să îl sun pe domnul Brown.

— Nu, a zbierat ea. Nu îi pot spune lui David. A plecat din California pentru asta. Pentru mine.

Şi-a aruncat braţele în aer.

— Ce mă fac dacă îmi pierd slujba? Dacă mă concediază pe bune? Dacă următorul film al lui David e un eşec? Ce ne facem? Va trebui să renunţăm la apartament.

— Vă rog să vă calmaţi.

Patrula prin birou din ce în ce mai repede. Nu o mai văzusem niciodată aşa.

— Vom intra în faliment. Nu voi putea să îi trimit bani mamei, nu voi putea să îi trimit bani lui Mary.

Am mers în faţa ei, forţând-o să se oprească.

— Vorbiţi prea mult despre ce se poate întâmpla. Faceţi din toate o catastrofă. Vorbiţi prea devreme.

Şi-a aplecat capul şi, un moment mai târziu, m-a lăsat să o conduc la canapea.

— Ştiţi în sufletul dumneavoastră că faceţi ceea ce trebuie. Aţi luptat pentru ceea ce credeţi.

S-a aruncat pe canapea, uitându-se drept înainte, cu ochii uscaţi.

— Chiar îţi place coperta? a întrebat după o vreme.

— Ador coperta. E captivantă şi va funcţiona. Lumea o va cumpăra, şi doar din curiozitate. Nu mai există nici o asemenea revistă pentru femei în chioşcuri. Nicăieri.

A dat din cap.

— Mulţumesc, pisicuţo. Mi-a prins bine să aud asta.

— Sunteţi sigură că nu vreţi să îl sun pe domnul Brown?

Şi-a dres vocea şi a scuturat din cap.

— Mă pot descurca singură.

A încuviinţat din cap, de parcă ar fi confirmat ceea ce tocmai spusese, şi jur că am văzut cum ceva s-a calmat în interiorul ei.

— Acum, a spus ea, trebuie doar să aflăm ce căţea nenorocită din acest birou mă urăşte atât de mult încât le-a arătat celor de la Hearst coperta.

Capitolul 22

De când îi dăduse lui Richard Berlin ultimatumul, Helen oscila ca un ventilator între siguranţă de sine sfidătoare şi panică. Găseam grămezi de creioane rupte, împrăştiate peste tot, sub biroul ei, între pernele canapelei, pe comodă.

Cu o viperă printre noi, Helen nu avea încredere în nimeni. Uneori cred că mă suspecta şi pe mine, privindu-mă strâmb. Dorind să îi dovedesc că eram de partea ei, i-am sugerat imediat să schimbăm încuietoarea uşii. După ce lăcătuşul mi-a dat o singură cheie, i-am înmânat-o lui Helen. Când i-am explicat că doar ea avea acces la biroul ei odată ce îl încuia, a insistat să îmi fac şi eu o copie. Am privit acest gest ca pe o dovadă a încrederii ei şi ca pe un test în acelaşi timp, fiindcă avea să rămână cu un singur suspect dacă mai dispărea ceva.

La câteva zile după povestea cu coperta, l-am interogat pe Erik. L-am văzut ieşind dintr-un bistro de pe Broadway, unde mă dusesem ca să îi aduc lui Helen o supă pentru prânz, insistând că trebuia să mănânce ceva. Nu fixaseră capacul suficient de bine, şi am văzut cum punga din hârtie devenea întunecată şi udă, începând să se înmoaie la fund.

L-am întrebat pe Erik dacă ştia ceva despre copertă, şi a devenit defensiv imediat.

— Dumnezeule, eram sigur că vei da vina pe mine. Eram sigur.

— Atunci, spune-mi că mă înşel.

Un bărbat într-o cămaşă cu model hawaiian stătea la câţiva metri de noi, trăgând cu urechea. L-am tras pe Erik deoparte.

— Ei bine? Mă înşel?

— Ali, jur. Nici nu am văzut coperta înainte să se întâmple – înainte ca Berlin să se certe cu Helen.

A început să curgă lichid din punga pe care o ţineam în mână, iar supa uleioasă de pui a început să mi se scurgă pe degete. Erik s-a întins după braţul meu.

— Trebuie să plec.

— Ali.

— Ce?

— Nu am fost eu.

— OK, bine. Te cred. Trebuie să plec.

Nu ştiam dacă să îl cred sau nu. Când m-am întors sus, am transferat supa într-un castron, şi am auzit râsete din biroul ei când am dus tava. Râsete!

— O, Helen! a exclamat Bobbie Ashley, ştergându-şi lacrimile din ochi. Nu am mai auzit niciodată ceva atât de amuzant.

— Vai, dar e adevărat, a spus Helen râzând şi ea.

Liz Smith, Bill Guy şi Walter Meade se ţineau de burtă de râs. Nu ştiam ce ratasem, dar era una bună. Am aşezat tava în faţa lui Helen şi m-am retras, nevrând să întrerup buna dispoziţie. Cu excepţia lui Walter Meade, era prima

oară când îi vedeam pe ceilalţi apreciind-o pe Helen şi susţinând-o.

Echipa ei era deja adâncită în numărul din august, iar Helen era pregătită să se lupte şi pentru această copertă. Cei de la Hearst hotărâseră că avea să îl înfăţişeze pe Sean Connery cu fetele sale Bond, dar Helen voia să îl scoată pe Connery şi să păstreze doar fetele.

Când şedinţa s-a încheiat şi ceilalţi au ieşit pe rând din biroul ei, veseli şi zâmbitori, Helen a devenit serioasă. M-am dus să iau tava şi nu m-a surprins faptul că nu se atinsese de supă. Grăsimea de pui începea să se coaguleze la suprafaţă.

— Alice, m-a chemat când am dat să ies din birou. Îmi faci o favoare? Vezi dacă se poate monta o linie directă între telefonul meu şi al lui David.

Voia să treacă de centrală când îi cerea sfatul. Nu o puteam acuza de paranoia. Şi eu îmi pierdusem încrederea în colegii mei, care erau cu toţii preocupaţi de viperă.

Într-o zi, după ce a fost instalată linia directă a lui Helen, am ieşit la prânz cu Bridget, Margot şi alte câteva fete. Stăteam toate cinci în rând la tejgheaua restaurantului de pe 56th Street. Am încercat să găsim spionul în timp ce mâncam sendvişuri unsuroase cu brânză prăjită, reduse la 35 de cenţi.

— Crezi că e aceeaşi persoană care le-a divulgat celor de la Women’s Wear Daily mesajul despre sâni? a întrebat Margot.

— Dacă nu, atunci avem două vipere.

Nu m-am putut uita la Margot în timp ce am spus-o, amintindu-mi seara în care o prinsesem căutându-mi prin sertare.

— Eu cred că e George, a spus Bridget.

— Nu. Am clătinat din cap. George nu a ascuns niciodată faptul că vrea să o saboteze pe Helen.

— Are dreptate, a spus Leslie. George ar fi mers la Hearst cu coperta şi cu o fanfară militară după el. Şi de ce să se rezume la Women's Wear Daily? George ar fi trimis mesajul direct la The Times.

— Exact, a spus Margot.

— Nu credeţi că Bobbie sau Liz ar trăda-o în felul ăsta, nu-i aşa? a întrebat Carole.

— Mă îndoiesc, am spus eu. Cred că încep să înţeleagă modul de lucru al lui Helen.

— Trebuie să recunosc, încep să cred că într-adevăr poate să salveze revista, a spus Leslie.

— Sper să ai dreptate, dar mă îndoiesc, a spus Margot.

— Ei bine, chiar dacă o face, mă îndoiesc că vreuna dintre noi va primi o mărire de salariu, a spus Bridget.

— Sunt de acord cu Leslie, a spus Penny ignorând remarca lui Bridget. Eu cred că e destul de palpitant. Adică, da, îşi asumă multe riscuri, dar exact de aşa ceva are nevoie revista.

— V-aţi gândit vreodată, că poate – poate – Helen a trimis ea însăşi mesajul către Women’s Wear Daily? a spus Bridget.

Toate ne-am întors către ea.

— Ştiţi voi, a spus ea defensivă. Pentru publicitate. Pentru revistă.

— Nu, am spus toate în acelaşi timp.

— Ei bine, eu cel puţin sper ca numărul din iulie să se vândă ca pâinea caldă. Aş vrea să le demonstreze că are dreptate, a spus Carole.

Am fost încântată să văd că lumea o susţinea din ce în ce mai mult pe Helen. Avea nevoie de ei mai mult ca niciodată şi cred că realizaseră şi ei că aveau nevoie ca Helen să reuşească. Toată lumea ştia că Hearst aveau să desfiinţeze revista dacă numărul de iulie eşua, iar atunci am fi rămas cu toţii fără slujbe.

Nu mi-am dat seama dacă ceilalţi îşi căutau deja alte posturi. În ciuda nesiguranţei munceam cu toţii mai departe, adânciţi în munca pentru numărul din august şi pregătindu-le pe cele din septembrie şi octombrie. Pentru prima dată de când eram la Cosmo, întregul birou fremăta de energie. Toţi dădeau jos husele maşinilor de scris din ce în ce mai devreme în fiecare dimineaţă. În bucătărie se bârfea mai puţin, se făceau mai puţine apeluri personale şi mult mai puţine greşeli de tipar în manuscrise şi mesaje interne. Indiferent dacă angajaţii o plăceau sau nu pe Helen, indiferent dacă erau sau nu de acord cu politicile ei sexuale, era limpede că toţi ţineau cu ea.

Mai târziu în cursul săptămânii, scriam un text publicitar pentru Helen, finalizând rubrica de publicitate pentru numărul din iulie. Urma să mergem la tipar în curând. Timpul trecea, iar Erik stătea degeaba la masa mea.

— Ieşi cu mine la un pahar, a spus el în timp ce eu scriam. Haide, un pahar rapid.

— Nu pot.

— Ce zici de mâine?

— Lucrez până târziu toată săptămâna. Ieşim după ce trimitem numărul din iulie la tipar.

— Bine, atunci ce zici de o cină? Ştii că ai timp să mănânci, nu-i aşa?

— Sunt sigură că voi lucra şi în timpul cinei, am spus eu continuând să tastez.

Erik încă îmi spunea că voia să mă vadă, chiar şi după ce am smuls foaia din maşina de scris.

— Erik, nu vezi că sunt ocupată? Trebuie să mă întorc la muncă.

— OK, atunci te sun mai târziu.

— De ce? M-am uitat la el, derutată. Ce te-a apucat?

— Nimic nu m-a apucat.

Ştiam că nu era obişnuit să îl refuze femeile. Îl făcea cu atât mai hotărât, de parcă şi-ar fi recăpătat încrederea în farmecele sale irezistibile dacă mă cucerea pe mine. M-am ridicat şi am plecat de la birou, lăsându-l în urmă. În timp

ce mă îndreptam spre biroul lui Helen mă gândeam doar la faptul că Erik Masterson punea ceva la cale.

Capitolul 23

Mai lucrasem până târziu, dar nimic nu se compara cu acele prime săptămâni din mai. Eram lângă Helen în timpul serilor, în timpul weekendurilor, refuzând invitaţii la petreceri şi filme cu Trudy, la o seară sau două de sex cu Erik. Renunţasem chiar şi la şansa de a merge la o expoziţie fotografică de-a lui Dorothea Lange cu Christopher. Erau expuse fotografiile ei urbane din perioada marii crize economice, iar eu o ratasem. Se închisese în ziua următoare.

Mă gândeam la expoziţie când directorul de producţie mi-a înmânat paginile pentru iulie. Nu mai erau greşeli gramaticale sau de tipar, nu mai trebuia să modificăm fotografiile sau descrierile lor. Eram gata pentru tipar. Sau cel puţin aşa am crezut.

Cu douăzeci şi patru de ore înainte să înceapă imprimarea, Helen m-a trimis să îi dau o machetă completă lui Berlin. La mai puţin de o oră după ce m-am întors, eram în biroul lui Helen, revizuind cu ea articolele pentru numărul din august, când şi-au făcut apariţia cei patru cavaleri ai companiei Hearst – Berlin, Deems, Dupuy şi Erik. Aveau paginile în mâini şi voiau să oprească tiparul urgent.

— Avem o problemă serioasă, a spus Berlin.

— Din nou?

Helen a scuturat din cap cu un aer blazat exagerat, aşezată în scaunul ei pentru păpuşi.

— Nu poţi trimite aşa ceva la tipar.

Berlin a trântit paginile pe biroul ei.

— Şi de ce nu, mă rog? Ce te mai deranjează acum?

Helen a sărit în picioare, înfigându-şi degetele în şoldurile ei înguste, bătând din picior cu nerăbdare. Devenise mai îndrăzneaţă în ultimele săptămâni. Părea să fi adoptat o atitudine de nu-am-nimic-de-pierdut şi hotărâse că, dacă tot avea să distrugă revista şi să ne tragă pe toţi în jos cu ea, măcar o putea face într-un mod exploziv.

— Nu poţi merge la tipar cu titlul ăsta.

Berlin a bătut cu degetul în exemplarul pe care scria Noua pilulă care face femeile mai receptive la stimulii bărbaţilor.

— Sincer, ai făcut asta doar ca să mă provoci?

— Nu îţi va veni să crezi, Richard, dar nu m-am gândit la tine. Deloc. M-am gândit doar la fetele mele. Aveam o înţelegere, i-a amintit ea. Şi-a introdus ţigara în portţigaret şi a aprins-o. Urma să mă laşi în pace să fac ce vreau.

— Asta înainte să faci figura asta.

— Vrei să vinzi numărul ăsta sau nu? A râs sarcastic după ce i-au ieşit cuvintele pe gură. O, stai, normal că nu vrei. Vrei să pic în bot ca să poţi scăpa de mine. Dar îţi spun de acum, nu plec nicăieri. Titlul acela va vinde revista.

În mod surprinzător, Deems, Dupuy şi Erik nu au spus nimic. Au stat deoparte şi au privit duelul dintre Berlin şi

Helen. Helen era ca un spadasin, atacând cu graţie, împungându-l pe Berlin. După douăzeci de minute, Berlin s-a dat bătut. A ridicat mâinile extenuat şi a spus:

— Nu te rog, Helen. Îţi spun că ai face bine să schimbi titlul înainte să mergi la tipar. Timpul trece şi insist să văd noul titlu mâine, la prima oră. Cel târziu.

S-a întors pe călcâie şi a plecat, cu cavalerii galopând în urma sa.

M-am aşteptat ca Helen să plângă după plecarea lor, dar Helen a rămas puternică şi calmă. S-a dus la biroul ei şi l-a sunat pe David pe linia ei directă. Zece minute mai târziu, a ieşit din birou cu o pereche de ochelari de soare pe cap.

— Dacă întreabă cineva, eu şi David dormim de amiază.

M-am gândit dacă să îi amintesc că avea o şedinţă la ora unu, dar am decis că avea nevoie de somnul ei de amiază mai mult decât de încă o întâlnire cu încă un fotograf.

După vreo oră şi jumătate m-a sunat recepţionera. Vocea i-a scârţâit în interfon.

— Alice? Domnul Scavullo a venit să vorbească cu doamna Brown. Ce să îi spun?

Între timp înţelesesem că nu puteam spune oricui că Helen trăgea un pui de somn, aşa că am ieşit în anticameră şi i-am salutat musafirul. Nu îl mai întâlnisem niciodată pe Francesco Scavullo. Era la fel de frapant ca şi fotografiile sale pentru coperţile revistelor Vogue, Seventeen şi Town and Country. Avea acel aer artistic, cu pălăria sa strâmbă cu tot, care îi acoperea ochiul stâng. Era foarte bronzat,

părul îi era atât de închis la culoare că părea negru, şi părea să aibă coroane dentare. Fiecare dinte era drept şi puţin prea alb.

M-am prezentat ca fiind secretara doamnei Brown şi am spus:

— Vă cer mii de scuze, dar a intervenit ceva. Mă tem că doamna Brown a trebuit să iasă. V-aş fi sunat pentru a reprograma, dar a fost ceva de ultimul moment.

— Aha. Mi-a zâmbit cu viclenie şi a ridicat un deget. Poate că nici nu va trebui să reprogramăm, până la urmă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am auzit că s-ar putea să nu existe un număr de august.

Bineînţeles că zvonurile circulau şi tot ce îmi doream era să o găsesc pe Helen, să îmi înfăşor braţele în jurul trupuşorului ei fragil şi să o ocrotesc de bârfe.

— O, sunt sigură că nu plecaţi urechea la zvonuri prosteşti, nu-i aşa? am spus eu cu un râs care semăna ciudat de tare cu al lui Helen.

I-am oferit un zâmbet clasic Helen, şi chiar am ciripit către el. Parcă aş fi imitat-o, dar nici măcar nu încercam să o fac. Deschisesem doar gura şi din ea ieşise Helen.

A zâmbit, şi-a scos o ţigară din buzunarul de la piept şi a bătut filtrul pe biroul recepţionistei înainte de a o aprinde.

— Văd că sunteţi foarte grijulie faţă de Helen.

— De ce nu aş fi? am spus eu. M-am întors la vocea mea normală, la propria personalitate. Doamna Brown e o şefă minunată.

Chiar după ce am spus-o, Helen a dat buzna în anticameră.

— O, Alice, m-a strigat cu un zâmbet pe faţă. Soţul meu este genial. Absolut genial. Fă-mi o favoare, pisicuţo, dactilografiază chestia asta şi dă-i-o domnului Berlin cât mai repede.

Mi-a înmânat o bucată de hârtie când l-a observat brusc pe Francesco Scavullo.

— Vai, Frank...

S-a întins după mâna sa şi l-a sărutat delicat pe fiecare obraz.

— Îmi pare rău că m-ai aşteptat.

— Nu e nevoie să îţi ceri scuze. Povesteam cu minunata ta secretară. Ai face bine să o tratezi bine sau ţi-o fur, a spus el arătând cu ţigara către mine.

— Încearcă doar şi va trebui să te ucid. Helen a zâmbit. Haide, haide... L-a condus în grabă spre biroul ei. Intră în salonul meu!

M-am uitat la hârtia pe care mi-o dăduse şi am văzut noul titlu. Sau mai degrabă vechiul titlu, cu o modificare minoră. Cuvintele la stimulii bărbaţilor fuseseră tăiate, aşa că acum scria doar Noua pilulă care face femeile mai receptive.

Am dactilografiat noul titlu şi l-am dus la domnul Berlin. Secretara m-a condus în biroul său, care era mai mare decât întregul meu apartament, cu o privelişte splendidă asupra Manhattanului. Tot ce mi-a spus a fost să iau loc. M-am aşezat într-unul din fotoliile domneşti din faţa biroului. M-am simţit ca Alice în Ţara Minunilor, corpul meu micşorându-se în timp ce îmi încleştam mâinile pe cotiere, în aşteptarea verdictului.

Berlin a studiat titlul. Expresia nu i s-a schimbat, doar sprâncenele i s-au încruntat şi apoi s-au relaxat, s-au încruntat şi s-au relaxat din nou. Nu ştiam ce avea să spună şi îmi era groază de posibilitatea de a mă întoarce la Helen cu veşti proaste.

Berlin a luat un stilou simandicos din setul său de papetărie şi a mâzgălit ceva pe hârtie. Sprâncenele îi erau încă încruntate. A ridicat telefonul şi i-a spus secretarei sale să o pună pe Helen pe fir. Dacă era încă cu Francesco, recepţionera trebuia să o întrerupă pentru apel. Nimeni nu îl făcea pe Berlin să aştepte. Nici măcar Helen. Deja umblau suficiente zvonuri despre Helen, îi mai lipsea doar să îi audă Francesco conversaţia cu Berlin.

— Helen... Berlin şi-a şters ochelarii şi i-a aruncat pe hârtia absorbantă. Ai câştigat. Nu mă mai pot lupta cu tine. Tot cred că greşeşti, dar dacă insişti să îţi sapi propria groapă, treaba ta. Trimite numărul la tipar.

Era seara de vineri, iar eu eram în întârziere. După ce terminasem nişte scrisori pentru Helen şi dactilografiasem notiţele ei de la ultima şedinţă pentru numărul din august, m-am grăbit către metrou şi m-am îndreptat spre Grand Central.

Mă întâlneam cu Erik la un pahar la Campbell Apartments, un local micuţ ascuns într-un colţ secret din Grand Central Station. În afară de un bună, ce faci sumar în coridor, în afară de momentele în care făceam contact vizual în şedinţe sau în lifturi aglomerate între etaje, aceasta era prima dată când ne vedeam în aproape două săptămâni. Când am ajuns, l-am găsit pe Erik aşteptându-mă, bându-şi probabil a doua băutură. Şi, bineînţeles, stătea lângă o blondă frumoasă, singura femeie de la bar.

Am aşteptat preţ de un moment, urmărindu-l pe Don Juan în acţiune. Dumnezeule, oare exersa în oglindă felul în care îşi înclina capul sau era instinctiv? Chiar şi felul în care îşi ţinea paharul de martini era senzual, cu degetele mângâind piciorul paharului asemenea interiorului pulpei unei femei. Fiecare mişcare era gândită pentru a seduce. Am făcut câţiva paşi spre el, iar Erik şi-a îndreptat umerii de cum m-a văzut, îndepărtându-se de blondă.

— Bună. Sunt Alice, am spus întinzându-i blondei mâna.

— Ăăă, Ali, s-a bâlbâit el. Ali, ea e...

— Tammy, încântată de cunoştinţă, a spus ea strângându-mi mâna.

— Mulţumesc că i-ai ţinut companie. Nu am putut pleca de la birou mai devreme, am spus eu fără răutate.

— E destul de aglomerat, a spus Erik. A făcut un gest vag. Se pare că toate mesele sunt ocupate.

— E în regulă.

Mi-am lăsat poşeta pe bar şi m-am aşezat intenţionat pe scaunul gol de lângă Tammy.

— Îmi comanzi, te rog, un martini? Tammy, tu ce zici? Încă unul?

— Şi Tammy lucrează la Hearst, a spus Erik de parcă ar fi încercat să se justifice.

— Serios?

Am zâmbit şi am dat din cap. Nu eram afectată.

— Eu lucrez la Cosmo. Tu?

— McCall’s. Sunt editor momentan, dar, după cum îi spuneam şi lui Erik, ce îmi doresc cu adevărat este să scriu.

Erik a zâmbit forţat şi şi-a aprins o ţigară.

— Deci eşti scriitoare... Frumos. Hei, mă întreb dacă Erik nu te poate ajuta. Erik... M-am aplecat către el. O poţi ajuta?

Înainte să îmi răspundă, m-am concentrat din nou pe Tammy.

— Ce scrii?

— Povestiri şi eseuri, în principiu. Dar poezia e preferata mea. Deşi... A făcut o pauză şi şi-a dat ochii peste cap. Nu mi-am publicat niciodată poeziile. Încerc să îmi adun curajul să le trimit la The Paris Review. Mi-e doar frică să nu fiu respinsă.

Am avut un moment de solidaritate. Eu eram în aceeaşi situaţie cu cursurile de fotografie. Dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanţe, eu şi Tammy ne-am fi putut împrieteni.

— Nu reuşesc să îi atrag atenţia, a spus Erik.

A indicat spre barman, care era cu spatele la noi. Erik s-a jucat cu bricheta, apoi şi-a scuturat scrumul de pe ţigară cu prea multă forţă. Eu şi Tammy am continuat să povestim.

— Ştii ceva, am spus eu, în Greenwich Village au nişte seri minunate de poezie.

Tammy s-a înviorat.

— La Gaslight?

— Da, acolo. Am tot vrut să merg.

— Şi eu. Ar trebui să mergem cu toţii la un moment dat. Erik, îţi place poezia?

— Ăăă, da, sigur.

Îi pulsa maxilarul, dinţii îi erau încleştaţi.

— Super. Haideţi să mergem cu toţii! a spus ea.

Nici dacă aş fi plănuit conversaţia, nu ar fi putut ieşi mai bine. Am privit cum Erik ochea o masă din cealaltă parte a încăperii, unde un grup de afacerişti îşi achitau nota de plată, ridicându-se din scaune.

— Poftim, a spus Tammy.

Şi-a notat numărul de telefon pe un şerveţel şi mi l-a pus în mână.

— Haide, Ali, a spus Erik.

I-a făcut semn barmanului pentru a ne da nota.

— Haide să luăm masa.

— Nu vrei să ni te alături? am întrebat-o pe Tammy.

Am fost uşurată când a refuzat.

— Trebuie să plec, dar mă bucur că ne-am cunoscut. Şi sună-mă când vrei să mergi la Gaslight.

— Te sun.

Am vârât numărul ei de telefon în poşetă.

— Ali, lucrează la Hearst. Ce era să fac, să o ignor? a spus el de cum ne-am aşezat la masă.

— Nu am spus nimic, nu?

Erik şi-a aşezat tabachera pe masă şi mi-a aruncat o privire suspicioasă.

— Pe deasupra, te-am aşteptat aici aproape o oră, a spus el.

— A trebuit să rezolv nişte lucruri la birou.

— De exemplu?

— Nu te băga.

Mi-am luat o ţigară din tabachera lui şi am aşteptat până când mi-a oferit bricheta.

— Nu mă bag. Întreb doar.

Am tras din ţigară şi am suflat fumul spre tavanul casetat în stil florentin.

— Ei bine, nu e un subiect pe care vreau să îl discut.

S-a întors ospătarul, iar Erik a comandat două pahare de martini.

— Vei avea vreodată încredere în mine? a întrebat el.

I-am zâmbit cu şiretenie.

— Tu ce crezi?

A oftat şi a clătinat din cap resemnat.

— Ei bine, te va interesa faptul că astăzi am avut o şedinţă cu Berlin şi Deems. Am vorbit despre tine.

— Despre mine? Ce anume?

— Relaxează-te!

Mi-a luat mâna şi mi-a mângâiat degetele cu ale sale.

— A fost de bine. Se deschide un post la Good Housekeeping. E un post de editor. Salariul de început e aproape dublu faţă de cât iei acum.

— Ce? Ce? O poziţie de editor pentru mine?

— Da, pentru tine. A râs. I-ai impresionat. Le-am spus că după părerea mea eşti excelentă şi...

— De ce? Nu sunt editor.

— Înveţi. Eşti deşteaptă. Vei învăţa cât ai zice peşte.

— Dar vreau să fiu fotograf, nu editor. Pe deasupra, nu o părăsesc pe Helen.

— Ştiu că nu vrei să o părăseşti, dar haide să fim serioşi, dacă numărul ăsta e un eşec...

— Nu o spune. Nu va eşua. Helen nu va eşua.

Ospătarul s-a întors cu băuturile noastre şi amândoi ne-am năpustit asupra lor.

— Ali, vreau doar să te ajut.

— Apreciez acest lucru.

Şi chiar era adevărat.

— Dar nu sunt interesată de o poziţie de editor la Good Housekeeping. Spune-le de Bridget. Ar ucide pentru slujba asta.

— Las-o pe Bridget! E vorba de tine. Realizezi că există o şansă serioasă să o dea afară pe Helen, să desfiinţeze revista şi să rămâi fără slujbă, nu?

— Îmi asum riscul.

— Mi-aş dori să mă laşi să te ajut.

— Vrei să mă ajuţi? Du-mă la tine acasă în noaptea asta.

Ne-am terminat băuturile şi ne-am îndreptat spre Park Avenue. Erik m-a ridicat pe pat şi a început să mă sărute pe gât. A început să mă dezbrace încet, şi cu fiecare nasture desfăcut am simţit cum se disipau stresul şi grijile profesionale.

După aceea, cu pielea încă fierbinte, eram într-o stare euforică de după orgasm. Ne potriveam atât de bine în pat, ne distram atât de bine şi eram atât de pasionali, şi simţeam că această conexiune ar fi trebuit să se transfere şi asupra relaţiei noastre din afara dormitorului. Aşa că i-am spus despre vernisajul de fotografie din acel weekend.

— Vrei să mergi?

— De ce? Tu vrei să mergi?

S-a întins peste umărul meu pentru a-şi lua ţigările de pe noptieră. Un curent de aer rece a trecut prin cameră şi am ridicat cearşaful peste pielea de găină.

— Da, de asta am menţionat-o.

Erik a ezitat, şi-a aprins cu mişcări lente ţigara şi a examinat scrumul fierbinte în timp ce exhala.

— Ăăă, da, OK, mergem.

— Dacă nu vrei, doar spune aşa.

— E doar... A ridicat din umeri, scuturând cenuşa de pe ţigară. Fotografia e chestia ta, nu a mea.

M-am uitat la ceasul de pe noptiera lui, lângă pachetul de Lucky Strike, o sticlă de aspirină Bayer şi nişte Rolaids. Era nouă şi un sfert.

— Ar trebui să plec.

— Stai!

— Mâine e o zi importantă.

— Te rog? a spus el prinzându-mă de braţ.

— Am nevoie de o noapte bună de somn.

A privit cum mă îmbrăcam şi, abia când ieşeam din dormitor, a spus:

— OK, merg la expoziţie cu tine.

Mai târziu, Trudy a deschis uşa ţinând o rochie cu model floral şi fără mâneci, atârnată de un umeraş din lemn. Agăţa totul pe umeraşe din lemn. Era rezultatul slujbei ei la Bergdorf.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea. Credeam că eşti cu Don Juan.

— Am fost. Nu am vrut să rămân peste noapte.

M-am aruncat pe balansoarul ei şi i-am povestit despre întâlnirea cu Tammy de la bar, apoi despre slujba de la Good Housekeeping.

— Eu? Să fiu editor? Uneori mă întreb dacă Erik mă cunoaşte vreun pic.

— Ei bine, nu e ca şi cum aţi vorbi deosebit de mult, dacă ştii ce zic.

— Foarte amuzant.

Mi-am dus mâinile la faţă, acoperindu-mi ochii şi oftând.

— Sunt atât de confuză. Dacă putem ieşi la cină sau la un pahar înainte să facem sex, de ce nu putem merge la un recital de poezie sau la o expoziţie de fotografie? Adică, unde se termină aventura şi începe relaţia?

— Mă întrebi pe mine? N-am mai fost la o întâlnire de şase luni.

— Nu ştiu ce vreau. Şi nu ştiu nici ce vrea el. Mereu mă derutează. Oare mă autosabotez?

— Cum adică?

— Adică... poate că în adâncul sufletului chiar vreau ceva mai serios cu el, dar mi-e doar prea frică.

Trudy m-a privit sceptică.

— OK, bine, am recunoscut, poate că nu vreau ceva mai serios cu el. Am oftat. Dar acest dans pe care îl tot facem e pur şi simplu extenuant. Şi în plus, haide, nu avem nimic în comun. Ştiu că am spus că nu vreau o relaţie, dar totuşi, merit mai mult.

— Nu te contrazic aici, a spus Trudy în timp ce întindea rochia pe pat.

Am început să mă legăn, cu balansoarul scârţâind cu fiecare mişcare. Uneori priveam aventura mea cu Erik ca pe o gripă. Era ceva ce trebuia să îşi urmeze cursul, iar apoi dispărea din organismul meu pentru totdeauna. Helen îmi spusese cândva să nu îmi bat prea tare capul în legătură cu el. Chestia cu un Don Juan e că fiecare fată are unul... Sunt inevitabili. Indiferent cât de deşteaptă e, fiecare fată are un bărbat căruia pur şi simplu nu îi poate spune nu, deşi ştie că nu este bun pentru ea.

— Vreau să îţi cer opinia în legătură cu ceva. Aşteaptă aici. Nu pleca, a spus Trudy.

A ţâşnit în baie. M-am legănat în timp ce ascultam scârţâitul dulăpiorului ei cu medicamente. Trudy avea un televizor portabil în alb şi negru, aşezat direct pe pardoseala din lemn. Antenele sale nu erau complet ridicate dintr-un motiv sau altul, aşa că Johnny Carson era neclar, şi platoul de filmare pentru The Tonight Show era

plin de linii distorsionate. Volumul era de asemenea dat pe minim, abia audibil.

— De ce ţii chestia asta pornită? am întrebat-o.

— Ce chestie?

— Televizorul.

— Îmi ţine companie.

Nu prea puteam auzi monologul, dar m-am holbat oricum la ecran până când Trudy a ieşit din baie.

— Deci? a spus ea. S-a lăsat pe vine ca să fim la acelaşi nivel. Se mai văd?

— Trudy. Ce ai făcut?

Am încetat să mă mai legăn. Trudy se dăduse cu un strat gros de fond de ten, care era cu două nuanţe prea închis pentru pielea ei.

— Poate dacă aleg o nuanţă mai deschisă?

— Nu. Fără fond de ten. M-am legănat mai departe. Arăţi ca un dovleac.

— Mersi mult.

— Na, arăţi ca şi cum încerci să ascunzi ceva.

— Pentru că asta fac.

— Ai o piele frumoasă şi curată, care se întâmplă să aibă pistrui. Nu-i acoperi.

Dar Trudy nu mă asculta. S-a dus la dulapul ei, trăgând umeraşele dintr-o parte în alta, apoi a scos două rochii şi le-a întins pe pat lângă prima.

— Mergi undeva?

— Nu. Încerc doar să mă hotărăsc ce să port. Am un interviu pentru o slujbă.

— Ce? am exclamat oprindu-mă din legănat.

— Luni dimineaţă. Cred că va trebui să merg să îmi cumpăr o nouă ţinută în weekend.

— Stai puţin. Pentru cine e interviul?

— Nu-ţi va veni să crezi, dar e pentru o firmă de arhitectură.

— Ce? Uau, Trudy, ce...

— E doar un post de recepţioneră, a spus ea ca să îmi tempereze aşteptările. Dar e un început.

— Clar. Cum s-a întâmplat?

— Nu-ţi va veni să crezi. Săptămâna trecută eram în Candy Shop, stăteam doar la tejghea văzându-mi de treabă, citind Izvorul, şi bărbatul de lângă mine m-a întrebat dacă îmi place cartea. Am început să vorbim despre arhitectură, şi am aflat că tipul e arhitect, iar apoi m-am trezit că îmi spune că are nevoie de recepţioneră la firmă.

— De ce nu ai spus nimic?

— Pentru că nu credeam că se va întâmpla ceva. Am crezut că erau doar poveşti, ca să îmi obţină numărul de

telefon. Dar m-au sunat astăzi şi mi-au zis să vin la un interviu luni dimineaţă. Ce să fac dacă îmi oferă slujba? Să le spun că trebuie să mă gândesc?

— De ce să te gândeşti?

S-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Şi, orice ai face, fără fond de ten la interviu.

Capitolul 24

Acum se auzeau mai puţine claxoane şi puteam vedea mai multe taxiuri cu luminile pornite. Coada de la restaurant nu ajungea până la uşă. Ascensoarele circulau repede şi erau mai puţin aglomerate. Era vineri după-amiază, începutul weekendului liber de Ziua Memorială, iar oraşul începuse deja să se golească, deşi sărbătoarea oficială era abia luni. Majoritatea newyorkezilor se refugiaseră în Hamptons sau în Atlantic City.

Acum, că numărul din iulie era la tipar, Helen promisese să îşi ia liber câteva zile, dar noi două eram tot la serviciu în acea după-amiază de vineri, după ce toată lumea plecase deja de mult. Helen era tot în biroul ei, editând un articol pentru august, deşi ştia că era posibil să nu existe un număr de august.

— Alice? Alice, scumpo! m-a strigat. S-a lăsat într-o parte în scaun, verificând dacă mai eram acolo. Poţi să îmi faci o favoare?

— Desigur.

M-am ridicat de la masă şi m-am dus spre ea. Norii de fum de la ultima ei ţigară pluteau încă în aer, adunându-se lângă lampa de pe biroul ei.

— Poţi să îl iei pe Gregory de la veterinar? Sărăcuţul a avut o infecţie la ureche. E deja ora patru şi mă tem că nu voi putea ajunge înainte să închidă la cinci. Fii o scumpă şi du-l acasă pentru mine!

— Desigur.

Am realizat cât de des îi spuneam aceste cuvinte: Desigur. Desigur că voi face asta, desigur că o voi face pe cealaltă. Eram acolo pentru a o servi şi eram recunoscătoare că îmi dăduse ceva de făcut la începutul vacanţei, mai ales în condiţiile în care Bridget plecase în Atlantic City cu un bărbat pe care tocmai îl cunoscuse, iar Trudy era în St. Louis şi se întorcea doar luni seara, la timp pentru a-şi putea începe noua slujbă.

Îl evitam pe Erik, pentru că nu eram sigură ce voiam să fac în legătură cu relaţia noastră. Ca şi cuplu, nu eram niciodată pe aceeaşi lungime de undă. Când eu voiam ceva mai mult, el nu voia, şi invers. Erik trebuia să fi observat că încercam să mă distanţez, pentru că încerca din toate puterile să mă atragă înapoi. După ce îi refuzasem invitaţia la simfonie şi la cină la Barbetta, a scos artileria grea şi m-a invitat să îmi petrec weekendul liber la casa părinţilor săi din Berkshires. Suna minunat, era tot ce îmi dorisem vreodată. M-am întrebat din nou dacă mă sabotam singură, dar nici măcar nu ştiusem că familia sa avea o casă în Berkshires, ceea ce părea genul de informaţie pe care ar fi trebuit să o ştiu înainte să merg acolo şi să mă prezint... ca ce? Iubita, fata cu care dormea

de amiază? Până la urmă nu am putut accepta. Am minţit şi i-am spus că aveam alte planuri, deşi ştiam că mă aştepta un weekend lung şi singuratic.

Clinica veterinară era pe Third Avenue, între 71st şi 72nd. Sala de aşteptare era aglomerată şi zgomotoasă, pline de lătrat, mieunat, clinchetul zgărzilor şi a ghearelor bătând pe linoleumul de pe jos. Mirosea ciudat, a excremente de animale vechi de ani de zile şi acoperite cu Clorox. Un căţeluş adormit cu urechi mari şi blegi era întins pe o parte şi respira cu dificultate.

Am explicat că venisem ca să iau pisica doamnei Brown şi recepţionera a venit după câteva momente cu un transportor pentru animale care arăta ca o cutie de unelte roşie cu o uşă din plasă. Dinăuntru mă priveau ochii mari şi albaştri ai lui Gregory. Mi-am vârât degetul prin plasă şi am încercat să îl conving că totul era bine, că venisem să îl duc acasă.

Gregory nu era fericit, a mieunat şi a ţipat tot drumul către apartament. Portarul lui Helen, Freddie, mi-a zâmbit cu toţi dinţii la vedere.

— Pe cine aveţi acolo? a întrebat el. S-a aplecat pentru a fi la acelaşi nivel cu uşa din plasă. E Samantha?

— Nu, Gregory, am spus eu.

— Bun venit acasă, domnule Gregory! Şi dumneavoastră ce mai faceţi, domnişoară Alice?

Venisem de atâtea ori la apartamentul lui Helen încât Freddie îmi ştia numele şi mă lasă tot timpul să urc în apartament fără să îmi anunţe sosirea. În acea zi mi-a

deschis uşa principală, iar apoi a sărit în faţa mea şi mi-a chemat liftul.

— Vă urez o vacanţă minunată, domnişoară Alice!

Cu mult timp în urmă, Helen îmi încredinţase o cheie de rezervă cu un breloc Gucci care cântărea mai mult decât întregul meu portofel. Când am deschis uşa, am sărit înapoi cu un strigăt.

— Surpriză!

Aproape că l-am scăpat pe Gregory pe jos. M-am uitat la David, vag conştientă de cele două femei din spatele său, cu mâna pe inimă, încercând să îmi calmez pulsul. Când m-am potolit, am realizat că femeia mai în vârstă trebuia să fie mama lui Helen, iar cea în scaunul cu rotile era sora ei, Mary.

David a venit la mine cu un pahar de şampanie în mână.

— Îmi pare rău, Alice. A zâmbit cu blândeţea sa caracteristică. Nu voiam să te speriem. O aşteptam pe Helen. Am plănuit o surpriză de ultimul moment pentru ea, a explicat David ridicând dintr-un umăr. Cinăm astăzi la Lutèce şi avem bilete la teatru pentru mâine seară.

— Lutèce.

Doamna Gurley a rostit numele restaurantului cu dezgust, de parcă tocmai ar fi repetat o înjurătură pe franceză.

— Helen va lua două guri şi va spune că nu mai poate.

Am aşezat transportorul pe jos, eliberându-l pe Gregory. Am observat sticla de Don Perignon de lângă vasul din cristal cu caviar, şi mi-a părut rău de ei, mai ales de David.

Acesta era un gest deosebit de extravagant pentru un bărbat care fusese condiţionat să fie la fel de econom ca şi soţia sa.

— Mă duc la birou să o aduc, am spus eu.

— Nu te obosi.

Doamna Gurley avea ochii lui Helen, dar fără machiaj şi gene false.

— Ar fi trebuit să ştim. Îi mai pasă doar de revistă.

— Trebuie să înţelegi presiunea de pe umerii ei, a spus David. Fiecare moment a fost o luptă pentru ea. Se teme să îşi ia mâna de pe volan.

— Nu îi mai găsi scuze, David.

Doamna Gurley şi-a împreunat braţele cu o expresie acră pe faţă.

— Nici nu ştiu de ce ne-am obosit să venim până aici.

— Pentru că îţi e dor de Helen, şi lui Helen îi e dor de tine. Chiar îi este, Cleo, a spus el când doamna Gurley a deschis gura să protesteze. Nu vă înţeleg, niciodată nu am făcut-o şi niciodată nu o voi face. Dar ştiu că Helen te iubeşte, şi o ştii şi tu.

— Ei bine, urăsc New Yorkul.

Mi-a părut rău de Helen. Aceasta era mama ei. Mama ei! Îmi doream să o plac şi îmi doream ca ea să mă placă pe mine.

Cealaltă pisică a sărit în poala lui Mary, făcând-o să tresară surprinsă.

— O! Vai mie! a spus ea.

A mângâiat-o pe Samantha, care şi-a arcuit spatele sub mâna ei.

— Nu mai fi atât de dură cu ea, mamă. Va veni. Şi gândeşte-te că nu e doar vina ei. Nici măcar nu ştia că venim.

— Nu, e vina mea, a spus David.

Şi-a pus paharul de şampanie pe masă. Momentul nu mai era festiv.

— Alice, ar fi trebuit să te anunţ. Nu că ai fi putut să o scoţi din birou mai devreme.

— Pot să mă întorc să o aduc.

— Nu-ţi pierde timpul, nu te va asculta. Nici măcar nu îşi ascultă propriul soţ, a spus doamna Gurley.

— Lăsaţi-mă doar să vorbesc cu ea! O pot aduce, promit, am spus eu.

Când am ajuns la birou, era trecut de şase. Anticamera şi coridoarele erau întunecate, iar aerul condiţionat fusese stins, aşa că era deja înăbuşitor înăuntru. Liniştea era stranie. M-am întrebat dacă Helen plecase deja.

Am văzut lumina din departamentul de grafică.

— Alo? E cineva acolo? am strigat eu apropiindu-mă cu paşi ezitanţi şi mici.

— Tony? Helen?

— Alice?

Am auzit zgomotul tocurilor lui Helen pe pardoseală, şi i-am văzut expresia alarmată.

— Gregory e bine? S-a întâmplat ceva cu el?

— Nu, e bine. E la apartamentul dumneavoastră.

— O, slavă Domnului!

Şi-a dus mâna la inimă.

— E cu familia dumneavoastră.

— Ce?

— Sora şi mama dumneavoastră au venit în oraş. Domnul Brown le-a adus pentru weekendul prelungit. Trebuia să fie o surpriză.

Helen şi-a dus mâna de la inimă la gât. Nu mi-am putut da seama dacă era mulţumită sau nu.

— Vă aşteaptă la apartament. Ieşiţi la cină împreună, la Lutèce.

— O, David. Nu-i aşa că e grijuliu?

Helen a zâmbit şi a clătinat din cap, împrăştiind parfumul ei floral prin aer.

— Mă răsfaţă mereu.

S-a întors cu faţa la perete, studiind o pagină din layoutul pentru august.

— Aveţi o rezervare la ora opt, am spus.

M-a surprins iritarea din vocea mea. Mă puteam gândi doar la familia ei care o aştepta la apartament, cu şampania încălzindu-se şi caviarul stricându-se.

— La opt? S-a uitat la ceas şi m-a privit din nou peste umăr. Fii o scumpă şi anunţă-l pe David că mă întâlnesc cu ei la restaurant.

S-a uitat din nou înainte, a luat capacul de pe carioca roşie şi a început să scrie ceva pe una din pagini.

— Nu. Nu o voi face.

— Poftim?

S-a întors spre mine şi am schimbat o privire tensionată. Nici una dintre noi nu eram obişnuite să o refuz.

— Doamnă Brown, am spus eu.

Am încercat să vorbesc cât mai măsurat, ştiind că ar fi trebuit să îmi îndulcesc tonul, dar nu o puteam face.

— Familia dumneavoastră vă aşteaptă. Soţul dumneavoastră a muncit ca să facă acest gest pentru dumneavoastră, iar mama şi sora dumneavoastră au bătut atâta drum. Nu ar mai fi o surpriză, dar...

— Dar...

— Doamnă Brown.

Am înaintat şi am luat carioca din mâna ei.

— Există lucruri mai importante în viaţă decât această revistă.

Am pus capacul pe cariocă şi am aşezat-o pe marginea de metal a layoutului.

— E timpul să mergeţi acasă. Familia dumneavoastră vă aşteaptă.

Am ştiut că o convinsesem când şi-a strâns buzele cum făcea mereu când renunţa, ceea ce nu se întâmpla frecvent. Ochii i s-au îmblânzit şi a dat din cap fără nici un cuvânt.

Am condus-o în linişte pe coridorul întunecat şi părăsit, apoi m-am dus în biroul ei. I-am aprins lampa, făcând lumina aurie să se reverse peste hârtiile împrăştiate pe masă. A insistat să îi pun manuscrisele în servietă ca să poată lucra de acasă în timpul weekendului.

— Îl voi suna pe domnul Brown şi îi voi spune că sunteţi pe drum. Şi, doamnă Brown, am spus eu în timp ce îi închideam servieta, vă rog să nu aşteptaţi autobuzul astăzi. Luaţi un taxi.

Am rămas în biroul ei după ce a plecat. Era atât de linişte. M-am aşezat la biroul ei şi mi-am trecut mâinile peste cotierele tapisate ale scaunului, încercând să îmi imaginez ce gânduri îi treceau prin minte lui Helen. M-am uitat la ceasul de pe comodă. Era aproape ora şapte. Nu eram sigură dacă îmi era foame sau nu şi m-am întrebat vag ce aveam să mănânc la cină. Poate că urma să iau o carte într-un restaurant. M-am întrebat dacă Elaine rămăsese în oraş, deşi eram sigură că, dacă era în oraş, atunci avea deja cu siguranţă mai multe invitaţii decât ar fi putut accepta.

Fără să mă gândesc prea mult, am făcut ceva ce nu făceam niciodată la serviciu. Am ridicat receptorul

telefonului lui Helen şi am făcut un apel interurban. Am strâns receptorul în mână, ascultând sunetul strident al telefonului, gândindu-mă la telefonul galben montat pe peretele din bucătărie, sunând într-o veselie. Nu avea să fie un apel lung. Nu erau lungi niciodată, dar îmi doream să îi aud vocea tatălui meu.

A răspuns după ce telefonul a sunat pentru a cincea sau a şasea oară.

— O, Ali, iubito.

Am auzit nişte gălăgie pe fundal, ceva ce suna ca un mixer pornit.

— Eşti bine? Încă nu e ora opt.

— Sunt bine. Nu contează, te-am sunat de la serviciu.

— Ai voie?

— Nu chiar. Nu te ţin mult. Voiam doar să te salut. Ai planuri mari pentru weekend?

Întrebările erau singura modalitate de a-l face să vorbească.

— Facem grătar la familia Goldblat. Faye îşi aduce salata ei de cartofi.

— Sună drăguţ. Pe aici e linişte. O grămadă de oameni au plecat din oraş.

Am simţit un junghi de singurătate când m-am uitat pe geam la strada goală.

— Mă gândeam să vin acasă weekendul viitor, am spus, deşi tocmai îmi venise ideea.

Îmi doream să vorbesc cu el despre multe lucruri, dar conversaţiile noastre telefonice erau mereu stângace.

— E în regulă?

— Mai trebuie să întrebi? A râs. Haide. Cumpăr bilete la meciul cu Indians.

— Cum joacă anul ăsta?

— Of, ca naiba. A râs din nou. Dar sezonul abia a început.

Sunetele mixerului au crescut în intensitate.

— Stai o secundă, Ali!

Şi-a pus mâna peste telefon şi am auzit un schimb de replici nedesluşit.

— Iubito, va trebui să închid până nu intri în belele la serviciu.

Mi-am închis ochii strâns. Nu voiam să închidă.

— Tata?

— Da?

— Mi-e dor de tine.

— O, păi, şi nouă ne e dor de tine, iubito.

Nouă? Nu exista un noi. Mie nu îmi era dor de Faye, ci doar de el.

Dimineaţa următoare mi-am făcut o ceaşcă de cafea instant şi mi-am luat ziarul, încercând să ignor melancolia

care începuse să mă cuprindă. Am băut o a doua ceaşcă de cafea şi mi-am petrecut douăzeci de minute, uitându-mă de pe geam la Second Avenue, invidiind grupurile care treceau pe stradă râzând, îndreptându-se spre planurile lor pentru weekend. Ultimul lucru la care mă aşteptam era să mă sune Christopher.

— Ce bine că eşti acasă! a spus el când am răspuns.

— Da. Ce faci în oraş? Credeam că mergi cu Daphne în Montreal.

— Hei, a sărit el peste întrebarea mea, vrei să mergem să ne uităm la oameni azi?

O oră mai târziu, cu aparatul în mână, m-am întâlnit cu Christopher în staţia de metrou de la Washington Square. Ne-am urcat împreună în metroul către Coney Island.

Coney Island fusese unul dintre locurile favorite ale mamei mele. Plimbându-ne pe Surf Avenue, am trecut pe lângă o grămadă de locuri pe care le ştiam din poveştile ei, ca Weepy’s Pool Hall şi Jimmy’s Luncheonette. Oriunde mă uitam o vedeam pe ea. Mi-am imaginat-o pe carusel, cu ochii sclipind în timp ce zbura deasupra trecătorilor. Îi puteam vedea părul şaten fluturând în timp ce roata Wonder Wheel o purta deasupra parcului şi mi-am imaginat zâmbetul ei strengar când accepta neînfricată provocări de a se da pe Cylone, sau de a sări cu paraşuta. Îmi spusese că ea şi cu tata se plimbaseră de mână pe Boardwalk când mama începuse să se îndrăgostească de tata. Am simţit prezenţa mamei peste tot în timp ce fotografiam plaja care arăta ca un mozaic din prosoape. Valurile erau pline de capete care ţopăiau pe suprafaţa apei.

— Ţi-am zis eu că e un loc grozav ca să te uiţi la oameni, a spus Christopher.

Tocmai trecusem de un bărbat care purta un costum de baie pentru femei, din două piese.

Ne-am dat jos pantofii şi ne-am îndreptat spre apă, plimbându-ne de-a lungul plajei. Apa rece a oceanului făcea spumă la picioarele noastre. Din când în când ne opream să fotografiem ceva ce ne atrăsese atenţia: un cuplu care se săruta sub o umbrelă, un băiat care râdea în timp ce prietenii săi îl îngropau în nisip.

— Mă bucur că ai fost acasă când te-am sunat, a spus el.

Şi-a făcut mâna streaşină la ochi şi s-a uitat spre orizont.

— Şi eu. Dar credeam că tu şi Daphne plecaţi din oraş.

— Da, păi, Daphne a primit un rol, a spus el uitându-se la apă. Într-o reclamă. Au dus-o în Los Angeles şi a decis să rămână peste weekend.

— Uau, mă bucur pentru ea. Nu am fost niciodată în Los Angeles. Păcat că nu ai putut să mergi cu ea!

— Nu avea sens, pentru că lucrează oricum tot weekendul. A ridicat din umeri şi a schiţat un zâmbet. Are prieteni în Los Angeles. A spus că vrea să îşi petreacă timpul cu ei.

S-a întors spre mine şi razele soarelui care cădeau peste trăsăturile sale frumoase sau poate briza care i se juca prin păr m-a făcut să îmi iau aparatul în mână.

— Hei, a spus el râzând, opreşte-te!

— Prea târziu.

Am zâmbit şi am ajustat filmul.

Se făcea târziu, şi noi nu mâncaserăm toată ziua. Ne-am oprit la standul cu cârnaţi al lui Nathan şi ne-am găsit un loc la umbră. M-am uitat peste drum, la Stillwell Avenue, şi am observat magazinul Williams Candy, amintindu-mi că mama îmi povestise despre merele lor speciale cu jeleu. Vai, ce ar fi iubit o asemenea zi în care să se fi plimbat doar prin Coney Island, făcând poze.

— Eşti bine? Ai devenit brusc foarte tăcută, a spus el.

— Scuze. Am zâmbit. Mă gândeam doar la mama. Iubea locul ăsta.

— Aveai treisprezece ani când a murit, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Groaznic, a spus el.

Şi-a ridicat genunchii la piept şi şi-a înfăşurat braţele în jurul lor. M-am gândit că situaţia mamei sale nu era mai bună decât a mea.

— Te pot întreba ceva?

— Sigur.

— Ţi-e dor de mama ta?

Mi-am cerut scuze înainte să poată răspunde. Vorbiserăm despre tot felul de lucruri, inclusiv despre relaţia dificilă cu tatăl său şi despre relaţia mea cu Faye, dar nu vorbiserăm niciodată de mama sa.

— Îţi cer scuze. Nu ar fi trebuit să o menţionez.

— Nu, e OK.

Şi-a scuturat părul din ochi.

— Eram atât de mic când a plecat. Niciodată nu am cunoscut-o în adevăratul sens al cuvântului. Singurul lucru la care mă gândesc e... ce ar fi fost dacă? Ştii? Dacă nu ar fi plecat? Probabil că toată viaţa mea ar fi fost diferită. Te gândeşti vreodată la asta? La cum ar fi dacă mama ta ar fi în viaţă?

Mi-am dus mâna la piept. Doar gândul... Nu puteam găsi cuvintele potrivite, iar Christopher a înţeles. M-a cuprins cu braţul şi mi-am aşezat capul pe umărul său. Eram doi orfani care ne uitam la ocean, privind cum soarele cobora sub orizont.

Am rămas la Coney Island pentru a privi artificiile. Copiii fugeau pe plajă cu petarde, toată lumea admira exploziile de roşu, albastru şi verde de pe cer. Marele final a fost spectaculos şi am simţit privirea lui Christopher când o rafală strălucitoare de culori a iluminat cerul. M-am întors şi ne-am uitat unul la celălalt cu doar o clipă mai mult decât o făcuserăm vreodată. Voiam să spun ceva, dar ce? Ochii săi erau atât de întunecaţi, atât de intenşi, că abia puteam diferenţia pupilele de irisuri. Ceva tocmai se aprinsese între noi. Nu o puteam defini, nu ştiam ce era, dar am simţit-o, la fel de subtilă pe cât era de trainică. Şi, orice ar fi fost, am simţit-o mult timp după ce am rupt vraja şi mi-am întors privirea.

Capitolul 25

A sosit dimineaţa de marţi. Pauza prelungită se terminase, iar eu eram înapoi la muncă, împreună cu tot restul Manhattanului. Erik m-a sunat la prima oră ca să ne vedem, şi am fost uşurată. Aveam nevoie de el pentru a mă aduce din nou cu picioarele pe pământ, pentru a-mi lua gândurile de la Coney Island, de la acel moment cu Christopher. Mă gândisem la el prea mult şi acest lucru mă speria. Eram prieteni şi nu voiam să complic relaţia. În plus, o avea pe Daphne, şi probabil că aceste sentimente nu erau reciproce.

Helen nu a spus nimic despre weekendul petrecut cu mama şi sora ei. Mi-a spus doar că medicul Gerson o reprogramase pentru acea după-amiază, fiindcă lunea fusese sărbătoare.

— Slavă Domnului!

Mai erau trei săptămâni până când numărul de iulie ajungea în chioşcuri, şi tensiunea din birou era palpabilă. Deşi Helen muncea din greu la numărul pentru august, aproape toţi ceilalţi lucrau într-un fel de transă, ştiind că munca lor putea fi degeaba. Totuşi, toată lumea a fost dispusă să menţină aparenţele pentru gala de premieri anuală Writers Guild East, care avea loc în acea săptămână. Helen cumpărase o masă cu luni în urmă şi m-a invitat pe mine în ultimul moment, după ce Bobbie Ashley a făcut indigestie.

Eram extaziată, dar nepregătită. Am fugit la biroul lui Bridget şi am aşteptat răbdătoare până când şi-a terminat convorbirea telefonică cu Bill Guy. Mesteca gumă şi i-am simţit mirosul când a închis telefonul şi m-a întrebat dacă se întâmplase ceva.

— Ajutor! Mă duc la dineu astăzi.

— Serios?

Ochii i-au sclipit când şi-a luat mâna de pe receptor.

— Eşti foarte norocoasă, mereu am vrut să merg acolo.

— Uită-te la mine! am spus eu ţinându-mi braţele pe lângă corp.

Dineul era la hotelul Plaza, iar eu mă îmbrăcasem cu o rochie verde din bumbac.

— Fugi acasă şi schimbă-te!

— În ce? Nu am nimic suficient de elegant pentru aşa ceva.

— OK, nu îţi face griji!

A spart un balon de gumă şi şi-a tras scaunul de la masă.

— Vino cu mine!

M-a luat de mână şi m-a condus spre Dulapul de Frumuseţe Cosmo, care în realitate nu era un dulap. Era o cameră, lângă camera pentru corespondenţă, şi era aproape de două ori cât aceasta. Când o companie dezvolta un nou produs, când un creator de modă scotea o colecţie nouă, ni le trimiteau şi ajungeau în Dulapul de Frumuseţe. Dulapul avea rafturi de la podea până la tavan, pline cu cosmetice, parfumuri, şampoane, vopsele şi fixative de păr, agrafe şi banderole. Scările mobile ajungeau până la cele mai înalte rafturi, unde se aflau zeci de capete din polistiren cu peruci şi extensii de păr în toate culorile de sub soare. Sertarele erau pline de cercei, inele mari, brăţări şi alte accesorii. În cuierele de pe un avizier alb erau agăţate curele şi poşete. Cele mai

moderne perechi de pantofi erau aliniate în trei rânduri pe podea. Când Helen avea nevoie de un cadou pentru o zi de naştere sau pentru o vizită, mă trimitea la Dulap ca să aleg ceva de acolo.

Ne-am uitat printre cuierele cu haine, pline de tot felul de lucruri, de la haine de zi cu zi la rochii de bal. Din fericire, am găsit o rochie care mi se potrivea, deşi abia mai puteam respira după ce mi-a încheiat Bridget fermoarul. Era o rochie festivă cu croială dreaptă, din dantelă neagră, şi cu fundă decorativă din satin pe talie. Bridget a găsit o pereche de tocuri micuţe din mătase neagră şi un plic potrivit. Mi-a tapat şi prins părul într-un coc elegant care îmi punea în prim-plan cerceii mari şi sclipitori pe care îi găsisem în Dulap.

Când am ajuns la Plaza la şase şi un sfert, lumea începuse deja să bea. Am căutat prin şirul lung de bilete de pe masa albă, până când am găsit numele şi numărul mesei lui Bobbie Ashley, realizat într-o caligrafie superbă. Printre celelalte nume care mi-au sărit în ochi se numărau Truman Capote, Gore Vidal, Betty Friedan şi Gloria Steinem, împreună cu editorii şi directorii marilor edituri şi reviste.

După cum îmi fusese promis, toate elita literară a New Yorkului era prezentă, iar privirea mea a aterizat pe Joan Didion şi Susan Sontag. Am văzut-o pe Helen în mijlocul camerei, într-o rochie galbenă Valentino cu ciorapi de plasă negri, care aveau cu siguranţă să termine seara rupţi. Avea pe perucă un accesoriu care arăta ca o margaretă. În ciuda personalităţilor marcante din cameră, Helen părea să fie atracţia principală.

Am stat deoparte, ascultând frânturi de conversaţie. O femeie, îmbrăcată surprinzător de simplu într-o rochie

cadrilată în alb şi negru şi cu cercei rotunzi imenşi în urechi, o lăuda pe Helen.

— Dacă decizi vreodată să mai scrii o carte, voi fi prima care îţi va cere autograful, a spus ea. Tot ce scrii este... ei, este minunat.

Femeia cu care venise, care purta o rochie Pucci, a spus:

— Anunţă-mă, mi-ar plăcea să scriu pentru revista ta.

Helen a răspuns ceva ce nu am auzit, dar femeia a continuat:

— Tocmai termin un articol pentru Vogue. Şi, na, o cunoşti pe Diana Vreeland. Nimic nu e suficient de... excentric pentru ea.

Helen zâmbea, dădea din cap şi râdea fără să spună prea multe, dar era evident că îi plăcea atenţia.

Am început să umblu prin cameră, căutând un loc liniştit, şi am văzut-o pe Elaine Sloan vorbind cu un grup de bărbaţi. Era foarte stilată într-o rochie cu un model îndrăzneţ. Părul argintiu i se revărsa în şuviţe netede peste umeri. Din fericire m-a văzut şi m-a chemat spre ea cu un gest din mână. M-a prezentat găştii ei de admiratori – un agent literar chipeş cu perciuni lungi şi deşi; unul dintre clienţii săi, un romancier care fuma pipă şi purta o cravată Ascot; şi doi bărbaţi chipeşi care nu păreau să aibă vreun scop. Apoi m-a luat deoparte.

— Ce mă bucur să te văd! Nu mă aşteptam să vii, a spus ea.

— Nici eu. Am venit în locul unei colege care are indigestie.

— Ce strategie bună! Urăsc dineurile acestea, a spus ea.

— Serios? Doamne, mă simt precum Cenuşăreasa.

— O, aşa m-am simţit şi eu la început. Dar circul acesta devine plictisitor foarte repede, vei vedea.

A luat o gură din băutură şi a făcut cu mâna spre cineva din cealaltă parte a camerei.

— Mă întreb de ce întârzie Christopher.

— Vine Christopher?

— Eu l-am invitat. A fost atât de trist în ultima vreme, m-am gândit că i-ar prinde bine.

Era trist?

— L-am văzut în vacanţă. E totul în regulă?

— O, va fi bine. Crede-mă, Daphne i-a făcut o favoare. E o binecuvântare.

— Nu mai sunt împreună?

Era acesta motivul pentru care Daphne rămăsese în Los Angeles pe timpul weekendului?

— O, iată-l. În sfârşit.

Şi-a ridicat bărbia. M-am uitat în direcţia indicată de ea şi l-am văzut pe Christopher croindu-şi drum prin mulţime. Spre deosebire de ceilalţi bărbaţi, Christopher nu purta costum, dar în acelaşi tip nu părea îmbrăcat prea simplu, ca femeia în rochia cadrilată. Era îmbrăcat într-o jachetă de culoare închisă cu un guler din satin, şi pantaloni închişi la culoare, strâmţi pe gleznă. Purta ghete care arătau

scumpe, noi sau proaspăt lustruite. Când a trecut prin mulţime, numeroase femei s-au întors pentru a se uita mai bine la el. Era oare conştient de efectul pe care îl avea asupra femeilor? Asupra mea? M-am gândit din nou la momentul din Coney Island şi m-am simţit brusc nelalocul meu în propriul corp. Simţeam cum mă împungeau acele de păr şi m-am gândit din nou la cât de strâmtă era rochia mea, cum mă dureau coastele de fiecare dată când trăgeam aer în piept.

Am realizat că era cu o femeie doar când a venit către Elaine. M-am dezumflat. La ce mă aşteptasem? Bineînţeles că femeile stăteau la coadă să ocupe locul lui Daphne. Nu am reţinut numele fetei, dar era o roşcată micuţă cu piele de alabastru. Era frumuşică, dar nu la fel de superbă ca Daphne.

Christopher m-a îmbrăţişat strâns ca întotdeauna când l-am salutat.

— Arăţi bine, mi-a şoptit în ureche, respiraţia sa caldă dansându-mi pe ceafă.

Nu am spus nimic. Rămăsesem fără cuvinte, eram agitată şi emoţionată ca o şcolăriţă. Privirea partenerei sale era aţintită asupra mea. Şi Elaine se uita la mine. Am făcut conversaţie, sau cel puţin ei au făcut conversaţie. Eu am ascultat mai mult, prea pierdută în gânduri. Un ospătar în frac a venit spre noi cu o tavă din argint cu băuturi. Mi-am luat un pahar cu şampanie şi am auzit o voce în spatele meu când eram pe cale să iau o gură.

— Ali? Ce faci aici?

M-am întors şi l-am văzut pe Erik. S-a apropiat de mine şi mi-a plantat un sărut stângaci pe obraz.

— O, Erik. Erik Masterson, el e Christopher Mack, iar ea e...

M-am întors spre fată şi m-am bâlbâit.

— Îmi cer scuze, ea e, ăăă...

— Meghan.

A întins mâna spre Erik.

— Aşa. Meghan. Îmi cer scuze. Iar ea... ea e Elaine Sloan. Elaine, Erik Masterson.

Elaine şi-a aplecat bărbia, mijindu-şi ochii. Am văzut cum a pus totul cap la cap, gândindu-se probabil: El e? Erik? Tipul care a încercat să o saboteze pe Helen? Ce naiba cauţi cu el? Eram ruşinată, şi m-am întrebat acelaşi lucru.

Nu eram sigură când îmi terminasem şampania sau cum se spărsese mica gaşcă, dar m-am trezit că Erik mă adusese la barul din cealaltă parte a camerei. Mă tot întreba dacă eram bine.

— Nu pari în apele tale.

— Nu, nu, sunt bine.

Încă procesam reacţia lui Elaine şi încercam să găsesc un spaţiu mental în care să vâr vestea despre despărţirea lui Christopher şi Daphne.

Erik mi-a dat un alt pahar de şampanie şi mi-a complimentat rochia, părul. Era extrem de galant, mă trata de parcă aş fi fost singura femeie din cameră.

Am continuat să vorbim până când au pâlpâit luminile şi cineva a scuturat un clopoţel. Ne-am îndreptat spre sala de bal. În timp ce avansam prin mulţime, l-am observat pe

Christopher peste drum. Se uita direct la mine. Am zâmbit şi m-am uitat în altă parte, ridicol de timidă.

Camera era plină cu zeci de mese rotunde, fiecare cu decoraţiuni pe care scriau numele publicaţiilor în mijloc: Hearst, Condé Nast, Esquire, Vanity Fair, Random House, Doubleday, The New York Times şi aşa mai departe. Masa Cosmopolitan era în capătul sălii, ceea ce a deranjat-o pe Helen.

— De ce nu ne-au aşezat în bucătărie? Trebuia să fim în faţă, lângă Hearst, s-a bosumflat ea mâncând salată cu degetele.

După ce s-a ciugulit cina şi înainte de începerea premierii, am mers la toalete, care erau mai frumoase decât majoritatea sufrageriilor pe care le văzusem: podelele şi pereţii erau din marmură, robinetele aveau mânere din aur, iar la perete era un servitor în uniformă care înmâna prosoape albe şi pufoase.

Când m-am întors în sala de bal aproape că m-am ciocnit de Francesco Scavullo.

— Ia stai aşa, nu ne cunoaştem?

M-a privit după ce mi-am cerut scuze.

— Sunt Alice Weiss, secretara doamnei Helen Gurley Brown.

— A, da, desigur. Arăţi superb, a zâmbit el.

— Să nu spuneţi nimănui, dar am jefuit Dulapul de Frumuseţe, am şoptit eu aplecându-mă spre el cu mâna la gură.

A izbucnit în râs.

— Secretul tău e în siguranţă.

— Hei, s-a auzit o voce, nu ştiam că vă cunoaşteţi.

Ne-am uitat în direcţia din care venise vocea şi pulsul meu a început să galopeze.

— Christopher.

Francesco i-a strâns mâna şi a făcut un semn către mine.

— Deci înţeleg că ai făcut deja cunoştinţă cu Alice, nu?

— Da. Alice e un fotograf începător.

— Nu mai spune.

Francesco s-a întors spre mine vânturându-şi degetul de parcă aş fi fost obraznică.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu sunt cu adevărat un fotograf. Dar mi-ar plăcea să fiu unul, la un moment dat.

Un alt bărbat şi-a făcut apariţia şi a început să vorbească cu Francesco.

— Chiar arăţi minunat, a spus Christopher.

Cred că i-am mulţumit, dar nu eram sigură. Ne-am uitat unul la celălalt. Eram aceeaşi din Coney Island. Cineva a intrat din nou în sala de mese şi o rafală de aplauze s-a revărsat prin uşile deschise. Ratam ceremonia de premiere, dar nu mă interesa. Ceva se schimbase între noi, ceva se deschisese, făcând loc pentru ceva nou. Dar

cu ce consecinţe? Nu voiam să pierd prietenia noastră de dragul unui experiment care putea eşua.

— Deci, ăăă, mai vrei să ne întâlnim sâmbătă? am spus eu.

— Da. Sigur. Clar.

— OK. Bine.

Sala de mese s-a deschis din nou, făcând să răsune mai multe aplauze.

— Ei, ar trebui să mă întorc, am spus eu.

Christopher mi-a ţinut uşa. Amândoi am intrat în cameră, ducându-ne fiecare la masa lui.

Capitolul 26

În acea sâmbătă am ieşit cu Trudy la micul dejun. Ne-am aşezat pe locurile noastre obişnuite de la tejgheaua din The Candy Shop, pe Lex.

— Nu pot să cred cât de repede trece ziua acolo, a spus ea.

Mi-a povestit despre noua ei slujbă cu lux de amănunte.

— Când eram la Bergdorf număram minutele până la pauză. Acum lucrez în timpul prânzului şi nici măcar nu îmi lipseşte. Ţi-am spus că mă învaţă cum să citesc planurile?

— E minunat, Trudy.

Am luat o gură de cafea şi am întrebat-o de Milton Steiner, unul dintre arhitecţii mai tineri căruia i se pusese pata pe Trudy. Deja ieşise o dată cu el la un pahar după serviciu.

— M-a chemat în oraş diseară. Mă duc la o întâlnire sâmbătă seara, eu! O, şi nu ţi-am spus – îi plac pistruii.

— Ţi-am spus eu, am zis râzând.

— Genul ăsta de lucruri nu mi se întâmplă niciodată mie. Mă simt ca într-un vis. De parcă aş trăi viaţa altcuiva. Ştii, când ai spus pentru prima oară că ar trebui să devin arhitectă, m-am gândit că eşti... ştii tu...

Şi-a dus degetul la tâmplă, mimând că eram nebună.

— Dar acum, că mă gândesc mai bine, de ce nu? Aş putea merge la seral. Am doar douăzeci şi doi de ani. Pot reuşi.

— Bineînţeles că poţi.

Am zâmbit, gândindu-mă la propriul meu vis, la cât de mult progresase fotografia mea, câte învăţasem de la Christopher.

Apropo de Christopher, după micul dejun m-am grăbit acasă ca să mă pregătesc pentru a mă întâlni cu el. În trecut nu m-aş fi dat peste cap atâta, dar în acea zi mi-am studiat reflexia în oglindă în timp ce îmi periam părul şi am decis să mă schimb. Mi-am luat pe mine o pereche de blugi strâmţi şi o bluză albastră fără mâneci, pe care am legat-o în talie. După ce m-am dat cu nişte fard de obraz şi mi-am pus un strat subţire de ruj pe buze, m-am stropit cu Emeraude după urechi şi pe încheieturi.

M-am întâlnit cu Christopher în Greenwich Village, şi totul părea normal. Eram prieteni din nou, tachinându-ne unul

pe altul şi pierzând vremea cea mai mare parte a după-amiezii, făcând poze şi profitând de vremea frumoasă.

— Acum ce? am întrebat când am rămas fără film.

— Crezi că eşti pregătită pentru atelierul de developare?

Îmi promisese că avea să îmi arate cum să îmi developez propriul film, dar înainte să o facem am intrat într-o cafenea de pe Bleecker Street, care mirosea a nuci arse. Am început cu o cafea şi apoi am trecut la whisky. Alcoolul mi-a dezlegat limba, şi m-am trezit întrebând de iubita sa.

— Deci, am spus eu. I-am luat ţigara din scrumieră. Tu şi Daphne...? Îmi pare rău că s-a terminat.

Christopher şi-a mijit ochii şi s-a scărpinat pe bărbie.

— Nu ştiam că ştii. Ţi-a spus Elaine?

— A menţionat ceva. Am luat un fum din ţigara lui şi i-am dat-o înapoi. O, şi fata de la gală te-a dat de gol.

A dat din cap şi a râs.

— Da, păi, lui Elaine nu i-a plăcut niciodată de Daphne. Ce ţi-a spus?

— Nu mi-a dat detalii. Adică nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Nici eu, a spus el şi a tras un fum. M-a sunat din Los Angeles şi mi-a spus că s-a tot gândit în ultima vreme şi că ar trebui să luăm o pauză. A oftat din rărunchi. Elaine spune că Daphne s-a folosit de mine. Nu ştiu, poate are dreptate. Şi-a frecat bărbia. Cred că m-a înlocuit deja.

— O, ştiu cum e.

— Şi tu?

Am dat din cap, scuturând gheaţa din paharul meu.

— Eram logodită înainte să mă mut aici. El e căsătorit cu altcineva momentan.

Am zâmbit, uimită că încă mă durea atât de tare.

— Niciodată nu mi-ai spus. Cum se face că nu ai zis nimic?

— Faptul că am fost părăsită înainte de nuntă nu e unul dintre subiectele mele favorite.

Christopher a dat din cap, şi-a ridicat paharul şi l-a ciocnit de al meu înainte să ia o gură de whisky.

— Dar ce te face atât de sigur că ai fost înlocuit? am întrebat eu.

— E un tip care tot umblă cu ea. E agentul ei, aşa că sunt sigur că o poate ajuta în carieră mai mult decât aş putea eu să o fac vreodată. Sunt destul de sigur că s-a dus în Los Angeles cu el.

A strâns ţigara între degetul mare şi arătător şi a pus-o în colţul gurii, mijind ochii în timp ce inhala.

— Ea neagă, dar cred că a început când mai eram încă împreună. Şi ştii care e partea cea mai rea? Acum trebuie să îmi găsesc un alt apartament.

A schiţat un zâmbet trist şi şi-a terminat băutura.

— Deci, a spus el pe un ton care a pus capăt discuţiei. Tipul cu care erai la gală...

— Cine? Erik?

— Eşti cu el?

— Nu. Nu chiar.

Poate era din cauză că stăteam cu Christopher, sau poate pentru că eram doar extenuată, dar în acel moment am ştiut că trebuia să pun capăt relaţiei mele cu Erik.

Christopher a zâmbit trist şi a tras un ultim fum din ţigară înainte să o stingă.

— Ei bine, se face târziu. Ar trebui să te las să pleci.

Voiam să mai petrec timp cu el, şi whisky-ul m-a făcut îndrăzneaţă.

— Stai... Credeam că mergem să îmi developez filmul.

— Mai ai timp? M-am gândit că ai planuri, în fond e sâmbătă seara.

— Am timp.

Am mers spre cabina telefonică din fundul cafenelei şi l-am sunat pe Erik. Mă invitase la el pentru cocktailuri şi apoi la cină la Benihana. Toate aceste planuri aveau să se ducă pe apa sâmbetei odată ce auzea ce aveam de spus.

— Sunt în Greenwich Village, i-am spus. Nu cred că ajung în oraş la şapte. Putem să ne întâlnim mai târziu?

— Când? a întrebat el. La opt?

M-am uitat la Christopher.

— Mai degrabă la nouă.

Am pus receptorul în furcă şi m-am întors la masă.

— Mergem?

Christopher a plătit nota, refuzând să o împartă cu mine, şi ne-am îndreptat spre studioul său dintre St. Mark’s Place şi First Avenue. Era o clădire micuţă şi ciudată, cu vitralii şi tavane înalte. M-am întrebat dacă fusese o biserică pe vremuri. Interiorul era foarte dezordonat, cu teancuri de cărţi, ziare şi reviste împrăştiate peste tot.

— Scuze că e aşa un dezastru. Stau aici pentru că, na, ştii tu... I-a pierit vocea. Haide să ne apucăm de fotografii, a spus el.

Am intrat în baia pe care o folosea drept atelier pentru developare. În vană erau teancuri de tăviţe, săpun Lifebuoy şi fluid pentru developat, împreună cu o cârpă. A stins lumina şi mi-a explicat tot ce făcea, demonstrându-mi fiecare acţiune cu mâna pe a mea, dar nu m-am putut concentra. Atingerea degetelor sale mi s-a urcat la cap, împreună cu băutura.

A parcurs cu mine întregul proces, de la introducerea filmului în doză la aplicarea băii de stopare şi a chimicalelor pentru fixare. Când a clătit pozele şi le-a atârnat la uscat nu mai eram deloc interesată de fotografiile pe care le făcusem. Era atât de aproape de mine, îi simţeam respiraţia pe gât, îi puteam simţi căldura corpului, şi mă îngrozea. Eram fragilă ca un balon de săpun. Am simţit brusc o durere atât de acută cauzată de ultima dată când îmi fusese frântă inima, că parcă tocmai s-ar fi întâmplat. Cristopher mă putea rupe în bucăţi dintr-un singur sărut. Dacă m-ar săruta şi apoi aş pleca, aş fi devastată. Mi-am folosit toată voinţa pentru a nu-mi întoarce privirea, fiindcă ştiam că nu m-aş fi putut abţine dacă l-aş fi privit în ochi.

— Chiar ar trebui să plec, am spus.

Am luat decizia critică de a mă îndepărta de el. Ştiam că am fost abruptă, dar trebuia să plec de acolo.

Inima a continuat să îmi bată prea repede chiar şi după ce am părăsit studioul lui Christopher. Se făcea târziu, era deja nouă şi jumătate. M-am gândit la Erik, care mă aştepta în apartamentul său. Nici nu m-am obosit să merg acasă şi să mă schimb, fiindcă ştiam ce trebuia să fac, şi voiam doar să o fac cât mai repede. Am fugit pe scări în jos şi am luat metroul spre Broadway, făcându-mi loc cu coatele în vagon.

Când am ajuns la apartamentul lui Erik, portarul a dat din cap şi mi-a dat bună seară de parcă am fi fost vechi prieteni. L-a sunat pe Erik de pe telefonul clădirii şi l-a anunţat că eram pe drum. Am mers către ascensoare şi, în timp ce mă urcam în liftul deschis şi uşile începeau să se închidă, am ridicat privirea şi nu mi-a venit să cred ce vedeam. Era Bridget, alergând pe coridor.

Stomacul mi s-a strâns în timp ce liftul se punea în mişcare, urcând şi tot urcând, etaj după etaj. Eram şocată, şi m-am întrebat de cât timp se vedea cu Bridget. Şi oare cu câte alte femei se mai culca? Ar fi trebuit să ştiu că nu puteam avea încredere în el. Tocmai îmi dăduse brânciul de care avusesem nevoie pentru a-mi încheia relaţia cu el.

Erik era în uşa apartamentului său, vizavi de lift.

— De ce nu eşti îmbrăcată pentru oraş?

Eram încă prea şocată ca să vorbesc.

— Vrei să rămânem aici? A zâmbit şi a păşit pe coridor. Vino aici. Mi-a fost dor de tine.

S-a întins după braţul meu şi a dat să mă sărute. M-am tras în spate.

— Bridget?

Expresia arogantă i s-a şters de pe faţă. Uşile liftului s-au închis în urma mea.

— Ali, nu e ceea ce crezi.

— Sigur că nu. Am râs amarnic şi am apăsat butonul liftului. Niciodată nu e ceea ce cred, nu-i aşa?

Mi-a luat mâna.

— Îţi pot explica.

— Scuteşte-mă. Mi-am smucit mâna şi am apăsat din nou butonul. Am terminat-o cu tine. Noapte bună, Erik! Noapte bună şi la revedere!

Dimineaţa următoare a apărut Erik la uşa apartamentului meu. Probabil că cineva lăsase uşa de jos deschisă, fiindcă Erik îmi bătea la uşă, cerând să îi deschid, trezindu-mă din somn. Nu era nici opt.

— Ce faci aici?

M-am uitat la el prin crăpătura uşii, cu lanţul tras.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Nu avem nimic de vorbit.

— Mă laşi, te rog, să intru?

— De ce? Fără obligaţii, ţii minte? Nu îmi datorezi nimic.

— În mod evident eşti supărată.

— Nu-ţi mai da atâta aere de importanţă. M-am aşteptat la aşa ceva din partea ta. Sincer, sunt mai supărată pe Bridget.

Era adevărat. Bridget ştiuse despre relaţia mea cu Erik, avusesem încredere în ea. Ar fi trebuit să fie prietena mea. Mă simţeam mai trădată de ea decât de Erik.

— Te rog, doar lasă-mă să intru. Îţi pot explica ce s-a întâmplat aseară. Nu e ceea ce crezi.

Vorbea tare şi nu voiam să deranjez toată clădirea, aşa că am aşteptat un moment şi am desfăcut lanţul împotriva voinţei mele.

— Ai cinci minute, am spus strângându-mi halatul în jurul corpului.

Când a intrat, ne-am uitat la unul la celălalt fără să scoatem un cuvânt. Arăta rău, avea cearcăne sub ochi, părul îi era nepieptănat şi faţa nebărbierită. Încă purta hainele din seara precedentă. Nu părea să fi închis un ochi.

— În legătură cu Bridget...

— Ce-i cu ea? Sincer, nu îmi pasă dacă te vezi cu ea. Mi-aş fi dorit doar să nu mă fi minţit.

— Nu te-am minţit. Nu mă văd cu ea, jur. S-a aşezat pe canapea cu coatele pe genunchi şi cu capul proptit în mâini. Nu mă văd cu nimeni în afară de tine.

Mi-am dat seama că era extenuat, dar am refuzat să mă înmoi.

— Atunci ce căuta la apartamentul tău sâmbătă seara?

— Era ceva pentru serviciu.

Am râs.

— Am lăsat nişte hârtii în biroul lui Bill Guy şi trebuia să lucrez la ele în weekend. E secretara lui, aşa că am rugat-o să mi le aducă. Jur că asta e tot.

Sâmbătă seara? Nu l-am crezut.

— Cum ai dat de ea în weekend?

— Am sunat-o acasă.

— Şi de ce ai numărul lui Bridget?

Suna de parcă îmi păsa mai mult decât îmi păsa de fapt. Da, eram furioasă pentru că mă prostise, dar în acelaşi timp eram uşurată. Îmi dăduse o cale uşoară de scăpare. Dar treaba cu Bridget mă deranja. Încă speram să existe o explicaţie plauzibilă.

Erik a oftat şi şi-a frecat faţa cu mâinile.

— Am scos-o în oraş o dată. O dată. Cu mult, mult timp în urmă. Cu mult înainte să te cunosc pe tine. Nu a dus nicăieri. A fost...

Mi-am ridicat mâna ca să îl opresc.

— Ştii ceva? Nu îmi pasă.

— Te rog, vino aici.

Am rămas împreună cu mâna pe clanţă.

— A fost frumos, dar nu mai pot face asta. Trebuie să pleci.

Am deschis uşa şi i-am făcut semn să plece.

— Ce? Asta e tot? S-a uitat şocat la mine. Ai de gând să arunci tot ce avem la gunoi?

— Ce avem?

— Ne potrivim unul cu altul.

— Nu, ne potrivim unul cu altul în privinţa sexului. Asta a fost, acum s-a terminat.

*

După plecarea lui Erik mi-am luat nişte haine pe mine şi m-am dus la apartamentul lui Bridget, la câteva străzi depărtare, între 73rd şi Third Avenue. Voiam să discut cu ea şi să scap de toată povestea, fiindcă nu voiam să aduc problemele noastre personale la birou.

Când am sunat la interfon, mi-a răspuns o voce adormită care mi-a deschis uşa. Era încă devreme, încă nu se făcuse nouă. Am trecut pe coridor pe lângă un bărbat care încă îşi încheia cămaşa, cu cravata atârnându-i de gât ca o eşarfă. Coridorul era întunecos, cu un tapet demodat din damasc pe pereţi, vechi şi îngălbenit. Se dezlipea de pe margini. Cineva prăjea bacon la etajul lui Bridget.

— Ali, ce faci aici? Ce s-a întâmplat?

Bridget stătea în uşă. Cocul i se dezumflase, rimelul i se întinsese pe faţă, cordonul halatului nu era bine prins.

— Pot să intru?

Am trecut pe lângă ea fără să aştept răspunsul. Am observat o sticlă goală de Chablis, două pahare de vin şi o scrumieră plină pe măsuţa ei de cafea. Rochia ei, cea în care o văzusem pe coridorul lui Erik, era mototolită pe canapea, pantofii ei din piele lucioasă erau aruncaţi, unul sub canapea, altul în celălalt capăt al camerei.

— Ce se petrece? Eşti bine? m-a întrebat ea.

— Dacă îl voiai pe Erik, trebuia doar să îmi spui.

— Ce?

A deschis larg ochii, părând brusc complet trează.

— Dacă îl voiai, trebuia doar să îmi spui. M-aş fi dat la o parte. Nu trebuia să te furişezi pe la spatele meu şi să minţi.

— Despre ce vorbeşti?

— Te-am văzut. Te-am văzut la Erik aseară.

— O, Doamne!

A clătinat din cap şi s-a frecat la ochi cu podul palmei.

— Dumnezeule, nu! Nu mă văd cu Erik. Jur, nu mă văd cu el. Am avut o întâlnire aseară. El tocmai a plecat.

M-am gândit la bărbatul pe lângă care trecusem pe coridor. M-am uitat din nou la paharele de vin, la sticla de Chablis.

— Atunci ce căutai la Erik?

Faţa ei, deja palidă, s-a făcut albă ca varul. Bridget a clătinat din cap şi s-a aruncat pe canapea, dându-i un şut unuia dintre pantofi. Am aşteptat, crezând că avea să spună ceva. A mai trecut un moment.

— Deci?

— Ali.

A încercat să continue, dar a tăcut din nou şi s-a aplecat. I s-a desfăcut halatul, dezvăluindu-i genunchii goi. S-a întins după pachetul de ţigări Salem de pe măsuţa de cafea, dar era gol. L-a mototolit în pumn cu forţa necesară pentru a sparge nuci.

Eu îi aşteptam încă explicaţia.

— Căcat, a spus ea uitându-se în jur. Mai aveam un pachet, l-ai văzut?

— Bridget!

A fugit în dormitor şi s-a întors cu un pachet de Pall Mall.

— De ce erai la Erik? am întrebat din nou.

Bridget şi-a aprins ţigara şi, în timp ce sufla fumul, a spus:

— Toată treaba asta a scăpat de sub control.

— Ce treabă?

A mai luat un fum din ţigară, dar a refuzat să se uite la mine.

— Da?

— Ţii minte că Erik ţi-a cerut ajutorul? Cu Helen? Şi tu ai spus că nu o poţi face?

— Da.

Am simţit o senzaţie neplăcută în stomac.

— Ei bine...

O, nu. Asta era mai rău decât dacă s-ar fi văzut cu Erik pe la spatele meu.

— Bridget, ce ai făcut?

A pufăit din ţigară.

— Bridget?

— Nu a fost nimic important, jur. Tot ce am făcut a fost să îi spun ce se întâmpla prin birou. Doar lucruri pe care Helen le spunea angajaţilor, jur, nimic mai mult.

Încă refuza să se uite la mine, aşa că am ştiut că asta nu era tot. Mi-am amintit de toate dăţile când venise la biroul meu, citindu-mi peste umăr. M-am gândit la informaţiile care le fuseseră divulgate sponsorilor, la layouturi şi la coperta care ajunseseră la Deems şi Berlin. Cu fiecare gând au început să îmi sune mai multe alarme în cap, până când am ajuns la singura concluzie posibilă.

— Tu ai fost, nu-i aşa?

— Ali, nu. Fii serioasă!

— Tu ai trimis mesajul intern către Women’s Wear Daily.

— A fost o glumă. Jur, nu am ştiut că Erik urma să îl arate altor oameni în afara celor de la Hearst.

— Deci mesajul şi coperta. Tu ai fost.

Am făcut o pauză preţ de un moment, aşteptându-mă şi sperând să nege. Cum nu a făcut-o, am putut doar să o întreb:

— De ce ai face aşa ceva?

— A fost ideea lui Erik. Jur. A spus că îmi va face rost de o promovare, de o mărire de salariu. Aveam nevoie de bani.

Tonul ei părea să sugereze că banii erau o justificare bună pentru acţiunile ei. Am continuat să ne uităm una la cealaltă. Bridget şi-a fumat ţigara, o expresie dură apărându-i în ochi. Nu ştia nimic despre loialitate. Tot ce făcea era doar pentru propriul ei bine. Nu era prietena mea, şi nu fusese niciodată.

— Ce vei face? a întrebat ea.

Şi-a aprins o altă ţigară cu cea pe care era pe cale să o stingă.

— Nu pot să cred că i-ai face aşa ceva lui Helen. Că ne-ai face aşa ceva tuturor. Nu ne e nouă, ca femei, suficient de greu să avansăm profesional? Să fim luate în serios şi tratate cu respect? Erik a venit la tine şi ai spus pur şi simplu da? De ce? Pentru o mărire stupidă de salariu, pentru o promovare stupidă? Nu te-ai gândit deloc la viitor? Serios, Bridget, tu ce ai face cu toate informaţiile mele dacă ai fi în locul meu?

— Nu m-aş considera atât de superioară. Tu eşti cea care se culcă cu el.

— Dar eu nu am trădat-o niciodată pe Helen, nu am trădat niciodată revista. Mi-am ţinut gura închisă.

— Poate că ar fi trebuit să îţi închizi şi picioarele.

Am rămas mută. Şi rănită. M-am întors fără nici un cuvânt şi am plecat. Tremuram în timp ce mă ţineam de balustradă şi mă îndreptam spre primul etaj. Bridget îmi aruncase acea insultă în faţă, şi nu conta că ea se culca cu mai mulţi bărbaţi decât orice altă persoană pe care o cunoşteam, tot mi-a fost ruşine. Ideologia de fată cuminte era înrădăcinată în mintea mea.

Dar cu cât s-a făcut mai târziu şi cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mai mult am realizat că nu făcusem nimic greşit. Faptul că avusesem o aventură nu mă făcea o femeie uşoară. Faptul că mă culcasem cu Erik fără vinovăţie şi prejudecăţi eliberase ceva în interiorul meu. Helen îmi dăduse permisiunea să fac ce voiam, şi rezultatul era că mă cunoşteam mai bine. Ştiam ce îmi plăcea, ce nu îmi plăcea. Şi cea mai importantă era descoperirea că meritam mai mult.

Descoperirea că Bridget mă trădase, că o trădase pe Helen şi că periclitase viitorul tuturor m-a afectat enorm. Când m-am întors la apartamentul meu devenisem rece faţă de Bridget, aşa cum devenisem rece şi faţă de Erik.

Trebuia să îi spun lui Helen ce se întâmpla. Ştiam că avea să o coste pe Bridget slujba ei, şi probabil pe Erik la fel, dar şi-o făcuseră cu mâna lor, şi îi eram loială lui Helen. Uram să fiu luată de fraieră, şi îi uram pe amândoi pentru că mă puseseră în poziţia de a le dezvălui faptele.

M-am luptat cu aceste gânduri aproape toată noaptea şi ziua următoare am mers la serviciu încercând încă să găsesc un mod în care să îi dau vestea lui Helen.

Uşa biroului ei era închisă, dar Helen era deja acolo. Am văzut o fâşie de lumină sub uşă şi am auzit voci dinăuntru. Eram dezamăgită. Sperasem să pot intra şi să scap de povara aceasta.

Eram stresată, exersându-mi în minte cuvintele cu care să îi explic totul. La un moment dat m-am dus să îmi iau cafea. Doar o mână de oameni erau deja la birou, dar chiar şi aşa, am simţit o atmosferă stranie. Am trecut pe lângă Bill Guy pe coridor şi abia mi-a răspuns când i-am spus bună dimineaţa. Bobbie şi Penny erau în bucătărie. Nici una dintre ele nu a spus vreun cuvânt, şi-au luat doar cafelele şi au plecat. Nici măcar Margot nu a vorbit, deşi iubea bârfa. M-am simţit vinovată pentru că o suspectasem atâta timp.

Când m-am întors la biroul meu s-a deschis uşa lui Helen şi am văzut că înăuntru era unul dintre paznicii clădirii. Lumina i-a lovit insigna, creând o reflexie orbitoare. Erik Masterson era lângă el, cu capul plecat.

Era palid şi părul îi era răvăşit, de parcă şi-ar fi trecut mâinile prin el. Ochii îi erau goi şi inexpresivi când s-a oprit şi s-a uitat la mine. Nu mi-am dat seama ce se întâmpla până când paznicul i-a dat un ghiont şi a spus:

— Haide, du-te şi ia-ţi lucrurile!

Înainte ca cei doi să plece, Helen m-a chemat în biroul ei. Înăuntru erau Richard Berlin, Dick Deems şi Walter Meade, împreună cu un al doilea paznic. Pălăria lui era pe măsuţa de cafea.

Helen şi-a luat o ţigară şi a spus:

— Alice, roag-o, te rog, pe Bridget să vină aici.

Am înghiţit în sec şi am mers la biroul lui Bridget ca în transă. Tocmai sosise, avea poşeta încă în mână. A văzut expresia de pe faţa mea şi şi-a dat jos ochelarii de soare, lăsându-i să alunece de pe faţă. Ochii îi erau umflaţi şi roşii, sub ei erau cearcăne. Părea să ştie ce urma să se întâmple. Când i-am spus că Helen voia să vorbească cu ea, a trecut pe lângă mine, îmbrâncindu-mă intenţionat în umăr.

Helen nu mi-a spus niciodată cum aflase, dar am suspectat că Walter Meade fusese implicat cumva, mai ales pentru că a fost singurul angajat prezent în timpul concedierilor. Dar Bridget şi Erik nu ştiau acest lucru. Credeau că eu îi spusesem.

Capitolul 27

Trecuseră aproape trei săptămâni de la concedierea lui Bridget şi Erik şi m-a surprins cât de puţin vorbeau ceilalţi despre ei, în afara bârfelor iniţiale despre viperă. Sau vipere, după cum a ieşit la iveală. Cei doi nu erau decât urme în nisip. Acum, atenţia tuturor era îndreptată asupra numărului din iulie.

Era 23 iunie şi mai era o zi până când noul Cosmo intra pe piaţă. Nimeni nu ştia dacă avea să reprezinte un nou început pentru revistă sau scandalosul ei sfârşit. Ceilalţi încercau fără tragere de inimă să se comporte normal, dar toţi ştiau că îşi puteau pierde slujbele în curând. Margot şi alţi câţiva angajaţi începuseră deja să meargă la interviuri.

Editorii şi redactorii nu ştiau dacă să îşi caute slujbe noi sau dacă să continue munca la numărul pentru august.

Toţi din Hearst erau cu ochii pe noi. Tensiunea se simţea de pe stradă. Helen îşi tocea covorul tot umblând dintr-o parte în alta, făcând ocazional genuflexiuni sau alergând pe loc. Nici urmă de lacrimi totuşi, doar energie nervoasă.

— De ce nu mergeţi acasă ca să vă relaxaţi puţin, am sugerat din pragul biroului.

Era devreme, nu se făcuse nici ora cinci, dar aproape toţi plecaseră deja fiindcă aşteptarea devenise insuportabilă.

— Haideţi, am spus sperând să o conving că era în regulă. Şi încercaţi să mâncaţi ceva.

Ultimele săptămâni avuseseră un efect vizibil asupra ei. Pierduse vreo două kilograme pe care nu şi le putea permite. A încuviinţat din cap distrasă. Îi puteam vedea unghiurile ascuţite ale claviculelor şi ale sternului.

Am ajutat-o să îşi pună lucrurile în servietă, adunând noile articole pe care voia să le citească şi să le editeze pentru numerele din august şi septembrie. În ciuda circumstanţelor, încă se baza pe viitorul revistei. Sau cel puţin încerca. Când i-am închis servieta, m-am uitat la ea şi am văzut că avea lacrimi în ochi.

— Doamnă Brown? Sunteţi bine?

Nu o mai văzusem plângând de săptămâni întregi. A clătinat din cap şi şi-a gheboşit umerii.

— Sunt atât de obosită.

S-a sprijinit de marginea biroului, gata să cadă.

— Nu cred că am mai fost atât de obosită în viaţa mea. Şi mi-e frică. Mi-e frică de mor. Dacă iulie e un eşec, atunci toate astea...

Şi-a ridicat mâinile, indicând biroul ei, revista, întreaga ei carieră.

— Atunci, toate astea se duc pe apa sâmbetei.

Şi-a acoperit gura de parcă ar fi fost pe cale să ţipe.

— Ştii că nu am eşuat niciodată? Niciodată. Am fost şefă de promoţie. Nu ştiu cum să eşuez.

— Nu veţi eşua nici acum, am spus încercând să o încurajez.

S-a încruntat. Ochii i s-au umezit din nou şi a început să îi tremure bărbia.

— Voiam să fac ceva mare şi important pentru femei.

— Dar aţi făcut-o deja.

A clătinat din cap şi a împins buza de jos în afară.

— Nu zic de cartea mea. Vorbesc despre Cosmopolitan. Femeile au nevoie de această revistă. Nu îmi pasă de Betty Friedan, sau de Gloria Steinem lucrând sub acoperire ca iepuraş Playboy. Nici una dintre ele, şi nimeni altcineva care susţine că e feministă, nu vorbeşte cu femeile aşa cum o fac eu. Fiecare fată din lumea asta are nevoie să ştie că nu e singură. Eu am fost singură. Chiar dacă am avut-o pe mama şi pe sora mea, tot am fost singură.

A traversat camera şi s-a aruncat pe canapea, izbucnind în lacrimi.

— Doamnă Brown. Vă rog. Va fi bine.

Demonstrase atâta putere în ultima vreme şi mi-a frânt inima să o văd destrămându-se din nou. M-am aşezat lângă ea, neştiind cum să o consolez. Întregul trup îi tremura în timp ce plângea într-o pernă decorativă. A spus ceva, sughiţând după fiecare cuvânt, dar nu am putut desluşi nimic. Puteam doar să trasez cu mâna cercuri pe spatele ei, cum obişnuise mama să facă cu mine pe vremuri.

Încă o mângâiam pe spate, simţindu-i omoplaţii şi coastele, când s-a întors către mine. Avea un zâmbet slab, trist pe faţă, şi lacrimile îi curgeau diagonal pe faţă, îndreptându-se spre urechi.

— Nu vreau să îmbătrânesc. Nu vreau să fiu doar o femeie bătrână, uitată, invizibilă. Revista trebuie să fie un succes, pur şi simplu trebuie. Altfel, de ce sunt aici? Faptul că editez revista, că le aduc fetelor mele aceste informaţii... Chiar cred că acesta este scopul vieţii mele.

După ce s-a calmat, l-am sunat pe David Brown şi l-am rugat să vină după ea. Nu era în stare să se urce în autobuz şi am ştiut că s-ar fi opus dacă aş fi încercat să o urc într-un taxi.

Am părăsit clădirea la puţin timp după Helen, gândindu-mă la cuvintele ei: Acesta este scopul meu în viaţă. M-a făcut să mă întreb care era scopul meu. Eram la fel de pasionată în legătură cu fotografia cum era ea cu revista? O văzusem pe Helen trecând prin iad, îndurând tot felul de obstacole şi dezamăgiri. Suportase bătăile de joc ale celorlalţi şi trecuse peste obstacol după obstacol, iar eu

eram prea laşă ca să mă înscriu la un curs de fotografie. Ştiam că trebuia să fiu la fel de puternică ca Helen ca să îmi pot urma visul, că trebuia să fiu dispusă să fac orice.

Când am ajuns la colţul dintre Broadway şi 57th s-a oprit un taxi lângă mine. Fereastra din spate a coborât şi am văzut şuviţele de păr argintiu fluturând în vânt.

— Ai timp pentru un pahar? Haide, intră!

Am deschis uşa şi m-am strecurat lângă Elaine Sloan. Mirosea vag a Vivara, ţigări şi gin.

— Am program diseară, dar numai la opt. Ai fost vreodată la St. Regis?

Am ajuns la colţul dintre 54th şi Fifth Avenue zece minute mai târziu. Anticamera arăta ca un palat din marmură, cu suficiente decoraţiuni aurii şi candelabre de cristal pentru a fi opulentă, dar nu de prost gust. Am urmat-o pe Elaine când a trecut pe lângă grupuri de clienţi şi a intrat în barul King Cole.

— Vezi asta? A arătat spre pictura veselă din spatele barului, mare cât tot peretele. E pictura murală Old King Cole. O ador. Haide să ne aşezăm la bar, vreau să o vezi de aproape.

Elaine era mai animată ca oricând.

— Mă bucur atât de tare că ne-am întâlnit, a spus ea.

A comandat două pahare de martini.

— Scuze, dar pur şi simplu nu pot aştepta până la ora opt ca să sărbătoresc.

— Ce sărbătoreşti?

Nu am vrut să spun nimic, dar Elaine părea să fi început cu sărbătoritul încă de dinainte să mă pescuiască pe mine.

— Am terminat, în sfârşit. Am terminat Valea păpuşilor.

— A fost publicată deja?

— Nu, nu încă.

Şi-a deschis poşeta şi şi-a scos tabachera aurie şi bricheta, aşezându-le pe bar.

— Nu, data publicării e în februarie, dar măcar eu mi-am terminat în sfârşit partea. Nu mai e nici un cuvânt de editat. Nu că Jackie m-ar fi lăsat să editez prea mult oricum. A râs în sinea ei. Gata cu apelurile ei frenetice, gata cu datul buzna neanunţată în biroul meu. Jackie Susann e unul dintre cei mai dificili autori cu care am lucrat vreodată. Aproape că m-a terminat.

Barmanul ne-a turnat băuturile cu un gest teatral şi Elaine a ridicat paharul în direcţia mea.

— Am auzit că l-ai văzut pe Christopher de curând. Spune-mi, cum ţi s-a părut? a întrebat ea.

— Părea OK.

Am luat o gură din cel mai bun martini cu gin pe care îl băusem vreodată şi m-am întrebat ce îi spusese despre acea zi din atelierul său de developare.

— Îmi fac griji în privinţa lui. Vreau doar să fie fericit. Îl văd ca pe un fiu, ştii?

Şi-a aprins o ţigară.

— Îţi voi spune ceva. Puţini oameni ştiu asta – cred că nici măcar Christopher nu ştie – dar, când eram mai tânără, când aveam doar vreo douăzeci şi şase de ani, am rămas însărcinată.

— Serios?

Trebuia să fi fost beată. Nu aveam idee de ce îmi spunea asta.

— Îhî. Eram tânără şi speriată. Nu eram pregătită să fiu mamă. Când i-am spus lui Viv, mamei tale, că găsisem un medic şi că intenţionam să avortez, m-a implorat să nu o fac. A făcut tot ce a putut ca să mă convingă. Dar vezi tu, spre deosebire de mama ta, eu nu îl iubeam pe tatăl copilului meu.

Spre deosebire de mama ta? Era o replică ciudată, dar Elaine era în mijlocul poveştii ei, turuind cu elan, şi nu am putut să o întrerup.

— Şi ştii ceva? Mama ta a avut dreptate până la urmă. Încă regret acel avort. S-a uitat la pictură şi a spus cu nostalgie: Dacă aş fi păstrat bebeluşul, aş fi avut un copil în vârstă de cincisprezece ani acum.

S-a uitat drept înainte la pictură, lacrimile sclipindu-i în ochii albaştri.

— Mama ta avea dreptate. Mi-aş dori să nu o fi făcut. Medicul – era în New Jersey, nu că ar conta. Dar, ei bine, se pare că nu a fost foarte atent. Procedura nu a fost tocmai sigură. Aş fi putut muri.

— Îmi pare atât de rău.

Nu ştiam ce altceva să spun, şi sincer, nici nu cred că m-a auzit. A continuat doar să vorbească.

— După ce mi-am revenit, mi-au spus că nu mai pot avea copii.

S-a întors şi s-a uitat la mine cu un zâmbet trist pe buze.

— Deci acum ştii de ce sunt atât de protectoare faţă de Christopher. E cel mai apropiat lucru de un copil pe care îl voi avea vreodată.

Acum chiar nu mai ştiam ce să spun, aşa că am luat o altă gură din băutura mea. Elaine şi-a scuturat scrumul de pe ţigară şi a oftat.

— Probabil că nu ar trebui să îţi spun lucrurile astea – tocmai ţie – dar îmi amintesc că am întrebat-o pe mama ta ce voia să facă atunci când a rămas însărcinată cu tine.

Altă replică ciudată, dar măcar Elaine îşi dăduse seama că era ciudat. Niciodată nu o mai văzusem pe Elaine aşa. Eram sigură că era beată.

— Ei bine, Viv s-a uitat la mine de parcă aş fi înnebunit. Era absolut sigură că avea să te păstreze. Nu s-a gândit niciodată, nici măcar o secundă, să...

Privirea din ochii mei a oprit-o în mijlocul propoziţiei.

— O, Doamne, Ali! Mi-a luat mâna. Vocea i-a pierit preţ de o clipă. Credeam că ştii. Îmi pare...

— Că ştiu ce?

Nu trebuia să îmi spună. Ştiusem mereu că mă născusem la aproape nouă luni de la ziua nunţii părinţilor mei, dar

niciodată nu mă gândisem la asta. Nu până acum. Mi s-a făcut rău şi am mai luat o gură de martini.

— Eşti bine? m-a întrebat ea.

I-a făcut barmanului semn să ne mai aducă un rând.

— Acest lucru nu schimbă nimic. Ştii că mama şi tatăl tău te-au iubit.

Ştiam, dar nu am putut să spun nimic. Am dat doar din cap în timp ce ea a continuat să vorbească.

— O, Ali. A clătinat din cap. Chiar credeam că ştii.

Şi-a aprins o ţigară şi am văzut cum i s-a relaxat întregul corp când a suflat fumul. Am auzit un grup intrând în bar şi m-am întors parţial, uitându-mă cum se aşezau la o masă din apropiere. Un nor de fum de la Elaine a plutit spre mine. A oftat şi a spus:

— Ţin minte când Viv l-a cunoscut pe tatăl tău. Era aici, în New York, chiar după război. Era un marinar foarte chipeş. Serios, era ca o vedetă de cinema. A cucerit-o pe mama ta. Nu o mai văzusem niciodată atât de nebună după vreun bărbat. A fost atât de romantic şi s-a întâmplat atât de repede. Cred că amândoi au fost luaţi pe nepregătite.

I-a pierit vocea. Nu aflasem nimic nou. Auzisem povestea despre cum se cunoscuseră ai mei în New York. Ştiam că tata fusese marinar, şi chiar şi la patruzeci şi şapte de ani, tatăl meu era încă chipeş.

— Continuă.

— Iar apoi, ei bine, mama ta a aflat că era însărcinată cu tine. Şi atunci totul a început să...

S-a oprit şi a luat-o de la capăt.

— În fine, când mama ta le-a spus părinţilor ei, au terminat-o cu ea. Nu au mai vrut să aibă nimic de-a face cu ea, au dezmoştenit-o. Întreaga familie i-a întors spatele. Mama ta nu ştia unde să meargă, ce să facă. Tatăl tău era din Youngstown, aşa că acolo s-a dus. Iar tatăl tău a făcut alegerea corectă. S-a căsătorit cu ea.

Am lăsat-o pe Elaine la St. Regis şi am plecat cu capul pulsând de la prea mult gin şi prea multe informaţii noi. Mi-am tot repetat în cap: Părinţii mei au trebuit să se căsătorească pentru că mama a rămas însărcinată. Cu mine. Am fost un accident. O greşeală, dar tot nu îmi venea să cred. Măcar acum ştiam ce lucru oribil îi făcuse tatăl mamei mele. Din cauza mea.

Când am ajuns acasă, apartamentul era cald şi înăbuşitor, chiar şi cu geamurile deschise. Alcoolul îmi bolborosea în stomac, şi trebuia să mănânc neapărat ceva, deşi nu aveam multe opţiuni. Am ales o cutie de grisine şi un borcan cu unt de arahide şi mi-am dat seama după două grisine că fusese alegerea greşită. Am luat o sticlă cu suc de portocale, gândindu-mă la faptul că acasă, în Youngstown, oamenii ziceau suc cu bule, nu suc acidulat.

Acasă. Youngstown...

Această nouă informaţie despre mine şi despre părinţii mei mi-a pus o greutate enormă pe umeri. Mă simţeam responsabilă pentru că schimbasem cursul vieţilor a doi oameni. Dacă nu aş fi fost eu, mama mea ar fi rămas în New York, poate că şi-ar fi continuat cariera de fotomodel, în pofida tatălui ei. Ar fi cunoscut alt bărbat, s-ar fi

căsătorit cu el şi ar fi avut alt copil. Poate mai mulţi. Şi tatăl meu? S-ar fi întors acasă din război, s-ar fi întors în Youngstown şi s-ar fi însurat cu altă femeie. Şi el ar fi avut o altă viaţă cu ea, ar fi avut altă familie.

Şi totuşi, dacă părinţii mei aveau resentimente faţă de mine pentru că le schimbasem destinul, nu au arătat-o niciodată. Adevărul despre părinţii mei nu m-a făcut să mă îndoiesc că fusesem iubită. Elaine încercase să mă convingă de acest lucru, dar nu era nevoie. Ştiam deja că mama şi tata mă iubeau. Dar totuşi, a trebuit să îmi schimb perspectiva, felul în care îmi priveam părinţii. Măcar nu trebuia să le rescriu povestea de dragoste. Aveam o grămadă de amintiri cu ei ţinându-se de mână, sărutându-se pe furiş când credeau că nu se uita nimeni la ei, dansând lent în sufragerie pe muzica de la radio, cu mama fredonându-i în ureche. Fuseseră fericiţi din câte puteam să îmi dau seama. Deci trebuia să îmi schimb singură perspectiva, doar pentru mine.

Ştiam că, la un moment, aveam să simt nevoia să îi spun ceva tatălui meu, dar o asemenea conversaţie trebuia purtată faţă în faţă, nu la telefon. Mai ales cu Faye în spatele său şi cu el uitându-se la ceasul de peste aragaz, calculând costurile conversaţiei interurbane.

Capitolul 28

Abia am dormit în acea noapte. Procesul meu de gândire a regresat şi m-a chinuit din nou gândul că distrusesem viaţa mamei mele. Şi pe a tatălui meu. Groaza mea

creştea cu cât se făcea mai târziu. M-am dat bătută într-un final şi am aţipit vreo jumătate de oră înainte să îmi sune alarma. Preţ de o secundă, totul a fost bine. Era o dimineaţă de joi, 24 iunie. Numărul din iulie ieşise la vânzare. Dar apoi frânturi din conversaţia mea cu Elaine m-au lovit din plin. Mi-am petrecut douăzeci de minute fierbând în suc propriu, apoi mi-am dat jos plapuma şi m-am forţat să îmi încep ziua.

Am făcut baie, m-am îmbrăcat în grabă şi am ieşit pe uşă înainte de ora şapte. M-am oprit la restaurantul de la colţul dintre 76th şi Lexington şi mi-am luat o ceaşcă de cafea. Pe drum spre staţia de metrou am trecut pe lângă un chioşc plin cu reviste, ziare, ţigări şi gumă de mestecat. M-am uitat şi m-am tot uitat - McCall’s, Ladies’ Home Journal, Esquire, Time şi Life. Am văzut toate revistele lumii, dar nu şi Cosmopolitan.

Totuşi, era încă devreme, şi era posibil ca vânzătorul să nu fi expus noile reviste încă, ceea ce nu părea foarte inteligent dat fiind că ar fi ratat navetiştii matinali. În zona staţiei de metrou mai era un chioşc, dar nu am găsit Cosmopolitan nici acolo. M-am întrebat dacă Erik şi Bridget reuşiseră să dea o ultimă lovitură şi să încurce distribuţia revistelor din depozit.

Mă gândeam cum să mă comport cu Helen în acea dimineaţă, imaginându-mi cum izbucneşte în lacrimi în timp ce angajaţii ei obosiţi îşi adună lucrurile de pe birouri în căutarea altor oportunităţi. Mi-am derulat în minte tot felul de scenarii apocaliptice în timp ce mă urcam în metrou. Toate locurile erau ocupate, aşa că am stat în picioare în vagonul aglomerat, ţinându-mă de o bară murdară. Mă uitam la pantofii mei din piele albastră pudrată, cu barete pe călcâie, pe care regretam acum că îi

cumpărasem, având în vedere că probabil rămăsesem fără slujbă.

Când metroul a început să încetinească, scârţâind din frâne în timp ce se apropia de staţia de pe 68th Street, am ridicat privirea şi ceva mi-a atras atenţia. Iat-o – buzele ţuguiate şi seducătoare ale Renatei şi sânii ei îndrăzneţi. Aceasta era dovada că revista era măcar pe piaţă, pe undeva. O femeie tânără, exact genul de fată despre care vorbise Helen atâta timp, întorcea paginile cu lăcomie. Era atât de absorbită de lectură că aproape a ratat staţia, sărind alarmată de pe scaun şi fugind spre uşile care începuseră să se închidă.

Am privit cum mai mulţi navetişti au intrat în metrou şi s-au aşezat. Când m-am uitat în jur am văzut câteva pete de culoare care ieşeau în evidenţă în marea de ziare alb-negru. Am numărat unul, două, trei exemplare din Cosmopolitan în mâinile fetelor lui Helen. Când am coborât pe 57th Street, am căutat revista la un chioşc, dar şi aici mi-a fost imposibil să o găsesc. L-am întrebat pe vânzător şi a clătinat din cap.

— Nu. S-au dus. Nu mai sunt. Vândute.

Vândute? Vândute!

Helen era deja în biroul ei, mâzgălind cu cerneală roşie peste un articol pe care Nora Ephron îl scrisese pentru numărul din august, cu titlul Cum să începi o conversaţie cu un străin. Când i-am spus că chioşcul îşi vânduse toate exemplarele din Cosmopolitan, a spus:

— Asta nu e greu când probabil că au comandat doar trei exemplare în primul rând.

Suna învinsă, dar, dacă chiar asta simţea, de ce continua să editeze articolul Norei? Poate că era doar un mod de a-şi lua gândurile de la ce se întâmpla. Dar Helen nu s-a mai putut concentra în restul zilei. Era îngrozită că totul se terminase. Am găsit-o în biroul ei, făcând exerciţii izometrice şi ridicări frenetice de picioare.

La unsprezece şi jumătate l-a sunat pe David, care a venit să o ia pentru somnul de după-amiază. Nu s-a întors la serviciu. Am aşteptat până la ora unu, dar nici un semn de Helen. Am încercat să îi sun la apartament, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Am mers acasă pe jos în acea seară, dorindu-mi să-mi fi adus aparatul cu mine, pentru a surprinde ultimele raze de soare care se mai revărsau printre ramurile copacilor. Era o seară caldă de vară, şi grilajele din staţia de metrou împrăştiau chiar mai multă căldură în jurul meu. Un strat subţire de transpiraţie mi se întinsese peste ceafă, şi din când în când îmi ajungea pe la nas un miros puternic de urină şi gunoi încins. Aşa era New Yorkul, era ori jeg şi mizerie, ori frumuseţe şi eleganţă. O stradă mai încolo am ajuns în cu totul altă lume, trecând pe lângă ghivece în care înfloreau muşcatele. Perdelele fluturau în briza care sufla prin ferestrele deschise. Toate terasele erau pline de oameni voioşi şi fericiţi. Eu nu mă număram printre ei.

În schimb îmi făceam griji pentru starea mentală a lui Helen. Cu siguranţă era distrusă dacă nu se întorsese la serviciu, dacă nici măcar nu dorise să îşi ia corespondenţa. Ea era liderul nostru şi aveam nevoie să fie optimistă. Simţeam cum structura internă a revistei începea deja să

se destrame şi nu am putut să nu mă întreb ce avea să se întâmple cu mine.

Când am trecut pe lângă chioşcuri, am fost atentă la reviste, mulţumită şi descurajată de fiecare dată când îi întâlneam privirea Renatei. De dimineaţă îmi făcusem griji în legătură cu distribuţia, mă întrebasem dacă revistele ajunseseră în chioşcuri. Acum îmi păsa doar ca revistele să se vândă, să dispară din chioşcuri. M-am întrebat cât de repede aveam să primim numărul vânzărilor. Eram atât de îngândurată încât aproape că am căzut prin uşa unei pivniţe, care era larg deschisă şi arăta ca un buncăr de război.

Am cotit pe 74th Street şi mi-am scos cheile din poşetă chiar când un bărbat s-a întins şi a încercat să îmi apuce braţul. Am simţit un val de adrenalină şi eram gata să ţip când m-am întors şi i-am văzut faţa. Era Erik.

Nu am spus nimic. Inima îmi bubuia în piept. Erik arăta groaznic. Părul nu îi era aranjat, avea cearcăne întunecate sub ochi. Purta o pereche de blugi albaştri şi un tricou gri. Era prima dată când îl vedeam îmbrăcat altfel decât la costum. Mi-a dat senzaţia că se plimbase dintr-o parte în alta, aşteptându-mă pe mine. Eram sigură că mă învinuia pe mine pentru concedierea sa.

— Pot să intru?

Am ezitat.

— Te rog? Trebuie să vorbesc cu tine.

În ciuda a tot ce făcuse, mi-am dat seama că îmi părea rău de el. Nici unul dintre noi nu a scos vreun cuvânt până am descuiat uşa de la intrare şi am urcat scările.

— Ascultă, a spus el când a intrat în apartament.

S-a aruncat pe canapea, răvăşindu-şi părul cu mâinile.

— M-am gândit mult şi, na, ideea este că nu vreau să te pierd, a oftat el fără să mă privească.

— Ce? Erik...

— Doar lasă-mă să vorbesc până nu îmi pierd curajul.

Picături lucioase de transpiraţie i s-au aşternut pe frunte.

— Ştiu că nici unul dintre noi nu căuta o relaţie serioasă. Dar, ei bine – şi crede-mă că sunt la fel de surprins ca şi tine – nu mă pot gândi decât la tine.

Dacă nu i-aş fi văzut expresia de pe faţă, aş fi crezut că glumea.

— Vorbesc serios. Haide să uităm tot ce s-a întâmplat şi să încercăm din nou, a spus el.

— Fii serios, Erik. E...

— Vreau să fiu cu tine. Nu vreau să mă văd cu nimeni altcineva şi nu vreau ca tu să te vezi cu altcineva.

Nu am putut decât să clatin din cap.

— Nu. Nu putem...

— Pentru că mi-am pierdut slujba? Am bani în bancă, o grămadă de bani. Şi voi găsi o altă slujbă. Poate că nu va fi la o revistă. Chiar discut cu nişte edituri. Dar mă voi redresa.

— E o nebunie. Mă vrei acuma doar pentru că nu mă poţi avea.

— Te vreau pentru că încep să mă îndrăgostesc de tine. Sunt îndrăgostit de tine. Nu înţelegi? Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Eram şocată şi nu ştiam ce să spun. Helen nu mă pregătise pentru o asemenea situaţie. Un Don Juan nu trebuia să se îndrăgostească, nu trebuia să vrea să se căsătorească. Am tras adânc aer în piept şi mi-am adunat gândurile. M-am aşezat lângă el şi l-am făcut să mă privească în ochi.

— Ştiu că treci printr-o perioadă grea, dar chestia asta... Am arătat spre noi doi. Chestia asta nu e reală. Spui toate astea doar pentru că nu mă poţi avea şi pentru că...

— Nu despre asta e vorba.

Părea consternat.

— Ştii câte fete am invitat acasă, ca să îmi cunoască familia?

A format un 0 cu mâna.

— Ali, jur că nu am mai avut asemenea sentimente pentru o femeie în viaţa mea.

Voiam să se oprească. Nu voiam să mai aud nimic.

— Sunt îndrăgostit de tine, a spus el din nou. Vreau să am grijă de tine. Nu va mai trebui să lucrezi niciodată. Ne vom cumpăra un apartament mai mare, unul mai frumos. La naiba, ne cumpărăm un apartament pe Fifth Avenue, mi-l pot permite. Şi poţi angaja orice decorator vrei şi...

— Erik, te rog, nu mai încerca să mă cumperi. Asta nu e o tranzacţie financiară.

Dar nu m-a ascultat.

— Nu va trebui să mai faci nici fotografii.

— Te rog, nu mai vorbi.

S-a uitat la mine cu începutul unui zâmbet înflorindu-i pe faţă.

— Deci... e un da?

— Dumnezeule! Mi-am dus mâinile la cap. Nu ai auzit nimic din ce am spus?

— Ce? Vrei să spui că nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

Suna de parcă nici nu îi venea să creadă.

— Da. Adică nu. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Glumeşti, nu? Mă dau bătut, OK? Ai câştigat. M-ai bătut. A râs pe un ton înfrânt şi maniac. Eşti femeie, se presupune că trebuie să vrei să te căsătoreşti. Toate asta vreţi.

A urmat o pauză lungă înainte să se uite la mine cu o privire confuză în ochii săi întunecaţi.

— Doar spune-mi de ce. De ce nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

I-am luat mâinile într-ale mele şi i-am spus cu toată blândeţea de care am fost în stare:

— Pentru că nu te iubesc.

Erik m-a privit neîncrezător. M-am simţit rece şi nemiloasă, dar nu îi puteam oferi nimic în afara unui pahar de gin cald, fiindcă uitasem să umplu tăviţa de gheaţă.

Toată lumea a funcţionat la jumătate din capacitatea obişnuită în acea ultimă săptămână din iunie. Chiar şi Helen. A sosit într-o dimineaţă la birou la nouă şi jumătate, ceea ce nu mai făcuse niciodată şi era ca şi cum ceilalţi angajaţi ar fi venit la amiază.

— V-a sunat domnul Berlin, i-am spus când a intrat.

I-am înmânat un teanc de plicuri roz.

— Vă aduc o cafea. Şi ziarele.

Helen a dat din cap, a descuiat uşa biroului şi a aprins lumina. Când m-am întors cu cafeaua ei, tocmai încheia o conversaţie telefonică cu Berlin. Şi-a luat poşeta şi a spus:

— Alice, trebuie să ies puţin, dar poţi, te rog, să aduni echipa şi să le spui să vină în sala de conferinţe la ora unu? Am un anunţ de făcut.

— E totul în regulă?

A spus că totul era în regulă, dar vocea ei avea un ton ciudat şi în ochi avea o privire chiar mai ciudată. Am încercat să îmi dau seama la ce se gândea, dar nu am reuşit. A plecat din birou ca în transă.

Pe tot parcursul dimineţii m-au măcinat cele mai negre frici, la fel ca pe toţi ceilalţi. Cred că nimeni nu a ieşit la prânz în acea zi, fiind prea agitaţi ca să mănânce. La unu, toată lumea se adunase în sala de conferinţe, inclusiv

secretarele. Helen nu era nicăieri. Nu o văzusem şi nu vorbisem cu ea de când plecase de la birou.

Oamenii fumau ţigară după ţigară cu expresii îngrijorate pe faţă. Am stat zece minute agonizante la masa de conferinţă, împreună cu colegii mei, până să se deschidă uşa şi să dea Helen buzna în încăpere cu mâinile la spate. M-am uitat la faţa ei şi am ştiut că ceva se întâmpla. Am bătut agitată din picior, aşteptând împreună cu toţi ceilalţi ca Helen să spună ceva.

— Sunt sigură că vă întrebaţi cu toţii de ce v-am chemat aici. Ei bine...

A făcut o pauză, şi toată camera a tras colectiv aer în piept.

— Tocmai am primit bilanţul vânzărilor şi...

Şi-a luat mâinile de la spate, scoţând o sticlă de şampanie.

— Sunt încântată să vă anunţ că ediţia din iulie s-a vândut deja cu 200 000 de exemplare mai mult decât numărul din iunie.

Toată camera a luat-o razna la cuvintele ei, trezindu-se la viaţă şi izbucnind în aplauze şi chiote. Am observat chiar câţiva ochi înlăcrimaţi.

— Am reuşit, a spus Helen, ridicându-şi vocea peste mulţime.

S-a luptat cu dopul, desfăcându-l cu degetul mare.

— Suntem pe drumul cel bun, pisicuţelor!

Dopul a pocnit ca la comandă şi aplauzele s-au înteţit chiar mai tare. În timp ce Helen îşi croia drum prin cameră pentru a-i îmbrăţişa pe toţi, am preluat sarcina de barman, găsind pe coridor un cărucior plin cu pahare şi mai multe sticle de Dom Pérignon. Nu o mai văzusem pe Helen să se răsfeţe aşa – nici cu calorii, nici cu cheltuieli – dar zâmbea cu gura până la urechi, mândră şi mai ales uşurată. M-am gândit la femeia cu aspect înşelător de fragilă pe care o cunoscusem cu trei luni în urmă, când nu ştiuse nici măcar ce era un layout. De atunci o văzusem crescând şi luptându-se, cu ea însăşi, cu angajaţii ei şi cu băieţii de la Hearst. Învăţasem în tot acest timp lucruri pe care nu aveam să le uit niciodată. M-am bucurat că, în final, câştigase. Cu toţi câştigaserăm, în ciuda circumstanţelor.

Mă simţeam ca în al nouălea cer şi cu picioarele pe pământ în acelaşi timp. După câteva guri de şampanie îmi înotau balonaşe sclipitoare în cap. Iubeam pe toată lumea din acea cameră, şi chiar m-am trezit îmbrăţişându-l pe George Walsh, când a venit recepţionera şi m-a întrerupt.

— Alice, am un apel pentru tine. Pe linia doi, a spus ea bătându-mă pe umăr.

— Preia, te rog, un mesaj, am spus dând pe gât ultimii stropi din şampanie.

— A spus că e important.

Margot s-a apropiat de mine şi mi-a umplut din nou paharul. Era prea multă gălăgie în sala de conferinţe, aşa că mi-am luat şampania, m-am întors la biroul meu şi am apăsat butonul pâlpâind de pe telefon.

— Alice? Alice, tu eşti?

— Cu cine vorbesc?

— Faye.

M-a cuprins un val de panică. Mi-am pus paharul jos, vărsând şampania. Îmi simţeam picioarele de parcă ar fi fost de cauciuc. Exista un singur motiv pentru care Faye m-ar fi sunat vreodată.

— Alice, îmi pare rău. E vorba de tatăl tău.

— Ce s-a întâmplat?

M-am uitat neajutorată la şampania care curgea peste hârtiile de pe masa mea.

— E bine?

Faye a tăcut preţ de o clipă. Am auzit un hohot de râs din sala de conferinţe.

— Îmi pare rău. A avut un atac de cord, s-a întâmplat de dimineaţă. I s-a frânt vocea. Doctorii au făcut tot ce au putut, dar...

— A murit?

— Îmi pare atât de rău.

Capitolul 29

Nu ţin minte să îi fi spus lui Helen că murise tatăl meu după ce îi închisesem lui Faye, dar ţin minte că a insistat

să îmi cumpere un bilet dus-întors cu linia aeriană Trans World.

Nu mai plânsesem de când primisem vestea de la Faye, dar golul din inima mea creştea din ce în ce mai mult. După moartea mamei rămăseserăm doar noi doi, iar tatăl meu, neştiind ce să facă cu o fiică de treisprezece ani, mă dusese la Derby Downs ca să ne uităm la cursele de karting, mă dusese la pescuit la lacul Erie şi la meciurile echipei Cleveland Indians. Împreună învăţaserăm să gătim. Mâncaserăm ochiuri şi terci de ovăz în fiecare seară până să avansăm la sendvişuri cu brânză prăjită. Când nu mai putuserăm să le suportăm, experimentaserăm cu reţeta de drob a mamei. Luaserăm cina unul lângă altul pe canapea, uitându-ne la Perry Manson şi The Red Skeleton Show. Dar nu contase ce făcuserăm, fusesem mereu doar uşurată că îl aveam lângă mine, recunoscătoare că nu mă părăsise şi el. Acum nu mai era, şi nu aveam să mai pot vorbi vreodată cu el, despre nimic. Mai ales nu despre motivul pentru care se căsătoriseră părinţii mei.

Nu mă mai puteam gândi la aceste lucruri, aşa că mi-am concentrat toată atenţia pe primul meu zbor cu avionul. Purtam cea mai frumoasă rochie a mea de vară şi eram agitată, ciulind urechile la zgomotele motorului, reale sau imaginare, urmărind norii din faţa geamului meu şi anticipând turbulenţe. Probabil că am fumat jumătate de pachet de ţigări din momentul în care mă urcasem în avion şi până să aterizez. Îmi simţeam capul greu, urechile mi-au rămas înfundate chiar şi după ce am aterizat la Cleveland Hopkins.

Faye venise să mă ia. O văzusem pentru ultima oară în ziua în care plecasem de acasă. Fusese o dimineaţă ploioasă, şi când mă urcasem în autocar mă întorsesem şi

o văzusem pe noua soţie a tatălui meu, ţinându-şi plicul deasupra capului pentru a se proteja de ploaie în timp ce îl trăgea pe tatăl meu de braţ către maşină. Tata îmi făcuse cu mâna pentru ultima dată înainte ca şoferul să închidă uşa şi să mă îndrept spre locul meu. Tatăl meu continuase să stea lângă Buick-ul său, cu părul ud. Apoi se deschisese uşa pasagerului şi ţin minte că văzusem mâna lui Faye chemându-l pe tata în maşină.

Acum Faye era în maşina sa, aşteptându-mă lângă trotuarul aeroportului. Purta pe cap o eşarfă cu model floral pe care o legase la ceafă, pielea îi era palidă, ochii îi erau roşii plini de tristeţe.

— Mulţumesc că ai venit, a spus ea.

Replica ei m-a durut, m-a făcut să mă simt ca şi cum ea m-ar fi invitat, ca şi cum aş fi avut nevoie de permisiunea ei ca să vin. Fusese tatăl meu. Încă eram fiica sa. Şi atunci am realizat, cu un hău deschizându-mi-se în piept, că Faye era singurul membru al familiei care îmi mai rămăsese. Asta dacă o puteam numi membru al familiei.

În timp ce treceam prin Cleveland am realizat cum mi se schimbase perspectiva de când locuiam în Manhattan, deşi mă mutasem acolo de puţin timp. Cleveland, la doar o oră distanţă de Youngstown, fusese mereu un oraş mare pentru noi, dar comparativ cu New York, era un orăşel provincial.

Am mers direct la casa mortuară, de care fusesem scutită după moartea mamei din cauza vârstei mele. Era la fel de tăcută ca o sinagogă sau o bibliotecă, şi paşii noştri au răsunat pe podea. Am fost conduse în spatele clădirii, într-o cameră plină de sicrie, ca o expoziţie grotescă. Pe plăcuţe aurii cu nume curioase de produse ca Serenitate,

Tranziţii şi Parlament erau înşiruite caracteristicile fiecărui model: căptuşeală din satin matlasat, garnituri ranforsate şi, desigur, preţul. Nu aş fi putut spune ce model am ales. Eram în transă şi abia am înregistrat femeia cu aspectul unui cartof cu ochi, care a notat informaţiile pentru necrolog. După aceea am avut o întâlnire la fel de nebuloasă cu rabinul.

Pe drum spre casă, Faye a ales drumul mai lung, evitând intenţionat – sau poate că îmi imaginam doar – intersecţia în care fusese ucisă mama. Tăcerea din maşină plutea deasupra noastră ca un nor. Nu mai fusesem niciodată singură cu Faye şi tensiunea a devenit din ce în ce mai puternică cu fiecare kilometru pe care îl parcurgeam. Aş fi putut face conversaţie, dar nu eram dispusă să depun atâta efort. Am presupus că şi ea era de aceeaşi părere.

Mi-a fost greu să păşesc în casă, care nu mai semăna deloc cu cea în care copilărisem. Faye acoperise vechea mea viaţă cu un tapet verde-deschis în anticameră şi pe hol, montase ceainice micuţe pe pereţii bucătăriei. Îngropase podelele frumoase din lemn ale mamei mele sub un covor pufos care se întindea de la un perete la celălalt. Draperiile albastre după care mă ascunsesem în copilărie erau acum galbene-lămâie, cu funde aurii. Mobila era complet diferită, în afara fotoliului tatălui meu, poziţionat în faţa televizorului din sufragerie. Pernele fotoliului se mulaseră după forma spatelui şi a umerilor săi, iar materialul purta încă mirosul său, o combinaţie de deodorant Old Spice şi pastramă de vită.

I-am spus lui Faye că mă doare capul şi m-am dus sus, în fosta mea cameră din capătul holului, care acum era un salon cu o maşină de cusut Singer în colţ şi cu o saltea care încerca foarte tare să fie o canapea. Era deprimant.

Peste tot era deprimant. Nu voiam să fiu în Youngstown, tot ce conta pentru mine părea să fie atât de departe. Pe măsuţă era un telefon micuţ şi m-am gândit să o sun pe Helen, ca să mă asigur ca îşi ştie programul pentru următoarea săptămână şi să văd dacă mai avea nevoie de ceva. M-am gândit să o sun şi pe Trudy. Şi, în ciuda tuturor eforturilor mele a mi-l scoate pe Christopher din minte, m-am gândit să îl sun şi pe el. M-am întrebat ce făcea în acel moment. Cu cine era? Se gândise oare la mine după ziua din atelierul său de developare?

M-am întins pe saltea şi am încercat să îmi fac ordine în gânduri, dar era în zadar. Când m-am trezit gândindu-mă la Erik, mi-am dat seama că nu eram încă pregătită să confrunt moartea tatălui meu. Da, venisem aici pentru a-l conduce pe ultimul său drum, dar, când am închis ochii, am simţit prezenţa mamei peste tot. Aş fi putut jura că i-am simţit vag parfumul, i-am auzit murmurul vocii, de parcă ar fi fost în cealaltă cameră, vorbind cu tata sau poate la telefon. Mi-am amintit cum obişnuia să îmi citească seara, înghesuite împreună sub plapuma patului meu, cu degetele de la picioare atingându-se şi cu capetele pe aceeaşi pernă. Am auzit un câine care lătra afară şi mi-am amintit de ziua în care înfiase un căţel vagabond, un beagle cu lăbuţa rănită. Îl îngrijise, chiar îl botezase Charlie, şi plânsese trei săptămâni mai târziu când apăruse stăpânul său pentru a-l lua acasă. Aveam şi alte amintiri, ca ziua în care prietenii mei nu fuseseră disponibili, aşa că mama luase o bucată de cretă şi desenase un chenar pentru şotron în faţa garajului, sau felul în care obişnuia să abandoneze cina pe care o pregătea pentru a sta pe podeaua bucătăriei şi a juca cărţi cu mine.

Am auzit un sunet slab din grilajul de aerisire din podea – un suspin îndurerat. Faye era în bucătărie, plângând.

În timpul înmormântării m-am tot gândit: Un frate sau un văr ar fi fost util în acest moment. În ciuda feţelor cunoscute – colegii de golf ai tatei, clienţii şi colegii săi de la uzină, chiar şi câţiva prieteni de-ai mei din liceu, ca Esther, cu care nu mai vorbisem de peste un an – nu mă mai simţisem niciodată atât de singură. M-am simţit ca şi cum toată lumea s-ar fi uitat la mine, la bietul copil orfan.

M-am uitat la funda neagră ruptă de pe rochia mea. Stăteam lângă Faye, şi am văzut cum lacrimile îi căzeau pe cartea de rugăciuni în timp ce vorbea rabinul, aterizând pe literele ebraice, încreţind pagina. M-am întins şi am prins-o de mână. Mi-am spus că puteam să plâng, să plâng pentru tatăl meu şi pentru mama mea. Dar nu m-am putut forţa să exteriorizez nici măcar o fracţiune din suferinţa pe care o simţeam în tot corpul. Eram sigură că ceilalţi mă considerau puternică şi curajoasă, sau poate chiar rece ca gheaţa, dar nici măcar de dragul aparenţelor nu m-am putut lăsa în voia suferinţei. Era prea profundă şi îmi era teamă că aveam să mă înec în ea.

Faye a vrut să respectăm perioada de doliu Shiva, aşa că întreaga casă era plină de oameni care veniseră să îşi ofere condoleanţele. În bucătărie era o femeie pe care nu o mai văzusem niciodată, îmbrăcată într-un şorţ cu mere pe buzunarul din faţă. Ea şi celelalte femei din Surorile Sinagogii – am presupus că erau prietenele lui Faye – mişunau prin casă, pregătind mâncarea, tăind roşii, castraveţi şi cepe, crestând pieptul de curcan, carnea sărată de vită şi friptura. Femeia în şorţ turna hering în

smântână într-un castron de sticlă, în timp ce altă femeie cu ruj pe dinţii din faţă număra colacii, atingându-l pe fiecare în parte de parcă s-ar fi asigurat că existau cu adevărat.

— Sper că ţi-e foame, mi-a spus ea cu un zâmbet roşu.

Foame? Nu eram în stare să iau nici măcar o gură.

M-am dus în sufragerie şi m-am oprit, picioarele cedând sub mine. M-am simţit ca şi cum cineva m-ar fi lovit în moalele capului când Michael şi soţia sa au intrat pe uşa de intrare. Nu mă aşteptasem să îl văd, darămite să îi văd soţia, dar acestea erau riscurile unui oraş mic în care toţi se cunoşteau între ei şi se simţeau obligaţi să ofere condoleanţe de Shiva. Am împietrit, dorindu-mi să mă afund în pământ.

Michael părea inconfortabil chiar dinainte să ni se întâlnească privirile. Momentul în care şi-a pus mâna pe umărul meu într-o încercare de a mă îmbrăţişa şi săruta pe obraz în acelaşi timp a intrat în istorie ca cel mai penibil moment al vieţii mele. Nu a mers mai bine nici când soţia sa mi-a strâns încheietura, ţinându-şi burta foarte mare.

— Ne pare atât de rău, Ali, serios, a spus Michael.

Soţia a dat din cap cu emfază, buclele ei de culoarea mierii, rigide ca nişte cozi de tirbuşon, ţopăindu-i pe umeri. Nu ţin minte ce i-am răspuns. Sângele îmi bubuia în urechi. În faţa ochilor îmi dansau steluţe albe, ca atunci când eşti pe cale să leşini. Burta aceea era chiar în faţa mea, trebuia să spun ceva. Nu puteam să îi ignor existenţa.

— Felicitări! Când naşti?

— O, în cinci săptămâni.

Felul în care spusese acel o, de parcă ar fi fost un fleac. O nimica toată, de teamă să nu mă destram într-o criză de gelozie.

— Deci New York City?

Michael şi-a îndesat mâinile în buzunare şi a dat din cap, aşa cum obişnuia să facă atunci când era agitat şi nu ştia ce să spună.

— Da, New York.

S-a uitat în jur continuând să dea din cap, întrebându-mă la un moment dat cum se simţea Faye. Am mai discutat câteva fleacuri. Mi-a spus de slujba sa de la firma de asigurări, şi despre cum cumpăraseră vechea casă a familiei Mendelsohn. Încă îşi petrecea zilele de vineri jucând pocher cu Aaron şi cu ceilalţi băieţi.

Michael a continuat să vorbească şi am observat cum angoasa care mă cuprinsese când îl văzusem cu soţia sa dispărea treptat. Şi eu mă gândisem mult la Michael după ce ne despărţiserăm, prea mult. Amintirile, bune şi rele, se înrădăcinaseră atât de adânc în inima mea că uneori abia putusem respira. Acum l-am privit în ochii săi blânzi şi căprui, şi am realizat cât de tineri şi inocenţi eram amândoi. Că relaţia noastră nu ar fi funcţionat oricum. Nu mă puteam imagina căsătorită cu Michael, trăind în Youngstown.

Michael vorbea acum despre operaţia la monturi a mamei sale şi a devenit limpede că nu mai era nimic de spus. Michael şi soţia sa însărcinată m-au îmbrăţişat.

— Repet, îmi pare foarte rău, Ali, a spus el.

Era o afirmaţie plină de tensiune şi am ştiut că nu era doar despre moartea tatălui meu. Era de asemenea o scuză pentru faptul că îmi frânsese inima, dar adevărul era că nu fusese vina lui. Îi dădusem lui Michael prea multă putere, şi până la urmă cred că îmi frânsesem singură inima. Oricât de greu fusese să trec peste el, durerea şi suferinţa mă forţaseră să o iau de la capăt. Văzusem şi trăisem mai multe în ultimele câteva luni decât în toţi anii de dinainte. De când mă despărţisem de Michael şi părăsisem Youngstown aveam propriul apartament, prima mea slujbă adevărată. Exista o lume mai mare decât acest oraş, iar acum făceam parte din ea, pe propriile mele merite. Aveam siguranţa că nimeni nu îmi putea lua acest lucru. Abia în acel moment am realizat cât de mult mă maturizasem. Şi mi-am dat seama şi că nu mai era posibil să neg alt lucru pe care încercasem să îl reprim. De când eram în New York descoperisem ce însemna să ai o conexiune cu un bărbat. Şi nu era vorba de Erik, ci de Christopher.

Mai târziu, după ce măturasem podelele, spălasem şi uscasem vasele, dusesem gunoiul în stradă şi Surorile plecaseră, am rămas singură cu Faye. Amândouă eram extenuate şi ne schimbaserăm din rochiile noastre negre în halate. Uitasem să îmi iau unul cu mine, aşa că Faye mi-a împrumutat unul de-al ei, dintr-un material alb şi moale care mi-a alinat trupul obosit. Făcuse ceai cu scorţişoară şi pregătise o farfurie cu schnecken, de care nu ne-am atins nici una dintre noi.

Ne-am aşezat la masa din sufragerie cu o cutie plină de obiecte de-ale tatei, lucruri pe care se gândise că aş fi vrut să le păstrez: insignele sale din Forţele Navale, un inel cu

safir pentru degetul mic pe care m-a surprins că nu voia să îl păstreze ea, diploma sa de la liceul Youngstown, şi o fotografie de la nunta părinţilor mei pe care nu o mai văzusem niciodată. Cei doi stăteau în faţa primăriei, ţinându-se de braţ şi presându-şi obrajii unul de celălalt.

Mi s-a pus un nod în gât şi vocea mi s-a frânt când am spus fără să mă gândesc:

— Ştiai de ce au trebuit să se căsătorească ai mei?

Faye a început să îşi amestece ceaiul. Am crezut că evita întrebarea, dar într-un final a spus:

— De unde ai aflat?

— Ştiai.

Încă ţineam poza în mână. Faye a bătut cu linguriţa de marginea ceştii înainte să o aşeze gingaş pe farfurioară. A ridicat privirea cu buzele strânse şi a dat din cap abia perceptibil. Nu ştiu de ce m-a deranjat acest lucru – mai ales în condiţiile în care ştiam deja că era adevărat – dar faptul că ea ştia era ca o trădare.

— De când ştii?

A schiţat un zâmbet ezitant.

— De vreo douăzeci şi doi de ani.

— Ce?

— Alice, cred că e timpul să discutăm nişte lucruri.

— Ce lucruri?

M-am holbat la farfuria cu schnecken, care erau dezgustător de dulci. Îmi era greaţă. Faye a îndoit şi netezit un şerveţel, trăgând de timp înainte de a spune:

— L-am cunoscut pe tatăl tău cu mult înainte să o întâlnească pe mama ta pentru prima oară.

— Ce?

Acest ce mi-a ieşit pe gură mai ascuţit, mai tare. Faye s-a ridicat de la masă şi şi-a făcut de lucru la chiuvetă. Am văzut-o uitându-se pe geam. De la garajul de vizavi venea lumină, revărsându-se asupra coşului de baschet. Zgomotele din vecini erau la fel de constante ca bătăile unei inimi. Cu spatele la mine, a spus:

— Pun pariu că nu ştiai că am crescut aici, în Youngstown. Aici m-am născut şi am copilărit. Eu şi tatăl tău am fost împreună în liceu.

— Ce?

Nu puteam găsi alte cuvinte. Faye s-a întors spre mine şi s-a aşezat la masă.

— Ştiu că e greu, dar m-ai întrebat de părinţii tăi, şi cred că meriţi să ştii adevărul.

Adevărul? Mi-am dus mâna la tâmplă. Parcă mi-ar fi explodat ceva în cap.

— Urma să ne căsătorim, dar apoi a început războiul şi a plecat pe front. L-am aşteptat, i-am scris zilnic. Dar, vezi tu, când s-a întors mi-a spus că întâlnise altă femeie. Am crezut că era în Europa – genul acesta de lucruri se întâmplau foarte des. Dar s-a dovedit că locuia în New York. Tatăl tău mi-a spus că era însărcinată şi că avea să

se căsătorească cu ea. Ştiam că avea să facă ceea ce se cădea. Acesta era caracterul său, şi e unul dintre motivele pentru care l-am iubit mereu atât de tare.

Am înghiţit în sec.

— Şi tu? Ce s-a întâmplat cu tine după aceea?

— Ei, bineînţeles că am fost devastată. Aveam inima frântă, sincer. Nu am mai putut suporta să stau în acelaşi oraş cu ei doi, aşa că m-am mutat cu mătuşa mea în Columbus. La un moment dat, l-am cunoscut acolo pe Sid, primul meu soţ. Era mai în vârstă decât mine, cu doisprezece ani. Dar era un om bun. Avea o inimă bună. Era foarte inteligent, un inginer. Am avut o viaţă frumoasă împreună. N-am avut copii, dar a fost o viaţă bună. Când am auzit că mama ta a murit, eram încă o femeie căsătorită. Şi îmi iubeam soţul, aşa că nu l-am contactat niciodată pe tatăl tău. Dar apoi, acum vreo doi ani, l-am pierdut pe Sid. Atunci m-a sunat tatăl tău.

S-a ridicat din nou de la masă şi s-a dus la aragaz. Lumina de vizavi s-a stins. S-a lăsat liniştea, gata cu driblingul.

— Mai vrei un ceai? a întrebat ea ridicându-şi ceaşca.

— Deci a iubit-o vreodată pe mama mea?

Ştiam că Faye era ultima persoană pe care ar fi trebuit să o întreb aşa ceva, dar nu mai aveam pe nimeni altcineva şi trebuia să ştiu.

Faye s-a aşezat din nou.

— O, bineînţeles. A fost un alt fel de iubire decât ceea ce a avut cu mine, dar trebuie să înţelegi că eu şi tatăl tău fuseserăm atât de tineri. Iubirea noastră fusese inocentă,

nu avuseserăm nici un fel de probleme. Până la război, când tatăl tău a cunoscut-o pe mama ta. Dar da, a iubit-o. Foarte mult. Şi amândoi te-au iubit pe tine. Părinţii tăi au fost buni unul pentru celălalt. Erau foarte diferiţi, mama ta era o fată de oraş mare, iar tatăl tău un băiat din provincie, dar s-au potrivit perfect. Ştiu că a suferit profund când a murit mama ta.

Acesta a fost momentul în care aproape că am plâns, dar am clipit şi mi-am înghiţit lacrimile.

Faye s-a ridicat din nou de la masă, s-a dus la aragaz şi a mai făcut un ceai. În tot acest timp nu ştiusem nimic despre ea şi tata. Crezusem că era una dintre văduvele care aveau mereu câte o caserolă pregătită, gata să-şi înhaţe un soţ. Simţeam că îi datoram mii de scuze, dar s-a întors la masă cu două ceşti aburinde şi s-a aşezat înainte să îmi pot găsi cuvintele.

— Ştii, a spus înainte să pot vorbi, mai e ceva. Nu ştiu, poate că nici nu ar trebui să spun nimic. Tatăl tău s-a tot gândit, încercând să se hotărască dacă să îţi spună sau nu, dar eşti un adult şi...

— Ce e?

— Are legătură cu familia mamei tale.

Am auzit nesiguranţa din vocea ei.

— Familia ei?

Mi-am strâns în mână ceaşca, deşi era prea fierbinte.

— Vezi tu, când mama ta a rămas însărcinată, familia ei a fost foarte dezamăgită. Tatăl ei a fost un judecător foarte

important, şi pur şi simplu nu aveau de gând să lase aşa ceva să se întâmple. Au dezmoştenit-o, pur şi simplu.

Şi-a frecat mâinile una de cealaltă.

— I-au şters complet existenţa din vieţile lor, întreaga familie. Tatăl tău a încercat să remedieze situaţia, dar nu le-a păsat. Am auzit că bunicul tău a ţinut doliu o săptămână după ce a dat-o afară pe mama ta.

Mi-am amintit că Elaine Sloan îl numise pe tatăl mamei mele un nemernic. Faye şi-a dres vocea şi a continuat cu ceva ce nu mi s-a părut că avea legătură cu subiectul.

— Ştii că nu am avut niciodată copii. Şi, ca şi tine, am fost singură la părinţi, şi părinţii mei sunt morţi. Ştiu ce înseamnă singurătatea. Ştiu cât de importantă e familia. Realizez că nu mă vezi ca pe o parte din familia ta şi înţeleg de ce, dar, şi după cum spuneam, poate că nu ar trebui să îţi spun toate astea, dar eşti un adult acum. Cred că ai dreptul să ştii.

— Să ştiu ce?

— Ţi s-a spus mereu că părinţii mamei tale au murit înainte să te naşti, dar...

— Dar...? Dar ce?

Aveam ochii cât farfuriile, dorindu-mi să continue.

— Alice, iubito, părinţii mamei tale... A oftat. Nici nu ştiu de unde să încep. A clătinat din cap. Nu au murit. Sau cel puţin nu au murit înainte să te naşti tu. Erau încă în viaţă, probabil că mai sunt în viaţă şi acum.

A băgat mâna în cutie şi a scos o agendă zdrenţuită.

— Bunicii tăi trăiesc în Stamford, Connecticut. Sau cel puţin acolo locuiau. A deschis agenda la o pagină îngălbenită şi pătată de cafea. Aceasta e ultima adresă pe care o mai avea tatăl tău. Cred că e casa în care a crescut mama ta.

Am rămas fără cuvinte.

— Sincer, nu ştiu cum ar reacţiona dacă i-ai contacta, dar ştiu că ceea ce s-a întâmplat între ei şi mama ta a fost cu mult, mult timp în urmă. Oamenii se înmoaie, se schimbă. Şi, ei bine, nu vreau să pleci de aici fără să ştii că nu eşti singură. Ai o familie.

Aceste cuvinte au rupt barajul. Înainte să mă pot opri mi s-au înceţoşat ochii şi au început să îmi curgă lacrimile. Am plâns atât de tare că nu mai puteam respira. Faye s-a ridicat din scaun şi a venit să mă îmbrăţişeze, iar eu m-am prăbuşit în braţele ei şi am început să plâng mai tare.

— Nu am ştiut despre tine şi tata, am spus eu bocind în umărul ei.

Mă simţeam vinovată pentru cât de rece şi indiferentă fusesem faţă de ea atât de mult timp.

— Şşş!

M-a strâns în braţe şi mi-a alinat durerea.

— Şşş!

Am plâns pentru mama, pentru tata, şi pentru prima dată după ani de zile, am plâns pentru mine. Şi când am rămas fără lacrimi şi mi-am şters ochii secată, am fost copleşită de o prezenţă, de o senzaţie de uşurinţă. Era o schimbare pe care nu o puteam explica, dar ştiam că ceva se

schimbase. În sfârşit, mă eliberasem de povara lacrimilor pe care nu le vărsasem niciodată.

Capitolul 30

Am luat un zbor matinal şi când am ajuns în LaGuardia o săptămână mai târziu, am fost uşurată că eram din nou în New York. Am savurat haosul şi aglomeraţia Manhattanului, pentru că îneca toată gălăgia din mintea mea.

De când îmi spusese Faye despre trecutul ei cu tata şi despre familia mamei mele eram un dezastru emoţional. Izbucneam în lacrimi când mă aşteptam mai puţin. Oriunde mergeam apăreau ghemotoace de şerveţele umede. Parcă compensam pentru toţi anii în care suprimasem totul.

În timpul zborului m-am forţat să privesc drept înainte, spre viitor. Ştiam că tatăl meu îmi lăsase nişte bani şi hotărâsem să îmi cumpăr un aparat nou de fotografiat, un Nikon precum cel pe care îl folosea Christopher, şi o mapă frumoasă din piele. De asemenea, aveam de gând să îmi adun curajul şi să urmez un curs de fotografie. Acum eram pregătită să îmi pun la încercare abilităţile, şi eram sigură că Helen avea să înţeleagă dacă trebuia să plec de la serviciu mai devreme pentru a merge la cursuri o dată pe săptămână.

Mi-am luat valiza şi am tras-o după mine spre taxiuri. Când am plecat din aeroport, traficul a devenit atât de lent că

aproape stăteam pe loc. Taximetristul a schimbat postul de radio şi a început piesa You'll Never Walk Alone. Auzisem piesa de mii de ori, dar niciodată nu fusesem atentă la versuri. Când a început refrenul şi melodia şi-a atins apogeul mi-au dat lacrimile. Prin ochii înceţoşaţi am văzut semnele care indicau ieşirea spre Long Island Central Parkway. Ceva s-a aprins în mine şi am devenit impulsivă.

— Domnule... M-am aplecat spre fereastra murdară dintre noi. Mi-am schimbat planurile. Mă duc în Stamford.

M-am uitat în poşetă şi i-am citit adresa pe care o copiasem din agenda veche a tatei. Nu ştiam dacă aceasta era cea mai bună sau cea mai proastă idee pe care o avusesem vreodată. Poate că aveam nevoie de o rezoluţie, sau poate că eram dependentă de durere şi voiam să mă pedepsesc singură. Tot ce ştiam era că începusem să mă văd pe mine însămi ca ilegitimă de când îmi spusese Faye despre părinţii mamei mele. Descoperirea că familia ei existase în tot acest timp şi nu încercaseră să mă găsească nici o singură dată m-a făcut să mă simt murdară, lipsită de valoare şi nedorită. Nevrednică de iubire.

Poate că ar fi trebuit să sun mai întâi, dar totul avea un caracter urgent, simţeam că trebuia să mă confrunt cu ei acum ori niciodată. Taxiul a trecut peste podul Bronx-Whitestone, care se întindea peste East River. În stânga mea era Manhattanul. Şoselele erau şerpuitoare şi mărginite de copaci ale căror ramuri formau bolţi deasupra noastră. În depărtare erau văi acoperite de frunziş, şi prin geam am văzut şinele căilor ferate Long Island Rail Road. Era trenul pe care obişnuise mama să îl ia pentru a ajunge în oraş, şi trenul cu care aveam să mă întorc eu, fiindcă

acest drum cu taxiul avea să mă ducă la sapă de lemn. Suma de pe aparat creştea constant, ajunsese deja la 6 dolari şi 75 de cenţi.

Am trecut de ieşirea către New Rochelle, de şoselele New York Thruway, de White Plains şi Rye, înainte să ajungem în Stamford, acoperit cu dealuri verzi şi frumoase. Casele deveneau din ce în ce mai maiestuoase cu fiecare stradă care trecea pe lângă noi. Ştiam că tatăl mamei mele fusese un judecător de succes, dar nu mi-am imaginat niciodată că crescuse într-o asemenea opulenţă.

Am intrat pe Long Ridge Road şi inima a început să îmi bată de două ori mai repede. Era prea târziu să dau înapoi, şi nu aveam idee ce să spun, ce să fac. Taxiul s-a oprit pe un drum lung şi curbat, care ducea către o casă imensă în stil victorian. Arăta ca scoasă de pe o carte poştală, cu un acoperiş mansardat, o verandă care se înfăşura în jurul întregii case, şi un garaj pentru trei maşini.

Cu valiza după mine mi-am făcut drum spre intrare şi am tras adânc aer în piept înainte să pun mâna pe ciocănelul din alamă. Aşteptarea a părut să dureze o eternitate, mâinile îmi transpirau şi inima îmi galopa în piept. Într-un final mi-a deschis uşa o femeie înaltă şi graţioasă, cu ochi albaştri limpezi, piele translucidă şi o coafură perfectă. Iat-o, izvorul frumuseţii mamei mele.

S-a holbat la mine, mută. Arăta ca şi cum ar fi văzut o fantomă. Ştiusem mereu că semănam tare cu mama mea, dar privirea ei mi-a confirmat acest lucru. S-a uitat la mine şi a ridicat o mână atent manichiurată la gură, cealaltă la piept.

— Numele meu e Alice. Sunt fiica lui Vivian. Pot să intru? am întrebat eu.

Nu mai ştiu dacă a spus ceva, dar s-a dat deoparte şi am luat-o drept invitaţie să intru în casă. Stând în anticamera ei din marmură, sub un candelabru spectaculos, m-am uitat mai bine la ea, la puloverul din caşmir, pantalonii din lână gri, la cerceii cu diamante şi la perlele strălucitoare din jurul gâtului. Am urmat-o în tăcere într-o sufragerie elegantă cu un şemineu enorm. Pe el erau aliniate fotografii. Am vrut să le studiez, dar mi-a făcut semn spre o canapea în stil Queen Anne, şi m-a întrebat dacă voiam ceai sau cafea, care ar fi fost cu siguranţă servite pe o tavă de argint şi în ceşti din porţelan fin.

Fără să indice dacă era mulţumită sau gata să mă dea afară, a spus:

— Ce te aduce aici, Alison?

— Alice. Mama îmi spunea Ali.

M-a făcut să mă simt oribil că a trebuit să o corectez, dar faptul că nici nu îmi ştia numele era chiar mai rău.

— Ei bine, Alice. Mă numesc Ruth.

A zâmbit şi a aşezat o mână peste inimă. Pentru prima dată a vorbit cu căldură, spunând:

— Presupun că sunt bunica ta.

Am dat din cap şi amândouă am râs pe acelaşi ton straniu. Atmosfera stranie a mai persistat preţ de câteva clipe, până când s-a lăsat pe spate şi mi-a pus întrebări despre viaţa mea. I-am explicat că locuiam în New York, că lucram pentru revista Cosmopolitan. I-am spus că tocmai mă întorsesem de la înmormântarea tatălui meu şi că Faye îmi spusese totul, că îmi dăduse adresa ei.

— Ei, mă îndoiesc că ţi-a spus totul, a spus ea. A cules o scamă imaginară de pe pantaloni. Dar, Dumnezeule, ai trecut prin atât de multe, nu-i aşa?

S-a lăsat din nou tăcerea. Am început să cred că făcusem o mare greşeală.

— Soţul dumneavoastră mai trăieşte? am întrebat timid.

— Judecătorul? O, da. Dar nu îi merge bine, a spus ea clătinând din cap. Demenţă senilă. Arterele i s-au îngroşat. Nu îşi mai aminteşte accidentul. În general nu cred că realizează că Vivian a murit.

A ezitat un moment şi m-a întrebat din nou dacă voiam o ceaşcă de cafea. A mai trecut un moment.

— Mă tem că nu ştiu ce să fac. M-ai luat prin surprindere, a spus ea.

— Ştiu, îmi pare rău. Până acum o oră, nici eu nu ştiam că vin aici.

Şi-a ridicat mâinile, jucându-se cu un cercel cu diamant. Această întâlnire era extrem de tensionată şi mă pregăteam să îmi cer scuze pentru deranj şi să plec, când a spus:

— Probabil crezi că suntem nişte persoane groaznice. Presupun că ai auzit ce s-a întâmplat între mama ta şi tatăl ei.

— Parţial. Am senzaţia că mai e ceva.

— Mereu mai e ceva, a spus ea cu un zâmbet trist. Sincer, când Viv a venit şi ne-a spus că e însărcinată, nu am ştiut ce să facem. Nu ne aşteptaserăm niciodată la aşa ceva.

Am vrut să o trimit undeva. În Vermont exista un cămin pentru mame necăsătorite, dar judecătorul nici nu a vrut să audă. E foarte mândru, foarte încăpăţânat.

A închis ochii, ridurile superficiale adâncindu-i-se brusc.

— Vai, cât au strigat! Nici nu îţi poţi imagina ce lucruri îngrozitoare şi-au spus unul altuia. A fost oribil. Dacă iubeşti pe cineva nu ar trebui niciodată să îi vorbeşti aşa. Judecătorul era ca un urs în acele vremuri, încăpăţânat şi dur cu ea. Când i-a spus să plece, mi s-a făcut rău. Am încercat să îl conving să se răzgândească, dar nu am reuşit. Nimeni nu a reuşit. Dar crede-mă că a suferit din cauza felului în care a tratat-o pe Vivian. Vai, cât a mai regretat. Şi când a fost în sfârşit gata să îşi îndrepte greşelile, era prea târziu. Am auzit de accident de la prietena ei Elaine.

Deci Elaine ştia. Desigur că ştia adevărul, asta explica lucrurile ciudate pe care mi le spusese, sau pe care încercase să mi le spună.

— De atâtea ori am vrut să o contactez pe mama ta, şi apoi pe tine, dar nu m-a lăsat Morris.

— Vreţi să spuneţi că aţi vrut să mă găsiţi?

Părea surprinsă.

— Dumnezeule, eşti fiica fetei mele. Eşti sânge din sângele meu.

Fără avertizare, cuvintele ei m-au rupt în bucăţi. Am izbucnit în lacrimi, hohotind în mâini. Mi-a dat o batistă delicată cu monogramă. Mi-am cerut scuze în repetate rânduri, iar ea a spus doar şşş în timp ce îmi ştergeam ochii.

După un alt moment neplăcut, dureros de tăcut, a spus:

— Pun pariu că Vivian a fost o mamă minunată.

A urmat un nou val de lacrimi. M-am uitat printre lacrimi la fotografia de pe măsuţa de cafea. Era o poză neclară, în alb-negru, cu patru fete apropiate în vârstă, aşezate pe ceea ce era probabil canapeaua pe care stăteam eu.

— Ea e? am întrebat eu arătând spre fata din mijloc.

Toate erau frumoase, dar mama mea fusese frumoasă într-un alt mod, magic, chiar şi atunci. Ruth a ridicat fotografia şi s-a aşezat lângă mine.

— E ea, cu surorile ei...

— Surori?

— Mătuşile tale, presupun. Laurel, Sylvia şi Muriel.

Mătuşi? Aveam mătuşi!

— A fost greu şi pentru ele, a spus ea. Au vrut să menţină contactul cu Viv – cred că Laurel i-a scris o dată sau de două ori, dar asta a fost tot. Tatăl lor le-a interzis să o facă. Fetele se temeau de el. Cu toţii ne temeam de el.

— Sunt încă...

A încuviinţat din cap.

— Laurel e în New York. E căsătorită, are o fiică de vârsta ta. Ea e.

A luat altă fotografie.

— Aceasta e Susan. Iar Sylvia... S-a întors spre poza cu cele patru surori. Sylvia e în Greenwich. Are o fiică şi doi băieţi. Iar Muriel e în White Plains, căsătorită şi are trei băieţi.

A zâmbit, s-a ridicat şi a făcut semn spre o altă fotografie de pe şemineu.

— Ştrengarii de aici sunt ceilalţi veri ai tăi.

În acel moment şi-a târşâit picioarele în cameră un bărbat mai în vârstă, cu umeri gheboşiţi, cu sprâncene negre şi stufoase şi o claie de păr alb ca zăpada.

— Cine e? Cine e...

S-a oprit preţ de vreo zece secunde bune cu gura căscată înainte să vorbească din nou.

— Vivian? Ce faci aici?

— Sunt Alice. Ali. Fiica lui Vivian.

— Morris, du-te înapoi în birou şi aşază-te.

Dar bătrânul nu s-a clintit. Ruth s-a întors către mine, vorbind în şoaptă.

— Memoria lui vine şi pleacă. E derutat frecvent.

S-a întors din nou către el.

— Mă auzi, Morris? Du-te înapoi şi aşază-te!

Dar judecătorul s-a apropiat de mine.

— Vivian.

Suna şocat. Ochii îi erau înceţoşaţi de la cataracte.

— Ea e Alice, a spus Ruth.

Vorbea din nou tare, de parcă ar fi fost surd.

— E fiica lui Vivian.

— O, Vivian!

Bătrânul a clătinat din cap şi mâinile sale s-au întins spre mine, cu o putere surprinzătoare pentru cineva care arăta atât de fragil.

— Dumnezeule! a spus el îmbrăţişându-mă. Dumnezeule, Dumnezeule!

I s-a frânt vocea. Primul meu instinct a fost să mă trag din îmbrăţişarea sa. Eram atât de copleşită că nu mai puteam respira. Braţele îmi fluturau pe lângă trup, nu ştiam ce să fac cu ele.

— Nu sunt Viv...

— Lasă-mă să mă uit la tine! O, Vivian! O, Doamne! Ce ţi-a luat atâta? Unde ai fost?

Mi-a luat faţa în palme şi m-am uitat la Ruth, implorând-o din ochi, neştiind ce să fac. Mi se părea crud să îl las să cred că eram fiica lui, dar soţia sa nu l-a oprit. Judecătorul încă îmi ţinea faţa în palme.

— Nu credeam că am să te mai văd vreodată. Chiar nu credeam. Toată chestia a scăpat de sub control, nu ştiu cum s-a ajuns aici...

I-a pierit vocea, şi chiar când am crezut că îl pierdusem, a zis:

— Înţelegi ce încerc să spun? Înţelegi?

Am dat din cap, realizând că acesta era felul în care îşi cerea scuze un bărbat mândru şi încăpăţânat, că îl ajutam să vindece rana adâncă dintre el şi fiica lui. Amândoi plângeam. Când am reuşit să mă calmez, judecătorul alunecase înapoi în ceaţă, iar eu eram o străină care îi apăruse în prag.

Ruth l-a trimis înapoi în birou, iar el a spus pe un ton ursuz:

— Spune-i că nu suntem interesaţi, oricine ar fi.

După alte două ceşti de cafea, venise timpul să îmi iau la revedere de la Ruth. Când am întrebat-o în ce direcţie era gara, a spus:

— Prostii! Nu poţi lua trenul la ora aceasta. Îţi vom chema un taxi.

— Chestia e, m-am bâlbâit eu, nu mi-am adus suficienţi...

— O, Ali, de ce nu ai spus nimic?

S-a dus la un borcan din bucătărie, a scos din el două bancnote de 20 de dolari şi mi le-a pus în mână, ignorându-mă când am încercat să o refuz. Mi-am amintit de tata, spunându-mi: Cred că ţi-a căzut ceva.

Când a apărut taxiul, cu lumina farurilor revărsându-se prin fereastra mare prin care îl priveam, Ruth a spus:

— Sper că nu îţi iei la revedere pentru ultima oară.

— Sper şi eu.

M-a surprins când m-a îmbrăţişat. La început m-am temut să o îmbrăţişez şi eu, m-am temut că nu aveam să îi dau

drumul niciodată. Ţinându-mă încă în braţe, cu parfumul ei floral în jurul nostru, a spus:

— Te rog să ne ierţi.

Am dat din cap cu un nod în gât. Taximetristul a claxonat şi mi-am luat la revedere de la ea pentru ultima dată.

Când taxiul meu a ajuns la New York Thruway, şoferul a plătit taxa de şosea şi s-a uitat la mine în oglinda retrovizoare.

— Domnişoară? Nu îmi dau seama dacă râdeţi sau plângeţi. Sunteţi bine?

Am zâmbit şi mi-am şters ochii înlăcrimaţi cu mâna.

— Sunt bine, am spus eu. Sunt chiar bine.

Capitolul 31

Ziua următoare m-am întors la Cosmo, uluită de cantitatea de muncă ce se acumulase în săptămâna cât fusesem plecată. Trebuia să mă ocup de scrisori de la admiratoare, să organizez o masă la 21, să iau ceasul Piaget al lui Helen de la bijutier şi să îi duc pantofii cu tocuri la reparat.

Thelma, o fată nouă, era la masa lui Bridget, în faţa biroului lui Bill Guy. Era a treia secretară înlocuitoare pe care o trimiseseră de când fusese concediată Bridget. Thelma era grasă, cu un păr şaten dezordonat care arăta ca un carton gofrat. Era prietenoasă, dar nu foarte perspicace, întrebându-mă unde e camera de

corespondenţă, unde e imprimanta, cum funcţiona maşina de cafea şi la ce oră îşi putea lua prânzul.

Dacă mi-aş fi abordat şi eu slujba aşa, nu aş fi rezistat nici o zi ca secretara lui Helen. Când m-a văzut Helen în acea dimineaţă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să fugă spre mine, să îşi înfăşoare braţele subţiri în jurul meu şi să spună:

— Alice Weiss, ce mă bucur să te văd!

Acestea erau exact cuvintele pe care mi le spusese în ziua în care dădusem interviul pentru postul de secretară, şi recunosc că era plăcut să mă simt dorită.

Mai târziu în cursul zilei eram în biroul lui Helen, citind nişte scrisori, când şi-au făcut apariţia neaşteptată Richard Berlin, Dick Deems şi Frank Dupuy. I-am verificat programul, gândindu-mă că uitasem de această întâlnire când trecusem în revistă programul zilei. Dar Helen nu părea perturbată de întrerupere.

— Băieţi, a spus ea cu un zâmbet. Le-a făcut semn să intre de pe canapea. Cu ce ocazie aţi venit?

— Trebuie să vorbim despre numărul pentru august, înainte să meargă la tipar, a spus Berlin.

— Vai, Doamne, ce am mai făcut de data aceasta? Helen a râs. Dacă e vorba de preţul de pe copertă, insist să îl ridicăm. Nu cred că 50 de cenţi pe număr e prea mult, şi cu bugetul nostru, 36 e...

— Nu e vorba doar de preţ, a spus Berlin. Avem nişte griji foarte serioase.

— O, Richard, tu mereu îţi faci griji. Cred că ţi-am demonstrat că ştiu ce fac.

— Ei, discutabil, a spus Berlin.

— Poftim?

Helen şi-a îndreptat spatele, picioarele goale atingându-i podeaua.

— Despre ce vorbeşti? Ai văzut cifrele vânzărilor.

— Da, dar dacă iulie a fost norocul începătorului? a zis Deems.

— Asta se zvoneşte, că a fost doar norocul începătorului, a spus Dupuy.

— Bineînţeles că lumea a fost curioasă când a apărut numărul din iulie. Au cumpărat revista pentru că voiau să vadă ce ai făcut cu ea, a explicat Deems.

— Dar acum, întrebarea este: Va funcţiona să îi şocăm din nou în august? a spus Dupuy.

— Staţi aşa!

Helen s-a ridicat în picioare, strângând o pernă decorativă atât de tare că stăteau să îi plesnească cusăturile.

— Veniturile din publicitate cresc. Vânzările cresc. Ce mai vreţi?

— Am primit reacţii amestecate de la sponsori, aşa că...

— Şi ce dacă?

— Aşa că am decis să ne întoarcem la planul iniţial cu Sean Connery pentru coperta din august.

— Ce? Dar deja aţi fost de acord să... Nu puteţi pune un bărbat pe copertă. Pur şi simplu nu puteţi. Mai ales nu acum, a zbierat Helen.

Degetele începuseră să i se albească.

— Deja am făcut-o. Nu mai punem pe copertă o femeie precum cea pe care ai folosit-o pentru iulie, a spus Berlin.

— Dar acesta e planul. Deja lucrăm la coperţile pentru următoarele trei luni. Trebuie să puneţi o fată pe copertă, pur şi simplu trebuie.

— Îmi pare rău, dar numărul din iulie a fost prea provocator pentru cititoarele noastre.

— Nu mai sunt cititoarele voastre. Sunt fetele mele, a spus ea.

Într-o izbucnire de furie, a rupt perna în două, aruncând un nor de pene în aer.

— Sunt fetele mele, a repetat ea aruncând perna pe jos, şi ştiu ce vor să citească.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş calma şi m-aş întoarce la treabă, a spus Berlin.

După ce bărbaţii au plecat din birou, Helen a trântit uşa, făcând mormanul de pene de pe jos să danseze pe podea.

— Nu pot să cred, a spus ea dându-şi la o parte o pană de pe faţă. Pur şi simplu nu îmi vine să cred ce se întâmplă. M-am întors de unde am plecat.

S-a aşezat pe canapea şi şi-a pus capul în mâini.

— Acum trebuie să le demonstrez iar că sunt capabilă.

Helen abia îşi revenise de la acea întâlnire, când a trebuit să îi împachetez lucrurile şi să o trimit la o şedinţă de relaţii publice, în cealaltă parte a oraşului. În absenţa ei am început să scriu un mesaj către Richard Berlin, când m-a sunat recepţionera, făcându-mi legătura cu Francesco Scavullo. Am presupus că sunase pentru a discuta cu Helen despre fotografia pentru coperta din octombrie, care era acum un mare semn de întrebare.

— Bună ziua, domnule Scavullo, am spus eu continuând să tastez. Mă tem că Helen nu e în birou, dar mă aştept să se întoarcă în vreo patruzeci şi cinci de minute. Să îi spun să vă sune înapoi?

— Hmm, nu, să ştii, a spus el pe un ton ştrengăresc, caracteristic.

Francesco Scavullo suna mereu de parcă punea ceva la cale.

— Am sunat ca să vorbesc cu tine. Crezi că ai putea trece pe la studioul meu mai târziu?

M-am gândit că avea nişte layouturi pentru octombrie, pe care voia să i le aduc lui Helen. Oricum îmi dorisem să îi văd studioul, şi pe deasupra, mă gândeam să îl întreb de recomandări pentru un curs de fotografie.

— Sunt aici toată ziua, poţi veni oricând. Ai adresa, nu? a spus el.

Am mers la studioul lui Scavullo la trei şi jumătate. Trăia şi lucra într-o casă impresionantă cu patru etaje, care fusese

un grajd cândva, pe 58th Street. Avea o faţadă din cărămidă şi o boltă ornamentată deasupra uşii. Scavullo mi-a deschis uşa, şi a fost prima dată când îl vedeam fără pălărie. Coama sa de păr negru era dată pe spate, lucioasă de la briantină.

— Îţi voi face turul mai târziu, a spus el.

M-a condus în studio, care ocupa primul etaj. Era alb de sus până jos, cu o fereastră rotundă cu cinci panouri de sticlă, prin care se revărsa lumina de pe Third Avenue. Trepiede, suporturi pentru lumini şi umbrele albe erau împrăştiate prin cameră, probabil de la ultima şedinţă foto. Mi-a oferit o ceaşcă de espresso şi a făcut un semn spre două scaune pliante sprijinite de perete.

— Deci probabil că te întrebi de ce te-am chemat aici...

— Lăsaţi-mă să ghicesc! Pentru coperta numărului din octombrie?

— Nici pe departe. Am nevoie de un asistent, Alice. Cred că ai fi perfectă pentru post.

— Eu?

— Da, tu. Am întrebat de tine, iar Christopher Mack spune că ai un ochi bun. A spus că l-ai ajutat cu şedinţa foto de la The Armory.

Primul meu gând a fost Helen.

— Dar... dar am deja o slujbă.

— Ştiu. Dar ştiu şi că vrei să fii fotograf. Şi am văzut cât de bine ai grijă de Helen.

Mi-am frământat mâinile în poală.

— Trebuie să te avertizez că este un post groaznic. Şi nu ştiu dacă ai auzit, dar pot fi al naibii de capricios.

A râs. Eu mă gândeam încă la Helen, dar eram suficient de curioasă încât să cer mai multe detalii.

— Deci, ăăă, ce ar face acest asistent?

— Totul. A fluturat din mâini în timp ce şi-a dat ochii căprui peste cap. Totul, în afară să îmi spele chiloţii. A râs din nou. Ai urî majoritatea sarcinilor. E vorba de măturat podelele, de cumpărat prânzul, de răspuns la telefon. Şi la uşă.

Şi-a înclinat capul într-o parte, de parcă ar fi încercat să îmi evalueze reacţia.

— O, şi espresso. Trebuie să te asiguri mereu că am espresso.

Am încercat să nu las să se vadă cât de neplăcut suna totul. Nu aveam nici o intenţie să o părăsesc pe Helen, mai ales nu pentru acest tip de muncă.

— Ar trebui, de asemenea, să coordonezi livrările de garderobă, să programezi machiorii şi coafezele. Te-ai ocupa de treburile mele, de exemplu de drumurile la laboratorul foto.

A făcut din nou o pauză, încercând să mă facă să îl privesc în ochi.

— Şi, desigur, a spus el schimbându-şi tonul, mai sunt câteva chestii, de exemplu să fii prezentă la întâlnirile cu

clienţii, să montezi luminile, să monitorizezi setările şi, desigur, ai fi fotograful meu de rezervă.

Fotograful de rezervă al lui Francesco Scavullo? Eu!

— O, şi te-aş mai şi plăti. Cum sună 85 de dolari pe săptămână? a spus el chicotind fermecător.

Nu îmi venea să cred ce auzeam. Acum oferta lui părea prea bună ca să fie adevărată. Banii, şansa să fac pe bune fotografii...

A zâmbit, ştiind că îmi captase interesul.

— Alice, acesta este un mod de-aţi începe cariera. Eu am fost asistentul lui Horst P. Horst mulţi ani, să ştii. A fost mentorul meu.

Deşi suna ca slujba visurilor mele, ştiam deja că nu o puteam părăsi pe Helen. Mai ales după ce se întâmplase mai devreme cu Berlin şi aghiotanţii săi. Nu când avea inima frântă din cauza coperţii din august, nu cu toate articolele controversate pe care sigur avea să fie nevoită să le taie. Nu-mi puteam imagina ce s-ar fi întâmplat dacă plecam şi mă înlocuiau cu cineva ca Thelma. Oricând mi-aş fi dorit să lucrez pentru Francesco Scavullo, ştiam că nu o puteam părăsi pe Helen.

Ar fi trebuit să spun nu, mulţumesc, dar pe gură mi-a ieşit:

— Pot să mă gândesc un pic la asta?

Tot restul săptămânii m-am gândit doar la şansa de a lucra pentru Francesco Scavullo, şi totuşi luasem deja o decizie. Nu era momentul oportun. De-ar fi venit la mine în şase

luni, sau poate într-un an, când Helen şi Cosmo aveau să fie în siguranţă, atunci poate, poate că aş fi luat ideea în considerare.

Retrospectiv, nu ştiu de ce mă văzusem pe mine însămi ca fiind indispensabilă. Fusese foarte arogant din partea mea să cred că Helen nu ar fi putut funcţiona fără mine. Dar acela fusese modul meu de gândire. În plus, ea îmi dăduse startul profesional, simţeam că îi datoram loialitatea mea.

Era prima vineri de când mă întorsesem în oraş şi eram la cină cu Elaine. Mă invitase ca să mă întrebe cum mă simţeam după înmormântarea tatei, care părea să se fi întâmplat cu atât de mult timp în urmă, date fiind toate celelalte lucruri care se întâmplaseră.

În timp ce ne beam cocktailurile în sufrageria lui Elaine, i-am spus despre conversaţia mea cu Faye şi despre întâlnirea cu Ruth şi judecătorul. Încă nu puteam să mă conving să îi numesc bunicii mei.

— Sper că înţelegi de ce nu am spus niciodată nimic.

Elaine a deschis o cutie argintie de pe măsuţa de cafea, a scos o ţigară şi a aprins-o. Nu am răspuns, dar a continuat:

— M-am simţit atât de îngrozitor când ţi-am spus despre sarcina mamei tale. Sper că înţelegi de ce nu am mai spus nimic altceva despre părinţii ei. Ştiu că Viv a făcut tot ce a putut pentru a te proteja de toate aceste lucruri. Pur şi simplu nu am crezut că se cădea să îţi spun totul, şi deja spusesem mai mult decât ar fi trebuit.

I-am spus că înţelegeam, deşi nu eram întru totul convinsă că înţelegeam. Când m-am gândit la unele dintre conversaţiile noastre, ar fi fost atât de simplu şi de natural

să îmi fi spus adevărul. Dar nu am spus nimic, parţial pentru că ţineam atâta la Elaine şi parţial pentru că eram obosită de subiect.

Din fericire, am trecut la alt subiect, iar Elaine a pregătit un alt martini şi a scos un platou cu brânză, pate savuros de raţă şi felii de pâine crocantă franţuzească. Îmi povestea despre vacanţa ei de Ziua Independenţei şi despre cum se pierduse cu velierul unui prieten.

— Abia aşteptam să mă întorc pe uscat, a râs ea.

Un lucru pe care îl observasem la Elaine era că al doilea pahar de martini o făcea mereu vorbăreaţă. Acum mă încuraja să văd Menajeria de sticlă.

— Încă se joacă la teatrul Brooks Atkinson şi e splendidă.

Am mai povestit un pic şi, la un moment, m-a întrebat cum mergea treaba la serviciu. Am ezitat, am tras de timp înainte să îmi termin băutura şi să îi spun pur şi simplu de oferta lui Scavullo.

— E fantastic, Ali. Absolut minunat. Felicitări! Când începi?

— Când încep? O, nu, nu pot accepta postul. Nu o pot părăsi pe Helen, nu acum. Ţi-am spus că e înapoi de unde a plecat, cu cei de la Hearst?

— Ei bine, nu sunt surprinsă.

— Dar se comportă de parcă numărul din iulie nici nu ar fi existat. A vândut mai multe exemplare decât numărul din iunie, cu un sfert de milion mai multe. Ai crede că Hearst ar trebui să aibă încredere în ea acum, dar o tratează ca pe o începătoare din nou. Se ceartă cu ea pentru fiecare articol, fiecare fotografie, chiar şi pentru coperţile viitoare.

Coperţile. M-am gândit din nou la oferta lui Scavullo.

— Ei bine, cu asta trebuie să ne luptăm noi, femeile. Dar nu îţi face griji în legătură cu Helen, e o fată mare. Poate avea grijă de ea, a spus Elaine.

Mă gândeam încă la acest lucru când a sunat telefonul.

— Da, trimite-l sus, a spus Elaine.

Al doilea martini mi se urca la cap când a sunat soneria.

— Ne vom continua discuţia.

A sărit de pe canapea şi s-a îndreptat spre anticameră, spunând pe o voce cochetă:

— Mă întreb cine ar putea fi?

S-a întors zâmbind, la braţul lui Christopher. Mi-am îndreptat spatele, brusc complet trează, cu inima bubuindu-mi în piept. Christopher era bronzat, părul îi era uşor ciufulit. Ochii l-au dat de gol, arăta la fel de surprins ca şi mine. Dar totuşi ştiam că nu era o coincidenţă. Mă simţeam de parcă aş fi păşit într-un capitol din Marile speranţe, doar că rolurile fuseseră inversate. Eu eram Pip, Christopher era Estella, iar Elaine era domnişoara Havisham, care ne reunise de dragul propriului amuzament, pentru că voia să vadă scânteile dintre noi. Am fost copleşită imediat de dor şi de teamă. Acum puteam recunoaşte – îl doream pe acest bărbat. Dar cum? Puteam trece de la prietenie la ceva mai mult? Şi îşi dorea el acelaşi lucru sau era totul în capul meu?

Elaine a dispărut strategic în bucătărie.

— Vin imediat, verific doar mâncarea, a spus ea.

Dar a rămas în bucătărie mult timp, lăsându-mă singură cu Christopher.

— Condoleanţele mele pentru tatăl tău. Am încercat să te sun, dar plecaseşi deja din oraş. Nici nu am ştiut că te-ai întors. Eşti bine? a întrebat el.

— Depinde când mă întrebi. Chiar acum, în acest moment, da, sunt bine.

S-a întins şi mi-a pus o şuviţă după ureche. Aş fi putut să mă arunc în braţele lui şi să izbucnesc în plâns. În schimb, am mai luat o gură de martini, simţindu-mă vulnerabilă şi speriată. Nu mai exista cale de întoarcere pentru mine. Chiar dacă nu făceam nimic, sentimentele mele pentru el tot erau acolo. Aveau să fie acolo mereu.

A urmat o tăcere lungă şi ciudată.

— Elaine, ai nevoie de ajutor? am strigat eu.

— Nu. Nu, mă descurc. Povestiţi, vin imediat, a răspuns ea.

Dar nu a venit imediat. Ca să umplu tăcerea persistentă, i-am spus despre postul care îmi fusese oferit.

— Asistenta lui Frank Scavullo, uau. Felicitări! E o oportunitate grozavă. Când începi?

Suna exact ca Elaine.

— Nu, nu voi accepta postul.

— Ce? Ai înnebunit? De ce nu?

Nu ştiam cum să îi explic ataşamentul meu faţă de Helen şi, din fericire, nu a trebuit să o fac, pentru că Elaine s-a

întors cu un şorţ legat în jurul taliei. Şi-a luat părul de pe frunte cu podul palmei şi a luat o gură mare de martini.

— Poftă bună!

Gătise acelaşi preparat din paste pe care mi-l făcuse mie data trecută.

— Pot să îi spun vestea cea mare? a întrebat Elaine.

— Scavullo?

Christopher a luat sticla de vin şi ne-a umplut paharele.

— Mi-a spus. Mi-a spus şi că nu va accepta.

— O, ştiu. Cred că ar fi fraieră să nu accepte. Poate o poţi convinge, i-a spus lui Christopher.

Vorbea de parcă nici nu aş fi fost acolo.

— I-am spus că Helen va înţelege.

— Dar voi nu înţelegeţi, am spus eu.

Eram puţin ameţită de la paharele de martini urmate de vin.

— Nu pot doar să o părăsesc pur şi simplu. Lucrez acolo de mai puţin de patru luni de zile.

Elaine şi-a aruncat şerveţelul pe farfurie şi a deschis o a doua sticlă de Chablis. Ne-am mutat în sufragerie şi Elaine ne-a povestit despre noua carte pe care o edita, împreună cu nişte povestiri de-ale lui Jackie Susann. După ce am terminat vinul, m-am oferit să o ajut cu ordinea, dar Elaine, într-un stil nu tocmai subtil, a insistat să mă opresc

din adunat vase şi a sugerat ca Christopher să mă ducă acasă.

— Să îţi chemăm un taxi? a întrebat el când am ieşit din Dakota.

— Aş prefera să merg puţin pe jos.

— Ei, ştii că Elaine nu m-ar ierta niciodată dacă nu te-aş conduce.

A zâmbit. Caninii săi asimetrici m-au dat pe spate.

— E o seară frumoasă şi am nevoie de nişte aer proaspăt după tot vinul ăla.

Mereu îmi plăcuse compania lui Christopher, dar era ceva special în faptul că eram singuri împreună în acea seară. Mergeam pe stradă cu el, luna se iţea de după nori şi apoi dispărea din nou. Mâinile ne atârnau pe lângă corp, degetele erau la doar câţiva centimetri depărtare. Din când în când ni se atingeau umerii şi braţele, aşa cum o făcuseră de un milion de ori, dar în acea noapte am devenit conştienţi de aceste atingeri şi ne-am retras repede, de parcă ne-am fi curentat.

După vreo douăzeci de minute am luat un taxi.

— Cred că ar trebui să reconsideri slujba, a spus Christopher. Oportunităţile de acest tip nu cresc în copaci. Şi eu am început ca asistent. Aproape toţi fotografii pe care îi cunosc au început aşa. E cel mai bun mod de a intra în acea lume. Şi vorbim despre Frank Scavullo.

— Ştiu, dar nu pot. Nu acum. Pur şi simplu nu o pot părăsi pe Helen.

M-am uitat pe fereastră în timp ce ne-am oprit în faţa măcelăriei.

— Ei bine, am ajuns.

Christopher m-a surprins când a ieşit din maşină şi m-a condus la uşă. Mi-a bătut inima mai tare, chiar şi când a spus doar pe un ton sec:

— Promite-mi că te vei mai gândi la slujbă.

Am încuviinţat din cap şi ne-am uitat unul la celălalt preţ de un moment care a părut să dureze la nesfârşit. Un felinar de deasupra noastră ne îmbăia într-o lumină difuză. Inima îmi bubuia. Acesta era momentul. Dacă ceva avea să se întâmple vreodată între noi, era acum ori niciodată.

— Ei, a spus el pentru a umple liniştea.

Sărută-l, mi-am spus, doar sărută-l.

— Ei bine, a spus el din nou. Taximetrul e pornit, ar trebui să plec.

A făcut o jumătate de pas în spate, rupând vraja. Când a apucat mânerul uşii, s-a întors şi a spus:

— Mă bucur că te-ai întors. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Am privit cum s-a urcat înapoi în taxi şi a plecat. Inima mi s-a strâns. O dădusem în bară.

Capitolul 32

Ziua următoare m-am trezit mahmură. Capul îmi pulsa, ochii îmi ardeau şi îmi era rău de la stomac. Aveam nevoie de cafea şi de nişte ochiuri unsuroase cu hash browns. Sperasem să merg la Candy Shop cu Trudy, dar nu era acasă. Am presupus că rămăsese din nou peste noapte la Milton. Aşadar, m-am dus singură la restaurant şi mi-am luat aparatul cu mine.

După micul dejun aveam mintea mai limpede, aşa că m-am plimbat prin Upper East Side. M-am trezit pe Park Avenue, lângă clădirea lui Erik, cu marchiza ei albastră şi cu valetul în uniforma sa imaculată cu epoleţi aurii. M-am oprit pe trotuar pentru o clipă, admirând ghivecele cu flori, în timp ce o femeie care arăta de parcă lua ceaiul la Waldorf trecea pe lângă mine cu pudelul ei franţuzesc. Totul era perfect, elegant, atât de New York. Era tot ce îmi imaginasem vreodată în Youngstown. Dar acum cunoşteam oraşul şi mă cunoşteam şi pe mine mai bine. Adevărul era că locul meu nu era pe Park Avenue.

Într-un final am luat scurtătura spre 58th Street şi m-am dus la metrou, iar douăzeci de minute mai târziu – întâmplător sau subconştient – m-am trezit în Village. Era o zi fierbinte şi umedă de iulie. Norii ca nişte bile de vată de pe cer nu ofereau nici un pic de umbră. Întregul oraş era încins, emanând mirosuri puternice, de urină, şi mai încolo, miros de usturoi prăjit. Ferestrele şi uşile erau larg deschise, pe pervazuri erau ventilatoare. Albinele şi muştele roiau în jurul coşurilor de gunoi de pe trotuare. Toate terasele erau pline de oameni care stăteau sub umbrele. Fetele erau cu braţele dezgolite, purtau sandale.

De când hotărâsem să nu accept postul lui Scavullo, îmi promisesem că aveam să îmi pun timp deoparte

săptămânal pentru fotografii şi pentru curs, indiferent de cerinţele lui Helen.

Eram în St. Mark’s Place. Aparatul mi se bălăngănea de breteaua atârnată de umăr. Mă gândeam la Christopher şi la felul în care vârfurile părului său i se încâlceau în gene. M-am mustrat din nou pentru că nu îl sărutasem când avusesem ocazia. Mă tot întorceam la acelaşi gând: toate aceste emoţii, toată intensitatea pe care o simţeam pentru el nu puteau fi doar din partea mea. Christopher trebuia să aibă şi el sentimente pentru mine.

Am mers din ce în ce mai repede pe trotuar şi am ajuns pe First Avenue. Mă simţeam ca planşeta unei table Ouija, mişcată de o forţă invizibilă către un loc în care mai fusesem doar o dată. M-am uitat prin geamul colorat al uşii în timp ce sunam la sonerie. Nu ştiam ce să spun sau să fac, ştiam doar că nu eram dispusă să renunţ. Eram atrasă de acest bărbat, atât de atrasă de el că eram dispusă să risc din nou o inimă frântă.

Am auzit sunetul interfonului şi am intrat. Înainte să apuc să bat, s-a deschis uşa larg. Christopher părea uluit să mă vadă. Normal că era.

— Ali? Ce faci aici? E totul în regulă?

Stătea în pragul uşii la bustul gol, cu blugii traşi peste şolduri cu butonul de sus desfăcut, şi cu părul vâlvoi. Îl trezisem din somn.

— Eram prin cartier. M-am gândit că poate vrei să facem nişte poze azi. E frumos afară.

M-a privit preţ de o clipă fără să scoată vreun cuvânt, şi când a clipit, genele i s-au prins în vârfurile părului. A

schiţat un zâmbet şi nu am avut nevoie de mai multă încurajare. Nu aveam să pierd altă şansă. Christopher a deschis gura ca să spună ceva, iar eu m-am aplecat spre el şi l-am sărutat.

A făcut o jumătate de pas în spate şi expresia de pe faţa sa m-a împietrit. Am văzut o umbră mişcându-se în spatele lui. Inima mi s-a strâns când am recunoscut silueta. Era Daphne, îmbrăcată într-unul din tricourile lui, cu picioarele ei lungi goale, ferm implântate în apartamentul lui Christopher.

Am fugit. Nu îmi amintesc ce a spus sau a făcut Christopher, asta dacă a făcut ceva. Am fugit orbeşte de-a lungul străzii, încercând să mă distanţez de el. Am alergat pe lângă magazine şi clădiri, am fugit în intersecţii, evitând taxiuri şi maşini, ai căror şoferi mă claxonau şi mă înjurau. Nu îmi păsa. Am continuat să alerg, ignorând cum tot corpul mi se revolta. Eram atât de copleşită că încă nu simţisem durerea, dar ştiam că avea să mă prindă din urmă în curând.

Soarele bătea fără milă asupra mea, şi când nu am mai putut suporta căldura, am intrat într-o cafenea de pe Greenwich Avenue, gâfâind şi transpirând. Mă simţeam de parcă corpul meu ar fi cântărit o tonă. Din fericire, era întuneric înăuntru şi am stat sub ventilatorul de pe tavan, care era pornit pe cea mai puternică setare. Cineva din spatele barului din mahon mi-a vorbit, întrebându-mă ce voiam. Mi-am târşâit picioarele spre bar şi am gonit o muscă ce tocmai mi se aşezase pe faţă. Am comandat un pahar de vin roşu ieftin, o idee greţoasă într-o zi atât de caldă, dar nu m-am putut gândi la nimic altceva care m-ar

fi făcut să mă simt mai bine. Am stat în picioare, aşteptându-mi băutura şi am încercat să nu mă mai gândesc. M-am concentrat pe mediul înconjurător: pe casierie, pe rafturile pline de ceşti de cafea, pe borcanele cu ceai, sticlele de vin şi pe produsele de patiserie de sub clopote din sticlă. Uitându-mă la scările de lemn care duceau spre etajul al doilea, am avut o senzaţie puternică de déjà-vu. Abia când am mers sus cu vinul meu, şi am văzut hărţile îngălbenite de pe pereţi şi amestecul de scaune şi mese vechi, am realizat că mai fusesem aici. Cu Trudy. Eram în Caffe Dell'Artista. Un cuplu stătea la fereastră, la masa la care stătuserăm noi în acea zi de martie.

Am ocupat singura masă liberă, în mijlocul camerei. Am luat două guri de vin care mi-au provocat imediat arsuri stomacale. Acum, că nu mă mai mişcam, am început să simt durerea. Chiar când îmi adun curajul să îi spun ce simt pentru el se întâmplă aşa ceva. Parcă mă lovise cineva în burtă. Mă durea pieptul, iar mahmureala se întorsese în forţă. Interiorul capului meu era prea zgomotos. Mi-am masat tâmplele, gândindu-mă la apă. Aveam nevoie de apă. Am mai luat o gură din vin. Având în vedere toate lacrimile pe care le vărsasem în ultima vreme, m-a surprins faptul că nu am început să plâng. Poate că aş fi plâns dacă nu aş fi fost într-un loc public, în mijlocul unei cafenele.

Christopher nu mă voia, ceea ce era dureros. Extrem de dureros. Acesta era sentimentul pe care îl evitasem şi de care mă protejasem atâta timp – respingerea. Fusesem atât de speriată de asta, sigură că avea să fie prea mult pentru mine. Dar acum am realizat că frica, anticiparea durerii erau mai rele decât durerea în sine. În mod surprinzător, încă respiram. Trecusem prin lucruri mai rele

de atât, şi un grăunte de putere pe care nu ştiusem că îl aveam în mine mi-a spus că totul avea să fie bine. Că totul avea să fie bine, cu timpul. Şi asta va trece.

Cuplul de la fereastră s-a ridicat de la masă şi eu le-am luat locul după ce un angajat a curăţat masa. Scaunul era încă cald de la bărbatul care îl ocupase. Am mai luat o gură de vin şi mi-am amintit din nou de acel moment din pragul uşii lui Christopher, chiar înainte să mă fac de râs. Nu mai voiam să mă gândesc la asta, nu mai voiam să mă torturez singură.

Ca să îmi distrag atenţia, am deschis sertarul plin de hârtii, şerveţele şi bilete. Am găsit tot felul de citate, scrisori de dragoste şi, undeva la mijloc, amestecată cu toate celelalte, am găsit declaraţia făcută de mine şi de Trudy. Era pe un şerveţel îndoit în jumătate, cerneala uşor ştearsă pe ici, pe colo: Astăzi, duminică, 28 martie 1965, Trudy Lewis şi Alice Weiss declară că îşi vor urma visurile, orice ar fi. Domnişoara Lewis va începe o carieră în arhitectură, iar domnişoara Weiss va deveni un fotograf de renume mondial.

Am studiat şerveţelul şi am băut mai mult vin. Parcă făcusem această declaraţie în altă viaţă. Trudy, care crezuse că era o idee prostească, lucra într-adevăr într-un birou de arhitectură. Se înscria din toamnă la cursurile serale de la The New School. Îşi urma visul.

Am aşezat şerveţelul deoparte şi mi-am luat aparatul, mângâind husa roasă din piele cu degetele. Ce mai aşteptam? De ce îmi era atât de frică? Da, competiţia din New York era aprigă, dar de ce nu aveam mai multă încredere în mine? Mă ascundeam în spatele lui Helen şi în spatele acestei idei absurde cum că ar fi avut nevoie de

mine, că nu ar fi putut fi Helen Gurley Brown fără mine? Christopher nu mai era. Distrusesem tot, inclusiv prietenia noastră, dar un vis mai mare mă aştepta. Îmi construisem o viaţă aici în New York şi poate că era timpul să încep să o şi trăiesc.

M-am uitat din nou la declaraţie înainte să împăturesc şerveţelul şi să îl pun înapoi în sertar.

Mi-am terminat vinul şi am coborât pentru a folosi telefonul. În timp ce frunzăream prin paginile subţiri ale cărţii de telefon, am auzit vocile care strigau numerele comenzilor în bucătărie, zgomotele vaselor care se loveau unele de altele. Am găsit numărul, am pus o monedă în fanta pentru bani şi am format numărul. A răspuns după ce telefonul a sunat de cinci ori.

— Domnule Scavullo? Sunt eu, Ali. Alice Weiss. Dacă oferta mai e valabilă, adică dacă mai căutaţi un asistent, vreau slujba. Vreau să lucrez pentru dumneavoastră.

Ar fi trebuit să fiu fericită. Ar fi trebuit să fiu în oraş, sărbătorind noua mea slujbă. În schimb îmi petrecusem duminica dormind şi pedepsindu-mă pentru că îl sărutasem pe Christopher. Şi când nu mă gândeam la asta mă gândeam la ce aveam să îi spun lui Helen.

Când a venit dimineaţa de luni, eram cu nervii la pământ. Pulsul mi-a luat-o razna când mi-am croit drum prin uşa rotativă cu care începuse totul, mergând spre lifturi. Am intrat în anticamera care arăta mult mai bine decât atunci când intrasem pentru prima dată pe uşă, datorită influenţei lui Helen.

Era încă devreme. Biroul era liniştit, nu venise încă multă lume. Dar Helen era acolo. Stătea pe marginea biroului ei, într-o fustă mini cu model de leopard şi cu un bolero elegant cu nasturi aurii. Îşi trăgea pe picioare ciorapii de plasă, fiecare picior pe rând. Nu am văzut nici o singură gaură sau ruptură – incredibil.

Am bătut la uşă ca să îi atrag atenţia.

— Putem vorbi?

Când a ridicat privirea, mi-am dat seama imediat că ştia că se petrece ceva. Mă dădea de gol faptul că nu adusesem ziarele ei de dimineaţă, deşi adusesem o ceaşcă proaspătă de cafea.

— Sună serios, a spus ea. A schimbat piciorul, ridicând ciorapul de-a lungul coapsei ei subţiri. Sper că totul e în regulă.

Am dat din cap, uitând tot ce plănuisem să spun.

— Alice? Şi-a netezit partea din faţă a fustei cu mâinile şi s-a aşezat pe canapea. Haide şi vorbeşte cu mine!

Bunătatea ei făcea totul mai greu. M-am dus şi m-am aşezat lângă ea.

— Vreau să ştiu cât de mult apreciez tot ce aţi făcut pentru mine.

Mi se uscase gura şi abia puteam să vorbesc, de parcă mi s-ar fi lipit cuvintele în gât.

— Mi-aţi dat o şansă, şi nu voi uita asta niciodată. Această slujbă a fost o oportunitate rară.

— Dar? Urmează un dar, nu-i aşa? a spus ea aşezându-şi cafeaua pe măsuţă.

Am încuviinţat din cap, simţind un val de presiune în cap.

— Am acceptat un post pentru domnul Scavullo. Voi fi asistenta lui.

Helen s-a uitat la mine. Am început să mă chircesc, strângându-mă într-un ghem nerecunoscător de dezamăgire, când i-am văzut colţurile gurii pictate ridicându-se.

— Asta îţi doreşti cu adevărat, nu-i aşa? Să devii fotograf?

Am dat din nou din cap şi ochii mi s-au înlăcrimat.

— Ştiu că vă părăsesc într-un moment groaznic. Simt că vă abandonez şi îmi pare atât de rău.

— Nu ar trebui să îţi pară rău. Bineînţeles că îmi va fi dor de tine, dar trebuie să faci ce e mai bine pentru tine. Aşa se iau deciziile corecte în business. Pe deasupra, Frank va realiza o grămadă de coperţi pentru mine. Vom continua să lucrăm împreună.

— Vreau să ştiţi că nu am căutat această slujbă. El a venit la mine.

I s-a lărgit zâmbetul.

— O, pisicuţo! Cine crezi că i-a spus lui Frank că ar trebui să te angajeze?

Epilog

2012

Citesc din nou necrologul şi observ cât e ceasul. E mai târziu decât credeam, aşa că îmi pun repede nişte blugi şi un tricou pe mine înainte să merg spre galerie. Expoziţia nu se deschide decât diseară, aşa că încă voi avea timp să mă întorc acasă, să fac duş şi să mă pregătesc. Dar acum mai trebuie să mă ocup de nişte ultime detalii.

Galeria se află la vreo treizeci de minute de mers pe jos de casa noastră dintre Sullivan şi Third. Probabil că ar fi trebuit să iau taxiul sau metroul, dar am nevoie de aer curat ca să îmi limpezesc mintea. Trec prin Washington Square Park, plin de oameni întinşi pe iarbă. Alţii stau pe bănci citind sau hrănind porumbeii. Unii se dau pe skateboard, iar copiii se joacă frisbee. Un câine se bălăceşte în fântână. O briză blândă mi se joacă prin păr şi îmi dă un moment de pauză de la soare şi căldură.

Cu fiecare pas pe care îl fac încerc să înţeleg faptul că Helen Gurley Brown a murit. E o pierdere atât de dureroasă pentru că îi datorez atâtea. Dacă nu ar fi fost Helen, nu aş fi lucrat niciodată zece ani cu Frank Scavullo. Cu el am fotografiat sute de coperţi pentru Cosmo, aşa că a fost logic să fac fotografii de modă când am început pe cont propriu. Am lucrat, în principal, pentru alte reviste ca Mademoiselle şi Glamour. Dar devenisem nesatisfăcută şi începuseră să mă intereseze mai mult portretele, mai ales portretele celebrităţilor şi ale muzicienilor. Am făcut nişte fotografii pentru Rolling Stone şi pentru albume muzicale.

Dar mi-am dat seama că celebrităţile, mai ales starurile rock, erau obositoare, mai ales când erau beţi sau drogaţi. Aşadar, după câţiva ani, am abandonat fotografia de studio şi m-am concentrat pe fotografia urbană. De-a lungul timpului am angajat o groază de asistenţi şi îmi place să cred că făcusem pentru ei ceea ce Helen şi Frank făcuseră pentru mine. Le dădusem o rampă de lansare.

Când ajung la galeria de pe 24th Street mă loveşte un val de aer rece şi abia atunci îmi dau seama cât de cald e afară. Proprietarul, un tânăr chipeş cu barbişon, se întâlneşte cu mine în mijlocul camerei albe şi mă sărută pe obraji. E foarte italian şi îmi aminteşte de Scavullo. Îmi spune că se aşteaptă la un număr mare de vizitatori şi că şaptezeci şi cinci de persoane au confirmat că vin la recepţia privată de dinaintea vernisajului.

Ne plimbăm împreună prin galerie, oprindu-ne în faţa fiecărei fotografii pentru a verifica lumina, rama, ordinea. Confirmăm detalii despre preţuri şi despre calitatea imprimării. La un moment dat merge să răspundă la telefon în timp ce eu continui să studiez fotografiile. A adunat cu migală un număr mare de fotografii şi sunt mulţumită când văd că a inclus Bow Bridge înflorit şi preferata mea, jacheta mea atârnată în cuier, îmbibată de ploaie, După petrecere.

Aceasta nu este prima mea expoziţie, dar este o expoziţie dedicată exclusiv primelor mele fotografii: Alice Weiss, Portretul unui oraş, 1965-1975. Aud sunetul paşilor în spatele meu şi mă întorc. Chiar şi acum, după copii şi nepoţi şi atâţia ani, inima încă îmi tresare în piept când văd acei ochi întunecaţi, care acum au riduri în colţuri.

— Tocmai am auzit de Helen, spune Christopher, punându-şi mâinile pe umerii mei. Eşti bine?

Eu şi Christopher suntem împreună de aproape patruzeci şi cinci de ani, deci, după cum puteţi vedea, relaţia noastră nu s-a încheiat în acea zi în care l-am sărutat în pragul uşii. Era încă vrăjit de Daphne şi aşa a rămas destul de mult timp din cauza faptului că mama sa îl abandonase. S-a împăcat cu Daphne, a lăsat-o să plece, iar apoi s-a împăcat cu ea din nou. Toată viaţa, înainte să fie cu mine, Christopher fusese atras de femei care îl părăseau, simţise că o merita cumva. În fond, dacă propria mamă îl putea abandona, cu siguranţă că nu era vrednic de iubire. Când am devenit, în sfârşit, un cuplu, s-a îmbăiat în iubirea şi afecţiunea mea, speriat că aveam să i-o iau de sub nas, ca toţi ceilalţi. Poate că mie îmi fusese teamă să iubesc, dar lui Christopher îi fusese teamă să fie iubit. Era o explicaţie foarte simplă, dar am avut nevoie de luni întregi ca să o înţelegem.

Helen a fost cea care m-a încurajat să nu renunţ la el. M-a susţinut de-a lungul relaţiei noastre, dându-mi sfaturi, dintre care am decis să nu le urmez pe unele, după cum vă puteţi imagina. Uneori era acolo doar pentru a-mi da şerveţele când simţeam că nu mai puteam. La un moment dat mă despărţisem de el. Mă gândeam că iubirea adevărată nu ar trebui să fie atât de complicată. Din fericire, Christopher a decis că nu mă putea lăsa să plec. S-a luptat cu el însuşi pentru a mă recupera. Din acel moment ne-am implicat sută la sută. Trei luni mai târziu ne-am căsători în Stamford, în grădina bunicilor mei.

— Văd că m-ai inclus.

Christopher arată cu degetul spre fotografia cu el pe care am făcut-o în acea zi în Coney Island.

Îmi sucesc gâtul şi îi zâmbesc.

— Îmi pare rău în legătură cu Helen, spune el.

O şuviţă de păr grizonant îi atârnă în ochi.

— E sfârşitul unei epoci, nu-i aşa?

Câteva ore mai târziu, după o recepţie minunată cu flori şi poze pentru presă, galeria se umple cu un nou val de oameni, în timp ce ospătarii în costum circulă cu tăvi de şampanie, vin şi aperitive. Am fost încercuită de critici: Jonathan Jones de la Guardian, Eleanor Heartney de la Times şi Lucy Lippard de la Village Voice. Nu mă pricep să fiu centrul atenţiei. Mereu am preferat să fiu în spatele cortinei, ascunzându-mă în spatele aparatului.

Am un moment de linişte când mă uit în cealaltă parte a galeriei şi văd feţele familiare ale copiilor mei. Când îmi văd fiica şi fiul cu propriii lor copii îmi amintesc de zilele în care îi înfofoleam şi îi aduceam cu mine la şedinţe foto, cu aparatul de fotografiat şi geanta cu scutece după mine. Chiar şi când erau copii mici i-am adus cu mine. Şi ca familie, indiferent unde mergeam, eu şi Christopher aveam mereu un aparat sau două agăţate de umeri în timp ce le ţineam mâinile micuţe. Nu vă pot spune de câte ori era să îi lovim în cap cu o husă sau cu un obiectiv. La fel ca mama mea, am albume foto meticulos îngrijite pentru copiii mei, şi am început unele noi pentru viitoarele generaţii.

Mă uit prin încăpere şi o văd pe Elaine, care s-a întors din Hamptons la timp pentru vernisajul meu. Ea şi Christopher

sunt într-o parte a camerei, vorbind cu Trudy şi Milt, care au zburat din St. Louis doar pentru expoziţia mea. Îmi zâmbesc, ridică paharele în cinstea mea.

Mă îndepărtez mental şi studiez pereţii galeriei. Văd cum unele fotografii, mai ales cele mai vechi din vara lui 1965, au surprins acea perioadă atât de importantă pentru mine din New York. Ţin minte că mi-am dorit să fotografiez tot ce vedeam, fiindcă eram atât de nouă în oraş. În timpul primelor mele luni am început să îmi ascut cu adevărat privirea şi să apreciez frumuseţea extraordinară din momentele de zi cu zi. Eu însămi eram, din multe privinţe, ca o fotografie, deveneam din ce în ce mai limpede, nu îmi dezvoltam doar arta, ci şi viaţa.

În cealaltă cameră îmi văd soţul şi familia, dar pe pereţi văd munca mea. Mă trezesc zi de zi şi fac ceea ce îmi place. Este un privilegiu pe care nu l-am luat niciodată de-a gata. Şi dacă Helen ar fi aici, ştiu exact ce ar spune: „O, pisicuţo, ai reuşit. Ţi-ai găsit dragostea, drogul”.

Mă gândesc la femeile care îmi sunt dragi – Trudy şi Elaine, care sunt aici cu mine, în această seară; mama mea şi, desigur, Helen, care sunt cu mine în alt sens. Ele au fost cei patru stâlpi de temelie ai vieţii mele, care m-au ţinut cu picioarele pe pământ şi care au fost rama în care am putut creşte şi străluci. Iar acum această fată din Youngstown, Ohio, şi-a expus inima şi sufletul într-o galerie stilată din Chelsea, iar femeile din viaţa mea sunt cele care înţeleg cu adevărat care au fost obstacolele pe care le-am învins pentru a ajunge aici.

Mulţumiri

Deşi Alice Weiss este un personaj fictiv, am folosit-o pentru a spune povestea primelor zile ale lui Helen Gurley Brown în rolul ei de redactor-şef al revistei Cosmopolitan. Helen chiar a avut zero experienţă în domeniu, şi numeroşi editori şi angajaţi au demisionat aproape imediat. I s-au opus de asemenea directorii Hearst, care erau extrem de conservatori şi au încercat fără încetare să estompeze mesajul lui Helen către femeile necăsătorite. Dar, în scurt timp, Helen le-a demonstrat tuturor ce poate face şi a ajuns să vândă peste un milion de exemplare lunar. Sub conducerea lui Helen, veniturile din publicitate ale revistei au devenit de peste patru ori mai mari, şi au adus compania Hearst unde este astăzi. Helen Gurley Brown a schimbat lumea revistelor pentru femei şi a fost imitată de mulţi alţii care încercau să surprindă acea magie Cosmo.

Toată lumea era sigură că Helen avea să fie redactorul-şef a revistei Cosmo până la moartea ei, care aproape că a survenit la vârsta de şaizeci şi cinci de ani, când „minunata pilulă” a început să aibă efecte secundare. După douăzeci de ani în care luase doze mari de Premarin pentru a rămâne „tânără şi suculentă” cum ar spune ea, Helen Gurley Brown a fost diagnosticată cu cancer la sân. Dar a învins boala, şi s-a întors la serviciu până la moartea ei.

Dar vremurile se schimbau, iar mesajul lui Helen nu mai era la fel de relevant cum fusese în anii ‘60 şi ‘70. Când epidemia de SIDA a lovit lumea, Helen s-a temut că toată munca pe care o depusese pentru a elibera femeile de ruşine în privinţa sexului avea să fie distrusă. În mintea ei,

SIDA era o boală a homosexualilor care nu avea nimic de-a face cu fetele ei, fiindcă ele se culcau cu bărbaţi heterosexuali. Publicul a fost dezgustat.

Puţin timp mai târziu, în 1991, când feministele protestau împotriva avansurilor sexuale nedorite la locul de muncă, Helen a declarat că femeile ar trebui să fie flatate de atenţia primită de la colegii lor de sex masculin. Cuvintele ei nu au fost apreciate, desigur.

După acest incident, Hearst a trebuit să accepte că prototipul fetei Cosmo avea şaptezeci şi patru de ani şi vorbea o altă limbă. Fetele tinere nu se mai regăseau în mesajul ei. Helen ştia şi ea acest lucru. Dar totuşi nu se putea convinge să se retragă şi să lase Cosmo în urmă. Aşadar, Hearst a făcut imposibilul şi a concediat-o pe Helen după treizeci şi doi de ani ca redactor-şef. Drept consolare i-au oferit conducerea ediţiilor internaţionale, dar Helen ştia că zilele ei la Cosmopolitan se terminaseră.

Voi vorbi puţin despre David Brown, care chiar a fost cel mai mare admirator şi susţinător al lui Helen. Întâmplător, David a fost şi el editor la Cosmopolitan înainte să se căsătorească cu Helen. Cunoştea revista ca pe propriul buzunar şi a scris multe texte pentru coperţile lui Helen. David Brown a fost cunoscut pentru cariera sa plină de succes ca producător de film. El ne-a adus numeroase filme clasice, ca Sting, Jaws, Cocoon, Driving Miss Daisy, A Few Good Men, Chocolat şi multe altele, printre care se numără, desigur, şi Sex and the Single Girl.

Pentru că O vară la New York este ficţiune istorică, vreau să vă explic unde am modificat puţin realitatea de dragul poveştii. Celebrul mesaj despre sâni al lui Helen a fost într-

adevăr transmis către Women’s Wear Daily, dar s-a întâmplat mai târziu în cariera ei, în 1969, nu 1965.

Este evident că există numeroase mituri şi legende legate de şedinţa foto Jax, care a rezultat în coperta provocatoare a numărului din iulie. Nimeni nu ştie cine a întors cămaşa Renatei invers pentru a-i dezgoli sânii ridicaţi, dacă într-adevăr asta s-a întâmplat, dar, indiferent de făptaş, nimeni nu mai pusese aşa ceva într-o revistă pentru femei, cu atât mai puţin pe copertă. Deşi Francesco Scavullo nu a făcut celebra fotografie a Renatei, a realizat fotografiile pentru coperţi Cosmo timp de treizeci de ani.

Este adevărat că Hearst intenţionau să desfiinţeze revista Cosmopolitan şi au îngrădit-o mult pe Helen, îngropându-i articolele, boicotând sloganul ei despre Minunata pastilă care face femeile mai receptive, dându-i un buget de 30 000 de dolari (care nu mai fusese ridicat de la al Doilea Război Mondial încoace), dar am înflorit unele scene şi incidente. Este adevărat, în schimb, că Helen reuşea mereu să îşi rupă ciorapii, şi da, chiar mânca salata cu degetele în restaurantele de top din New York.

Helen Gurley Brown a fost o femeie fascinantă, un adevărat pionier. Dacă doriţi să citiţi mai multe despre ea, vă recomand cu căldură următoarele cărţi: Not Pretty Enough: The Unlikely Triumph of Helen Gurley Brown de Gerri Hirshey, Enter Helen: The Invention of Helen Gurley Brown and the Rise of the Modern Single Woman de Brooke Hauser, Bad Girls Go Everywhere: The Life of Helen Gurley Brown, the Woman Behind Cosmopolitan Magazine de Jennifer Scanlon. Şi, desigur, cel mai bun mod de a o cunoaşte pe Helen Gurley Brown este prin a-i citi propriile cuvinte, în cartea Sex and the Single Girl, publicată în 1962.

Mi-a făcut mare plăcere să scriu această carte, dar nu aş fi reuşit niciodată fără ajutorul şi susţinerea generoasă a multor persoane, începând cu Andy Gross, care mi-a făcut cunoştinţă cu Lois Cahall, femeia care probabil a cunoscut-o cel mai bine pe Helen Gurley Brown. Lois a fost amabilă să verifice manuscrisul pentru mine şi să mă ajute în creionarea unui portret mai realist a acestei femei legendare.

De asemenea, îi sunt foarte recunoscătoare lui Kevan Lyon, agentul meu care continuă să aibă grijă de mine şi de cariera mea. Amandei Bergeron, editorului meu, care are instincte impecabile şi răbdarea unei sfinte. Aceasta a fost prima carte la care am lucrat împreună, şi a fost o plăcere din primul până în ultimul moment. Îi mulţumesc şi întregii echipe Berkley de la Penguin Random House, mai ales lui Claire Zion, Craig Burke, Jeanne-Marie Hudson, Freeda Bullert, Jennifer Monroe, Danielle Keir, Ryanne Probst, Emma Reh şi tuturor oamenilor de după cortină, inclusiv Stefan Moorehead şi, desigur, dragul meu prieten Brian Wilson.

Le mulţumesc în mod deosebit lui Andrea Peskind Katz, Lauren Blank Margolin şi Colleen Oakley, care mi-au citit manuscrisul foarte devreme şi mi-au oferit încurajările de care avea nevoie şi un feedback valoros.

Le mulţumesc prietenilor mei scriitori şi prietenilor care m-au însoţit pe acest drum: Karen Abbott, Tasha Alexander, Robin Allen, Julie Anderson, Stacey Ballis, Scott Goodwillie, Keir Graff, Andrew Grant, Maxwell Gregory, Sara Gruen, Stephanie Hochschild, Julia Claiborne Johnson, Brenda Klem, Pamela Klinger-Horn, Lisa Kotin, Mindy Mailman, Kelly O’Connor Mc-Nees, Jill Neilhaus Miner, Amy Sue

Nathan, Marianne Nee, Stephanie Nelson, Ann-Marie Nieves, Mary O’Malley, Javier Ramirez şi Suzy Takacs.

Şi, nu în ultimul rând, ofer recunoştinţa şi iubirea mea familiei mele minunate: Debbie Rosen, Pam Rosen, Jerry Rosen, Andrea Rosen, Joey Perilman, Devon Rosen şi, desigur, iubirii vieţii mele, John Dul. La urma urmelor, tu eşti cea mai importantă persoană!